

ПОРЕДИЦА ПАРИ И СТРАСТИ

АКЦИОНЕРИ

Завладяващ роман за съдбата
на една свръхбогата
нюйоркска фамилия

УИЛЯМ ДЖ. КЪХЛЪН

УИЛЯМ ДЖ. КЪХЛЪН АКЦИОНЕРИ

Превод: Маргарита Танева

chitanka.info

Красотата на Виктория Ван Хорн не може да ѝ осигури онова, което желае най-силно — да докаже, че не отстъпва на нито един мъж от света на баща си — свят на власт и привилегии. Съдбата ѝ предоставя тази възможност. Баща ѝ вече го няма. Тя наследява огромната му корпорация и положението му на най-влиятелния финансист в Ню Йорк.

Неочаквано обаче се оказва, че империята ѝ е на прага на банкрута и тя е в смъртна опасност. Собственият ѝ брат се опълчва срещу нея. Много са мъжете, които искат да я прелъстят и унищожат. Всички те обитават един сложен и рискован свят, в който властта и корупцията са вкопчени в недостойна прегръдка. Виктория Ван Хорн трябва да докаже, че е достойна дъщеря на баща си.

На баца ми

ЧАСТ ПЪРВА

Валеше дъжд и ресторантът бе пълен, както винаги, с богати хора. Чуваше се приглушен смях. До една маса седеше известен радиожурналист, а до съседната — популярен изпълнител от сапунен сериал. И двамата се задълбочаваха в разговор с рекламните си агенти. Сервитьорите се движеха като сенки. Беше място за преговори и сключване на сделки.

— Надявам се, че вземаш предвид нашия интерес. — Той имаше типичната усмивка на banker — широка и открита — но погледът му издаваше студенина. — Трябва да знам повече за това, с което възнамеряваш да обезпечиш инвестицията ни.

— Това е заем, не инвестиция.

Той втренчи поглед в нея. Но тя беше свикнала да се справя с банкери. Тя също впери поглед в него и в този поглед нямаше никакъв страх.

Усмивката му приличаше повече на гримаса.

— Технически погледнато, това е заем, разбира се. Но всъщност си е инвестиция. Лъвският дял ще дойде от нас. Ще имаме печалба ако спечелиш и ти. А ако не успееш, ще загубим тази част от парите си, която не е обезпечена. Така че, както виждаш, не е чак толкова различно от инвестиция.

Тя огледа малкия елегантен ресторант. Всички от Арката го познаваха. Той имаше своя маса — една от така наречените маси на властта — свидетелство за положението му в уважаващото светската йерархия общество на Ню Йорк. Чувстваше се спокоен и на мястото си на фона на бледоморавите и бледокремави цветове на ресторанта. Тя бе направила тактическа грешка като му се предоставила да избере заведението. Така предимството беше негово.

Студеният пролетен дъжд не спираше. В ресторанта бе топло и уютно, но неприятното време навяваше депресиращи, мрачни мисли.

— Лихвеният процент, който предлагаш, едва ли ще позволи да банкрутираш — каза тя.

— Определяме лихвата в съответствие с риска.

— Точно както го прави и мафията.

Усмивката му отново я подразни.

— Мисля, че ние сме по-добрите. По-рафинираните, така да се каже. — В стоманения му поглед се четеше неприкрито възхищение.

Гледката пред него му харесваше — млада, тъмнокоса жена, елегантна, самоуверена и красива като модел.

— Мога да взема парите и от другаде.

Той сви рамене.

— Може, въпреки че доста се съмнявам. Сигурен съм, че ако можеше, нямаше да си правиш целия този труд. Нали ти въввече всичките банки в тази сделка. Ако имаше нещо друго предвид, нямаше да положиш толкова усилия напразно.

Тя усещаше насочените към нея погледи. Арената бе покровителстван от президенти и кралски особи ресторант. Но днес главната му атракция беше тя, Виктория Ван Хорн, съзнателно направила от себе си знаменитост, резултат на внимателна и добре планирана кампания. Всъщност тя не обичаше да бъде център на общественото внимание, но това беше част от цената на успеха. Без него нито един важен бизнесмен или banker не би обърнал сериозно внимание на идеите ѝ. Тя щеше да бъде просто една обикновена жена на трийсет и три, макар и изключително привлекателна и единственото ѝ качество щеше да бъде това, че е дъщеря на известен и могъщ човек.

— Ще ти предоставим обичайните договори за ипотекване и лихвени проценти и това ще бъде гаранцията — каза тя. — Става дума за най-амбициозния частен проект, предвиждан някога за района на Хъдзън. Жилищни и административни сгради, магазини и покрита площ за разходки и пазаруване край реката. Ще бъде страхотно.

— Сигурен съм, че ще е така — каза той без ентузиазъм.

— Ипотеките ще осигурят гаранция за банките ти.

— Няма да ни е достатъчно — отговори спокойно той.

— След като знаеш какво искаш, защо не го кажеш?

Той присви леко очи.

— Ще искаме ипотека върху успешния ти проект за „Ийст Порт“.

Виктория усети хлад, като че ли самата смърт внезапно се докосна до бузата ѝ. Проектът „Ийст Порт“ беше най-важното нещо в живота ѝ.

Тя овладя страха си с усилие и отговори спокойно.

— Той сега е ипотекиран. Банката „Чейс“ отпусна заема както, убедена съм, знаеш.

Той кимна утвърдително. Беше красив, на около шейсет, и кестенявата му коса бе започнала да се прошарва. Часовете, прекарани на открито в игра на тенис и голф, го правеха да изглежда като от фино обработена кожа.

— Зная за „Чейс“. Остава да се издължи само една малка сума. Това е почти нищо в сравнение с общата стойност на този твой проект.

— И ти наричаш шейсет милиона малка сума?

Той се усмихна.

— По наша преценка твоят проект „Ийст Порт“ струва някъде около триста милиона. Ние ще изплатим сумата на „Чейс“, а ти можеш да ни дадеш ипотека и така ще гарантираш парите, които искаш да вземеш назаем за тази нова авантюра.

Тя успя да прикрие притеснението си.

— Целият ми живот е в този проект. Нямам намерение да рискувам.

— На твое място, Виктория, също не бих рискувал. — Сега усмивката му стана почти конспираторска. — Ти извърши чудеса, скъпа моя. И, както разбирам, го направи, без каквато и да е помощ от страна на прочутия си баща. Това прави постижението ти още по-впечатляващо. На твое място щях да изоставя новия план и да го ударя на живот. Боже господи, та ти наистина си го заслужила.

Тя съзря отражението си в огледалото на отсрещната стена. Беше се спряла на тънморавия си костюм „Галанос“, бледокремавата блуза и шалчето „Хермес“, за да покаже, че е способна и зряла жена, жена на успеха. Но въпреки елегантните си дрехи и лекия, но умело поставен грим, тя имаше чувството, че изглежда твърде млада. Младежкият ѝ вид винаги се приемаше като недостатък. Мъжете, важните мъже, особено баща ѝ, не желяеха да признаят, че зад едно прекрасно лице могат да се крият качества. Но тя им бе показала, че е възможно. Показала бе това и на баща си. И беше решена да продължи да се доказва.

— Ако се съглася да ипотекирам „Ийст Порт“, тогава какво?

— Ще имаме нужда от личната ти гаранция, че ще предоставиш всичките си активи като обезпечение на заема.

— Господи, та ти не искаш никак много — само всичко, което притежавам.

— Ще поискаме същото и от твоите бизнес партньори.

Отново я обзе внезапно чувство на страх, но се овладя и отговори спокойно.

— Мога да обвържа само себе си. Имам подкрепата на някои доста могъщи хора. Съмнявам се дали биха искали да рискуват всичко във връзка с твоето предложение или за какъвто и да е друг бизнес.

— Защо се нуждаеш от тях? — попита той тихо.

— Колкото по-влиятелни са хората, които ще се съгласят да участват, толкова по-голямо ще е доверието и подкрепата на бизнесмените. В това бе тайната на съставянето на печелившата комбинация за построяването на „Ийст Порт“. Имах нужда от тях.

— Така е, наистина си имала нужда от тях. Никой нямаше да подкрепи идеята ти, ако не бяха твоите... партньори. Но това е съвсем различно. Сега нямаш нужда от никого. Сега вече си се доказала напълно, Виктория. Много бързо си изгради прекрасна репутация. Бихме осигурили необходимите средства дори и в случай, че действаш сама... — Той се усмихна: — Не очаквам да ми дадеш отговор веднага. Помисли си и ми се обади утре.

— Даваш ми много малко време.

— Парите носят печалба само ако са пуснати в действие. Те нямат абсолютно никаква стойност ако не се въртят. Трябва да ги инвестираме, или дадем назаем, ако искаме да станат повече. Задържахме някои наши вече поети ангажименти, за да видим ти какво ще решиш. Но не можем да ги задържахме вечно. Говоря от името на всички участващи банки. Трябва да се решава бързо.

— Ще те уведомя най-късно до утре следобед.

— Ако решиш да се откажеш, ще проявим разбиране.

Професионалната му усмивка изведнъж изчезна.

— Ще приемеш ли един съвет?

— Продължавай. — В гласа ѝ прозвучаха метални нотки.

— Зарежи тази идея. Много си млада, спечелила си огромно състояние, а сега вече си и много известна. Всяка жена в Ню Йорк ти завижда. Рисувах всичко. Дори и да успееш, това едва ли би имало някакво значение. Имаш повече пари, отколкото ти трябва. Но ако не успееш, ако загубиш, тогава губиш всичко.

— Знаеш ли как спечелих състоянието, за което говориш?

— Четох в „Ню Йорк Таймс“ и по списанията.

В гласа му се долавяше присмех.

— Ти си адвокатка, която има голям успех в построяването на търговски обекти. Упорита работа и постоянство, или поне така пише в статиите.

Високомерното му и покровителствено държание я вбеси. Тя отговори тихо, но с остър и леден тон:

— Имам всичко, защото обичам и желая да поемам рискове.

Той въздъхна и повика келнера.

— Хенри, сметката, моля.

След това се обърна към нея.

— Решението е твое, скъпа — каза нежно. — Но помни, Виктория, дори и най-добрият комарджия може да прекали със заровете.

Полицайте отдадоха чест на черната лимузина. Айра Ларсън беше министър на транспорта, член на кабинета, а гражданите на Вашингтон винаги се стараеха да покажат уважението си към високопоставените лица. По същия начин във Ватикана се отнасяха към кардиналите. Като член на правителството, Ларсън се радваше почти на кралски статут в столицата и това много му се нравеше.

Колата продължи край тройна редица от сгради. Те приличаха на крепости, в които кипеше усилен труд, за да може федералното правителство да функционира добре.

Отношението на охраната в Белия дом беше почтително. Тя го познаваше, а и ѝ беше съобщено за пристигането му. Само погледна лимузината, след това поздрави и пропусна огромната кола.

Ларсън беше посрещнат от млад служител, който го поведе към канцелариите на Белия дом. Тук беше сърцето на правителството, центърът на цялата власт и Ларсън винаги изпитваше леко притеснение. Тук един министър от кабинета не правеше впечатление на никого. В тези помещения той просто беше един от федералните служители.

Въведоха го в кабинета на Рой Баркли, завеждащия личния състав на Белия дом. Баркли говореше по телефона и посочи на

Ларсън къде да седне. Преди да стане министър Ларсън бе губернатор на един от западните щати. Той не обичаше Баркли. Намираше го за типичен представител на източните щати, мазен, студен, а тънкият слой подчертана учтивост едва прикриваше наглия му и безцеремонен нрав.

Баркли избягваше да среща погледа му докато говореше троснато по телефона. Рой Баркли беше висок, ъгловат, четирийсетгодишен, макар че оредяващата му коса го правеше по-възрастен. Беше без сако, с навити ръкави, разкопчана яка и разхлабена вратовръзка.

Айра Ларсън не харесваше начина му на обличане. Като началник „Личен състав“ на Белия дом, той отговаряше за сигурността на цялата президентска власт. Приличаше повече на измъчен търговец на недвижимо имущество, отколкото на човек, който ръководи най-важните операции в огромната федерална система.

Кабинетът беше също толкова безличен, колкото и обитателят му. Навсякъде бяха разхвърляни книжа и документи. Към впечатлението за безпорядък можеше да се добавят и разпръснатите книги, вестници и списания. На стената имаше само една картина — на Баркли и президента. Единствената друга украса беше календар.

Баркли даде някакво троснато нареждане по телефона и се обърна към посетителя си.

— Изглеждаш добре, Айра.

Ларсън сви рамене.

— Чувствам се отлично. Работя на открито. Тичам. Старая се да поддържам формата си.

Баркли кимна.

— Не си ли имал повече проблеми със сърцето?

— Рой, това беше преди пет години. В миналото е. Радвам се на прекрасно здраве. — Той спря. — Сигурен съм, че не си ме извикал да дойда от толкова далече, за да се поинтересуваш за здравето ми. Какво има? — Безизразното лице на Баркли подразни Ларсън. Никога не бе могъл да прочете мислите му. Баркли се усмихваше рядко и Ларсън никога не го беше виждал да се смее.

Баркли протегна ръка към една папка, кацнала върху купчина книжа, извади лист и го подаде на Ларсън.

— Спомняш ли си това? Копие от оригинала е.

Ларсън го погледна.

— Разбира се. Това е собственото ми заявление за оставка, без дата. Всеки министър е подписал такова. Защо ми го показваш?

— Виж го по-внимателно. Вече има дата.

— Какво? — Ларсън погледна горния десен ъгъл на листа. Там беше напечатана утрешната дата. — Какво, по дяволите, е това?

Баркли взе една дълго дъвкана пура. Той не пушеше вече, но пурата му трябваше, за да не се чуди какво да прави с ръцете си. Той я насочи към Ларсън.

— Имаш две възможности, Айра. Едната е да напуснеш окончателно правителството. Президентът обаче те харесва и иска да те изпрати посланик в Португалия. Това е другата ти възможност.

Лицето на Ларсън почервения от гняв.

— За какво, по дяволите, говориш, Рой? Че съм изхвърлен от поста министър на транспорта? Просто така? Не можеш да го направиш. Няма да приема.

Безизразното лице на Баркли не мръдна.

— Ти подаде оставка, Айра. Виж, имам много работа тази сутрин. Ако си съгласен с предложението за Португалия, ще те посочим за този пост и ще те оставим като министър на транспорта, докато Сенатът те освободи. Естествено, само ще се водиш министър. Повече няма да ръководиш министерството.

По-голямата част от живота си Айра Ларсън беше прекарал в политиката. Беше работил като адвокат на запад и с мъка се бе добрал до длъжността губернатор. Мястото в кабинета бе получил дори още по-трудно. Беше боец по природа, но не му липсваше и практически усет.

— Какво, по дяволите, съм направил? — попита той тихо. — Ако се мъдри някакъв скандал, нищо не знам за него. Слушай, ако съм сгазил лука, имаш право да ме изхвърлиш. Но аз си гледам работата и то много добре. Казват, че съм един от най-добрите министри на транспорта от години насам.

— Не всички — отговори Баркли, като почукваше с пурата по зъбите си.

— Всеки от нас има врагове, Рой, особено ако си вършиш работата добре. Не можеш да угодиш на всички.

— Поисках от теб да не задържаш парите за поправка на пътищата в Ню Йорк, така ли беше? — Баркли говореше тихо. — Беше

заповед директно до теб. Помниш ли? Аз сам ти се обадох.

Ларсън се размърда притеснено.

— За това ли става дума? Господи, използвах парите да принудя Ню Йорк Сити да спазва правилата. Тия тъпанари нямат никакъв акъл.

— Дали имат или нямат, ти не изпълни пряка заповед от Белия дом.

— Виж какво, аз трябва да имам някаква свобода, когато ръководя собственото си министерство.

Баркли поклати глава отрицателно.

— Не и този път. Заповедта беше важна, Айра. Както и да е, няма повече да говорим по въпроса. Президентът казва, че с теб е свършено. Искаш да отидеш посланик или не?

— Това е лудост. Искам да говоря със самия президент.

— Знаеш колко мрази пререканията. Сега е в Кемп Дейвид. С тези неща се занимавам аз. Направи голяма грешка, Айра. Казвай сега, искаш ли да отидеш в Португалия?

Ларсън почувства, че по гърба му започва да се стича струйка пот.

— Не ми даваш особено голям избор. Ако това е единственото, което ми остава, Господи, ще отида в Португалия.

Баркли кимна.

— Добре. Прекрасна страна е. Чудесен климат, ще ти хареса. Междувременно си запазваш титлата, заплатата, кабинета, но не и властта. Заместникът ти Франк Кук ще ръководи министерството докато Сенатът те освободи. Имам много работа тази сутрин, Айра, ще те помоля да си тръгнеш.

Ларсън почувства, че трепери, но овладя гнева си.

— Това е голяма мръсотия, Рой, но съм сигурен, че вече си го разбрал.

Баркли го погледна.

— Сам си го направи, Айра. Настъпи по мазола не този, когото трябваше.

— За какъв мазол, говориш, за бога? Чии проклети мазоли са толкова важни, че един министър да изхвъркне заради тях? — Гневните му думи отекваха в претъпканото с предмети помещение.

— Арката — отговори тихо Баркли.

— Какво, по дяволите, Арката? — извика Ларсън.

Баркли издърпа още една папка, като показа, че отпраща Ларсън. Отново го погледна.

— Въпросът не е „какво“, Айра. Точният въпрос е „кой“.

— Добре де, кой е Арката?

Ларсън впери поглед в папката пред себе си.

— Айра, зает съм. Както старият ирландски барман обичаше да казва, като излизаш, гледай вратата да не те удари по задника. — Баркли позвъни на секретарката си. — И не се притеснявай какво съобщение ще направим за това, Айра. Ние ще оправим всичко. — Отново почука леко с пурата по бузата си. — Португалия страшно ще ти хареса, Айра.

Люк Шоу беше на четирийсет и в цветущо здраве. Спортуваше редовно, но подобно на повечето нюйоркчани най-много обичаше да ходи пеша.

Въпреки добре известните опасности този начин на придвижване си оставаше най-удобен за жителите на Манхатън. Рисковано беше да пътуваш с метрото, особено в някои моменти. Такситата, автобусите и всички останали превозни средства непрестанно попадаха на задръствания, непроходими и огласяни от пронизителните клаксони. А ходенето пеша даваше възможност да видиш хората на Ню Йорк — стълпотворение от раси и слоеве, хора с различно социално положение, смесица от човешки същества, запътили се нанякъде.

Освен това, ходенето се отразяваше добре на здравето. Според Люк Шоу жените в Манхатън справедливо претендираха, че имат най-хубавите крака на света.

Имаше обаче някои райони, в които пешеходците се оказваха често лесна плячка. Нюйоркчани знаеха тези места и ги избягваха. Само туристите, или хората, търсеци незаконни удоволствия или печалби, рискуваха и ходеха в тези зловещи квартали.

Шоу изчака светофара, след това прекоси Пето авеню. Движеше се сред тълпа от хора, устремили се към човешкия поток идващ от отсрещния тротоар. Почти магически, като размесването на колода карти, двата потока се разминаваха почти без да се докосват.

Да се разхождаш из Манхатън изискваше особени умения. Всички жители тук, които не търсеха секс или подаяние, се движеха

бързо и целенасочено, дори и когато нямаха цел. За крадците, мошениците и проститутките бързодвижещият се мъж или жена не представляваха интерес — вниманието им привличаха онези, които се разхождаха бавно. Така че бързата походка осигуряваше защита, тя беше бариера срещу личните контакти в този безличен град.

Постепенно тълпите оредяваха, уличното движение се нормализираше под акомпанимента на какофонията от многобройните клаксони.

Шоу продължи по Пето авеню, след това зави надясно по петдесет и седма улица. Гледките, звуците и мириса на града радваха сетивата му. Приятно му бе да върви край бутиците, картинните галерии и ресторантите. Беше пролет, но сякаш зимата не се предаваше, пронизващ влажен вятър просвирваше между бетонните сгради.

Шоу кимна на портиера в клуб „Осеола“ и се заизкачва по стълбите към входната врата с красива дърворезба. Един от най-старите мъжки клубове в града, „Осеола“ беше реликва, призрак от времето на газовите лампи и конските каруци. Клубът почти не се виждаше сред елегантните ресторанти и шикозни европейски магазини. Само една малка, полирана медна табела до вратата показваше, че клубът съществува.

Възрастен чернокож, известен на всички като Мартин, го посрещна на входа. Носеше безупречни бели ръкавици, а униформата му висеше свободно около слабото тяло. Той се усмихна леко, като че ли това му струваше физическо усилие.

— Мистър Шоу — Мартин винаги се държеше официално, — баща ви ви очаква в голямата зала.

Люк Шоу съблече палтото си. Мартин го пое тържествено, като че ли беше музейна рядкост, с която трябва да се отнасят внимателно и грижливо.

Винаги когато можеше, Люк Шоу обядваше веднъж в седмицата с баща си. Това ставаше винаги в „Осеола“, клуба и постоянния дом на баща му. Шоу мина покрай високия бронзов артилерийски снаряд с имената на тези членове на клуба, които бяха участвали като доброволци в Испанско-Американската война. Всичките имена бяха известни, списък на най-изтъкнатите нийоркски фамилии. Подобен, но още по-претенциозен мемориал в памет на членовете на клуба,

участвали в Гражданската война, заемаше централно място в най-хубавото помещение. Войната във Виетнам не бе отбелязана изобщо. Никаква почит към хората, и към него самия, които бяха воювали там. Може би беше твърде рано за такова нещо. Членската маса на този клуб беше застаряла и оредяла. Повечето от синовете не проявяваха интерес към него. Клуб „Осеола“ не беше място за млади. Той приличаше повече на декор за викторианска пиеса, отколкото на място за делови срещи. Заетите бизнесмени отдавна вече не ходеха там.

Люк Шоу кимна на един доста възрастен мъж, подпрян на овехтял бастун. В миналото неговата фамилия притежаваше търговски океански флот, но сега вече името ѝ не се свързваше с активен бизнес.

Шоу мина край огромна картина на Ню Йорк, гледан от статуята на свободата. Тя беше от времето, когато блестящите небостъргачи все още не бяха превзели града. Изобразяваше Ню Йорк през зимата, улиците гъмжаха от хора, а по Хъдзън плуваха лодки.

Той се огледа в голямото огледало до широкото махагоново стълбище. Малко над шест фута, мускулест, но строен в добре ушития си костюм. Косата му — гъста и тъмна. Не беше красив, поне не в класическия смисъл, но чертите на лицето му бяха като издялани. Това му придаваше вид на човек, който прекарва времето си на открито и трудно може да се предположи, че е генерален директор на една от най-големите строителни компании в Америка. Лицето му издаваше годините, прекарани като действащ инженер. Кожата му беше загрубяла — от слънцето или от студа — в зависимост от това какво и къде беше работил.

Шоу изкачи стълбите с лекота. Баща му седеше в голям кожен фотьойл и четеше. Усети раздвижване около себе си и погледна нагоре.

— Е, Люк, как си? — Баща му затвори книгата и стана бавно. Беше висок почти колкото сина си, но много по-слаб и приведен. Разделяха ги четирийсет години, а може би и повече.

— Изглеждаш добре, татко — отговори Люк. Малко излъга: баща му непрекъснато като че ли избледняваше, като стара снимка. Всеки път, когато се виждаха, изглеждаше някак си по-дребен, по-стар и по-съсхрен.

— Да обядваме ли, Люк, или първо искаш да пийнеш нещо? — попита възрастният мъж.

— Чака ме една среща. Ако нямаш нищо против нека пийнем тук.

Баща му се засмя.

— Нямам. Ти май си станал много по-зает откакто те избраха за член на Арката.

И двамата знаеха какво означава да си член на Арката. Това очевидно беше мъчителна тема за баща му. Въпреки отличното си образование и привилегирован произход, баща му не беше постигнал нищо истински значимо в живота си и никога не му бе предлагано членство в Арката. От самото начало Престън Шоу, който винаги беше разполагал с достатъчно пари и бе водил охолен живот, живееше сред сенките на миналото. Люк Шоу се надяваше, че избирането му за член на Арката нямаше да огорчи баща му, сам лишен от тази възможност.

Менюто на клуба беше познато на Люк до болка. В понеделник се сервираше телешко. Промени в това отношение бяха изключени. Както обикновено, изборът беше на баща му. Люкси поръча бърбън, баща му поиска шери.

Техният келнер, също чернокож и почти на възрастта на Мартин, се движеше бавно и краката му изглеждаха като нарисувани.

— Ти май си останал единствената ми връзка с външния свят, Люк. Ако не броя новините по телевизията, разбира се, и Таймс. Какво става в нашия чудесен град? Или, може би, твой чудесен град. Вие в Арката управлявате това проклето място. — Той чукна по масата. — Само дете напоследък не го правите много добре.

Люк се засмя.

— Аз членувам в Арката само от няколко месеца, татко. Откакто чичо Сай почина. Не може за всичко да обвиняваш мен. Дай ми малко време.

Баща му изсумтя.

— Братът на майка ти беше стар глупак, но ти сигурно го знаеш.

Те и по-рано бяха подхващали тази тема.

— Сайръс Алджър беше хомосексуалист — отговори Люк спокойно. — Но сексуалните му предпочитания в никакъв случай не пречеха на работата му. Той превърна семейния бизнес в гигант от национален мащаб.

Баща му поклати бавно глава.

— Труден клиент беше чичо ти. Признавам, че направи много, но никога не съм го обичал. Той правеше изключение от цялото семейство на майка ти. Нямам предвид педерастията му — ако има такава дума — беше толкова напорист и действен. Никога не е бил джентълмен, поне не в истинския смисъл на думата.

Люк понечи да отговори, но баща му вдигна слабата си ръка.

— Достатъчно за умрелите — каза той. — Сега ми разкажи за Арката. — Престън Шоу се усмихна. — Какво става там, или сте дали клетва да пазите тайна?

Синът му е засмя.

— Не сме се клели. Ако те слуша човек, ще помисли, че сме ужасни хора, които не само управляват света, но и определят цените на билетите за метрото и събират данъците. Арката няма пръст в управлението на този град, поне непряко.

Престън Шоу се намръщи.

— Няма, така ли? Бог ми е свидетел, че се опитах да ти дам образование, Люк. Може и да не съм успял, но поне направих опит.

Люк пое уискито от келнера и изчака да сервират на баща му.

— За твое здраве — каза той, вдигайки чаша.

Сините очи на баща му бяха почти прозрачни и това бе единственото забележително нещо в иначе съвсем обикновеното му лице.

— На моята възраст здравето може да се окаже проклятие. Не бих желал да живея вечно. — Престън Шоу отпи от шерито си. — Ще ми бъде много неприятно да завърша дните си и някое луксозно старопиталище, да гълтам тапиока и да ми сменят редовно памперсите. Още не съм готов за такова нещо, въпреки че подобна съдба сполетя вече няколко от познатите ми. Мога само да се надявам да издъхна бързо, безболезнено и, ако имам късмет, елегантно.

— Нека да не навлизаме в такива мрачни теми — прекъсна го синът му.

— Старият педераст, чичо ти, си отиде със стил. Подхлъзна се на леда, счупи си крака и пневмонията го отнесе там, където отиват феите, след като умрат. Бързо и ефикасно, какъвто всъщност беше и той самият.

— Сайръс беше почти на деветдесет.

— И съвсем здрав, до последния момент. Е, каквото и да е, но ако гените наистина означават нещо, то тогава ти ще се радваш на дълъг и активен живот.

Люк се засмя.

— Чичо Сай беше прекрасен човек. Ти просто не искаш да го признаеш.

В отговор баща му само повдигна вежди.

— Между другото, Барбара обаждала ли ти се е?

Знаеше, че баща му ще подхване пак темата за нея, винаги го правеше.

— Нищо не се е променило. Обажда се два пъти на месец от Бостън, да ми каже как е Джейсън. Както знаеш, поддържаме приятелски отношения. — В гласа му се промъкна нотка на подозрителност.

— Ако бяхте толкова добри приятели, тогава защо се разведохте?

Люк знаеше, че баща му харесва бившата му жена.

— Да започнем с това, че Барбара се влюби в друг. Това обикновено е достатъчна причина за развод, нали?

Престън Шоу отпи отново от шерито си.

— Не и по мое време, синко. Тези авантюри траят само няколко месеца. Барбара произлиза от изтъкнато семейство, точно както и ние. Можеше за малко да отклониш погледа си в друга посока.

— Аз тогава бях няколко месеца в Саудитска Арабия по работа. Рядко се прибирах вкъщи. Тя поиска развода. Просто се бяхме отдалечили един от друг. Както много добре знаеш, никак не се разтревожих, когато тя подаде молба за развод.

Баща му въздъхна.

— Обществото се разпада. Скоро ще се превърнем в ревящи диваци. Старите правила имаха своя мисъл.

— Знам, татко, както и да е, това вече е минало. Не можем да го върнем, така че нека сменим темата.

— Люк, не приемай въпроса ми като липса на деликатност, но имаш ли приятелка сега?

Люк въздъхна.

— Жената, която беше миналата седмица — отговори той с усмивка.

— Момичето на Фостърви? Внучката на Ейми Фостър?

— Същата.

— Фостърови са добри хора. Познавах Ейми много добре, беше близка приятелка на майка ти. Имаш ли намерение да се жениш?

Люк поклати глава отрицателно. И миналата седмица трябваше да отговаря на същия въпрос.

— Не, нямам планове за женитба. Също като мен и тя е погълната от кариерата си. В момента женитбата не е изгодна и за двама ни. А и връзката ни не е много сериозна.

Баща му леко се оживи.

— Люк — каза той и Люк усети промяна в гласа му, — изключително важно е да се ожениш без отлагане, и то добре.

Внезапната му настойчивост беше необяснима.

— Защо, татко?

— Ти сега си член на Арката. Почти два века членовете на Арката се грижат за този град и за интересите на основалите я фамилии. Ти си един от осемте, които в действителност управляват града ни и защитават нас, бизнеса ни, интересите ни и дори благотворителните ни изяви.

— Никой не ми е споменавал, че женитбата е критерий за членство. Много се съмнявам, че някой в Арката придава особено значение на това дали съм женен или не. — Тонът на гласа му звучеше отбранително.

— След смъртта на майка ти за началното ти образование се погрижи чичо ти. Предполагам, че това беше мое задължение, но той се справяше толкова добре, че не виждах защо трябва да се намесвам. Ти избра да учиш инженерство в този отвратителен малък колеж в Средния Запад. Но след като се включи в семейния бизнес, Сайръс те пое в свои ръце и те направи това, което си. Той и с това се справи много добре. Съжалявам, че моят принос към твоят живот не е особено забележим, Люк.

— Той е по-голям, отколкото си мислиш.

— Не. За теб аз съм само един стар човек, който боготвори предците си, който съществува, за да се прекланя пред духовете от миналото и така да увековечи чувството за безсмислеността на историята. Не казвай, че не е така. Разбира се, и двамата знаем, че ти си абсолютно прав. Аз съм всичките тези неща. Аз съм създание на своята класа, дори и известно отношение неин пленник. Въпросът,

Люк, е, че това се отнася и за теб. Трябва ти син, който да заеме твоето място в Арката.

— Имам Джейсън.

Възрастния човек поклати глава.

— Приятно момче, но трудно може да се каже, че е твой син. В него тече твоята кръв, но горе-долу това е всичко. Расте в Бостън под надзора на някакъв университетски професор, който освен всичко друго принадлежи към средната класа.

— Харвард.

— Изобщо не ме интересува. Може да е и Оксфорд, Кеймбридж или Сорбоната. Ти си този, който трябва да контролира развитието на Джейсън. Трябва внимателно да се подхване, както стана с теб, за да поеме нещата в свои ръце един ден. Нямам предвид само бизнеса. Мястото в Арката се предава по семеен път, освен, разбира се, ако линията се прекъсне или няма подходящ наследник. Ако трябва да бъде брутално реалистичен, Джейсън е обречен да бъде едно приятно момче от средната класа и да прекара живота си сред подобните на него. Той няма да разбере нашето положение и отговорности. Тъй като Джейсън няма нужната подготовка да поеме нещата, ти трябва да осигуриш друг наследник — не само за бизнеса, а което е по-важно — за Арката.

— Придаваш твърде голямо значение на Арката, татко.

— А ти твърде малко. — Баща му спря за момент и след това продължи. — Трябва да разбереш, Люк, че Арката ни предпазва от това да бъдем погълнати от бушуващите приливи на обществените промени. Винаги го е правила. Вие, осемте, сте нашите пазители.

— Хайде, татко, тя едва ли е нещо повече от елитен клуб, като „Осеола“.

Престън Шоу се намръщи:

— Тя представлява нещо много повече от това.

— Съмнявам се.

— Люк, обществените процеси моделират историята. Групировки като Арката са съществували в градовете от незапомнени времена. Аз съм ги проучвал всичките — от древните градове държави в Италия до Лондон в наши дни. Миналото ни учи, че всеки град, няма значение колко е голям, е толкова добър, колкото са хората, които го управляват. Имам предвид тези, които наистина вършат това, а не

официално назначените на тази длъжност. Като член на Арката ти, Люк, си един от истинските управници. Много е важно да подготвиш някого, който да заеме мястото ти.

Люк се усмихна кисело.

— Много се съмнявам, че кметът ще се съгласи с твоето мнение.

Баща му присви леко очи.

— Какво, мислиш, ще стане, ако сега веднага позвъниш в канцеларията на кмета?

Люк сви рамене.

— Вероятно ще ме свържат със секретарката или с някой Младши чиновник. Защо?

Престън Шоу поклати глава в знак на несъгласие.

— Не. Кметът и най-високопоставените му служители прекрасно знаят кой и какъв си. Веднага, след като разберат, че това си ти, с теб ще разговаря самият кмет. Имаш огромна власт, сине. Колко странно, че дори не го съзнаваш.

Келнерът се движеше незабележимо около масата. Баща му едва се докосна до храната и помоли да му донесат още едно шери. Бе напрегнат, почти възбуден.

— Не мога да те обвинявам за скептицизма ти. Години наред търпиш теориите и абстрактните ми лекции. Едва ли може да се очаква да повярваш, че това, което ти казвам сега, не са абстрактни мисли, а нещо съвсем реално и много сериозно.

В отговор Люк само сви рамене.

Сините очи на баща му проблясваха напрегнато.

— Хънтър Ван Хорн оглавява Арката, нали така?

Люк кимна утвърдително.

— Знам, че ти много уважаваш мнението му. Седнете с него. Питай го за някои неща. Сигурен съм, че ще бъде откровен. Току-виж откриеш, че си част от един цял нов свят.

— Хънтър е много зает човек.

— Знам всичко за Хънтър Ван Хорн — отговори баща му с леко притихнал глас. — Както казах, чета Таймс. И не само чета за него, но и за тази негова напориста дъщеря. Имам чувството, че вестниците през ден пишат за нея. Представям си колко го притеснява всичко това.

— Дори и така да е, не го показва.

— Жалко, че не се е родила момче. Адвокатка, върти печеливш бизнес с недвижимо имущество. Познаваш ли я?

— Виждал съм я веднъж, на един прием в Обединените Нации. Много красива дама.

— Майка ѝ е от семейство Магнусън. Лоша кръв тече в това семейство, особено у жените.

На Люк му стана забавно.

— Как така?

Възбудата на баща му като че ли утихна. Историята на нийоркските фамилии беше по-безопасна и по-позната тема.

— Много са страстни жените от това семейство. Генерал Дан Сикълс, дъртият мошеник, имаше авантюра с една от тях.

— Това беше по време на Гражданската война. Сикълс беше съюзнически генерал.

— По-точно преди войната. Сикълс беше голям бонвиван, всички казват така. Една от жените на Магнусови ужасно се изложи. Семейна черта. Пълна липса на изисканост, щом се появи мъж.

— За бога, татко, това е било преди повече от сто години.

— Няма значение. Кръвта си е кръв. А иначе са прекрасна фамилия, имат много връзки. Мисля, че Хънтър се разведе с майката на момичето, нали?

— Хънтър Ван Хорн се е женил няколко пъти, поне доколкото аз зная.

— Странно, нали, как кръвта си личи. Мисля си, че някой трябваше да предупреди Хънтър за жените от семейство Магнусън — баща му спря и като че ли потъна в мислите си, след това продължи. — Знаеш ли, това ми напомня за подобна черта от сръбското кралско семейство. Разказвал ли съм ти някога за тях? Интересни хора, които и да вземеш от тях.

Люк сгъна салфетката си и я постави на масата.

— Татко, съжалявам, че трябва да обядвам и да тичам, но наистина имам важна среща. Може би друг път?

Баща му кимна.

— Хареса ли ти яденето? Мога да се закълна, че това телешко става все по-безвкусно. Разбира се, и готвачът остарява. Вероятно това е причината. — Очите му не се отместваха от Люк. — Ще те видя ли следващата седмица?

— Разбира се, татко.

Баща му продължи да седи в креслото си, но протегна ръка.

— Помниш ли какво ти казах. Говори с Хънтър Ван Хорн. — На лицето му се появи усмивка. — Но внимавай с дъщеря му. И тя е Магнусън. Може да се окаже голям залък за теб.

Люк се засмя.

— Мисля, че се опитваш да ме заинтригуваш. Хайде, трябва да вървя. Ще се видим другата седмица.

Люк излезе от облицованото с дъбово дърво помещение и забърза надолу по стълбите. Той истински обичаше и уважаваше баща си, но мислеше, че Престън Шоу не беше прав за Арката. Той гледаше на членството си там като на поредно обществено задължение. Дали трябваше да отдели време и да разговаря с Хънтър Ван Хорн? Незабавно отхвърли мисълта за това като абсурдна. Нито една група нямаше такава власт, каквато баща му приписваше на Арката.

Пое палтото си от Мартин и бързо се насочи към Петдесет и седма улица, за да вземе такси.

Денят се стори много дълъг на Хънтър Ван Хорн Младши и той изпита радост от това, че се бе прибрал вкъщи. Като влизаше във всекидневната, усети настойчивия поглед на жена си.

— Още едно списание е публикувало снимка на гадната ти сестра — озъби му се тя, като че ли вината за това беше негова.

— Така ли?

— Най-накрая ще се появи и в списанията за секс, помни ми думата. Луда е да се говори за нея. След някой и друг ден цялата страна ще има възможност да гледа чатала ѝ, чакай и ще видиш.

Той въздъхна. Според него имаше голямо сходство между сестра му и жена му. Те дори и външно си приличаха. Бяха почти на еднаква възраст. И двете бяха красиви и агресивни. Но докато сестра му си падаше по печеленето на пари, жена му имаше определена склонност към харченето им. Жена му не обичаше Виктория още от самото начало.

— Кое списание? — попита той.

— „Пийпъл“ — отговори троснато тя. — Миналата седмица беше в „Нюзуийк“.

— Спомням си — каза той и я целуна леко по устните. Усети лек дъх на алкохол. Тя знаеше, че той не одобрява пиенето ѝ.

— Младши, нещо трябва да се направи за нея. Тя позори цялата фамилия Ван Хорн.

От камината го гледаше голяма снимка на баща му. Въпреки, че се обръщаха към него с „Младши“, той знаеше, че изобщо не изглежда като прочутия си баща. Дори и в училище с него си правеха жестоки шеги. С течение на времето той беше открил, че много се различава от баща си. Чудеше се дали в хихиканията нямаше известна доза истина. Може би беше от друг баща.

Прислужницата му сервира чая. Винаги пиеше чай преди вечеря, вместо коктейл. Погледът на жена му не се откъсваше от него.

— Приятелите непрекъснато ни се присмиват. Надявам се, че го виждаш. Цялата фамилия Ван Хорн трябва да носи срама на

проклетата ти сестра.

Той отпи от чая си. Беше точно както го обичаше — не прекалено горещ.

— Никой не се присмива — отговори той спокойно. — Сестра ми Виктория може да е малко показна и екстравагантна в бизнеса, но постига големи успехи. Повярвай ми, Сесилия, никой не се присмива на успеха ѝ.

— Баща ти трябва да направи нещо за това.

— Мисля си, че баща ми тайно ѝ се възхищава. Според мен той винаги се е надявал, че и аз ще постигна нейния успех.

— А защо не си го постигнал?

Той погледна жена си право в очите.

— Не ми се налага, Сесилия. Съвсем просто е. Аз съм президент на „Диймъс Индъстрис“, една от дъщерните компании на баща ми. Нося името му и след време се надявам да заема мястото му.

— А ако не стане така?

— Не стане какво?

— Да заемеш мястото му.

Думите ѝ го накараха да се усмихне.

— Единственият ми съперник е прекрасната ми по-малка сестра. Тя от години вече не разговаря с татко. Те двамата всъщност много си приличат, но не се разбират. От което печеля аз. Просто трябва да избягвам скандалите, да се грижа компанията ми да не губи твърде много пари и да чакам.

— Може би ще чакаш твърде дълго.

Той отново въздъхна. Тя беше невероятно красива, поне на повърхността. Под нея нямаше нищо, никакви качества. Тя се интересуваше от едно-единствено нещо в живота и това бе самата тя. А напоследък като че ли това беше станало постоянното ѝ занимание. Едва изчака децата да пораснат достатъчно, за да ги изпрати на училище. След това не трябваше вече да поддържа фасадата на грижовна майка, роля, която винаги ѝ е била чужда. Сега тя бе свободна да концентрира цялото си внимание върху себе си.

— Виктория ще присъства в новините още дълги години — каза той. — По-добре да свикнеш с това, Сесилия. Аз отдавна го направих.

— Както го казваш, човек може да си помисли, че сте били близки. И ти не говориш с нея.

— Тя е много по-млада от мен. Никога не сме имали кой знае колко общо помежду си. Тя беше хлапе, което като че ли винаги ни пречеше. Спомням си, че беше доста грозна. Предполагам, че гените на Ван Хорн имат заслуга за това, че тя разцъфтя и се превърна в толкова красива жена.

— Май си падаш по нея — изсумтя Сесилия. — Собствената ти сестра! Нищо чудно, че си особен.

Очевидно бе пила повече, отколкото той си бе помислил в началото. Обикновено трябваше да е погълнала доста алкохол, че да ѝ се развърже езика дотам, та да започне да намеква за сексуалното напрежение помежду им.

— Кръвосмешението никога не е било сред слабостите ми — каза той спокойно. — Всъщност, винаги съм намирал Виктория малко отблъскваща. Мисля, че тя прилича твърде много на любимия ми баща. — Той вдигна чашата с чая към картината над камината и се усмихна подигравателно.

— Казват, че се е чукала с кого ли не в града.

Езикът на жена му ставаше толкова по-неприличен, колкото повече алкохол беше изпила. Той я погледна. В очите му сега се четеше хладна преценка. Тя все още бе красива, но скоро всичките скъпи кремове и мазила на света нямаше да ѝ помагат. Тя маниакално се излагаше на слънце. Вече личаха бръчки в ъглите на устата и около очите. Нямаше да запази миловидността си още дълго — лицето ѝ вече беше започнало да отразява вътрешното ѝ озлобление.

— Всеки, който е толкова известен, трябва да очаква да чуе и слухове — каза той.

— Ами ако тя спи с всички в града, тогава прилича повече на баща ти, отколкото...

— Отколкото аз?

Тя погледна встрани.

Сексът беше заемал огромно място в началото на семейния им живот. Но това беше приключило бързо и сега той не изпитваше никакви сексуални желания. Не беше за вярване, но това, че сексът вече не го вълнуваше, го караше да се чувства приятно спокоен. Той знаеше, че тя бе имала любовници. Това нямаше значение за него, стига да се вършеше дискретно. Но очевидно тя трудно се примиряваше с факта, че той вече не я желае. Всеки си имаше

собствена спалня в луксозния апартамент и това напълно отговаряше на предпочитанията му.

— Баща ми винаги е бил женкар. — Гласът му прозвуча равно. — И продължава да бъде, въпреки възрастта си. Майка ми знаеше всичко за похожденията му. Търпя много дълго, но накрая го напусна. — Той погледна към картината. — Трябва да признаеш, че изглежда добре — дори и сега. Като прибавиш и огромното му състояние, нищо чудно, че жените не могат да му устояват. И той винаги се е възползвал от това.

— А сега и сестра ти прави същото.

Устните му се разтегнаха в усмивка.

— Откровено казано, хич не ме интересува какво прави или не прави. Тя е толкова далече от мен, колкото и монасите в Тибет. Може и двамата да живеем в Ню Йорк, но живеем в съвършено различни светове.

— Твоят свят е различен от света на всички останали.

Той взе дистанционното управление на телевизора.

— Нека не спорим повече, Сесилия — каза с равен глас. — Ти не си по-различна от мен. И ти също чакаш. Щеше да се разведеш с мен на минутата, ако не ми предстоеше всичко това. Един ден ще наследя царството на баща си и ще се възкача на корпоративния му трон. Ще стана член на Арката. И ще царувам дълго и щастливо. Ти искаш да бъдеш моя кралица и си готова да платиш каквато и да е цена, за да го постигнеш. Така че, както виждаш, и двамата чакаме, само че аз съм по-търпеливия.

Той включи телевизора и на екрана се появи лицето на водещия новините.

Тя се изправи.

— Е, тази вечер ще чакаш сам. Канена съм на парти.

Той увеличи звука. Съобщаваха за някакво маловажно събитие в централна Азия.

— Приятно прекарване, Сесилия — каза той.

Тя го погледна.

— Върви на майната си — изсъска и изхвърча от стаята.

Полетът от Вашингтон беше като кратко пътуване с автобус. Рандолф Джонсън погледна през прозореца. Самолетът приближаваше летището Ла Гуардия. Самолетът летеше ниско над едно като че ли безкрайно гробище.

— На твое място, Бари, не бих гласувал за този данъчен закон. По дяволите, както и да постъпиш, все ще сбъркаш. Замини за някъде, когато го гласуват. Свикай заседание на подкомитет, или измисли нещо друго, само гледай да си заминал някъде. Не трябва да присъстваш при обсъждането на този въпрос, иначе скъпо ще платиш за това следващата година ако решиш да се кандидатираш за Сената.

Конгресменът Бари Литъл погледна спътника си. И двамата бяха членове на Конгреса. Литъл представяше един богаташки район близо до града. Рандолф Джонсън беше избран в много долнопробен район на Бронкс. Външно те бяха толкова различни. Литъл беше бял, завършил Харвард, републиканец, богат и с крехка физика. Джонсън беше чернокож, демократ, полагащ огромни усилия да стане богат, много богат. Но въпреки различията помежду им ги свързваше здрава дружба. И двамата обичаха безразсъдните скорости, хубавите жени и скъпия алкохол. И на двамата им харесваше да бъдат членове на Конгреса и да се радват на почтителното отношение на служителите от хълма Капитолия.

Литъл се усмихна.

— Мислиш ли, че ще се скрия от важно гласуване само от политически съображения?

Джонсън издаде звук, който приличаше на далечна гръмотевица.

— Като нищо ще го направиш. Може парите на баща ти да са ти купили службата, но собствения ти акъл ще те задържи на нея. По дяволите, може да си захаросан аристократ, но можеш да изчезнеш бързо, като нас, бедните момчета.

Самолетът се снижаваше, сега вече летеше над водно пространство, устремил се към пистата за кацане.

— Можеш ли да ми дадеш и твоя район, ако се кандидатирам за Сената?

Последва гръмогласен гърлен смях.

— Глупости, представяш ли си някой от моите хора да гласува за белезникавата ти мутра? По едно време в моя район в Бронкс имаше републиканец, но се махна. Така че не очаквай никаква помощ от мен,

Бари. Аз ще бъда на предната линия, за да атакувам републиканския ти задник и ти го знаеш.

— Имам нужда от помощ, а не от политическо самоубийство.

— Виж какво, ако те предложат, шансовете за това не са малки, мога да продумам тук-там, че си по-малката от двете злини. Някои от моите хора, особено финансистите ми — той намигна, — ще разберат интимната ми мисъл.

— Това, от което се нуждая, не е пари.

— По дяволите, Бари, аз лично не знам това. Ти разполагаш с неограничени средства. Ти имаш нужда от пари толкова, колкото давещия се има нужда от вода. Но аз ще ти кажа на кого му трябва пари, и то много.

— На кого?

— Не се бъркай с мен. Всеки един от демократическите задници, които ще се изправят срещу теб. Ще им трябва всяка стотинка, която могат да съберат, само и само да останат в играта заедно с теб. Мога да направя така, че да не получат пари от моя район. Е, няма да е кой знае какво, но противниците ти няма да разчитат на нито един черен долар, така да се каже.

— И какво ще искаш за тази отрицателна помощ?

Последва пак смях, но този път по-тих и неприятен.

— Ще говорим отново ако те предложат. По дяволите, и двамата имаме достатъчно тренинг от Конгреса. Кой друг, ако не ние, знаем как да се спазарим. Все ще измисля нещо. Можеш да разчиташ на това!

Самолетът кацна.

— Бари, не се обиждай, но ще ме посрещнат братята от една църква в района ми — широка усмивка заля едрото му лъскаво лице.

— Ще слезем поотделно, ако не възразяваш. Братята няма да погледнат, с добро око ако ме видят в компанията на захаросан белезникав тип като теб. Особено ако баща му е член на Арката.

— И ти откъде, хм, знаеш за Арката?

— Учудваш ли се, че старо негро като мен знае за вашата тайна организация? От векове си мила, че някъде има една група бели, които ни разплакват фамилията. Сега вече знам всичко за Арката. Твоят дъртак и приятелите му командват там. — Той се изправи и се усмихна на Литъл. — Но не ме разбирай погрешно. На никого нямам зъб. Виж

какво, изобщо не ми пука какво правят, стига моето да не се губи. Схвана ли?

Литъл прихна.

— Спокойно, Бари. Много внимавай да не си лепнеш някоя от онези интересни сексуални болести. Ще се видим на Хълма в понеделник.

Литъл остана на мястото си и гледаше как конгресмена Джонсън си пробиваше път напред. Литъл обикновено изчакваше, докато излязат всички. Той мразеше да се блъска сред тълпата. А и нямаше за какво да бърза, никой не го чакаше. Баща му беше предложил да изпрати лимузината, но той беше отказал с думите, че ще му е по-удобно да вземе такси. Това не бе истина, но не му се искаше да се среща с баща си, и това му отношение изглежда се простираше и върху семейната кола и шофьор.

Цял живот бе водил битка да се измъкне от опеката на баща си, която така си и остана безрезултатна. По ирония на съдбата тя дори го привърза още по-здраво към властта на известния му и високопоставен родител.

Няколко жени, наредили се на опашка за такси, го изгледаха с възхищение. Облечен винаги елегантно и с вкус, Бари Литъл знаеше, че другите го намират за красив и сексуално привлекателен. Той беше наясно, че притежава момчешки чар, на който не може да устои нито една жена.

Усмихна се на гледащите го жени и му стана приятно като видя, че поруменяха от удоволствие.

Изчака реда си на опашката. Редицата от многобройни таксита се придвижи и той се качи в една от тях.

— Банката „Фон Калт и Тръст Билдинг“ — каза на шофьора. От снимката на разрешителното, окачена над жабката, го гледаше лице с испански черти. — Завиваш от Уол Стрийт при...

— Ей, аз казвам ли ти какво да правиш? — Шофьорът се обърна и го погледна. Мустаците му бяха по-гъсти, отколкото на снимката и въпреки испанското си лице говореше като истински нюйоркчанин.

— През тунела, или по моста?

— През тунела.

— Правилно. — Шофьорът се опита да води разговор, но едносричните отговори на Литъл му показаха, че беше по-добре да го

остави на мира. Погледът му се рееше в небето на Манхатън докато колата летеше по магистралата към града.

Баща му, Стюарт Литъл, бе контролирал живота му. Той внимателно бе подбирал училищата му, от детската градина до Харвард. Само когато беше във флотата, служейки като офицер в Япония по време на Корейската война, той наистина се чувстваше освободен от опеката на баща си. По-късно откри, че и този пост беше уреден от баща му.

Семейният бизнес, започнат още от прадедите му, се беше превърнал в мощната банкерска компания на Пери Стенли. С изключение на краткото време, през което беше посланик в Испания, баща му бе ръководил семейната компания почти през целия си съзнателен живот. За голямо учудване старият Литъл не се беше противопоставил на желанието на сина си да стои настрана от банкерската професия, дори бе одобрил решението му да навлезе в политиката. Чак след втория си мандат в Камарата на представителите Бари Литъл разбра, че баща му е предначертал внимателно кариерата му така, че крайната цел да бъде Белия дом. За пореден път разбра, че изцяло зависи от волята и решимостта на баща си.

Частни проучвания на общественото мнение показваха, че конгресменът Литъл има добри шансове за Сената. Нямахше да е лесно, щяха да са нужни големи усилия да се преодолеят очакваните спънки. Но щеше да стане. Баща му го искаше и Бари Литъл знаеше, че не би могъл да се оттегли дори и да имаше желание за това.

Таксито спря до струпаните и очакващи да преминат през тунела коли. След няколко минути щяха да пътуват към Уол Стрийт.

Като приближаваха Манхатън, старото чувство на неприязън изплува като призрак. На Бари му бе омръзнало да бъде играчка. Но да има свой собствен живот бе невъзможно. Баща му беше одобрил дори избора му на съпруга. Но след като прецени, че жената на сина му можеше да се превърне в политически пасив, разводът по приятелски начин се оказа лесен и скоро щеше да приключи. И Бари и жена му бяха доволни, че бракът се прекратява, но все пак решението за това беше на баща му. Понякога на Бари му се струваше, че е наистина само една играчка в цял ръст, която съществува за забавление на баща му.

И сега всичко това се повтаряше отново. Посланик Стюарт Литъл, един от най-могъщите банкери в света, осигуряваше спокойно

подкрепата за кандидатурата на сина си. Бяха го извикали от Вашингтон, за да обядва с баща си и с Хънтър Ван Хорн, индустриалеца и — което бе по-важно — шефа на Арката. Ако членовете на Арката решеха, че е в техен интерес Бари Литъл да отиде в Сената, можеше да се смята, че вече е станало.

Той обаче не искаше да бъде сенатор, ако това означаваше, че ще бъде поставен в още по-голяма зависимост от баща му. На такава цена щеше да откаже дори и президентския пост.

Бари усети как го обхваща онова особено напрежение, чувство, което той познаваше добре и което мразеше. Беше си мислил, че то няма да се повтори пак, но не стана така. Появяваше се всеки път, когато трябваше да се срещне с баща си. Почувства, че трепери. Протегна ръце — те потреперваха леко.

Страхуваше се от това, което трябваше да направи, за да прекрати непоносимото напрежение. Ненавиждаше го, но нищо друго не му действаше.

— Тия проклети янки — каза шофьорът докато бързо се придвижваха към Уол Стрийт. — Ще бъде също като миналата година. Имат всичко, което може да се купи с пари, освен победи. Майната му на този свят. Това ли е Америка?

Бари Литъл продължи да мълчи. Притисна ръцете си до тялото — да не вижда как треперят.

Бари Литъл не знаеше, че малък частен самолет се бе приготвил да кацне на Ла Гуардия.

Хънтър Ван Хорн погледна надолу към Ню Йорк. Вълнуваше се като гледаше внушителната гледка на Световния търговски център, Емпайър Стейт Билдинг и другите гигантски сгради, извисяващи се към небето. Тук беше родното му място, градът на баща му, на дядо му, както и на няколко поколения преди тях. Ван Хорн притежаваше къщи в Калифорния, Тексас, Лондон и Париж, но домът му беше в Ню Йорк. Той приемаше града като нещо лично, като ръката или крака си, важна част от него самия.

Вниманието му бе така погълнато от гледката, че едва чу думите на секретарката си.

— А какво ще стане с „Ентъртейнмънт груп“?

Той се обърна и я погледна. Джойс Спиц, прехвърлила трийсетте, бе изцяло отдадена на работата си, а на него дори още повече, но

предаността ѝ нямаше нищо общо със секса. Тя полагаше големи усилия да изглежда безлична и непривлекателна, което той напълно одобряваше, тъй като в живота му имаше и без това твърде много жени. Тя като че ли съществуваше само, за да бъде безупречна в работата си и прекрасно успяваше. Резултатът бе, че въпреки секретарската си длъжност, тя получаваше заплатата на висш служител.

— Нека Хърб Бийкмън да ми докладва утре.

Бийкмън беше вицепрезидентът, който отговаряше за „Ентъртейнмънтгруп“, подлизурко и претенциозен. Ван Хорн не го обичаше.

— Програмата ви е запълнена. Нямам къде да го сместя.

— Ще измислиш нещо — отсече той. — Ще ми трябва поне половин час за него. Важно е.

— Ще искате ли да присъства и някой от правния отдел и от счетоводството? — Въпросът издаваше проникателност. Носеха се слухове, че Бийкмън краде от компанията.

Ван Хорн поклати глава.

— Не. Не сега.

Цялата империя на Ван Хорн беше налегната от неприятности. Той бе превърнал семейния бизнес в един от най-големите конгломерати в света. Сега, сектор по сектор, цялата структура заплашваше да се разпадне. Той знаеше, че му предстои тежка хирургическа намеса, ако искаше да я спаси. Това означаваше реорганизация и подмяна на провалилите се с по-способни, или поне с хора, които той се надяваше да бъдат на мястото си.

— Искам да присъстваш, когато разговарям с Бийкмън — кана той. — Обещава да бъде много неприятна среща. Ще имам нужда от свидетел. Ще наредя на Бийкмън да уволни Конрад Барнаби. Проклетото киностудио пак губи купища пари. Идиотът Барнаби няма представа как се ръководи филмова компания, поне не по-голяма от това как се чука слон.

Джойс с нищо не показва, че вулгарният му език би могъл да звучи обидно.

— Барнаби е човек на Бийкмън — каза тя. — Той го доведе в компанията.

— Значи повече от ясно е, че той трябва да го уволни. Сам трябва да си разчисти кашите. Искам да назнача Адам Робинс за шеф на студиото. Може и да не е гений, но е по-добър от този, който е сега.

— Това няма да се хареса на Бийкмън.

Хънтър Ван Хорн изсумтя.

— Ако има особени възражения, ще го уволня и него. Господи, та това да не е някой дребен, кокошкарски бизнес. Ние ръководим една от най-големите компании в света. Крайно време е Бийкмън да оцени факта, че никой не е свещен или незаменим в тази организация, та дори и самия той.

Лека усмивка заигра на устните ѝ.

— Никой?

— Е, никой, освен мен. Помни, всичко това беше само мое, преди да бях принуден да пусна акции. Все още контролирам голяма част от акционерния капитал, така че що се отнася до хората в компанията, аз съм едва ли не господ.

— А Чилтън Ванс?

Ванс беше вицепрезидент на компанията и всички го смятаха за дясната ръка на Ван Хорн.

— Какво за него?

— Напоследък в компанията се носят приказки, че замисля дворцов преврат. Не казвам, че това е вярно, а че такива са слуховете.

Той я погледна изпитателно. Изражението ѝ беше сериозно, почти тържествено.

— Ако е вярно, Ванс би рискувал всичко. Той знае, че ще закова кожата му на стената ако се опита да направи такова нещо. Откровено казано, мисля, че му липсва кураж.

Тя се изчерви.

— Както казах, това са само приказки.

Той знаеше, че нещата бяха по-сериозни. Това бе нейният начин да го предупреди. Чудеше се дали Ван наистина планира нещо и докъде беше стигнал. Компанията имаше проблеми и битката за контрол сега можеше да доведе до още по-големи неприятности.

— Между другото, „Пийпъл“ пак са писали за дъщеря ти. В днешния брой.

Той се засмя.

— Краката ли си показва пак, или този път нещо друго?

Тя измъкна списанието от чантата си и му го подаде.

Беше сгънато на страницата със статията за Виктория.

Снимана беше на фона на завършения ѝ проект „Ийст Порт“, с новите сгради и красивите ресторанти. Тя притежаваше естествената способност да прави реклама на себе си и на начинанията си. Както обикновено, дъщеря му беше излязла фотогенично и на тази снимка. Изражението ѝ издаваше решителност и предизвикателство. Мина му през ум, че снимката бе уловила вътрешната ѝ сила, както и безспорната ѝ красота. В статията нашироко се коментираше нейния нов проект за Манхатън. Той погледна отново снимката — нямаше съмнение, че зад ослепителната красота се криеше твърда непоколебимост.

Тя беше толкова различна от брат си.

Той не ѝ бе показал, че вижда нейната интелигентност и решителност. Спомни си как се държа, когато тя се записа да следва право — мислеше, че това е поредната лудория и че тя няма никога да завърши. Четири години бяха изминали от сблъсъка им по Коледа, когато и двамата бяха крещели с пълен глас. Тя бе наследила от него лесната избухливост. Четири години бяха сравнително кратко време, но за този период Виктория се бе превърнала от разглезената дъщеря на богат баща в самостоятелна и пълноправна жена на бизнеса. Динамична личност, постигнала огромен успех, тя беше доказала, че е сила, с която трябва да се съобразяват. Той с неохота призна пред себе си, че му липсваше.

Той ясно си спомняше тази Коледа. Виктория бе разговаряла с него насаме по време на семейното тържество. Тя приличаше външно на майка си, но характерът ѝ бе съвсем различен. Дори и като дете Виктория никога не бе хленчила и нямаше навика да се извинява. След развода той не я виждаше често. Срещаха се за кратко, по празници. Растеше и ставаше все по-красива, завърши колеж за изкуства, но ненавиждаше обществените ангажименти на богатите млади жени. Тази Коледа тя поиска нещо повече. Не беше пари — той винаги се грижеше за това тя да има достатъчно. Този път тя поиска истинска работа в една от компаниите му — шанс да се изкачи по стълбата до самия връх.

Хънтър Ван Хорн се усмихна леко при този спомен. Чудеше се как е могъл да направи такава лоша преценка. Той обикновено лесно

разпознаваше силата и слабостта. Но не и у собствената си дъщеря. Започналото като разговор се превърна в спор и след това в истинска битка. Той се беше присмял на амбициите ѝ, беше се подиграл дори на дипломата ѝ по право. Беше я посъветвал да се омъжи добре и да се занимава със семейството си. Той се бе отнесъл презрително към новото ѝ желание за истинска кариера в семейния бизнес, с което я бе вбесил. Язвителният ѝ отговор го накара да изпадне в гняв и словесният им двубой се превърна в нечуван скандал. Тази вечер тя напусна апартамента с гръм и трясък. Оттогава не я беше виждал, гледаше само снимките във вестниците и списанията. Тя никога не поиска от него дори и цент и безусловно му доказа, че е сгрешил.

Той се възхищаваше от нея и се учудваше, че раздялата им го засяга толкова дълбоко. Той обмисляше как да поправи разрива между тях, но не беше сигурен как трябва да постъпи. Беше въпрос на гордост. Чудеше се дали и с нея не бе така.

Самолетът докосна пистата и продължи да се движи по нея.

— Предстои ви обяд с посланик Литъл и сина му.

Стюарт Литъл беше член на Арката. Ван Хорн знаеше, че Литъл иска да осигури място за сина си в Сената. За подобно решение щеше да е необходимо единодушно съгласие на всички членове на Арката. Единствената цел на обяда щеше да бъде да разбере мнението на Ван Хорн и това дали е склонен да подкрепи подобно действие. При мисълта за изключително екзотичната и пищна жена, която го очакваше в апартамента си в Сътън Плейс, Ван Хорн реши, че обядът трябва да бъде много кратък.

Секретарката прекъсна мислите му.

— Имаме няколко минути. Искате ли да ви информирам накратко какво да очаквате на следващата среща на Арката?

Тя беше единственият външен човек, който имаше разрешение да притежава такава информация.

— Не. Не сега.

Макар и само осем на брой, членовете на Арката представляваха огромно богатство, или както се казваше — „стари пари“. Те защитаваха жизнените интереси на управляващите града фамилии, богатите и влиятелни потомци на първите заселници в Ню Йорк. Заедно, членовете на Арката притежаваха повече власт, отколкото

който и да е цар. Но почти никой в света не подозираше за съществуването на Арката.

Хънтър Ван Хорн бе заел мястото на баща си след смъртта му. Бащата, ако беше жив, би бил много горд, че са избрали сина му за водач, въпреки че той не изпитваше удоволствие нито от подобна чест, нито от подобна отговорност.

Беше станало доста студено въпреки оптимистичната прогноза, че пролетта започва. Апартаментът на Виктория Ван Хорн бе топъл и уютен, но внезапно ѝ се прииска да излезе навън. Бе прекарала целия ден с дизайнери и архитекти. Разговорите бяха изключително напрегнати и тя бе изпитала почти копнеж по спокойствието на собствения си дом. Но след като се прибра, се почувства затворена и притеснена.

Прислужницата ѝ си беше легнала. Беше прегледала набързо вестниците, поглеждала само заглавията. Рядко гледаше телевизия, но телевизорът работеше, за да ѝ прави компания.

Отиде до прозореца и погледна надолу към парка. Въпреки неприятното време, по улиците имаше хора. Тя обичаше парка, в който можеха да влязат със собствени ключове само хората, които живееха в луксозните сгради около него. Забележителност на Ню Йорк, той представляваше спокоен оазис, настрана от блъсканицата и шума на Трето Авеню, скрит като скъпоценен камък зад сградите около него.

Погледна отражението си в прозореца. То се смесваше с гледката долу, подобно на безплътен дух, който наблюдава. Тя се загледа в призрачното си отражение — чертите бяха нейните, на известната Виктория Ван Хорн, но тя се зачуди дали наистина познава жената зад тях.

Виктория се изплези на отражението си.

— Трябва да се разходиш, призрак.

Тя метна топло палто върху блузата и дънките си. Вдигна високата яка, за да я предпазва от студа.

В асансьора нямаше никой. Тя се усмихна на Чарли, нощния портиер.

— Има много хубава ваша снимка в списанието — каза той с усмивка. — Показах я на семейството си. Много са горди, че ви познавам.

— Благодаря ти, Чарли.

— Да ви повикам ли такси?

— Не, благодаря. Излизам да се разходя малко.

Изражението му стана загрижено.

— На ваше място не бих ходил много далече, госпожице Ван Хорн. Мисля, че пак ще вали. Може и да е сняг.

— Отивам само до парка. Имам нужда от малко въздух.

Той се усмихна, като че ли отговорът бе точно този, който искаше да чуе.

— Чудесно. Ще ви наглеждам оттук.

— Остани вътре. Навън е студено.

Той сви рамене.

— Е, и аз ще взема малко въздух. Ще застана под навеса. Няма проблем.

Виктория не възрази. Приятно ѝ бе, че е загрижен за безопасността ѝ, но ѝ се искаше да остане сама, навън, далеч поне от част от проблемите си. Все пак беше късно, малко хора се бяха осмелили да излязат в това потискащо и влажно време. Дори и в заключения парк трябваше да бъде предпазлива.

— Няма да се бавя — каза тя, като притисна яката към лицето си. Излезе вън и почувства леденото пощипване на вятъра. Чарли беше прав — наистина заплашваше да завали студен дъжд.

Виктория пхна ръце в дълбоките си джобове и тръгна бързо, навела глава, за да се предпази от ледения вятър. Паркът, заобиколен от висока ограда от ковано желязо, беше поддържан много добре. Тя отключи голямата врата и след това я затвори зад себе си.

Миниатюрни пъпки украсяваха голите клони на дърветата в парка. Въпреки ветровитото време започваше да личи, че идва пролет. Природата предсказваше много по-добре и от най-сложните метеорологични уреди. Пролетта в този парк беше рапсодия за душата. Тя мина край статуята на Едуин Буут. Паркът бе добре осветен и съвършено празен.

Спря и погледна жилищните сгради. Изглеждаха толкова жизнерадостни, като огромни коледни елхи и осветените им прозорци щастливо провъзгласяваха, че зад тях тече топъл човешки живот.

Без да знае защо гледката я накара да почувства самотата си още по-силно. Седна на пейката и загърна палтото около себе си.

Беше една от най-известните жени в Ню Йорк, а скоро щеше да стане и една от най-богатите. Знаеше, хората смятаха, че е постигнала

голям успех, дори ѝ завиждаха.

Осветен прозорец привлече погледа на Виктория — мъж с брада подхвърляше във въздуха малко дете, а то се заливаше от смях. След това непознатият мъж и смеещото се малко момче изчезнаха.

Тя се замисли дали би имало някакво значение ако бащата, или синът, знаеха, че са били наблюдавани от младата, тъмнокоса жена. Помисли си за майката на момчето. Дали днес е видяла списанието „Пийпъл“ и дали завижда на жената от снимката. Дали би пожелала блясъка, богатството, вълнението?

Виктория се сгуши в палтото. Отново погледна към прозореца, който сега беше празен, и потрепери.

Не съжалявам за нищо, каза си тя. Сама си бе избрала пътя. Точно това искаше. А и очакваше още, много повече.

Чувството за самота я обгърна напълно.

Започна да вали, отначало само няколко капки, след това малко по-силно. Тя забърза към вратата, заключи я и почти тичешком стигна до сградата.

Чарли все още стоеше под навеса и наблюдаваше. Тя се зачуди какво ли виждаше — пробивната млада жена, за която говореше цял Ню Йорк, или нещо друго.

Помисли и за майката на момчето, но не я видя. Понякога завистта можеше да бъде двупосочна.

Както и предшественика си Ед Кох, кметът Ал Фелдър беше личност, правеща впечатление. Той съчетаваше тънък усет за пулса на обществения живот с проникателното познаване на ролята на медиите. Въпреки че беше нов на тази длъжност и не особено познат на политиците, Фелдър излъчваше увереност в управлението на Ню Йорк, която повече подхождаше на някой обигран политик. Нямаше вид на кмет. Фелдър беше набит, загрубял и с лице на хитрияга. Въпреки че бе завършил „Айви Лийг“, дори и приятелите му казваха, че прилича повече на таксиметров шофьор, отколкото на адвокат от Уол Стрийт, с което се бе занимавал през по-голямата част от живота си. Късно бе навлязъл в политиката. След случилата се неприятност на ветерана Кох, Фелдър се оказа подходящият човек в подходящия момент. Беше застанал начело на антиданъчните протести в града и

това му осигури поста. Не му харесваше, че понякога го наричаха политическа злополука.

— Кажу ми на Ал Росини да дойде при мен — нареди на секретарката си.

Росини пристигна бързо. Официалната му длъжност беше специален помощник на кмета, но истинската му роля беше да посредничи при разрешаването на всякакви спорове и проблеми.

Както кмета и Росини идваше от Уол Стрийт, временно предоставен на кметството от престижната фирма „Алесия и Д’Амико“. И той беше продукт на „Айви Лийг“, но видът му отговаряше на образованието му — косата му винаги бе подстригана модно и костюмите му бяха шити по поръчка. По време на кампанията беше показал учудващо познаване на политическите реалности и способност за бързи и точни действия. Кметът го бе „мобилизирал“. Въпреки, че Росини разчиташе да работи в бъдеще в собствената си юридическа фирма, той се съгласи да обедини усилия с Грейси Маншън, щастлив от възможността да има достъп до кухнята на управлението.

Кметът му махна с ръка да влезе.

— Довечера трябва да ходя на някакъв коктейл в Италианското посолство. Посланикът им е пристигнал за нещо във връзка с обединените нации. Искам да дойдеш с мен.

Росини се ухили.

— Аз съм италианец само по име. Не мога да говоря езика и никога не съм ходил в Италия. Няма да ти бъда от голяма полза.

Кметът сви вежди.

— Аз пък съм евреин. Не си мислиш, че това ще ми помогне при тези хора, нали? Трябва да се похваля, че в администрацията ми има изтъкнат миротворец. И това си ти. Искам да се разходиш между тях. Това е всичко. Нека видят картончето с името и титлата ти. Няма да стоим повече от няколко минути. Ако някой се опита да ти говори на жабарски, престори се, че не го чуваш. Тези приеми са адски шумни. При музиката и общото дърдорене няма и да стане нужда да се преструваш.

— Ще правиш ли изявление, или нещо от този род?

Кметът го погледна.

— За посланика? Аз правя изявление само за по-малко важните хора, хора, за които гласоподавателите мислят, че са като тях. — Той се оживи. — Ей, хрумна ми една идея. Какво ще кажеш италианският посланик да ти изкаже похвала, или да ти даде медал?

— На мен? За какво?

Фелдър имаше навика да жестикулира, когато говори. Сега той повдигна ръце към небето в престорена молитва.

— Ти си безнадежден случай, знаеш ли? Вестниците винаги публикуват такива снимки — „Помощникът на кмета Фелдър награден с италиански почести“. Ако снимката ти се появи във вестниците, италианците ще се убедят, че се грижа за хората им. Логично е.

— Ами, аз...

— Просто го имай предвид. — В гласа на кмета се прокрадна студенина. — Нямам нужда от дебати.

Росини кимна в знак на съгласие и се обърна към вратата.

— Чакай една минута. — Тонът на кмета бе рязък. — Какво казват градските архитекти за новото предложение на мадамата Ван Хорн?

— Доколкото знам, всичко е наред. Трябва да се довършат още няколко процедурни въпроса и след това ще го одобрят.

Кметът се облегна в голямото си кресло. Протегна дясната си ръка и махна, като че ли отпъждаше нещо.

— Подшушни много тихо и неофициално, че искам от тях да задържат нещата. Искам да се срещнат с мен, преди да одобрят окончателно проекта.

Росини се сепна.

— Идеята е добра. Тя свърши фантастична работа по проекта си „Ийст Порт“. И този ще тръгне, ако може да осигури парите. Това ще оживи наново тази част на града и ще докара още приходи от данъци. Мислех, че си съгласен. Защо искаш да го задържиш?

— Росини, умен си, но има още много да учиш за политиката в действие.

— Е?

— Ако предположим, че всичко върви гладко, какво ще стане? В най-добрия случай младата дама може да изкаже благодарност за доброто управление на града. Но по-вероятно е дори и да не го забележи и да мисли, че това е най-естественото нещо. Но ако нещата

се закучат и тя се оплете в бюрокрацията, иска или не, ще опре до кмета за помощ. Тя е адвокатка, ще се сети, че трябва да се срещне с мен. Моето предвиждане е, че благодарение на героичните ми усилия малката госпожичка и предлаганият от нея проект ще бъдат спасени. Всичко ще стане така, че тя да разбере колко ми е задължена.

— И тогава какво?

Кметът Фелдър се засмя.

— Просто ти чета мислите. Мислиш ли, че аз, завършилият „Принстън“, няма да изтръскам красивата млада бизнесменка? Нещата не са чак толкова зле, Росини. Тя е в специален списък на хора, които ще ни отпускат пари за изборната кампания, когато ѝ дойде времето. Но онова, което ще поискам от нея, ще бъде: чрез нея да стигна до баща ѝ. И нека да ти кажа, това ще бъде изключително важно.

— Съмнявам се дали ще имаш голяма полза от това. Чувам, че тя и баща ѝ не си приказват от години.

Кметът размаха ръце като че ли пропъждаше дим.

— Понякога говорят такива глупости само, за да си направят реклама. Може да е вярно, може и да не е. Човек никога не знае. Във всеки случай си струва да се опита.

— Защо Хънтър Ван Хорн е толкова важен за теб, освен известния факт, че е невероятно богат?

— Ами, винаги е хубаво да имаш богати приятели. А неговият конгломерат притежава половината свят. Но не това е главната причина. Той е шефът на Арката, или поне така знам.

— Арката?

— Росини, кой си мислиш, че управлява този град?

Младият адвокат погледна озадачено.

— Ти.

Фелдър се засмя.

— Само така изглежда. Аз се занимавам с евтинджийските работи, с дребните ежедневни мошеничества. Истински големите решения не ги взимам аз. Арката управлява Голямата ябълка.

— Дори и не съм чувал за тази Арка.

Кметът Фелдър се завъртя на стола си и погледна през прозореца към величествената „Ийст Ривър“. Беше сбърчил чело.

— Те не се изявяват много, меко казано. Но ако направиш гаф и засегнеш интересите им — изхвъркваш. Те осигуряват движещата сила

на този град. И знаеш ли какво?

— Какво?

— Ако изберем най-правилния път към момичето на Ван Хорн, може би ще намеря начин да се сработя с баща ѝ. Знаеш ли, Росини, това може да ми проправи път към Арката. Ако мога да се сдуша с тия приятели, може би един ден ще управлявам истински града. И мисля, че много ще ми хареса.

— Освен да задържа разрешителните ѝ, какво още искаш да направя?

— Може би да я свалиш.

Росини поклати глава.

— Ама аз съм женен.

Грубоватото лице на кмета се разля в цинична усмивка.

— Виждал ли си я някога на снимка?

— Да.

— Слушай, никой не е женен, когато става дума за толкова красиво маце. Поне не е, ако е с всичкия си. И ако ти не искаш да я свалиш, тогава ще го направя аз. — Усмивката му стана още по-цинична. — Боже мой, защо трябва да върша всичко сам?

Чилтън Ванс наблюдаваше жена си, която се разхождаше гола в спалнята им. Тя бе наистина великолепно създание — висока, величествена и с голям бюст. Имаше зрелия и сочен вид на модел на художник. Тя отметна глава и дългата ѝ червена коса се уви около нея като рубинен дим. Тя често го правеше, за да привлече вниманието към разкошната си коса. Спря и погледна към него, а очите ѝ проблясваха предизвикателно. Отново му мина мисълта дали отговаряше на слуха, че е спала с Хънтър Ван Хорн.

— Женени сме вече почти цяла година — гласът ѝ бе дълбок и гърлен, — сигурно вече си свикнал с гледката на червеникави косми.

Той направи усилие и се усмихна леко.

— Все още им се възхищавам.

Тя се засмя и се качи в леглото при него.

— Виждам.

Той беше вече готов.

— Виждаш ли какво става, когато човек се ожени за по-млада жена? — каза тя. — И ти самият ставаш по-млад.

Кожата ѝ беше като от коприна. Приличаше на алабастър, почти като най-финия порцелан. Беше му казала, че това ѝ е подарък от англо-ирландските ѝ предци — тежка червена коса и млечна кожа.

Негова трета по ред жена, тя беше родена Роберта Фицсимънс, дъщеря на преуспял ирландски бизнесмен в Дъблин. Семейството беше се преместило в Ню Йорк и тя беше получила образованието си в най-елитните учебни заведения и беше завършила с няколко научни степени по икономика. Сега имаше свой собствен преуспяващ бизнес като данъчен консултант.

Роберта го погали нежно.

— Кога ще започнеш да действаш?

Той се засмя.

— Срещу кого? Срещу теб или Хънтър Ван Хорн?

Тя му причини лека болка като си отмести ръката.

— Ван Хорн? Голям тъпанар си! Сега е момента. Никога вече няма да имаш този шанс.

Тя се дразнеше винаги, когато ѝ спомнеше името на Ван Хорн. И той винаги се изненадваше от силата на реакцията ѝ. Всеки път той ставаше все по-убеден, че някога е била любовница на Хънтър, въпреки че непрекъснато отричаше.

Чилтън Ванс, изпълнителният вицепрезидент на „Ван Хорн Ентерпрайзис“, беше вторият човек след самия Ван Хорн, но дълбоко го ненавиждаше.

Нямаше съмнение, че Роберта бе имала много любовници. Репутацията ѝ беше колоритна, дори по стандартите на Ню Йорк. Но въпреки това той се бе оженил за нея. Като я гледаше, той отново почувства остра болка на ревност. Не можеше да понася мисълта, че някой друг можеше да я притежава, особено Хънтър Ван Хорн.

Ванс седна в леглото и извади цигара от кутията на нощното шкафче. Пое димът дълбоко и каза:

— Толкова много пъти сме говорили за това. Както съм ти казвал, най-важното в тези неща е да определиш точно момента. Ако действам прекалено бързо, ще бъде изцяло за моя сметка.

Тя погледна голото му тяло.

— Но ако чакаш твърде дълго, удобният случай ще е отминал. Животът в корпорацията е като подскачаща топка — отива или нагоре, или надолу. В момента ти си близо до върха на възхода й, Чилтън. Но ако пропуснеш възможността, ще паднеш от много високо и ти го знаеш.

Той не отговори. Тя продължи:

— А Хънтър Ван Хорн със сигурност не прощава. Ако разбере докъде си стигнал в усилията си да го отстраниш, той ще те преследва безмилостно. Няма връщане назад, вече не. — Тя спря за по-голям ефект. — А не можеш да си позволиш лукса да чакаш още.

Чилтън Ванс се изправи. Облечен, той изглеждаше много елегантно. Беше висок и строен. Посивялата му коса беше добре подстригана и сресана. Представляваше самото въплъщение на висш корпоративен служител. Гол приличаше повече на плашило, около кръста му висеше сбръчкана кожа, краката му приличаха на краката на паяк, с бучести колена и подути глезени. Възбудата му бе преминала.

Погледна жена си. Тя лежеше върху чаршафите със свити крака. Въпреки че беше двадесет и пет години по-млада от него и имаше пищното тяло на луксозна проститутка, той често си мислеше, че тя има ума на пират.

— Роберта, трябвало е да се родиш мъж.

— Добре съм си и така. Притежавам интересите на мъж и оръжията на жена. Поне според мен това представлява много мощна комбинация.

— Ще направя удара си, когато Изследователската група представи доклада си.

— Какво значение има това? — попита тя. — Те така или иначе са губещи. Докладът няма и най-малко да промени становището на управителния съвет.

Той дръпна от цигарата.

— Този път ще е различно.

Святкащите й зелени очи се присвиха от внезапно обхваналото я оживление.

— Защо?

— На компанията й предстои огромен съдебен процес. В Джорджия имаме малка изследователска лаборатория. В нея работят само няколко десетки служители. Повечето от тях научни работници.

— Е, и?

— Те разработваха вид газ, който да се активира от малък електрически заряд. Ако бяха успели, това щеше да бъде революция в целия енергиен процес от промишлените предприятия до автомобилите.

— Както разбирам, нищо не се е получило.

— По-лошо. Проклетият газ се оказа отровен, смъртоносен, но бавнодействащ. В началото този му ефект не беше известен. И такива работи се случват. Но всички, работили и лабораторията, сега имат сериозни белодробни заболявания. Няколко вече починаха. Останалите скоро ще ги последват.

— Това е цената на прогреса. Не можеш да направиш омлет, без да счупиш яйцата.

Той я изгледа и се засмя.

— Как може да си толкова безсърдечна?

— Не повече, от който и да е практичен бизнесмен. Неприятно е, но такива неща се случват. Не може да има напредък без някой да си плати цената.

— Този път цената ще бъде изключително висока. Тези хора бяха всичките млади, добре образовани и високо заплатени. Съдът определя размера на обезщетението в зависимост от бъдещата кариера, която тези хора биха могли да имат. Нашите адвокати ми казаха, че когато съдебните дела тръгнат, ще понесем загуби от над сто милиона.

— Толкова много?

— Може би и повече. Съдебните заседатели се вбесяват от такива случаи.

— Това е само филиал на компанията, нали? Обявете го във фалит и така ще намалите загубите.

Той въздъхна.

— Когато открихме лабораторията в Джорджия, местните хора се страхуваха, че ще правим атомни бомби или нещо от този род. Те от самото начало не искаха лабораторията да бъде там, така че трябваше да направим компромис.

— Как?

— Дадохме гаранции, че „Ван Хорн Ентърпрайзис“ ще покрие всички загуби, независимо от причините.

Тя се обърна по корем. Еротичните извивки на добре оформените ѝ бедра винаги го възбуждаха.

— Е, пиши го като поредното политическо обещание. Не може да се смята за обвързващо.

Той отиде до масата и изгаси цигарата си.

— Боя се, че наистина е обвързващо. Сключили сме договор за това с щата Джорджия.

— Кой го предложи?

— Познай.

— Хънтър?

Той поклати бавно глава.

— Аз.

Тя се обърна настрана и се подпря на лакът.

— Е, това вече е лошо.

Този път усмивката му бе истинска.

— Не съвсем. Никой, освен мен, не си спомня за това. Каква ирония на съдбата — аз направих тази грешка и пак аз ще извлека облага от нея.

— Как така?

Той седна на ръба на леглото. Слабата му ръка погали нежната кожа на дългите ѝ крака.

— „Ван Хорн Ентърпрайзис“ има пет групи, нали така? Изследователската група ще отчете най-голямата загуба в историята на компанията. Групата за шоубизнес също претърпя загуби от няколко филма. Нашата Производствена група също има малки загуби, главно от новата система на счетоводство, но все пак са загуби. Транспортната група ще завърши годината без загуби, но и без печалби, макар че и те може да излязат малко на червено. Тъй като продадохме бизнеса с Франция, Международната група ще отбележи печалба, но тя ще бъде единствената.

Тя взе ръката му и я постави между краката си.

— Значи, точно сега е моментът да удариш. Хънтър има пълната подкрепа само на една трета от членовете на управителния съвет. Останалите или го мразят и в червата, или се ужасяват от мисълта, че в крайна сметка той ще провали компанията.

Тя се търкаше по ръката му и бавните ѝ, еротични движения отново го възбудиха.

Ванс ѝ се усмихна.

— Разбира се, всички се страхуват да му се опълчат, преди да са сигурни в успеха си. Никой не иска да му е открит враг, поне докато той все още притежава власт.

— Колко пъти трябва да ти повтарям едно и също? Сега е моментът.

— Още е рано. Нека първо Изследователската група представи отчета си и тогава ще настъпи моментът за дворцовия преврат. Точно това чакам.

Тя го придърпа към себе си. Той ѝ завиждаше за нейната жизненост и сила. Знаеше, че това не е въпрос на възраст, тя като че ли ги притежаваше по рождение.

— Както виждаш, Роберта, не ме е страх от Хънтър. Просто съм благоразумен. Нека веднъж падне, пък аз ще имам грижата да не се изправи никога вече.

Тя започна да го целува по устата, премина към гърлото и след това бавно още по-надолу.

— Господи, Роберта, толкова ми е приятно — прошепна той и затаи дъх.

Тя измърка от удоволствие и продължи да го целува. Следващият звук, който чу, не изразяваше само сексуално удоволствие, а по-скоро приличаше на екзалтиран стон. Роберта Ванс се наслаждаваше на чувството си на триумф, предвкусайки свалянето на Хънтър Ван Хорн. Ван Хорн я бе захвърлил, единственият мъж постъпил така с нея. Тя жадуваше отмъщение и сега щеше да го постигне.

Огромният мъж махна на келнера за още едно питие.

— Трябва ми някой, който да може да разговаря с нея. Ти ще го направиш. Не защото си адвокат, а защото я познаваш. Искам да кажа, само ти можеш да ѝ поднесеш истината, разбираш ли?

— Не съм я виждал от години.

— Крейг, не ме будалкай. Ти живееш с нея.

Крейг Хопкинс кимна. Това не беше негова работа, но бе клиент, при това добър и осигуряваше много работа на фирмата. Хопкинс с усилие преодоля неприязънта си и дори успя да се усмихне.

— Бяхме, хм, съквартиранти за известно време.

— Виж, тая малка кучка Ван Хорн здраво ме е хванала. Имам опция за града, към която тя проявява интерес, но проклетата ми опция изтича. Тя само чака да ѝ изтече срока и веднага ще я купи. А аз няма да получа нищо.

— Говорил ли си с нея?

— Естествено. За какъв бизнесмен ме мислиш? Смяташ, че съм се уплашил от някаква си малка ученичка, която просто е извадила късмет? Е, ако си имах работа с дъртака ѝ, щеше да е много различно, ама не! Дори предложих на кучката сътрудничество, ама тя отказа.

— Защо не използваш опцията?

Клиентът се намръщи.

— Не мога да събера парите, щом исках да знаеш. Гадните банкери искат майка си и баща си, ама аз отдавна съм ги похарчил. Ако можех да накарам Виктория Ван Хорн да ми стане съдружник, щях да осигуря парите, само заради репутацията ѝ.

— Точно сега тя се ползва с много добра репутация — каза Хопкинс и пое напитката си от келнера.

Другият го погледна изпитателно.

— Вие двамата още ли сте заедно? Чух, че сте приключили.

Хопкинс го погледна.

— Разговорът не става ли твърде личен?

— На кого му пука? Говоря с теб за много пари и трябва да знам. Ако кучката те мрази, тогава не искам да говориш с нея. Вместо да изпишем вежди, ще извадим очи. Какво стана между вас? Хвана я, че се чука с някого?

Хопкинс почувства, че се изчервява.

— Не.

— Не се ядосвай. Още ли си влюбен в нея?

Хопкинс впери поглед в чашата си. Той често си бе задавал същия въпрос. Не бе напълно сигурен за отговора, но човек като клиента му никога нямаше да разбере.

— Не — каза той.

— Много си прав. Жените са като влаковете в метрото. Ако изпуснеш един, следващият пристига след няколко минути. Хайде, какво всъщност се случи? Тя е много красиво маце, а от такива човек не си тръгва лесно, поне не без основателна причина.

Бе под достойнството на Хопкинс да отговори на този въпрос. Но юридическите проблеми на този човек бяха важни както за фирмата, така и за самия него.

— Имахме някои различия. Нищо съществено.

— Различия? Малката мацка струва милиони, нали знаеш?

— Разбира се.

— И то ако говорим само за парите ѝ. Господи, когато дъртака ѝ пукне, тя вероятно ще стане билионерка. Ако бях на твое място щях да си затътря задника там, да я разцелувам и готово. Трудно се намират пари, приятелче. Тя е златната ти мина. В живота такива шансове не се повтарят често.

Присви очи.

— Поддържаш ли връзка с нея?

Хопкинс поклати глава.

— Понякога говорим по телефона, и двамата сме много заети. Но имаме общи приятели, така че теми на разговор се намират — женитби, погребения, такива неща.

— Вие сте точно като разведени.

— В известен смисъл.

— Тогава обади ѝ се заради мен, а? Ще бъда почтен. Няма да я ограбя. Но тя трябва да ми даде глътка въздух, иначе съм загубен. Слушай, дори ще ѝ продам идиотската опция, всичко, каквото каже. Отчаян съм.

— Ще ѝ се обадя като твой адвокат. Може и да ме изслуша, но не гарантирам нищо.

Мъжът запали дебела, дълга черна пура. Напрегнатите му малки очи като че ли проникваха през гъстия пушек.

— Виж, Крейг, в този живот никой не може да гарантира нищо.

— Сигурно е така.

Клиентът му отново направи знак на келнера. Мушна в ръката му голяма банкнота за бакшиш, но така, че всички да видят щедрия му жест. Хопкинс го намери за глупаво и театрално, като имаше предвид жалкото финансово положение на клиента му. Мъжът си взе довиждане с Хопкинс, след това закрачи между масите като че ли ресторантът беше негов. В други времена той би могъл да е комарджия, залагаш всичките си пари на една-единствена карта. Но той принадлежеше на своето време, участник в различна игра, в която

картите бяха заменени от акции, облигации и предприемачески планове.

Хопкинс съжаляваше, че бе обещал да се свърже с Виктория. Сега ги разделяха светлинни години. В началото не беше така. Те бяха станали любовници още в колежа, бяха живели заедно и след това. Мислеха да карат така докато стъпят на краката си, за да се оженят. Той беше отворил кантора с още няколко млади адвокати и битката продължаваше и досега. Тя бе започнала работа в голяма адвокатска фирма, занимаваща се с недвижимо имущество. Те разговаряха за начинанията си без никакво чувство за конкуренция. Нямаха много пари, но тогава това беше без значение. Вярваха, че любовта им ще бъде вечна.

Спомените нахлуха в съзнанието му като порой. Спомняше си всичките вещи в малкия им апартамент и удоволствието, което изпитваха от живота. Мислите му причиняваха болка. Беше се променила пред очите му. Когато се запознаха, тя бе жизнерадостно момиче, богато, но без претенции. Поразителната ѝ красота, учудващата ѝ чувственост не отстъпваха на острия ѝ като бръснач ум.

Плановете им за женитба останаха на заден план след скандала с баща ѝ. Тази нощ Виктория се беше прибрала в апартамента им разтреперана и с насълзени от гняв очи. Между бащата и дъщерята беше настъпил непоправим разрыв. Но той не бе осъзнал какъв огромен ефект това щеше да има върху Виктория.

В началото тя само мълчеше. След това, по щастливо стечение на обстоятелствата, тя успя да завърши успешно една почти пропаднала сделка и това бе началото на неудържимия ѝ възход. Тя изостави работата си на адвокат и се впусна в огромния строителен бизнес. Обидата от реакцията на баща ѝ се трансформира в маниакалния стремеж да се доказва в бизнеса. Крейг беше зает в адвокатската кантора и мислеше, че това е временно. Но не се оказа така.

Тя взе пари на заем и откри малка кантора в Гринич Вилидж. И двамата имаха толкова много работа, че рядко имаха време за разговори. Апартаментът им служеше само за спане и понякога за любов.

След това започнаха скандалите. Първоначално бяха за дреболии, като например кой да ходи на пазар. Но дребните неща придобиха символично значение и за двамата и скандалите прераснаха

в битки. Но той разбираше, че дори и това не би могло да прекрати отношенията им. Истинската причина беше нейният успех.

Любовта им започна да изчезва. Тогава той ревнуваше и се срамуваше от това.

Краят не беше бурен, не бе дори емоционален. Един ден те намериха време да разговарят и спокойно се разбраха, че всичко между тях е свършено. Това, което той най-ясно си спомняше от този момент, бе чувството на тъга.

Тя се изнесе. Апартаментът бе пълен с твърде много спомени, така че и той го напусна.

Оттогава в живота му имаше много жени. Но нито една не бе като Виктория. Чудеше се дали тя някога си мисли за него.

Крейг Хопкинс доизпи питието си. Фирмата наистина се нуждаеше от този клиент. Беше обещал да ѝ се обади и щеше да го направи, но съжаляваше за обещанието.

Бърнард Тачър приличаше по външен вид на Маргарет Тачър, но не бяха роднини. И двамата бяха родени в Англия и бяха приблизително на еднаква възраст, но приликите свършваха дотук. Като младеж Бърнард Тачър беше служил в Британската армия, след това бе работил като ординарец при няколко полковника. Откри, че има дарба за тази работа и тя дори му харесваше. След военната си служба той успя да се издигне до иконом на един английски търговец. Напусна го, подмамен от богатата американка, която бе възхитена от ледената му резервираност и невъзмутимо достойнство.

Тачър направи успешна кариера като иконом. Беше останал в Америка и получи американско гражданство. Имаше късмет да служи само на богати хора и нито веднъж не остана без работа.

— Как изглеждам, Тачър? — запита го настоящият му работодател.

Тачър огледа русия мъж с хладно задоволство. Ерик Фогелдорф спокойно би могъл да е модел, украсяващ страниците на лъскавите женски списания. Висок, широкоплещест, с тесен ханш, с идеално подстригана и оформена коса, той изглеждаше толкова добре, че приличаше на манекен от витрина. Ерик Фогелдорф много младееше, въпреки че отиваше към петдесетте.

— Изглеждате съвсем добре, сър — каза Тачър сдържано. — Единствено не съм сигурен за вратовръзката ви. Може би трябва да бъде в по-приглушени тонове.

— Така ли мислиш?

Тачър бързо избра една светлокафява италианска копринена вратовръзка и я сложи вместо другата.

— Така е малко по-добре, сър.

Гладкото лице на работодателя му се разтегли в усмивка, показваща безупречните му зъби.

— Ти наистина разбираш от облекло. Мислил ли си някога да отвориш магазин? Сигурен съм, че бизнесът ти би вървял отлично.

— Роден съм за иконом — отговори Тачър резервирано и хладно, почти враждебно. — Това е, което правя най-добре.

Той махна въображаем конец от ревера на Фогелдорф. Другата вратовръзка не беше по-лоша, може да беше и по-подходяща, но Тачър знаеше, че професията на иконом изисква и малко шоу. Това винаги имаше ефект. Някои от „джентълмените“ не биха си и помислили да отидат някъде, без да са получили личното му одобрение и преценка.

— Може би ще доведе мис Ван Хорн довечера.

Тачър кимна:

— Желаете ли да ви приготвя нещо? Довечера готвачката си тръгва по-рано.

— Не. Ще вечеряме навън. Може да сервираш бренди и шампанско, когато дойдем. — Фогелдорф се усмихна съучастнически. — След това, ако искаш, си свободен.

— Както желаете, сър. — Тачър помогна на Фогелдорф да си облече палтото и го съпроводи до вратата и по стълбите.

Тачър винаги се обличаше в строг черен костюм. Той разкопча сакото и се отпусна. Остаряваше и му беше все по-трудно да поддържа спретнатия си вид и военната си стойка. Отиде в кухнята.

Готвачката, едра англичанка, се приготвяше да излезе. Беше вече облечена и готова за навън.

— Тръгна ли мистър Фогелдорф? — попита тя.

Тачър кимна:

— Тръгна да преследва щастието си, както се казва. Ако има късмет, може да го убеди да дойде с него тук довечера.

— Спал ли е вече с нея?

— Доколкото знам, не.

Готвачката се засмя така, че брадата ѝ се затресе.

— Много необичайно за него.

Тя работеше тук сравнително отскоро, но вече бе имала удоволствието да чуе разказите на Тачър за сексуалните подвизи на работодателя им.

— Този път играта е различна. Нацистът се стреми към много повече от плътските удоволствия, поне с тази.

— Мисля, че не си прав да го наричаш нацист. По време на войната той е бил още бебе.

Тачър извади цигара и я запали. Той пушеше само в помещенията за прислугата.

— Роден е през 1943 година и има брат близък. Баща му е генерал Фогелдорф от германския Генерален щаб...

— Фактът, че има такъв баща не означава, че е нацист.

Икономът издърпа кухненски стол и седна.

— Предполагам, че и баща му не е бил нацист, поне не в истинския политически смисъл. Бил е прусак, в известен смисъл благородник. Обвинили са го, че е участвал в заговор за убийството на Хитлер, фюрерът е наредил да го обесят.

— Ето, виждаш ли? От добро семейство е и баща му е бил генерал.

Икономът се усмихна кисело.

— Баща му се е оженил за германка с внушителна зестра. Това му е осигурило кариерата в армията.

— Има ли някакво значение?

— Огромно. Става въпрос за фамилна традиция, разбираш ли? Нашият любим работодател е роден и възпитан да бъде жребец със синя кръв във вените си. Идеята е да намери много богата жена, да ѝ подари почти кралското си германско потекло, а в замяна да се ползва от всичките чудесни привилегии, които богатството ѝ му осигуряват.

— Мистър Фогелдорф също е богат — възрази готвачката.

Тачър, който водеше счетоводните книги в къщата, пое дълбоко дим от цигарата си и тогава отговори.

— Би могло да се каже.

— Всяка жена би била изключително щастлива със съпруг като него — лоялно продължи готвачката.

— Може би.

— По този въпрос няма „може би“. — Тя тръгна, като лицето ѝ изразяваше пълна увереност в собствената ѝ правота.

След като се увери, че е сам, Тачър си наля скок без лед. Въпреки че Ерик Фогелдорф имаше прекрасен апартамент в района Мъррей Хил в Манхатън и държеше прислуга, той изобщо не беше богат. Имаше добро образование — Харвард и Оксфорд — и винаги си осигуряваше най-доброто, с единственото изключение на тлъста банкова сметка. Парите му привършваха.

Неговият брат близник Емил, който се бе оженил за наследница на богата калифорнийска фамилия от компютърния бизнес, беше му дал много пари назаем, но дори и тези пари бяха почти отишли.

Тачър много добре разбираше положението на работодателя си. Фогелдорф трябваше да направи удар бързо, или щеше да се принуди да започне живот много по-различен от този, на който бе свикнал — съвършено нов живот, без прислуга, щеше да му се наложи да работи, за да изкарва прехраната си.

Младата Ван Хорн беше изключително красива, но и умна. Тачър я беше срещал само два пъти, но му бе направило впечатление умението ѝ да прави бързи и точни преценки. Ерик Фогелдорф можеше да заблуди много жени, но не и тази. Щеше да успее само, ако тя си падаше по жребци със синя кръв. В противен случай поразително красивият блондин щеше да бъде напълно безпомощен.

Тачър си позволи волността да си налее още един скоч. В известен смисъл това го притесняваше и него. Нямаше много работа за икономисти. Оставаха му още няколко години до времето, когато щеше да се пенсионира със социалната си осигуровка. Въпреки, че сега можеше да има цяло състояние от откраднатото през годините, той нямаше много пари настрана. Обичаше млади латиноамериканки и добро уиски. И двата навика се бяха оказали скъпи. Възнамеряваше, след като се пенсионира, да вземе малък апартамент в Маями, където на спокойствие и редовно да се отдава на двете си хобита. Но дотогава имаше поне още една-две години.

Той се надяваше, че Виктория Ван Хорн ще е готова да се превърне в кобила за разплод, да лежи по гръб и да произвежда прекрасни малки русокоси синеоки арийчета. Тя ставаше за това. Имаше достатъчно собствени пари. А ако се прибавеше и възможния дял от състоянието на баща ѝ, тя щеше да бъде достойна цел за устремилия се прусак, който беше роден и отгледан точно за такива дела.

Бърнард Тачър изпи уискито. Той знаеше, че трябва да бъде съвсем трезвен, когато работодателят му се върне, така че това беше последната му чаша за деня.

Трябваше да спре да пие, но нямаше да спре да се надява.

Конгресменът Бари Литъл си тръгна от обяда с чувството, че се е държал като малко, доста некомпетентно момче. Баща му и Хънтър Ван Хорн бяха разговаряли за него като че ли той не присъстваше. А когато се обръщаха към него, то бе покровителствено, като че ли пред тях седеше бавноразвиващо се дете.

Беше бесен. Във Вашингтон той бе важна личност, председател на важна подкомисия. Там хората му се възхищаваха и го уважаваха, а някои политици и бизнесмени го ухажваха.

В Ню Йорк обаче той бе просто синът на Стюарт Литъл, леко прошарено дете-мъж, на което вместо играчка му е даден административен пост.

По време на обяда треперенето се беше засилило. Той бе почти сигурен, че те не го бяха забелязали. Поне това беше единствената полза от положението, че не му бяха обърнали никакво внимание докато обсъждаха шансовете му за Сената. Докато ги слушаше, се питаше дали баща му щеше да се отнася към него по-различно ако планът успееше и той наистина влезеше в Белия дом. Беше много съмнително.

Изпитваше отчаяна нужда да се освободи от безмилостно разяждащата го агония на собствените чувства.

Почти от две години насам не бе изпитвал толкова непреодолимо желание. Последният път пак беше в Ню Йорк. Винаги, когато можеше, избягваше Манхатън не само защото близостта на баща му го ужасяваше, а и защото се страхуваше, че ще се поддаде на изкушението. Такива неща не му се случваха във Вашингтон.

Продължи да върви, като си мислеше дали някой от минавачите може да види или да усети, че трепери. Треморът се засилваше. Той спря до уличен телефон и набра познатия му номер с трепереща ръка.

— Бари е — каза той, като покри слушалката с ръка, — пристигнах и бих искал да свършим някои работи.

Изпита огромно облекчение като чу инструкциите. Скоро мъчението щеше да премине и треперенето да спре.

Хари Дейниълз умело промуши малкия Кадилак между редиците от среднощни таксите и коли. Зави в неугледна уличка и продължи покрай купища боклук и мръсотии.

Подобно на улицата и „Бийчууд хотел“ беше стар и запуснат. Двете жени, застанали пред входа, ги изгледаха любопитно докато колата минаваше край тях.

— Проститутки — каза Дейниълз. — Сигурно сводникът им е голям глупак. Няма да изкарат много ако висят около тоя боклук. Сексът е последното нещо, за което наркоманите мислят.

Той паркира встрани пред един пожарен кран.

Висок, набит мъж излезе от тъмносиня кола и вдървено закрочи към тях.

— Ето го моят човек — каза Дейниълз.

Хари Дейниълз беше шеф на охраната на нюйоркската финансова фирма на Пери Стенли и връзките му като бивш капитан от полицията се бяха оказвали полезни много пъти.

Мъжът се надвеси и погледна в колата.

— Здравсти.

— Това е Дивито, Сам Дивито — каза Дейниълз. — Той е таен полицай в тринадесети район.

Грамадният мъж протегна ръка.

— А това е посланик Литъл. — Дейниълз използва титлата на работодателя ми — така правеха всички — въпреки че Литъл беше излязъл от държавната администрация още по времето на Никсън.

Ръката на полицаия беше силна, но хлъзгава от пот.

— Приятно ми е да се запозная с вас. — Гласът на Дивито бе прегракнал, а дъхът му остро миришеше на чесън. — Момчето е горе — каза той.

— Имате ли още хора тук? — попита Дейниълз. — Не искаме неприятности.

Едрото лице на Дивито се изкриви в усмивка.

— Ей, Хари, ти си ме учил на занаята. Двама от моите хора са във фойето, а други двама са на етаж. А зад тъгъла има и полицейска кола в случай, че ни дотрябват униформени.

— По-добре да не се стига до там — каза Дейниълз, като излезе от колата. — Не искаме да привличаме внимание.

Дивито отвори вратата на Стюарт Литъл. Дребният човек стъпи на паважа. Краката му бяха уморени, свити. Радваше се, че може да се изправи.

— Посланик, вие не е нужно да идвате с нас. — Дейниълз се изправи до работодателя си. — Сам ще накара един от полицаите да остане с теб докато ние се качим горе.

— Не.

— Гледката може и да не е приятна — каза Дейниълз тихо, като вървяха към входа на хотела.

— Не може и да бъде — отговори Литъл раздразнено.

Двете жени бързо се магнаха от входа на хотела. Те разбраха, че ставаше нещо и не искаха да присъстват, независимо от това какво се бе случило, фойето беше малко, мръсно и неподдържано. Боята по стените се лющеше и подът беше гол. Мургав мъж с риза на цветя ги погледна, като минаха покрай него. Тъмните му очи приличаха на черни камъчета и с нищо не издаваха мислите му.

— Този е на рецепцията през нощта — каза Дивито, кимвайки към човека в ярката риза. — Сътрудничи ни.

Младите мъже във фойето погледнаха към Дивито в очакване. И двамата бяха облечени в дънкови панталони и якета.

— Останете тук докато не ви извикаме — им каза Дивито.

Задущливата воня на урина като че ставаше по-силна докато асансьорът вървеше нагоре.

Дивито се усмихна.

— Това не е най-любимото ви място в града — каза той. — Но за наркоманите това е техният Риц.

Те влязоха в почти неосветен коридор. В сянката зад отворената врата стояха двама мъже.

Дивито им кимна, след това влезе в малката хотелска стая. Единственият прозорец в стаята беше отворен, но дори това не успяваше да разсее миризмата. Една крушка на тавана осветяваше сцената.

На кревата лежеше по гръб чернокожа жена. Беше гола и в безсъзнание. Кожата ѝ лъщеше от пот и отразяваше падащата отгоре светлина. Беше висока и много слаба. Дългите ѝ крайници потрепераха, тя дишаше с усилие.

На пода лежеше бял мъж по бельо. Дивито клекна и сложи ръка професионално на гърлото му. Погледна нагоре и каза:

— В безсъзнание е, но все още е жив. Пулсът му е слаб, но ще се оправи. — Той погледна Дейниълз. — Искаш ли да извикам линейка,

Хари?

Сериозното лице на Дейниълз не помръдна.

— Няма да бъде необходимо. Ще му осигурим медицинска помощ. Помогни ни да го облечем.

Белият мъж беше повръщал. Дивито издърпа една захабена калъфка и започна да го бърше.

Мизерната стая беше осеяна с празни пликчета от целофан. По пода се търкаляха няколко спринцовки. Върху очуканата тоалетка имаше обгорена чаена лъжичка и няколко късчета памук. Дейниълз разгледа някои от пликчетата.

— Слагали са си кокаин с морфин — каза той.

Двамата цивилни полицаи влязоха в стаята да помагат на Дивито. Въпреки че не беше лесно, те успяха да облекат безчувствения бял мъж. Той дишаше шумно и изхърка няколко пъти, но не даваше признаци, че идва в съзнание.

Дейниълз погледна към чернокожата жена на кревата. Беше спряла да трепери и черната ѝ кожа постепенно придобиваше нездрав, пепелив цвят.

— Изчакай докато се махнем, Сам, след това извикай тук униформените. Ще трябва да се помогне на момичето. Това, дето са си го инжектирали, си го бива. Предполагам, че е било прекалено силно за тях.

Двамата едри цивилни полицаи вдигнаха белия мъж и го понесоха, както се носи пьян в несвяст.

Безчувственият бе почти копие на посланик Литъл, само дето беше по-млад. И двамата бяха прошарени, и двамата имаха изострени бради.

Дейниълз драсна някакъв адрес върху парче хартия и го подаде на Дивито.

— Нека хората ти го заведат на този адрес. Това е частна клиника. Там ще го чакат.

— Няма проблеми.

Дейниълз пхна в ръката на Дивито свитък банкноти.

— Погрижи се хората ти да забравят всичко.

Дивито каза обидено:

— Е, Хари, не трябваше дори и да го споменаващ.

Момчетата занесоха товара си до асансьора и всички се напъхаха вътре. Като стигнаха до фойето, полицаите бързо го измъкнаха навън и го сложиха в кола без номера.

Посланик Литъл застана на безлюдната улица и пое дълбоко дъх, опитвайки се да прочисти сетивата си от ужасните миризми.

— Хайде да се махаме оттук — каза той на Дейниълз.

Известно време пътуваха мълчаливо.

— Дълго време мина — каза Дейниълз.

— Почти две години.

— Мислиш ли, че ще го приведат във форма?

Литъл не отместваше поглед от бедната улица.

— Не би трябвало да е трудно. Първо, не трябваше да се случва. Вината е моя. Прекалено много му се доверих. Трябваше да накарам помощника му да дойде с него. Така щях да предотвратя всичката тази...

Дейниълз сви рамене.

— Това, което можеш да направиш, си има граници. В края на краищата той е на четиридесет и е член на Конгреса.

Суровото лице на Литъл не омекна.

— Да, той е всичко това, но също така е и наркоман. В крайна сметка това е важното. То трябва да се държи под контрол. — Той замълча за момент. — Пак ще го оправят. Ще се чувства добре физически. И отново ще трябва да слушам безкрайните му, хленчещи уверения, че това никога няма да се повтори. Но той е пристрастен към наркотика. Просто трябва да бъда по-внимателен и да му намеря нов пазач.

— А какво ще стане, ако тази случка стигне до вестниците?

— Няма да стигне — каза Литъл през стиснати зъби. — Защото изобщо не се е случвала, точно както и предишните.

Литъл се загледа в тъмнината навън, замълча за кратко и каза тихо и още по-напрегнато:

— Разбери едно, Дейниълз, никому нито дума за случилото се тази вечер. Не искам никой в Арката да разбере за това. Не искам да се чуе дори и намек. Мълчанието се купува. Погрижи се за това. Цената изобщо не ме интересува.

— За полицаите не се безпокой, там всичко вече е уредено — отговори Дейниълз.

Той погледна работодателя си. Очевидно мнението на хората от Арката означаваше повече за Литъл, отколкото синът му. Дейниълз се чудеше каква ли власт трябваше да притежава тази организация, че да е толкова важна. Убеден бе, че не иска никога да разбере това.

Конгресменът, все още в безсъзнание, беше предаден в малката, частна клиника. Сам Дивито даде на двамата детективи част от парите, получени от Хари Дейниълз. По-късно щеше да даде парите и на другите двама. Двамата цивилни полицаи му предложиха да го закарат до гарата, но той им каза, че има друга работа.

Дивито беше доволен. Полицейската работа му харесваше. Ако човек знаеше какво да прави, винаги можеше да се изкара някой и друг допълнителен долар. Той се запъти към телефонната кабина. Още от ученик имаше невероятна памет за номера.

Позвъни и изчака. От другата страна се обади изключително отегчен глас.

— Тук е Сам Дивито. Аз съм полицай от тринадесети район. Трябва да говоря с човека.

— Много хора искат да говорят с човека — отговори гласът грубо. Дивито го позна моментално, макар че бяха минали доста години откакто бе работил за кмета. Тръгна си след онази неприятна случка.

— Познаваш ме, Скарпини. Не бих се обаждал, ако нямаш наистина интересни новини.

— Кажи ги на мен, Дивито.

— Гледай си работата, Скарпини. — Дивито се засмя. — Ще ги използваш сам и изобщо ще забравиш за мен. Не се будалкай, важно е. Ще говоря само с човека, иначе и дума няма да излезе от мен.

Последва мълчание.

— Ако не е важно, Дивито, до края на живота си ще чистиш конюшните на полицията.

— Не се бързикай с мен, Скарпини важно е.

— Откъде се обаждаш?

— От един телефон на Мадисън стрийт.

— Кажи ми номера.

— Майтап ли си правиш? Телефонът е развалина, все едно че вандали са си играли с него. Впрочем, както и всичко останало в този град. Няма номер.

— По дяволите. Чакай една минута.

Докато чакаше, Дивито изведнъж осъзна, че вятърът е станал леден. Изминаха дълги минути и той се зачуди дали Скарпини не го е забравил. След това в слушалката прозвуча друг глас.

— Разбрах, че искаш да говориш с мен. Сержант Скарпини ми каза, че имаш някаква информация.

Дивито позна гласа и се притесни. Знаеше, че трябва да бъде кратък, предоставената му възможност нямаше да продължи дълго.

— Тук е детектив Сам Дивито — каза той отчетливо, като че ли даваше показания в съда. — Аз отговарям за...

— Всичко това ми е известно. Давай нататък.

— Двама полицаи от отдела за борба с наркотиците попаднаха на конгресмена Бари Литъл в хотел Бийчууд. Беше в безсъзнание от свръх доза. Беше заедно в стаята с една чернокожа жена. Очевидно се бяха натъкнали с добър — щеше да каже боклук, но се спря — наркотик. Конгресменът ще се оправи, но Чернокожата е в много тежко състояние.

— Задържаха ли конгресмена?

— Не. След няколко телефонни разговори се появи баща му заедно с бивш полицейски служител. Аз и двамата други детективи заведохме конгресмена в частна болница. Току-що го приеха. Инцидентът не е регистриран официално. За негърката обаче е съобщено. Разбира се, че ще каже, че е била сама. Заведена е в „Бърза помощ“.

— Казваш, че самият посланик Литъл се е появил на мястото?

— Да, сър.

Гласът от другата страна стана дружелюбен.

— Както ми каза Скарпини, ти си работил в специалната рота на кмета.

— Да, сър.

— Не казвай на никого нито дума, Дивито. Ако всичко бъде наред, може да те покания отново на работа в кметството.

— Благодаря, сър.

Дивито тъкмо се канеше да каже колко много се възхищава от него, когато телефонът отсреща щракна и разговорът прекъсна.

Сам Дивито бе видял много в живота си. Знаеше, че добрите възможности са рядкост, а когато се случеха, ставаше внезапно и неочаквано.

Той се усмихна самодоволно. Не се случваше всеки ден обикновен детектив да разговаря с кмета на Ню Йорк, и при това да му прави услуга.

Виктория Ван Хорн харесваше Ерик Фогелдорф. Винаги галантен и чаровен, той я откъсваше от напрегнатото ѝ делово ежедневие. Беше забавен, макар че в някои случаи дори не го съзнаваше. Тя чувстваше нуждата да излезе и затова бе приела поканата му за вечеря.

Главният келнер в кафенето на артистите позна Фогелдорф. Той винаги даваше добри бакшиши и често посещаваше заведението. Сега той и младата дама бяха съпроводени с театрална показност до хубава маса. Жената бе не само красива, но и известна. Келнерът скоро беше чел статия и интервю с Виктория Ван Хорн в списанието „Ню Йорк“. Мистър Фогелдорф обикновено идваше с красиви жени, но тази беше различна — бе богата и силна. Посочи им централната маса, така че всички да ги виждат.

— Това е едно от любимите ми места — каза Ерик, след като поръча на келнера напитките. — Влюбен съм във фреските на Хауърд Чандлър Кристи.

Стените на ресторанта бяха украсени с еротични рисунки на пищни голи жени.

— С баща ми сме идвали тук няколко пъти докато бях в колежа. — Виктория огледа ресторанта. — Изглежда променено, но се радвам, че са оставили рисунките. Малко са особени, но и аз ги харесвам.

Фогелдорф изпитваше силно любопитство към бащата на Виктория. Тя винаги говореше за него много предпазливо. Той реши да подхване опасната тема от друг ъгъл.

— Как върви новия ти проект?

Този въпрос му се стори безопасен.

Виктория учудено повдигна вежди.

— Защо питаш?

Той се усмихна и сви рамене.

— Интересно ми е.

— Ами досега добре. Мисля, че най-накрая осигурих необходимите средства. Поемам голям риск, но съм свикнала на това.

— Риск?

Стана ѝ забавно. Понякога той беше толкова прозрачен.

— Ерик, вложих и последната си стотинка, за да може проектът да тръгне. Всичко съм заложила на него.

Очите му се разшириха, а изражението му стана нещо средно между шок и удивление.

— Всичко?

Тя се засмя.

— Абсолютно всичко.

— А ако не успееш?

Тя махна с ръка.

— Тогава ще фалирам и ще започна отначало. Случвало ми се е вече. Но не се притеснявам. Ще успея.

Очите му издаваха, че е потресен.

— Вики, това изглежда, ами... толкова безотговорно. Никой не залага всичко. — Той спря. Внезапно му хрумна подходящо продължение. — Но разбира се! Защо да се притесняваш? Баща ти ще те измъкне.

За момент в очите ѝ проблесна гняв. Как можеше той да разбере дълбочината на чувствата ѝ.

— Вероятно си забравил, Ерик, че ние с баща ми дори не си говорим.

— Е, сигурен съм, че ще ти помогне ако... е, фалираш.

— Ти просто не разбираш — тросна се тя. — Не бих взела и стотинка от баща си. Сама съм спечелила това, което имам. Възнамерявам да продължа по същия начин.

Той поклати глава.

— Права си, не разбирам. Четох за твоите проблеми с баща ти. Ти не считах за нужно да ми се довериш и знам само това, което пресата пише. Вики, мисля, че просто проявяваш инат. Каквото и да се е случило между теб и баща ти, може да се поправи, особено ако е възможно да се провалиш.

Тя се засмя.

— Този проект те плаши, нали, Ерик?

— Единствената ми грижа си ти, разбира се. Какво се е случило между теб и баща ти, че си толкова неотстъпчива? Трябва да е било доста травмиращо.

Вики се усмихна.

— Е, не съвсем. Но може да се каже, че беше нещо повече от семеен скандал.

— Лесно може да се поправи.

Тя тръсна глава.

— Не. Той явно ме смяташе за празноглава, просто една богата жена без цели и амбиции. Каза някои неща, за които не мога да му простя.

Тя се замисли за баща си. Въпреки всичко той много ѝ липсваше. Тя често се чудеше какво ли мисли той за постиженията ѝ и дали те бяха променили мнението му за нея. Тя все още не можеше да му се обади — дали поради гордост или поради това, че ще я отхвърли — не бе сигурна кое от двете беше по-силно. Искаше, но досега не бе успяла да го направи. А нямаше такива членове на семейството, които биха могли да изиграят ролята на неофициални посредници. Тя почти не се виждаше с брат си и той никога не споменаваше дали говорят за нея.

— Какво лошо има в това да си богат и да не вършиш нищо?

Въпросът му прекъсна мислите ѝ и тя го погледна внимателно, за да се увери, че не я поднася. Загриженото му изражение показваше, че говори сериозно:

— Ерик, аз съм човешко същество с мозък, дори може би и с малко талант. Знаем как се работи упорито. Искам да мога да се докажа.

— Наистина странно. Защо да работиш, след като не ти е нужно?

Тя тръсна глава ядосано.

— Говориш като него. Все той има пари. Все той има власт. Той е, който оглавява Арката. Е, аз исках да му покажа точно на него, че и аз съм някой. Мисля, че успех.

Фогелдорф знаеше, че е рисковано да продължава, но любопитството му надделя.

— Е, тогава имаш това, което искаш, нали? Само дете сега можеш да изгубиш всичко. Между другото, каква е тази Арка? Май съм чувал за нея, но си мислех, че е някаква организация в Бостън.

Виктория се подразни леко, отчасти поради спомена за думите на баща си и отчасти заради това, че седящият срещу нея мъж се държеше по същия начин.

— В Арката участват няколко души, които в действителност управляват Ню Йорк. Мисля, че онези в Бостън са взели името на

Манхатънската група, но те са много различни, те действат съвсем открито, като елитна търговска камара.

— Шегуваш се, разбира се. Искам да кажа за това, че Арката управлява този град.

Тя не искаше да обсъжда тази тема с него, но видимото му съмнение в думите ѝ я накара да продължи.

— Всъщност няма нищо тайно в тях. Арката просто не е обществено достояние, това е всичко. Осемте човека в нея защитават бизнеса и културните интереси на „старите богати“ фамилии на Ню Йорк.

Ерик учудено повдигна вежди.

— Как така?

Тя усети, че е заела отбранителна позиция.

— Те действат почти като пазители. Защитават традициите и, което е по-важно, финансите и търговията.

— Както разбирам, трябва да са доста могъщи.

Тя кимна.

— Всеки от тях представлява всички сфери на търговията, дори и на правителството. Притежават голяма власт. Заедно те са непреодолими.

— Звучи страшно, Вики.

— Защо? Те рядко се намесват, освен ако не става дума за нещо наистина важно.

— И баща ти е начело на тази тайна групировка?

— Беше избран на този пост преди около десетина години.

— Така ли се влиза там — избират те?

Старяеше се да си даде вид, че интересът му е невинен. Но тя знаеше, че това е поза. Той винаги се интересуваше от пари и това я дразнеше.

— Не, не се провежда избор. Обикновено най-големият син на починал техен член заема мястото на баща си. Така е по традиция. Е, ако няма син, или по някаква причина той не е подходящ, те избират някой друг, обикновено племенник или друг член на фамилията.

Той се засмя.

— Значи, остава си в рамките на семейството?

Неспиращите му въпроси започваха да я отегчават.

— Всеки член на Арката е наследник на някои от фамилиите, основали Ню Йорк.

— Тогава аз нямам шансове, дори и да се ожения за някоя от тези семейства?

— Абсолютно прав си.

— Жалко — каза той. Нейният отговор беше сложил край на интереса му. Потупа ръката ѝ. — Разреш ми да поръчам. Храната тук е превъзходна, но имат няколко специалистета, които са върха.

Готвачът бе извършил чудеса с тънки телешки пържоли и обикновен, но приятен лимонов сок.

След вечерята Ерик покани Виктория в апартамента, да изпият по нещо.

В таксито Фогелдорф внезапно я придърпа към себе си и я целуна. Движенията му бяха плавни, устните му — настойчиви. За момент тя усети, че откликва, но лекотата и самоувереността му ѝ се сториха обидни.

Виктория Ван Хорн беше нормална жена с нормални желания и дълго време не бе правила любов. Но арогантната самонадеяност на Фогелдорф я подразни. Тя го отблъсна.

Той я потупа нежно по крака.

— Хайде, Вики. Не сме двама тийнейджъри на първата си среща. Големи хора сме.

Тя понякога беше правила любов в миналото. Не беше нито особено приятно, нито ужасно. Тя сама се учуди на реакцията си.

Бе излизала с Ерик и преди, но той никога не бе опитвал подобно нещо. Беше приятен на вид, почти красив. В миналото си беше мислила дали не е хомосексуалист. Сега се държеше изключително хетеросексуално.

Ръката на Фогелдорф се плъзна и докосна бедрото ѝ.

— Сигурен съм, че разбираш колко много те харесвам — каза той. — Можем да направим прекрасен тим с теб. Все пак имам опит във финансите.

— А аз имам парите, така ли?

— Не говори така, Вики. — Тонът му бе успокояващ, а ръката му галеше крака ѝ. — Не съм съвсем бедняк. И двамата сме млади, ще станем център на внимание за цял Ню Йорк. Нека...

Тя започна да се смее, след това отблъсна ръката му.

— Не бъди такъв глупак, Ерик. Та ти нямаш и стотинка. Имаш прекрасно образование, това е вярно, но като че ли не си от най-работливите. Съвсем ми е ясно какво съдружие искаш, а аз имам по-различни планове за парите си.

Смехът му я изненада.

— Ти си невероятна жена. Толкова ли съм прозрачен?

— Горе-долу.

Този път той я погали по главата.

— Вики, харесвам те — усмихна се. — Можем ли да останем приятели, въпреки че държиш на парите си?

Искреността му бе забавна и приятна. Може би преследваше богатството ѝ, но го правеше чаровно.

— Разбира се — засмя се тя. — Харесвам те, Ерик, но не и за потенциален съпруг.

Той се облегна и се усмихна с момчешката си усмивка.

— Можеш ли да ми предложиш някоя друга?

— Моля?

— Можеш ли да ми предложиш някоя богата млада дама, която ще бъде доволна от добрата находка? Както казваш, не ми е останало нищо. — Той се засмя на реакцията ѝ. — Не се шокирай, скъпа. Просто се изразявам по брутално честен начин. Такива неща стават в цял свят. Богатите жени се нуждаят от представителни съпрузи. А аз смятам, че имам светско потекло — въздъхна. — Разбрал съм, поне що се отнася до най-богатите, че те живеят в доста неромантичен свят, особено когато се стигне до делба на богатствата.

Виктория каза адреса си на шофьора на таксито, след това се обърна към Фогелдорф.

— Ерик, предложението ти звучи шокиращо. Вероятно си изчислил вече и комисионната ми?

Той не се обиди и се усмихна.

— Ти си различна, Виктория. Бих казал дори изключителна — поне за жена от твоята класа. Адвокатка си. Работиш много и вършиш наистина важни неща, постигаш много. Такова поведение е по-подходящо за жена от средната класа, някоя, която иска да се издигне.

— Думите ти звучат доста унижително. Аз не виждам нещата в такава светлина.

Той се засмя и поклати глава.

— Слава богу, че не всички богати жени мислят като теб. Скъпа, ти си нормална жена с нормални сексуални и емоционални потребности. Парите не могат да променят това. Жени като теб не могат да се надяват да намерят трайно щастие с обикновен чиновник, който не разбира вашия свят. Както виждаш, аз предлагам много ценна стока. Аз съм подходящ партньор. Струвам скъпо, разбира се, но мисля, че си струва.

Тя го погледна и се засмя силно и истински.

— Ерик, знаеш ли какво? Която те вземе, значи те заслужава. Държиш се отвратително.

Той изобщо не се засегна.

— Вероятно. Но мога да си го позволя, нали?

Когато се прибра вкъщи, Виктория не можа да заспи. Въпреки, че ѝ бе забавно с Ерик Фогелдорф и философията му, тя се притесни. Чудеше се дали, все пак, не е прекалено различна. Той може би беше прав — жени като нея не се отдаваха изцяло на кариерата си. Толкова ли бе важно професията ѝ да бъде всичко за нея? Сега, късно през нощта, тя се чудеше какви бяха истинските ѝ мотиви.

За пръв път от години насам тя се сети за майка си. Тя бе типична представителка на жените, за които бе говорил Ерик. Майка ѝ не бе работила нито един ден през живота си, нито пък някога бе проявила подобно желание. Подобно на самата Виктория, майка ѝ също бе посещавала най-добрите училища, въпреки че не беше завършила колеж. Беше направила всичко, което се очакваше от нея. Беше се занимавала с обществена и благотворителна дейност — където, когато и с когото трябва.

Виктория седна в леглото и погледна през прозореца. Оголелите дървета в парка танцуваха на вятъра.

Виктория бе препрочитала многократно избелелите и пожълтели изрезки от вестници, в които пишеше за сватбата на майка ѝ и баща ѝ. Тя беше светско събитие на годината тогава. Семейството на майка ѝ нямаше огромното богатство на Ван Хорнови, но иначе напълно отговаряше на социалното им положение.

Бракът беше продължил десет години и от него се бяха родили, или по-скоро бяха произведени, тя и брат ѝ. Дори и разводът бе широко отразен в пресата, почти колкото сватбата.

Виктория и брат ѝ, подобно на родителите си, бяха пращани в най-добрите училища. Тя не можеше да си спомни дали детството ѝ е било щастливо или нещастно. То просто бе поредица от събития. Тя лесно се сприятеляваше, но нямаше специални приятели. Не бяха я отминали и обичайните ученически увлечения — най-напред по филмови звезди, после по млади мъже. В живота ѝ тогава нямаше нищо необичайно. Но Фогелдорф бе прав — беше различна.

Тя харесваше втория съпруг на майка си, въпреки че той по нищо не приличаше на баща ѝ. В тези години тя рядко виждаше родителите си или техните съпрузи, но не чувстваше липсата им.

Виктория въздъхна, стана от леглото и отиде до прозореца. Близо до парка се разхождаха прегърнати двама млади.

Дори и любовните ѝ авантюри бяха като на всички други. Тя бе останала девствена по-дълго от приятелките си, ако те, разбира се, ѝ бяха казали истината. Дори ѝ стана малко смешно като си спомни как комично загуби девствеността си в неопитните ръце на Алън Канаби.

Тя се засмя на глас. Изгарящата я и вечна любов към Алън свърши, когато разбра, че той има любовна връзка и с Бъфи Уийтън. Толкова тежко го бе изживяла.

Като се изключи смъртта на майка ѝ, в живота на Виктория не се бе случило нищо особено. Дори катастрофата, в която бяха загинали майка ѝ и нейния съпруг, ѝ се струваше въображаема. Реално и трудно бе осъзнала единствено факта, че повече нямаше да прекарва ваканциите с тях във Флорида. Може би поради това по-късно тя се привърза силно към баща си. Майка ѝ бе емоционална, чувствителна и непредсказуема. Баща ѝ бе пълна противоположност. Той се владееше напълно при всякакви ситуации. Тя винаги се бе чувствала спокойна и сигурна при баща си. И му се бе възхищавала.

Влюбените на улицата бяха отминали. Виждаше се само един човек с кучето си.

Чудеше се защо раздялата с баща ѝ беше много по-мъчителна дори от загубата на майка ѝ.

Виктория болезнено изживяваше празнотата в живота си — с изключение на работата ѝ в него нямаше нищо и никой. Но тя си казваше, че животът е дълъг и накрая ще дойде времето и на всичко останало.

Мъжът с кучето също си бе отишъл и сега улиците бяха пуссти. Тя пак се замисли за баща си. Глупаво бе мъчителната раздяла да продължава.

Виктория се върна в леглото, твърдо решена да намери начин да се сдобри с него. Мисълта за помирението ѝ донесе успокоение и тя бързо заспа.

„Хаберман“ не бе много известен сред обикновените жители на Ню Йорк — имаше толкова много по-големи и по-прочути музеи. Но сред елитните международни среди репутацията му бе безспорна. Колекцията от експонати се помещаваше в сграда, специално построена да покаже най-красивите и най-ценните произведения на изкуството в света. Сравнително малък, музеят бе почти точно копие на гръцки храм. Бе построен в края на века от фамилията Хаберман като паметник на тях самите.

Другите музеи — дори и по-големите — имаха финансови проблеми, но това не се отнасяше за „Хаберман“. Той се поддържаше почти изцяло от нюйоркските фамилии със „стари пари“, като родословното дърво на някои от тях датираше още от първоначалните холандски заселници. Беше обществен музей поради дребните бюджетни суми, които приемаше по политически и данъчни причини. „Хаберман“ обаче не бе паднал толкова ниско, че да организира специални изложби. Бе тихо и спокойно място, известно само на избраните малцина.

Фамилиите не само подаряваха редки и великолепни произведения на изкуството, но и използваха музея като средище за светски контакти. Той беше центърът на техния ограничен и елитен свят.

Както повечето музеи и „Хаберман“ имаше подземни помещения, където съхраняваха, поправяха и подновяваха експонати. Там имаше всякаква апаратура, включително и най-съвременен компютър, който осигуряваше най-подходящата температура за запазването на маслените бои на картините.

Също там, скрита от очите на обществото, се намираше и прекрасна зала за конференции. Облицовката беше доставена от английски манастир от 15 век. В средата на стаята имаше дълга,

полирана маса, принадлежала преди това на флорентински принц. Столовете, също италиански, биха могли да се изложат като експонати с рядка художествена стойност. Залата бе символ на великолепие и разкош.

Сесил Драйкър, новият директор на музея, се суетеше около един доста неподходящо облечен работник. Кожената му чанта съдържаше необходимите инструменти, но човекът носеше строг консервативен костюм с жилетка.

— Трябва да поставиш тези неща така, че да чувам всяка дума, дори и най-малкия шепот — настояваше Драйкър.

— Ще стане много добре, ако нямаш нищо против да изрежа малка дупка отдолу на тази маса. Няма да бъде много по-голяма от монета. Така ще мога да инсталирам подслушващото устройство точно в средата на стаята.

Ужас се появи на дребното лице на Драйкър.

— Тази маса — както така пренебрежително я наричаш — е от преди повече от петстотин години. Светотатство ще бъде дори да я надраскаш, а да не говорим — той спря, като че ли дори се страхуваше да произнесе думата — да я изрежеш.

Мъжът в костюма се бе изпотил. Беше пълен и костюмът бе от дебел вълнен плат.

— Окей, не се притеснявай, няма да направя нищо лошо на скъпата ти маса. Ще поставя някои от тия неща — той подхвърли в ръка малък метален предмет — от другата страна на стаята. Тези дребосъчета може да не ти вдъхват доверие, но са адски чувствителни. Ще можеш да чуваш всичко.

Сесил Драйкър, слаб и винаги докаран, беше облечен в елегантна риза от италианска коприна и прилепнали към тялото му джинси. Беше суетен и младееше, въпреки петдесетте си години. Той се намръщи.

— Но няма да може да се подслушва отвън, нали? Само това ми трябва, някоя размотаваща се полицейска кола да може също да хване разговорите.

— Изключено е. Тези каменни стени са много дебели. Освен това, мога да регулирам устройствата така, че само ти да можеш да ги чуваш. Те са последното постижение на науката. Разбира се, както ти казах, ще е нужна много скъпа апаратура.

— Ти не се грижи за цената — каза Драйкър високомерно. — Готови сме на всичко да ограничим кражбите на експонати. Това са оправдани разходи.

Драйкър възнамеряваше да включи разносните към други сметки за поправка на електрическата инсталация в друга част на сградата. Никой нямаше да разбере.

Набитият мъж работеше бързо и професионално. Постави бръмбарите в рамките на картините и ги покри с маджун, който не се различаваше от дървото. Беше специалист, бивш федерален служител, занимаващ се с поставяне и откриване на подслушващи устройства. Той увери Драйкър, че дори и почистващия персонал няма да ги открие.

— Не мога да разбера защо ви трябват подслушващи устройства в залата за конференции — каза той, докато махаше остатъците от маджун. — Имам дълъг опит в този бранш и досега не съм срещал крадци, които да организират конференции — прокара пръст по рамката да се увери, че е съвсем гладка.

— В света на изкуството е различно. — В гласа на Драйкър се усещаше превъзходство. Но той си мислеше за огромното преимущество да може да получава тайна информация, която може да бъде търгувана. — Тези твои устройства ще свършат чудесна работа, уверявам те.

Мъжът избърса потта от челото си.

— Е, това не е моя работа. Сега трябва да се кача в канцеларията ти и да проверя предаващото устройство и магнетофона. Изчакай няколко минути докато стигна там и след това говори, или пей, за да проверя звука.

— Драйкър се намръщи.

— Да говоря сам?

— Можеш да повикаш някой от служителите ти. Може би разговор ще бъде по-добър тест.

Драйкър бързо поклати глава.

— Не, няма да е необходимо. Ще говоря сам. Качвай се в кабинета ми.

Мъжът кимна, без да покаже с нищо за какво си мислеше. Взе кожената си чанта, избърса лицето си пак и излезе, като затвори тихо вратата след себе си.

Апаратурата наистина му костваше малко състояние, но Драйкър смяташе, че си струва. Искаше да чува всяка една дума. Съветът на попечителите на музея също използваше залата за конференции, но това изобщо не го интересуваше. Нищо от това, което си говореха, не представляваше интерес.

Той бе научил за другата група почти случайно. В качеството си на директор знаеше, че се срещат веднъж месечно. Но той не обръщаше особено внимание, само бе забелязал, че членовете на групата бяха важни личности. Сесил Драйкър се бе издигнал като метеор в света по изкуството благодарение на ласкателното си отношение към всеки, който би могъл да има и най-малкото влияние. По силата на навика си той внимателно поздравяваше всеки един от тях. Така беше и преди да бе разбрал колективната им сила. Сега той се разтапяше в желанието си да угоди на всяко тяхно желание и прищявка.

За тях му бе казала една от неговите помощнички, произхождаща от известна нюйоркска фамилия. Тези хора наричаха себе си Арката и представляваха фамилиите, които управляваха в действителност града. Те бяха властни, богати и истински собственици на „Хаберман“. Именно те използваха залата за конференции на музея за тайните си ежемесечни срещи.

Доволен от идеята си, Драйкър запя песен на Ноел Кауърд. Нарочно пееше тихо и обикаляше стаята. От жизненоважно значение беше звукът да се чува отвсякъде. Трябваше да се чува дори и шепот.

Ако електрическите устройства функционираха както трябва, Арката щеше да има мълчалив и таен член, който щеше да знае всичко, което става там. Възможностите бяха неограничени: подробната информация за това, което тези всемогъщи хора замисляха, бе магическата формула, осигуряваща огромно богатство. Щеше да знае всичко без риск да го открият. Щеше да може да купува и продава акции с гарантирана печалба. При необходимост можеше дори да накара партньорите да финансират проекти, които никога нямаше да бъдат губещи. Открил бе златна възможност и щеше да я използва докрай. Все едно, че притежаваше вълшебната лампа на Аладин.

Сесил Драйкър започна с танцова стъпка да обикаля масата на принца от Тоскана.

— Пак ще се видим...

Мъжете бяха такива глупаци — толкова лесно бе да ги хванеш и да ги водиш за носа. Тя понякога се чудеше дали ниското ѝ мнение за мъжете не бе някакъв признак на скрита хомосексуалност. Сесилия бе чела за подобни неща.

Тя лежеше със затворени очи, уморена и отпусната след изживяното удоволствие. Погледна младото му лице — деликатно и красиво.

— Хареса ли ти? — прошепна тя, като пъхна ръце под ризата му, единствената дреха, която не бе съблякъл.

— Фантастично — промърмори той. С тази дума той описваше почти всичко и това я дразнеше, особено когато ставаше дума за любовните ѝ умения.

Тя седна в леглото и взе цигара.

— Само толкова — фантастично?

— Знаеш какво искам да кажа. Всеки път е все по-хубаво.

Тя вдъхна дълбоко, след това се обърна и го погледна. Той бе административен помощник на мъжа ѝ, току-що завършил колеж и гръмката длъжност не означаваше нищо повече от обикновена секретарка. Бе обаче много амбициозен.

Сесилия Ван Хорн си признаваше, че просто го използва. Но сделката беше честна. Младият мъж се стремеше към повишение. Дискретните сексуални сеанси с жената на шефа бяха рисковани. Ако се разбере, уволнението му бе сигурно. Но, разбира се, имаше и положителна страна. Ако тази връзка останеше в тайна, това безспорно бе сигурен път към бързото му повишаване.

Тя се чудеше дали не е хомосексуалист. Хубостта му бе почти женствена. Предпочиташе орален секс, но само ако тя го правеше. Той винаги успяваше да избегне обратното.

Минаваше ѝ също през ум дали мъжът ѝ също не се възползваше от него. Хънтър Ван Хорн Младши никога не бе показвал подобни предпочитания, но нещо бе спряло естествените му сексуални желания, поне към нея. Струваше ѝ се, че не изпитва влечение към жените изобщо. А ако не беше права, тогава той изкусно успяваше да го скрие от нея. Тя знаеше, че сексуалността винаги е загадка. Погледна изпитателно гладкото лице на младежа. Ако Младши бе

станал хомосексуалист, ситуацията ставаше много забавна. Младият ѝ любовник щеше да разказва много интересна история — как има любовна връзка едновременно с шефа си и с жена му, като никой от тях не подозира за другия.

— Мъжът ми не те ли пита понякога къде си и какво правиш толкова много часове?

Младежът отвори очи.

— О, винаги си свършвам работата. Предполагам, че си мисли, че се срещам с някого. — Той прекара деликатно ръка през косата си. — Но нали си върша работата, останалото не го интересува.

Тя се излегна до него.

— Каж ми, мислиш ли, че мъжът ми също си има някаква малка авантюра? Проявява такова разбиране, когато ти отсъстваш в работно време. Може би и той самият прави нещо подобно?

Момчето се засмя.

— Винаги задаваш един и същи въпрос. Твоят Младши си няма приятелка. Сигурен съм, че щях да знам, ако имаше.

Тя се усмихна и очите ѝ се доближиха на няколко сантиметра от неговите.

— А приятел?

В погледа му проблесна страх, но за секунда.

— Той е сексуален колкото и един дървен стол — внимателно подбираше думите си. — Мисля, че вероятно щях да знам ако имаше... такова нещо.

Тя погали лицето му със свободната си ръка.

— Убедена съм, че щеше да знаеш — каза тя, показвайки му, че има подозрения.

— Какво искаш да кажеш? — Реакцията му беше едва доловимо отбранителна.

Сесилия легна по гръб и пое дълбоко дим от цигарата си.

— Като негов административен помощник ти си в течение на всичко, което той прави. Ако беше хомосексуалист, мисля си, че ти щеше да бъдеш първият, който щеше да разбере.

Момчето се надигна.

— Няма никакви подобни прояви, поне що се отнася до мен. Искам да кажа, доколкото аз знам.

Тя протегна ръка и го погали по бузата. Не искаше да го притесни. Той бе постигнал своята цел от малката им сделка, беше време тя да получи своя дял от нея. Трябваше да получи информация, точна информация.

— Младши разговарял ли е скоро с любимия ми свекър? — Въпросът ѝ прозвуча невинно.

Той кимна утвърдително.

— Вчера. За няколко минути, по телефона.

— За какво говориха? — Тя продължаваше да го гали.

Той се обърна и я погледна. Тя забеляза, че не обръща никакво внимание на голотата ѝ.

— Мъжът ти не ти ли казва всичко? — попита той.

Тя се усмихна.

— Не съвсем всичко.

— Ами, нали ти казах. Мистър Ван Хорн звъни на мъжа ти един-два пъти в месеца. Обикновено разговорът им се върти около компанията, нали знаеш, за бизнеса.

— Струва ли ти се, че отношенията им са добри?

Младежът стана от леглото и се изправи. Той вдигна бельото си от пода и се обърна с лице към нея. Започна да се облича.

— Доста странни са. Държат се официално един с друг. Мъжът ти се обръща към него с „татко“, а мистър Ван Хорн го нарича „Младши“.

— Откъде знаеш? Сигурно не търси „Младши“, когато се обажда по телефона.

— Секретарката го свързва — отговори той.

— Можеш да знаеш, че го нарича „Младши“ само ако подслушваш. — Тя избухна в смях. — Колко лошо от твоя страна.

Младежът се изчерви.

— Стана случайно. Бях на деривата, когато мъжът ти вдигна слушалката. Чух началните думи и след това ме беше страх да затворя, за да не си помислят, че подслушвам. Така че останах така и притаих дъх. Не казаха нищо важно. Обичайния разговор за компанията.

Той обу панталоните си.

— Колко пъти си подслушвал?

— Само тогава.

Тя се засмя.

— И искаш да ти повярвам.

— Честно — каза той, като обуваше идеално лъснатите си обувки. — Знаеш ли, трябва да се връщам в офиса.

Сесилия продължи да пуши като наблюдаваше как колелцата дим се издигат към тавана.

— Може би ще бъде добре ако подслушваш всеки път, когато разговарят.

— Защо?

— Няма да бъде трудно, особено ако внимаваш. Бих желала да науча повече за отношенията между тях.

— Защо просто не го попиташ? — Той върза връзката си пред огледалото и след това среса внимателно косата си.

Понякога, помисли си тя, движенията му бяха досущ като на жена.

— Защото подозирам, че от време на време крие истината от мен. Така че, това е молбата ми занапред. Винаги ще ми казваш истината, нали?

Той се оглеждаше в огледалото.

— Естествено.

— Добре. Използвай прекрасните си внимателни ушички. — Тя се усмихна. — Особено ми е важно да разбере дали говорят за чудесната ми снаха, Виктория.

— Защо?

— Просто любопитство. — Това бе явна лъжа. Сесилия Ван Хорн се ужасяваше пред мисълта, че свекърът ѝ би могъл да се сдобри с дъщеря си. Тя трябваше да го предотврати на всяка цена.

— Просто ще ми казваш — каза тя. — Няма да съжаляваш. — Гласът ѝ бе изпълнен с обещание.

Той въздъхна.

— Ще направя каквото мога. — Погледна часовника си. — Честно, трябва да вървя.

— Обади ми се утре. Ще си бъда вкъщи следобед.

— Скоро ли тръгваш? — Беше притеснен. Понеже рискът да ги открие нейната прислуга беше много голям, те се срещаха в неговия апартамент.

— След няколко минути. Защо е това бързане? Някой друг ли ще дойде?

Той се засмя пресилено.

— Не, разбира се, че не.

Докосна устни до челото ѝ, след това излезе. След като вратата се затвори след него, тя се заслуша в тишината.

Протегна се като котка на слънце. Не бе задоволена и това я ядосваше, но въпреки раздражението си, смяташе, че тези срещи си струват усилието. Две неща бяха важни: тя не само имаше директен достъп до бизнеса на мъжа си, но което бе по-важно, можеше да разбере какви са отношенията му с известния му баща.

Тя се чудеше дали Младши правеше наистина това, което трябва. Те бяха само на крачка от огромното богатство и престиж. Хънтър Ван Хорн имаше само две деца и бе прекъснал връзките си с едното — дъщерята. Трябваше да ухажват много усилено стария човек. Трябваше да са сигурни, че само те ще фигурират в завещанието му. Младши трябваше да остане единствен наследник.

Ако нещо се случеше със стария Хънтър Ван Хорн, тя можеше да стане най-важната жена в Ню Йорк. Може би дори най-важната жена в държавата. Свекърът ѝ не бе толкова стар и би могъл да се ожени повторно, или дори по-лошо, да се сдобри със своята — едновременно кучка и богиня — дъщеря. И двата пътя трябваше да е отрежат. Сесилия можеше да легне и с бащата, стига това да помогнеше. Но той имаше морал за някои неща и вероятно да чукаш жената на сина си бе едно от тях. Сесилия съжаляваше за това. Във всички случаи този път щеше да бъде най-лесният. Сега трябваше да положи много усилия, за да постигне същите цели по друг начин.

Тя седна и загаси цигарата си. Ако този младеж беше наистина хомосексуалист, помисли си тя, не можеше да се изключи вероятността от СПИН. Бързо отхвърли ужасяващата мисъл и започна да се облича. Имаше по-належащи неща, за които да мисли. Дали Младши оценяваше усилията ѝ да пази интересите му? Беше отвратително да е омъжена за човек с такива невероятни перспективи и такава липса на амбиция.

Франклин Трейджър получаваше нареждания единствено от секретарката. Въпреки че Джанис Макдейниъл се справяше отлично с работата си, той не можеше да я понася. Тя бе надменна и властна до такава степен, че стомахът му се свиваше. Ако нещата не бяха така, че той да разчита на нея за почти всичко, отдавна би я уволнил с удоволствие.

Трейджър бе опитен високопоставен служител, който ръководеше не само разширяваща се мрежа от магазини, но и десетина завода. Всичко това бе негово дело, започнало от най-първите Трейджъррови в Ню Йорк — магазин на Пето авеню, в който се продаваха най-скъпите произведения на изтъкнати европейски дизайнери. Магазинът беше изиграл ролята си и сега бе затворен. След това Трейджър се бе прехвърлил в другия край на икономическата сфера. Притежаваше магазини във всеки щат, включително Аляска и Хавай, и се занимаваше с бързопродаваеми стоки на намалени цени. Печалбите бяха огромни. Беше основал и клонове за производство на евтина електроника, която също се продаваше в прочутата му верига от магазини.

Франклин Трейджър се бе превърнал безспорно в един от най-богатите мъже в Америка.

Беше около шейсетте, едър и мускулист, без нито една бръчка по загорялото му от слънце лице. Бе в отлична физическа форма и излъчваше енергия, която бе станала пословична в деловите среди. Франклин беше загубил баща си много отдавна. От този момент бе работил денонощно, за да превърне магазините „Трейджър“ в могъща верига, каквато представляваха сега. През това време бе прегазил няколко конкурентни вериги, чиито имена бяха останали само спомен.

Заводите му в Американския юг и Ориента използваша евтина работна ръка и произвеждаха висококачествена продукция. Списанието „Форбс“ го нареждаше сред най-богатите американци. Той се преструваше, че това не го интересува, но вътрешно се ласкаеше, че е сред тази изключителна компания. Смяташе, че това доказва на

останалите членове на Арката, че Франклин Трейджър не е само притежател на магазини, а е пълен с печеливши новаторски идеи.

Основното му седалище бе в центъра на Манхатън. Но там наемите продължаваха да растат стремително, а договорът му изтичаше след няколко месеца. Според него оставането там означаваше глупашко прахосничество.

Офисът на Трейджър беше непретенциозен, макар и огромен. Обширното помещение съдържаше само малко бюро, креслото му и два стола за посетители. Единствената друга мебел бе тапицирана маса в далечния край на офиса, поставена до малка и скромна баня.

— Часът е почти десет — му напомни секретарката.

Той се измъкна от креслото и тръгна към масата. Започна да се съблича, като сгъваше внимателно дрехите си. Движенията му бяха почти автоматични, а умът му бе зает с други неща.

Застана съвсем гол и се загледа през прозореца към гледката долу. Ако в съседна сграда имаше някой и погледнеше насам, щеше да види набития мъж, който стоеше до прозореца и наблюдаваше Пето авеню, като че то бе негово. Възможността някой да го гледа никога не бе дори и хрумвала на Трейджър.

Вратата на офиса се отвори и Ърни се втурна вътре. Посивял, но с движенията на атлет и облечен в бяла престилка, той приличаше повече на доктор на път за болницата. На раменете му бе наметнато кафяво палто, а в ръцете си носеше голяма кожена чанта.

— Как сте, мистър Трейджър? — усмихна се широко, показвайки няколко блестящи златни зъба.

— Много добре, Ърни, а ти?

Ърни отметна палтото си и го хвърли небрежно върху дебелия килим. Извади няколко бутилки и тръбички от чантата си и започна да трие енергично ръце.

— Господи, може би някъде вече е пролет, но със сигурност още нестигнала до Манхатън. Нека малко да си стопля ръцете, за да не изскочиш с крясъци през прозореца.

Трейджър се качи на масата с лекота и легна по корем.

В миналото си професионален боксьор, впоследствие Ърни бе станал масажист, на могъщите мъже на Манхатън. Беше добър, бърз, и без съмнение мъжествен. Излъчваше спокойствие и го предаваше на всички около него.

— Ей, този ужасен град става непрекъснато все по-лош, нали така, мистър Трейджър?

Трейджър не слушаше. Тренираните ръце на Ърни започнаха да масажират мястото над раменете. Беше съвсем леко болезнено.

— Снощи ме ограбиха — продължи Ърни, говорейки, без да очаква отговор. — Ходих в Бруклин да видя сестра си, тази дете беше монахиня, нали знаете? Както и да е, излязох от метрото и двама пънкари ми извадиха ножове. — Той изсумтя. — Едни такива малки пънкари, сещате се, ама ножовете им бяха големи. Грабнаха портфейла ми и хукнаха като тия маймуни, шарените задници. Бяха само няколко долара. За трети път ме ограбват.

— Какво направи полицията?

Ърни се засмя.

— Каква полиция? Вижте, те не вършат нищо, само дават билетчета за паркиране. Не съм си правил и труда да съобщя. Те и без това ще го пъкнат в папката. Няма смисъл, освен ако нямаш застраховка и искаш да докажеш, че ти се е случило нещо. Какъв град, а?

Ерик въздъхна.

— Разбира се, ако решиш да се защитаващ, ще си навлечеш големи неприятности. Като онзи, който застреля ония качулки в метрото. Ако си порядъчен гражданин, а не крадец, можеш да си избереш по какъв начин да загубиш. Можеш да ги оставиш да те пребият, дори да те убият — вероятно ще им се размине — а ако се защитаващ, ще те арестуват, вестниците ще пишат за теб и всеки ще те обвини, че си член на комитет за опазване на обществения ред. Не можеш да спечелиш, можеш само да си избереш начин, по който да загубиш. Ню Йорк не е място за живот за нормални хора.

Трейджър се изкашля. Думите на Ърни му напомниха за някои негови планове, които той подготвяше от доста време. Франклин Трейджър смяташе, че Ню Йорк умира. Ако хора като Ърни ги ограбваха, или дори убиваха, това нямаше особено значение за него. Криминалната статистика само добавяше към аргументите, които той усърдно подготвяше.

— Всички, които живеят тук, приемат, че е в реда на нещата ако един ден ги пребият или ограбят. — Пръстите на Ърни умело

пощипваха кожата на Трейджър. Усещането беше, че още малко и ще го заболи, но болка нямаше. Ърни си вършеше гениално работата.

— Четох за тези неща във вестниците — продължи Ърни. — Имам чувството, че през няколко месеца някой политик започва да вика, че има улична престъпност, като че ли в този момент е разбрал за нея. Вестниците пишат, а нищо не се върши. По дяволите, никой и нищо не са в безопасност в този град. Паркираш си колата и ти я открадват, преди да е изстинал моторът. Работите са много зле, наистина е така.

Трейджър изпъшка. Престъпността беше едно от нещата, и то далеч по-маловажното. Според него данъците, разходите и неудобствата правеха Ню Йорк труден за живеене. Нужни бяха кралски доходи, за да въртиш бизнес в този град.

— А и да живееш в Ню Йорк вече не е нещо кой знае какво — продължи Ърни. — Наемите са неописуеми. Трябва да притежаваш печатница за пари само за да съществуваш тук. В магазина на ъгъла ти искат майка си и баща си за един скапан портокал. А ако влезеш в кръчма, както по-рано правех, една чаша струва почти колкото бутилка контрабандно уиски. Твърде скъпо излиза удоволствието да се срещнеш с хора.

Трейджър само поклати глава докато пръстите на Ърни се впиваха в задната част на хълбоците му. Масажистът беше прав — нещата бяха ужасно объркани. Само богатите имаха пари да живеят що-годе нормално в Ню Йорк. Трейджър смяташе, че на бедните им доставя удоволствие да се блъскат в мизерните си жилища, карайки на социални помощи и осигуровки. Средната класа постепенно отстъпваше.

— Нямам избор, трябва да остана тук — продължи Ърни. — Тук ми е работата. По другите места няма такива важни хора като вас. Но повярвайте ми, ако имаше как да изкарвам прилични пари някъде другаде, бих отишъл на минутата. Имам още една сестра, която живее в Кливлънд. Не че и там е рай, но е много по-евтино. Човек може да живее в предградията и поне да се чувства спокоен. Да, сър, ако не беше работата ми, щях да се вдигна веднага.

Трейджър се усмихна леко. Той бе стигнал до същите заключения като масажиста си, но поради различни причини възнамеряваше обаче да направи нещо. Ню Йорк вече не го

привличаше. Той беше роден в Манхатън, но той имаше къщи в Палм Спрингс и на Бахамските острови. Той все още притежаваше няколко търговски гради в Манхатън и точно сега цената им бе най-висока. Трябваше да продава, и то веднага.

В Манхатън оставаше само главният му офис. Той имаше планове да премести дори и тази малка част от бизнеса си. Пречеше му чувството за дълг към останалите членове на Арката. Винаги бяха действали заедно, взаимно защитавайки интересите си. Мислеше си, че поне трябваше да опита да убеди и останалите в правотата на идеята си. Градът ставаше неуправляем, а правенето на бизнес — абсурдно скъпо. Сега бе идеалният момент за всички тях да разпродадат имуществото си и без много шум да се преместят другаде. Той дори бе изработил план за това. Всички те можеха да изкарат чудесна печалба като продадат имуществото си дискретно — имаше толкова много богати купувачи от арабския свят и Европа — и да изчезнат. Вероятно за това щяха да са необходими две години, но бе напълно възможно за осъществяване.

— Знаете ли, мистър Трейджър, Ню Йорк се превърна в град без никакъв морал. — Ръцете на Ърни работеха чевръсто. — Проститутки, травестити, крадци, мошеници — лудница. Господи, често се чудя какво ли си мислят туристите. Накъдето и да погледнеш, разни хора си говорят сами. Бас слагам, че нито един турист не би желал да живее тук постоянно.

Трейджър бе потънал в мисли. Щеше да намери начин да предложи идеята си на останалите членове на Арката. Но той бе реалист и знаеше, че планът му нямаше никакви шансове докато Хънтър Ван Хорн бе начело на групата. Любовта на Ван Хорн към Ню Йорк бе добре известна. Въпреки това Трейджър бе решен да опита. Ван Хорн може би щеше да промени мнението си. Тогава всички щяха да напуснат града.

— Мислили ли сте някога да се преместите на друго място, мистър Хорн? — попита Ърни. — Ей така, събирате всичко и се махате.

Трейджър бавно поклати глава. Нямаше намерение да се доверява на Ърни.

— Ню Йорк е моят роден град, Ърни. Семейството ми е живяло тук още отпреди войната. Никога не бих го напуснал.

Ърни се засмя.

— Така си и мислех. Всички истински нюйоркчани успяват да се оправят някак си.

Трейджър изпъшка. Градът щеше да бъде напълно обречен, ако всички те го напуснеха, но той така или иначе беше обречен. Трябваше да се намери път към Ван Хорн.

От другата страна на света друг богат бизнесмен се бе загледал в сините води на Южнокитайското море и обмисляше предимствата и недостатъците на всяка от възможностите, които имаше. Мислите му не се различаваха много от тези на Франклин Трейджър.

Да напуснат ли?

Както и Трейджър, той трябваше да се пребори с много стара традиция. Решението му щеше да засегне не само богатствата на семейството му, но и други хора. Ако направеше погрешен избор, това означаваше провал и край на една горда династия.

Морето беше като майка — той не би желал да се раздели с родител, който винаги му бе осигурявал толкова много. Ако наистина вземеха решение да напуснат, трябваше да отидат някъде близо до море.

Високо над морето се носеше бяла чайка, разперила крила и устремена някъде далеч.

Той я наблюдаваше. Решението не търпеше отлагане. Още няколко години и китайците щяха да си вземат Хонконг. Трябваше да се изнесат бързо.

Йон Кругар жадуваше да бъде като самотната чайка, спокоен и безгрижен, но не можеше.

Решението трябваше да се вземе и само той можеше да го направи.

Посланик Стюарт Литъл седеше със сина си в малката хотелска стая.

— Съжалявам, татко. Няма повече да се повтори. Уверявам те.

Конгресменът Бари Литъл беше облечен в ежедневни панталони и зелено поло, а на краката си имаше кожени чехли. Изглеждаше блед и уморен.

Посланикът се намръщи.

— Винаги казваш, че съжаляваш, Бари. Този път успяхме да те спасим. Направих всичко възможно да скрия инцидента от пресата. Хората вече са по-толерантни, но се съмнявам, че дори в тези по-освободени времена биха желали следващият им сенатор да е наркоман. Дори нюйоркчани. Мисля, че е време да пораснеш.

Конгресменът Литъл само кимна.

— Арката се събира утре. Повечето от членовете знаят, че ти вероятно ще се кандидатираш за Сената. Не съм разговарял конкретно с никого, освен, разбира се, с Ван Хорн, но от утре започвам.

— Може би трябва да изчакаш.

Стоманените очи на бащата се втренчиха в сина.

— Да чакам? За какво? Трябва да положим основата сега. За това ще са необходими пари и, което е още по-важно, подкрепата на нужните хора. Ако членовете на Арката решат да застанат зад теб, могат да те изберат. Съвършено просто е. Нямаме повече време за губене.

— А ако не ме подкрепят?

Баща му се усмихна подигравателно.

— Не знам дали си го разбрал, но дори и като дете ти имаше пораженческа психика. Стана това, което си, единствено благодарение на мен. Време е да се изправиш на краката си. Аз няма да живея вечно.

Конгресменът погледна през прозореца и замълча. Ако баща му умреше, той най-сетне щеше да се освободи от опеката му. Боеше се от баща си, но и отчаяно се нуждаеше от него.

— Основната фигура е Хънтър Ван Хорн — продължи баща му. — Ако можем да го убедим да те подкрепи, другите ще го последват. Хънтър е решаващият.

— Той знае ли за моите... проблеми?

Лицето на баща му остана безизразно и само очите му се присвиха така, че останаха две цепки.

— Че си пияница и наркоман? Вероятно е чул слухове. Похарчил съм цяло състояние да го скрия от обществеността, но хората си говорят. Ще трябва да изчакаме, докато разберем какво е чул.

— Харесва ми Камарата на представителите — измънка Бари.

Студените очи на посланика се изпълниха с презрение.

— Винаги харесваш удобното, лесното. Страхуваш се от промяната, от предизвикателството. Но това ще бъде точно както и

всички други промени в живота ти — веднъж влязъл в Сената, ще започне да ти харесва.

— А след това, предполагам, е Белият дом?

Устните на посланик Литъл се свиха в тънка, мрачна линия.

— Ако успееш да се контролираш, вероятността изглежда доста реална.

— Значи, бъдещето ми зависи от Арката?

Баща му се изправи и погледна надолу към него.

— Ще наредя на административния ти помощник да дойде от Вашингтон в петък. Лекарите казват, че дотогава ще те изпишат. Но ти забранявам да се отделяш от него, разбираш ли?

— Под домашен арест ли съм?

Погледът на баща му стана още по-мрачен.

— Ако не можеш да се контролираш, след време ще се окажеш в много по-различен арест. И повярвай ми, тогава това, с което разполагаш тук, ще ти се струва като палат. — Той потропа на вратата. Охраната я отвори и го придружи до изхода.

Конгресменът Литъл се върна в голямото фоайе, където повечето от пациентите бяха знаменитости като него.

Беше се сприятелил с повечето от тях, с изключение на телевизионната звезда, който бе психически неуравновесен и ненужно жесток.

Литъл почувства нужда от нещо — било то питие или удар — но и за двете не можеше да става и дума.

Един от лекарите, който, подобно на колегите си, бе облечен неофициално, се приближи до него.

— Всичко ли е наред, Бари? — попита той.

Бари Литъл пусна заучената си усмивка.

— Никакъв проблем.

— Добре ли мина срещата с баща ти?

— Разбира се.

Лекарят се засмя и потупа Бари по рамото.

— Ужасен лъжец си, Бари. Хайде, ще ти дам нещо да те успокои. Знаем, че се опитваш да го криеш, но целият кипиш отвътре.

— Толкова ли си личи?

Лекарят сви рамене.

— Не. Вижда го само някой като мен, който е чел документацията ти. Хайде.

Виктория Ван Хорн усещаше възхитителните погледи на минувачите по Лексингтън авеню.

Обаждането на Крейг Хопкинс по телефона я бе изненадало силно. Беше се съгласила да се срещнат, преди да бе имала време да помисли. От три години не бяха се виждали. След разговора в главата ѝ нахлуха спомени — някои приятни, други — не. Съжаляваше, че бе реагирала импулсивно. Но тя винаги държеше на обещанията си и сега си пробиваше път сред многобройните минувачи.

„Кенет“ беше малък ресторант, известен с това, че там се сервираше само бира. Храната бе добра, макар и понякога малко мазна, и по стандартите на Манхатън заведението бе евтино. Тя влезе в препълнения салон.

В първия момент си помисли, че Крейг още не е дошъл, но веднага го видя, че ѝ маха от едно от сепаретата. Стана ѝ много приятно и това я изненада.

Тя си проправи път сред посетителите и влезе в сепарето.

Той една срещу нея.

— Отдавна не сме се виждали, Вики. — Усмивката му бе предпазлива, като че ли не бе сигурен в реакцията ѝ.

— Променил си се.

Беше истина. Изглеждаше по-слаб и остарял. Младежката самоувереност като че ли се беше отляла завинаги от дългото му, слабо лице.

— Ти си същата — каза той с топла усмивка. — Може би дори още по-красива, но същата. Какво правиш? Чета за теб в пресата.

— Тази публичност е част от рекламната кампания за бизнеса ми. — Тя го погледна изпитателно. Все още изглеждаше добре. — А ти, Крейг? Как е адвокатската ти практика?

— На приливи и отливи. Поради това исках да разговарям с теб, Вики. От името на един мой клиент.

— Каза, че разговорът ще е делови, хайде, продължавай.

Усмивката му помръкна.

— Чувствам се като идиот. Откровено казано, този клиент дойде при мен само защото беше чул, че по-рано сме били близки. Докато разговарях с него, ми се струваше, че мога да те помоля за такава услуга. Но както повечето неща в живота, сега, когато седим заедно, имам чувството, че съм направил ужасна грешка.

Виктория усукваше салфетката и се стараеше външно да изглежда спокойна.

— Бизнесът си е бизнес. Между нас всичко е свършило, Крейг. Така че спокойно ми кажи всичко. Ако мислиш, че това ще те накара да се чувстваш по-добре, ще ти кажа, че аз разговарям с приятелите на баща ми с единствената цел да си проправам пътя напред. Всички го правят. Е, кой е този твой клиент?

Крейг видимо се упокой.

— Имаш делови връзки с приятелите на баща ти? Мислех си...

Тя сви рамене.

— Нищо не се е променило. Както знаеш, татко и аз не си говорим от години. Но това не ми пречи да използвам името му, поне пред хора, за които то е от значение.

— Това звучи... ами, доста комерсиално, Вики.

— Точно така е — отговори тя хладно. — Но не повече от нашия малък обяд. Както казах, тези неща се вършат непрекъснато. Хайде сега, казвай какво има.

Той се изчерви.

— Да оставим тази тема.

Тя винаги бе харесвала ясните му сини очи и не искаше да го нарани. Усмихна се, за да отнеме от остротата на казаното.

— Както виждам, ти си същият безнадежден романтик. Когато живеехме заедно, често ми правеше впечатление, че и най-чаровните, и най-дразнещите ти постъпки се определяха от обстоятелствата. Виж, този обяд е чисто делови. Хайде, продължавай нататък. — Нарочно искаше думите и да звучат безпристрастно. Тя също бе романтична натура и тази среща я бе разтърсила дълбоко. Беше много важно той да не забележи слабостта ѝ.

Той поклати бавно глава.

— Добре, ще говоря направо и по същество. Клиентът ми се казва Мартин Моран. Познаваш ли го?

Тя повдигна вежди в престорена изненада.

— Кой не е чувал за прочутия господар на бордеите в Бронкс? Знам какво иска от мен. Притежава опция за закупуване на сграда, която участва в новия ми проект. Той си мисли, че чакам докато опцията изтече, да закупя сградата.

— Това ми каза и той.

Тя се усмихна.

— И е напълно прав. Ако можеше да осигури парите, той щеше да използва опцията и сам да купи сградата. Но не може и сега се опитва да ме подмами да финансирам авантюрата му. Съжалявам, Крейг, бих желала да ти помогна, но не е възможно.

Крейг кимна.

— Моран ще се притесни. Но ще му предам думите ти. — Той въздъхна. — Е, приключихме с това, сега да обядваме.

Дадоха поръчките си на келнера, млад грък, който се оправяше трудно с английския. Наложих да повтарят всичко много бавно, за да ги разбере. След това той забърза към кухнята.

— Знаеш ли, много приличаш на баща си — каза Крейг.

Очите им се срещнаха.

— О, така ли? В какъв смисъл?

Той се усмихна леко, почти срамежливо.

— Не го приемай като обида, Вики, но наистина съм впечатлен. Ти си цялата бизнес, точно като него. Същото отношение, същия хъс и, очевидно, същия талант. Обзалагам се, че и ти ще станеш милиардерка.

— Натам отивам — каза тя небрежно. — Да се надяваме, че не бъркаш за таланта, Крейг, но не си прав, че притежавам хъс. След като осъществя всичко, което съм запланивала, ще се оттегля и ще си почивам. А баща ми никога не спира. Но аз ще разбера кога е време да се оттегля. — Тя говореше уверено, но не беше сигурна, че ще стане така. — Може да си мислиш, но аз изобщо не приличам на баща си.

Той не отговори. Погледна я и се усмихна, но в погледа му се четеше тъга.

— Не го забелязваш, Вики, но и двамата сте направени от един и същ материал. Сигурен съм, разбираш, че ти се конкурираш с него по свой начин. Сигурен съм, че искаш да му покажеш, да му докажеш, че имаш собствена стойност.

— Опираме до доктор Фройд — каза тя небрежно, но думите му я смутиха. — Предполагам, че може да има нещо вярно в това, което казваш, поне до известна степен. Но в основни линии аз представлявам само себе си. Ще ми достави допълнително удоволствие, разбира се, да покажа на баща ми, че по нищо не му отстъпвам. Да се докажеш пред родителите си не е нещо непознато.

— Ти като че ли се опитваш да превземеш целия свят.

Тя не знаеше защо почувства нуждата да се отбранява.

— Винаги си имал този проблем, Крейг. Никога не се ангажираш. Искаш да си играеш с живота. А той не е игра, наистина не е. Или ти го поглъщаш, или той те поглъща.

— Това звучи доста песимистично.

Келнерът донесе храната им, боравейки толкова несръчно с чашите с кафе, че ги разля. Изпсува на гръцки, след това бързо избърса разляното с мазна, сивкава кърпа.

Виктория изчака келнера да се отдалечи и продължи.

— Няма нищо песимистично в това да приемеш реалността. Животът е конкуренция, а аз произлизам от дълга поредица от конкуренти.

Сините очи на Крейг се втренчиха в нейните и мина дълго време преди да отговори.

— Ще се почувстваш много по-добре ако се сдобриш с баща си.

Погледът ѝ застина.

— Това зависи от него.

Той се засмя.

— Изглежда някои неща никога не се променят.

Упоритостта ѝ бе причина за много спорове докато живееха заедно. Тя се усмихна на спомените.

— Баща ми също е упорит. Може би един ден ще прозре правдата и ще ме повика. Но аз няма никога да го направя първа.

— Може би и той мисли по същия начин.

— Възможно е. Както и да е, глупаво е да обсъждаме тези неща. Между мен и баща ми не се е променило нищо. А и се съмнявам, че ще се промени.

Той отхапа от сухия сандвич, след това отпи от кафето. През цялото време не откъсваше очи от нея.

— Значи да разбирам, че ти по никакъв начин няма да промениш становището си за клиента ми?

— По никакъв. Въпросът е приключен.

Крейг почувства внезапно желание да я покани да излязат. То бе много силно. Чувствата, които той смяташе за отдавна умрели, се върнаха с неподозирана настойчивост. Не каза обаче нищо.

— Как се родителите ти? — попита тя, сменяйки темата.

— И двамата са добре.

— Ще им кажеш много здраве от мен, нали?

Той се усмихна.

— Те наистина те харесват. Толкова ми се сърдиха, когато се разделихме.

Тя си взе от салатата.

— И аз ги харесвам.

Те се погледнаха, след това бързо отклониха очи.

— А, Вики — каза Крейг, за да наруши неловкото мълчание. — Бостънският симфоничен оркестър ще свири довечера. Имам билети. Ще дирижира Озава. Искаш ли да дойдеш с мен?

Тя се канеше да каже, че е много заета, което беше вярно, но нещо в нея потрепна, събуждайки приятни спомени за минали времена.

— Можеш ли да ме вземеш от офиса?

Срамежливата му усмивка се превърна във весел смях.

— Струва ми се, че ще мога.

Хънтър Ван Хорн, понесъл тежко куфарче, пълно с обемисти доклади и отчети за шоу групата, се качи в частния си самолет. Проблемите с корпорацията му надвисваха все по-застрашително, но му се налагаше да ги остави настрана за известно време, за да присъства на ежемесечната сбирка на Арката. Възнамеряваше да използва времето в самолета и да проучи материалите и подготви действията си. Самолетът беше шестместен „Маккормик“, в добро състояние, но доста стар. След финансовото оздравяване на компанията той се канеше да си купи нова, по-голяма машина.

— Какво е времето, Чарли? — попита той пилота, докато се настаняваше в удобното кожено кресло и затягаше колана си.

— Не е лошо, мистър Ван Хорн. Ясно е чак до Скалистите планини. Там има снежни бури, но ще минем над тях. След това ще бъде отново ясно до края на пътуването. В Ню Йорк ръми, но докато стигнем там, ще се изясни.

— Окей, Чарли. Готов съм да отида с теб навсякъде.

— Не чакаме ли още някого?

— Не. Отиваме до Ню Йорк и се връщаме бързо.

Ван Хорн бе възложил на секретарите и помощниците си спешни и неотложни задачи.

— Тогава да се вдигаме. Вече сме готови да поискаме разрешение за излитане.

— Чудесно.

Ван Хорн седна и отвори куфарчето. Всичко беше така объркано. На компанията му щеше да ѝ трябва не само здрава ръка, за да оцелее, но и много късмет. Той знаеше, че здравата ръка не е проблем, страхуваше се за късмета.

Бяха преминали над обширните пустинни райони и сега бяха високо над планините, оставили бурята да бушува под тях. Полетът преминаваше гладко.

Хънтър Ван Хорн трудно се съсредоточаваше върху документите. Те само очертаваха проблемите. Разрешението им се очакваше от него. Трябваше да уволни няколко висши служители, много от които имаха приятели в борда на директорите. Щеше да се вдигне голяма врява. Рисковано бе. Напоследък той не беше в добри отношения с повечето от тях. Подобна драстична постъпка щеше да породи у тях стремежа да го изместят. Но битката нямаше алтернатива. Нещата стояха зле и, ако гигантската компания не направеше категоричен завои, той щеше да изхвъркне така или иначе.

Загледа се надолу в тъмнината, където бяха Скалистите планини. Бурята бе преминала във виелица и по склоновете на Колорадо се изсипваше огромно количество пролетен сняг. Самолетът се носеше над кипящите сиви облаци.

Внезапно самолетът се разлюля, след това започна да вибрира, да се извърта по необикновен начин. Хънтър би го отдал на въздушни ями ако не беше променения звук на мотора. Бученето ставаше все по-силно и заплашително.

Ван Хорн се изправи и, подпирайки се на облегалките, се отпрати към предната част на самолета. Ръцете на пилота въртяха бързо различните копчета и контроли на таблото пред него.

— Какво става? — попита Ван Хорн.

— Не мога да разбера. Като че ли моторите прегряват. Ще трябва да кацнем в Денвър.

— Мислиш ли, че е абсолютно необходимо? Имам важна работа в Ню Йорк.

— Има някаква повреда, мистър Ван Хорн. — Пилотът се опитваше да запази професионално спокойствие, но лицето му не можеше да скрие страха. — Летим с повреден самолет.

Ван Хорн се настани на празния стол до пилота.

— Мога ли да помогна?

— Мисля, че не. — Пилотът събщи по радиовръзката местоположението им и помоли разрешение за аварийно кацане. Самолетът започна бързо да се спуска надолу към тъмните облаци.

По цялото табло засвяткаха предупредителни светлини. Хънтър Ван Хорн бе изпадал в подобно положение няколко пъти в живота си и знаеше, че не се паникьосва лесно. Внимателно прецени възможностите.

Бяха близо до Денвър. След минути можеха да започнат опит за аварийно кацане в Стейпълтън, голямото международно летище в града. Но първо трябваше да прелетят над високите назъбени върхове на Скалистите планини.

Хънтър Ван Хорн никога не си беше губил времето в размишления за смъртта. Внезапно го обзе чувството на огромно съжаление, че не се бе сдобрил с дъщеря си. Възможността да умре преди това му се стори кошмарна, по-лоша от самата смърт. Това не трябваше да се случи.

Изведнъж самолетът заподскача сред облаци от сняг. Бурята го подхвана и започна да го подмята като детска играчка.

— Господи — прошепна пилотът, полагайки неимоверни усилия да овладее самолета, — става страшно.

Ван Хорн не виждаше нищо. Снегът бе толкова плътен, че бе безсмислено да гледа през прозореца. Имаше усещането, че самолетът не се движи. Без помощта на инструментите те продължаваха да се носят надолу или настрани, без изобщо да разбират какво става.

Единственото му желание беше да може да позвъни на Виктория. Тя не излизаше от ума му. В главата му се въртяха натрапчиво всичките неща, които искаше да ѝ каже.

Неговата смърт, ако това се случеше, щеше да окуражи враговете му — вътрешни и външни. Те щяха да настъпят безпощадно и с всички сили. Бе взел предпазни мерки, но кой можеше да бъде сигурен за бъдещето.

Пилотът проклинаше тихо, докато самолетът продължаваше да подскача във вихъра.

Ван Хорн присви очи и се опита да надникне през снега. Ако загинеха, в Арката щеше да настъпи пълна бъркотия. Подпечатаните му инструкции към тях нямаха обвързваща сила, но ако останалите членове знаеха интереса си, трябваше да ги изпълнят въпреки традицията.

Замисли се за сина си. Младши се оказа такова разочарование. Никога не успяха да станат близки. Дали синът му щеше да скърби, ако се случеше непоправимото?

Тъжно му стана, като си помисли, че на Виктория нямаше да ѝ е мъчно за него. Никога нямаше да разбере какво означава тя за него и колко много той се гордее с нея. Беше такъв глупак. Трябваше да направи нещо, да ѝ каже колко горд бе с нея и колко много я обича. Щеше да плати ужасна цена за гордостта си. Обзе го непоносима мъка и се учуди на сълзите, които се стичаха по бузите му.

Изведнъж самолетът потрепери и моторите издадоха предсмъртен вой. Последната мисъл на Хънтър Ван Хорн, преди самолетът да се вреже в планината, бе, че е толкова несправедливо — смъртта бе нещо, което трябва да се случва на хора, на които нищо друго не им е останало.

Сблъсъкът бе последван от огромно огнено кълбо, което освети снега като изгряващо слънце. Но поради бурята никой не видя и не чу нищо.

Пилотът бе съобщил за местонахождението и тежката ситуация. След като не последваха нови съобщения, стана ясно, че самолетът на Ван Хорн се бе разбил.

Останките бяха покрити от снега. Въпреки усиленото търсене, обгорелият метал и останките от двете тела бяха открити едва след няколко дни.

Бяха се отбили да изпият по нещо, след това Крейг я бе завел в апартамента си. Виктория бе почти зашеметена от приятното преживяване. Музиката бе великолепна и тя като че ли се бе върнала във времето, завладяна отново от любовта, конфликтите и скарванията, които беше забравила. Не бе се чувствала толкова приятно и безгрижно от години.

— Ще изпием ли по нещо? — попита тя Крейг.

Настроението ѝ се бе прехвърлило и върху него.

— Дадено — усмихна се той.

В асансьора той ѝ припомни една случка от времето, когато следваха право. Тя продължаваше да се залива от смях докато отключваше вратата на апартамента си. Учуди се, че прислужницата ѝ още не си беше легнала и всички лампи светеха.

— Госпожице Ван Хорн...

Виктория си помисли, че тя може би беше пила, тъй като очите ѝ бяха зачервени и подпухнали.

— Мислех, че отдавна вече си легнала — каза Виктория.

Лицето на прислужницата потръпваше.

— Бях. Обадиха се от полицията в Колорадо. Те ме събудиха.

Виктория се озадачи и я прониза неясно, но лошо предчувствие.

— Не разбирам. Не познавам никого в Колорадо.

Жената погледна Крейг, като че ли молеше за помощ.

Отвори няколко пъти уста и успя да промълви:

— Баща ви...

— Какво е станало с баща ми? — Пулсът ѝ препускаше.

— Вече са съобщили по телевизията — сълзите отново бликнаха от очите ѝ и потекоха на струйки по лицето ѝ.

— Какво? За бога, какво искаш да ми кажеш?

Жената преглътна.

— Полицията, те, казаха, че самолетът на баща ви е паднал близо до Денвър. Те мислят... — Гласът ѝ премина в прегракнал шепот. — Те мислят, че вероятно е загинал, госпожице Ван Хорн.

Светът като че ли изведнъж спря. Виктория се вцепени.

Някъде, много глухо, гласът на Крейг каза, че ще се обади на полицията, за да разбере нещо повече, но думите му бяха толкова

далечни, нереални.

Виктория изпита усещането, че бе умряла самата тя.

Инос Пийкок се бе оттеглил от федералния съд и бе станал главен съдружник в престижната нюйоркска юридическа фирма „Макманус и Тейт“. Всички обаче го наричаха с предишната му титла. Със строгото си лице, мрачни очи, смръщени гъсти вежди и неизменна строгост той приличаше на съдия.

— Както знаете и двамата, аз бях личният адвокат на баща ви още от самото начало. Сметох, че ще бъде най-правилно да ви дам някои съвети във връзка със завещанието на баща ви.

— Предполагам, че срещата ни е само информативна — каза Хънтър Ван Хорн Младши. — Имам свой адвокат. Щях да го доведа със себе си, но ти каза, че искаш разговорът ни да бъде конфиденциален.

— Да, целта ми е да ви информирам. — Съдията Пийкок погледна към Виктория. — Сигурно и ти имаш адвокат?

Тя го познаваше още от времето, когато бе съвсем малка. Винаги бе присъствал на семейните празненства и заемаше важно място в живота на баща ѝ. За нея той беше по-скоро чичо, отколкото семейния адвокат. Съзнанието ѝ продължаваше да отхвърля жестоката реалност. Смазваше я непоносимото чувство на вина. Отчуждението между тях, което никога нямаше да бъде поправено, ѝ приличаше на присъда. Сега вече не можеше да каже на баща си колко много го обича. Въпреки болката, която тази мисъл ѝ причиняваше, съзнанието ѝ не можеше да се откъсне от нея.

— Ти винаги си бил семейният адвокат. Не се нуждая от друг.

Крейг бе предложил да дойде с нея, но тя бе отказала, защото смяташе, че трябва да бъде сама. През една лятна ваканция в колежа тя бе стажувала в „Макманус и Тейт“ и се надяваше, че ще се чувства добре в познатите помещения, но не се получи така.

Съдията кимна и сериозното му лице с нищо не издаде мислите му.

Виктория не се надяваше да получи нещо и смяташе, че присъствието ѝ там беше проява единствено на учтивост. Това не я

засягаше. Парите не означаваха нищо за нея. Внезапно изпита страх — баща ѝ можеше да е използвал завещанието, за да излее гнева си срещу нея. Чувството ѝ за вина бе достатъчно непоносимо и без упреците му от отвъдното.

Виктория погледна брат си. Ако той изпитваше същата мъка, това не му личеше. Изглеждаше променен, по-самоуверен, почти арогантен. Младши бе поел уреждането на всички формалности, включително натруфеното и широко разгласено опело в „Тринити Чърч“ в Ню Йорк. Бе уредил всяка подробност по погребението и, изглежда, бе доволен от това. Не беше поискал мнението ѝ за нищо.

Инос Пийкок се изкашля.

— Както знаете и двамата, баща ви беше изключително богат. Акциите, по-голямата част от тях в собствената му компания, намаляваха или се увеличаваха от време на време в зависимост от пазара и други фактори. По моя преценка, в момента имуществото му възлиза на около половин милиард долара — говореше и гледаше сериозно. Спря в очакване на реакция. — Това, разбира се, е приблизителна преценка. Тя включва няколко тръста и други похвати за намаляване на данъците, но миля, че цифрата се доближава до истинската.

— Мислех, че е повече — каза Младши с почти враждебен тон. Виктория се вълнуваше само от възможността баща ѝ да е оставил гневно писмо за нея. Изобщо не обърна внимание на сумата.

Възрастният адвокат надникна над очилата си и погледна за момент към Младши. След това продължи:

— Баща ви е оставил няколко конкретни указания. Мисля, че е бил доста щедър към бившите си съпруги. Разбира се, по този начин той е предотвратил оспорването на завещанието. Всяка от тях ще получи по няколко милиона долара. Ако по някакъв начин оспорят това, ще загубят всичко. Това е условие, често използвано в завещанията, за да не се стига до съд. Винаги дава резултат. Също така е оставил една значителна сума на Йейлския университет като дарение за катедрата по бизнес администрация. Няколко други университети също ще получат подобни дарения.

Младши се изправи нервно.

— Премини към края на завещанието.

Сериозното лице на съдията се намръщи за секунда.

— Още съвсем малко — каза той твърдо. — Баща ви е оставил значителни суми на различни организации, благотворителни дружества, музеи и други. Прислугата му също не е забравена.

Младши се изсмя дрезгаво.

— Господар на света, до самия си край. Е, предполагам, това трябваше да се очаква. Винаги е бил щедър към хората, които са работили за него — каза той презрително.

Адвокатът го погледна като че ли го виждаше за първи път.

— Цялото останало наследство е завещано под попечителство.

Младши замръзна при споменаването на думата.

— Попечителство? — изхриптя той.

Инос Пийкок кимна почти незабележимо.

— Да. Дружеството за упражняване на попечителството е създадено, за да се избегне плащането на данъците, или поне на част от тях. По-голямата част от състоянието му е в това дружество, включително всичките акции. — Адвокатът замълча и погледна брата и сестрата. — Аз съм посочен като попечител, а в случай, че почина или стана неспособен да упражнявам това право, попечителството ще се поеме от други посочени за целта лица.

— Господи, какво, по дяволите, означава това? — избухна Младши. — Значи ти си главният?

— Не. Просто изпълнявам условията, казано накратко. — Гласът на съдията бе напълно лишен от всякаква емоция.

Младши се ухили.

— Е, ще видим. Казвай нататък.

Виктория отново го погледна. Той изобщо не приличаше на баща ѝ, бе толкова различен, и то не само физически. Поведението му силно напомняше на капризната им и много често инфантилна майка.

Съдията Пийкок замълча. Виктория си мислеше дали той се страхува от това, което му предстоеше да прави, дали се опитваше да ѝ спести нещо, което предстоеше, макар и за малко. Безизразното му лице не издаваше нищо. Толкова ѝ се искаше всичко да е свършило.

— Хайде да довършим работата си — думите на Младши прозвучаха повече като заповед.

Възрастният съдия кимна.

— Както желаете — погледна за момент към Виктория и след това задълго задържа очите си върху брат ѝ. — Доходът от този тръст,

с други думи състоянието на баща ви, е разделено по равно на двамата.

— Какво? — изсъска Младши.

Съдията Пийкок го гледаше право в очите.

— Казах, че притежавате по равни части. — Изражението му не се промени. — Има обаче някои различия.

Бледото лице на брат й изведнъж стана пепеливо.

Съдията Пийкок продължи със същия безизразен глас.

— Баща ви е изявил съвсем категорично волята си както в завещанието, така и пред мен. — Той погледна Виктория. — Въпреки, че акционерният капитал остава под попечителство, пълният контрол върху него, включително правото на глас, е предоставен на теб, Виктория.

Виктория не можеше да разбере дали това са наистина негови думи, или са плод на въображението й. Попаднало в ситуация на стрес, съзнанието често създава нереален свят, за да се спаси от жестоката реалност. Това, което тя жадуваше да разбере, бе, че баща й я е обичал. Изглеждаше нереално, почти като сън.

Сълзите й избликнаха неканени. Тя зарови лице в кърпичката си, докато се овладее.

— Добре съм — промълви тя, тъй като съдията я наблюдаваше с неподправена загриженост.

Брат й не обърна никакво внимание на реакцията й. Думите му изплющяха като камшик.

— Кога е правено завещанието?

— Миналият ноември, преди пет месеца.

— Тук нещо смърди. Много смърди. — Гласът на Младши кипеше от гняв. — Старият не искаше да има нищо общо с нея. — Той изглежда сестра си. — Те дори не си говореха. Той не би й оставил дори и пени, да не говорим за управлението на компанията.

Съдията Пийкок се облегна и доближи пръсти като в молитва.

— Защо е всичката тази злоба, Младши? Все пак, получавате по равно.

— Да, по равно, но пари, не власт. — Трепереше целият. — Аз търчах по задачите му и вършех черната работа, не тя. И така е било през всичките тези години. Не е честно.

Растящият гняв на брат й идваше отдалече, като че ли и той бе част от съня й. Неочакваната проява на доверие към нея от страна на

баща ѝ бе почти толкова шокираща, колкото и внезапната му смърт. Виктория си помисли, че е редно да изпита задоволство, но това само задълбочаваше усещането ѝ за вина и скръб. Той бе показал любовта си, а тя — не. Бе умрял, без да знае за нейната обич към него. Тя с мъка си спомни за скандала, от който бе тръгнало всичко и повече от всичко на света ѝ се искаше да може да върне нещата назад. За съжаление, това не бе възможно и мисълта ѝ причиняваше почти физическа болка.

— Няма да се примиря с това. — Младши крещеше с почервено лице. — Ще оспорвам това така наречено завещание в съда.

— Не бих ти го препоръчал поради две твърде основателни причини — отговори Пийкок. — Първо, предишното завещание беше по същество същото, като сегашното. Баща ви само е променил някои от сумите, дарени на образователни институции. Волеизявата му по отношение на вас, двамата, е непроменена.

— Всичко ще оспорвам. Ще стигнем до съд. Ще започнат безкрайни съдебни процеси — Младши бе въвн от себе си.

Каменното лице на Пийкок не потрепна.

— Това е другата причина, поради която тази линия на поведение не е препоръчителна. Баща ви е поставил уговорката, че ако един от вас оспори завещанието — цялото или части от него — губи всичко. Същото се отнася и до бившите му съпруги — добави той.

— Какво?

Пийкок погледна над очилата си.

— Младши, ако решиш да оспорваш завещанието и се обърнеш към съда, съгласно поставеното от баща ти условие, ти губиш всичко. Предполагам, той е очаквал, че няма да си доволен. Разбира се, същото условие се отнася и до сестра ти.

— Я си представи, че успея и наистина оспоря завещанието, тогава какво?

Една доловима усмивка заигра по тънките устни на адвоката.

— Ако намерението ти е да анулираш завещанието, ще постигнеш само това — да лишиш няколко прочути университети от доста щедро дарение. По закон ти пак ще имаш право на половината, дори и при липсата на завещание. — Възрастният мъж се наведе напред и погледът му прониза Младши. — Дори и да успееш,

вероятността, за което е минимална, ще получиш същото. Но ако загубиш, Виктория ще притежава всичко. Твоят дял възлиза почти на четвърт милиард долара. Надявам се, разбираш. Никой здравомислещ човек не би поел такъв риск.

Младши гневно стисна юмруци.

— Проклетият дърт мръсник! Гаден мерзавец!

Пийкок не скри презрението си.

— Твоят баща ти е оставил половината си състояние. На твое място щях да изпитвам малко, по-голяма благодарност.

Лицето на Младши издаваше единствено омраза.

— Благодарност! Оставил ми е пари, но ми разгони фамилията. Ти разбираш ли, че ми е пресякъл пътя нагоре? Ще мога да си купя всичко, което искам, освен уважение и власт. Той ме ограби — обърна се ядосано към сестра си. — И всичко е заради теб, кучка такава.

— Съветвам те да се въздържаш, Младши — каза съдията твърдо.

Виктория бе вцепенена. Имаше чувството, че наблюдава пиеса, в която не участва. Не отговори на брат си. Изпита само огромно съжаление към него.

— Тук има нещо гнило — продължи Младши. — Много скоро ще съжالياваш. Няма да ти се размине, Виктория, можеш да не се съмняваш. Не ми пука какво казва дъртата гадина в проклетото си завещание.

Чувството ѝ за вина изведнъж се превърна в гняв. Тя се изправи.

— На твое място бих имала повече уважение към мъртвия ни баща — каза тя тихо, произнасяйки отчетливо всяка дума. — И през ум да не ти минава, че можеш да се бориш с мен. Битката ще бъде неравностойна.

— Вземи компанията, мръсница такава, но аз ще заема мястото му в Арката. — Опита се да се усмихне, но се получи грозна гримаса. — И ще използвам положението си там, да те унищожа. Ще ти го върна, и на теб и на дъртия пръч.

Пийкок се прокашля.

— Страхувам се, че днес не ти върви, Младши.

Младши го погледна неразбиращо.

— Какво искаш да кажеш?

Отговорът на съдията прозвуча почти любезно, като че му беше жал за сина.

— Баща ти не е убеден, че можеш да допринесеш много за тази организация. Предупредил ги е да гласуват срещу теб. Те не са длъжни да се съобразяват с желанията му, но съм повече от сигурен, че този път ще го направят.

— Така ли? Аз съм единственият му син. Там винаги гласуват за наследника, така че ще трябва да ме изберат. Просто няма друг.

Пийкок поклати глава.

— Баща ти е посочил кой да заеме мястото му. Разбира се, те решават кого ще изберат. Но, както разбирам, те отдават предимство на лицата, посочени при подобни обстоятелства.

Виктория слушаше с любопитство. Единственият, за когото се сети, бе един братовчед от Калифорния, но той не се занимаваше с шоубизнес, движеше се в артистични среди и изобщо не отговаряше на изискванията.

Младши се ухили.

— Не ме интересува какво им е казал баща ми. Ще им се наложи да ме изберат. Ония мръсници държат на традицията.

— Може да си прав, но те не са длъжни да те изберат. — Студеният поглед на съдията не се отместваше от него.

Младши стана от стола.

— Слушай, няма кой друг. Единственият съм аз.

— Не е точно така — каза Пийкок. — Седни.

Тонът му бе учтив, но думите му прозвучаха като заповед.

Младши седна с почервено лице.

— Да няма някой невзрачен роднина, за когото не съм и чувал? Това може да се очаква. Е, добре, хайде да чуем името му. Кой е той?

В кантората настъпи внезапна тишина.

Сериозният поглед на Пийкок не се отместваше от Младши. Когато заговори, гласът му отекваше като във вакуум.

— Не е той. Става дума за сестра ти.

Не можеше да е вярно. Виктория беше шокирана точно толкова, колкото и брат ѝ. Погледна съдията с невярващи очи.

Лицето на Младши се смъкна и побледня. Виждаше се как на челото му пулсира вена.

— Сега вече знам, че лъжеш — изсъска той. — В Арката никога не са членували жени. Това няма да мине, дори и да е така.

— Какво ще правят си е тяхна работа — каза съдията Пийкок. — Но това е истината.

Младши скочи от стола. Огледа се като полудял.

— Не вярвам на нито една дума от тая свинщина. Искам копие от така нареченото завещание. Искам да го видят моите адвокати.

Инос Пийкок посегна към бюрото и взе дебел плик.

— Очаквах, че ще поискаш. Ето ти фотокопие. Оригиналът е в съда.

Младши понечи да каже нещо, но се спря. Втренчи поглед в тях, след това сграбчи плика от ръцете на адвоката и изхвъркна от кантората, блъскайки вратата с все сила.

— Дължа ти извинение заради брат ми... — започна Виктория.

Адвокатът поклати глава.

— Не го обвинявам. Беше такава изненада, направо шок. Ще мине време и той ще се успокои. Брат ти не притежава нито мъдростта, нито способността да работи за Арката, а и вероятно не би могъл да управлява нещо толкова могъщо като „Ван Хорн Ентърпрайзис“. Мисля, че дълбоко в себе си той го знае. Вероятно това е истинската причина за гнева му. Той знае, че не му стигат сили за това.

— А според теб аз имам ли?

Възрастният мъж най-накрая се усмихна.

— Разбира се, скъпа. Ти си го доказала многократно. А и, както виждаш, баща ти мислеше същото. Знам, че последните няколко години бяхте скарани. Той ми е разказвал за конфликта ви — засмя се. — Но той толкова се гордееше с теб. Непрекъснато се хвалеше с постиженията ти.

— Съжалявам, че... — Сълзите, които бе спирала толкова дълго, сега бликнаха неудържимо. — Искях да го видя, но... — Не можеше да говори от задавящия я плач.

Той ѝ подаде кърпичка и изчака докато се овладее. Очевидно Пийкок се чувстваше неудобно като свидетел на толкова емоции. Пак се изкашля.

— Мисля, че знам какво искаш да кажеш. Ти обичаше баща си и той го знаеше. Щяхте да се сдобрите. Той бе упорит, а и ти също, нали

си негова дъщеря. Смъртта винаги носи със себе си ужасни чувства за тези, които остават. Но в този момент те моля да си ги спестиш.

Тя го погледна. Все още всичко изглеждаше нереално.

— Защо?

Обичайната му сериозност се бе върнала.

— Виктория, баща ти те е натоварил с голяма отговорност. Той искаше ти да съхраниш компанията, която той изгради. Трябва да поемеш тежкия кръст.

— Не мога. — Тя отново се разплака. — Имам своя бизнес, собствените си проблеми. Не мисля, че...

Той поклати глава.

— Моя скъпа Виктория, наистина нямаш избор. Ако „Ван Хорн Ентърпрайзис“ фалира, ще загубиш огромна част от състоянието, за което говорих. И не само твоя капитал, а и този на останалите акционери. Боя се, че няма друга възможност. Разбираш, че това е твой дълг, ще трябва да поемеш делата на баща си.

— Но...

— Най-вероятно ще станеш и член на Арката. Това също е тежка отговорност.

— Брат ми беше прав. Те никога няма да приемат жена.

Съдията Пийкок се усмихна леко.

— Традицията е стара, така е. Но ще видим — днес жените участват в управителните съвети на най-големите корпорации, те са във Върховния съд, дори се кандидатираат за вицепрезидент на държавата.

— Може би ако изберат Младши, това ще повиши самочувствието му.

Очите на Пийкок се натъжиха.

— Боя се, че не можеш да се откажеш, Виктория. Те няма да приемат Младши. Баща ти очакваше ти да го заместиш.

Виктория извади златна пудриера от елегантната си чанта и бързо се напудри, за да скрие следите от сълзите.

— Ако това, което казваш за компанията на баща ми, е вярно, няма да имам време за Арката, дори и да ме приемат за техен член.

— Сега отговорността ти е голяма, скъпа. Трябва да защитиш интересите на голям брой хора, а не само на Младши и своите. Това е

голям товар, тъй като ти си много млада, но знам, че ще успееш. Така мислеше и баща ти.

Той ѝ даде един екземпляр от завещанието. Изведнъж ѝ се стори, че не може да мисли самостоятелно и отново се почувства като във вакуум.

Съдията Пийкок я изпрати до асансьора.

— Баща ти много се гордееше с теб — каза той, когато тя влезе. Усмивката му изчезна бързо и очите му отново се натъжиха. — Виктория, страхувам се, че отсега нататък животът ти ще се промени изцяло.

Вратата на асансьора се затвори и Виктория си помисли, че по същия начин се бе затворила вратата на миналото ѝ. Завинаги.

ЧАСТ ВТОРА

Циркът, който мъжът ѝ бе организирал и обявил за погребение, най-накрая свърши и Сесилия Ван Хорн празнуваше. Хънтър Ван Хорн бе абсолютно мъртъв и заминал завинаги. Сега Младши не беше вече Младши. Той бе главният. Но тя продължаваше да носи черно, за да прави добро впечатление. Освен това намираще, че черното ѝ отива и подчертава фигурата ѝ. Траурните дрехи не бяха секси, както останалите в гардероба ѝ. Нарочно бе избрала строги, елегантни и много скъпи костюми.

Младши бе отишъл в кантората на семейния адвокат. Бе обяснил, че това е само една формалност. Кралят умря, да живее краля. И кралицата му. Сесилия вече бе забелязала значителна промяна, фотографите бяха ѝ отделили голямо внимание на погребението. Разбира се, всички погледи бяха отправени най-вече към Виктория, но това трябваше да се очаква. Този път обаче камерите бяха насочени и към нея, и към Младши. Разликата бе забележима и приятна.

Сесилия бе спомената дори и в дълга статия в „Уол Стрийт Джърнъл“. Авторът бе направил обстоен преглед на компаниите на Ван Хорн, както бе отделил специално внимание на Младши и Виктория. Нейното име също бе споменато многократно, и то не само като съпруга на Младши, но и негова съветничка. Знаеше, че вече бе дошло и нейното време и се канеше да извлече максимална облага.

Лимузината на компанията я чакаше, когато тя излезе от „Тифаниз“. Винаги я бяха посрещали с внимание в прочутия магазин на Пето авеню, но сега усети, че имаше разлика. Любезността им бе станала още по-подчертана, което отговаряше на новото и положение.

Шофьорът бързо заобиколи лимузината, отвори вратата и ѝ помогна да влезе. Свръхлуксозната кола бе принадлежала на свекър ѝ. Тя мразеше Хънтър Ван Хорн, но се възхищаваше на добрия му вкус за коли. Шофьорът се престори, че не забелязва дългите ѝ крака, небрежно оголени при влизането.

— Заведи ме вкъщи — нареди надменно тя.

Невероятно скъпият им апартамент, намиращ се в елитния квартал около Пето авеню, сега вече не беше съвсем подходящ за нивото на човек, който щеше да ръководи империята Ван Хорн. Хората намираха за естествено кралиците да живеят в палати. Трябваше да намерят още по-елегантно жилище, отличаващо се с още по-голям лукс и екстравагантност. Нямаше още дълго да живеят в сегашния си апартамент.

Сесилия смяташе, че е предопределена да има такава съдба. Семейството ѝ не беше много богато, но въпреки това майка ѝ беше положила големи усилия да създаде у нея усет към скъпото и луксозното. Макар че мнозина смятаха вкуса ѝ за разточителен и парвенюшки, истински важните нийоркчани щяха да се съобразяват именно с него.

Портиерът забърза към лимузината, помогна на госпожа Ван Хорн да излезе и понесе пакетите към къщата. Беше пуерториканец и видът му издаваше богат опит с жените. Но той знаеше мястото си и към нея проявяваше само искрено възхищение.

Мургавата му, животинска сексуалност ѝ харесваше и, поддавайки се на въображението си, се чудеше дали да го покани да влезе. Но това би шокирало прислугата ѝ, така че отхвърли идеята. Благодарни и пъкна сгъната банкнота в ръката му. Прислужничката ѝ отвори вратата и пое пакетите.

— Някой да се е обаждал, Мари?

— Журналистката от Дейли Нюз ви потърси отново.

— Толкова е досадна.

Сесилия Ван Хорн никога не би се принизила дотам, че да позволи на тази жена да я цитира. Сега тя стоеше над журналистите, пишещи за клюкарските издания.

— Обадиха се няколко пъти и от кабинета на съпруга ви. Беше младият му сътрудник.

Сесилия си мислеше дали прислужничката би могла да подозира за тяхната връзка. Вероятно не. Бяха толкова дискретни. Все пак, защо бе звънил оттам. Тя предполагаше, че Младши се бе върнал вече след срещата си с адвоката.

— Господин Ван Хорн търсил ли ме е? — попита тя прислужничката.

— Не, мадам.

Сесилия влезе в спалнята и седна на ръба на леглото. Запали цигара. Беше рисковано да се обади в кабинета на мъжа си. Можеше да ги подслушват. Но може би той искаше само да ѝ предаде съобщение от мъжа ѝ.

Набра номера и я свързаха.

— Аз съм — каза тя. — Какво има?

— Не знам — отговори той шепнейки. — В момента не мога да говоря. Чувала ли си се с моя... работодател?

— Току-що се прибирам.

— Трябваше да дойде за една среща, но досега го няма. Знаеш, че не му е присъщо да закъснява.

— И не се е обадил?

— Не.

— Днес трябваше да се срещне с адвоката си. Вероятно се е задържал там.

— Мога ли да те видя? — каза настойчиво.

Тя се усмихна. Минало ѝ бе през ум, че можеше да я попита. Не бяха се виждали от погребението. Малкият мръсник изглеждаше нервен — нищо чудно, че се безпокоеше за бъдещето си.

Тя загаси цигарата. Тя вече не се нуждаеше от услугите му.

— Сега не е време за това — отговори хладно. — По-късно ще измислим нещо.

— Моля те — каза той почти хленчещо.

Сесилия затвори телефона, без да отговори. Той вече не я интересуваше. Овен това, не бе нищо особено като любовник. Сега целият свят бе на нейно разположение.

Тя излезе от спалнята в много добро настроение. Имаше нужда да пийне нещо.

Чу го, преди да го види. Грубият му глас каза нещо троснато и неразбираемо на прислужничката.

След смъртта на баща си той бе започнал да става все по-агресивен. Като че ли това събитие бе вляло в него огромна доза самоувереност. Допълнителната власт, която притежаваше, можеше да направи живота с него изключително труден.

Клатушкайки се, той влезе в трапезарията и я погледна като че ли я виждаше за пръв път.

— Как мина? — Тя го заобиколи и се приближи до бюфета. Наля си бренди, след това се обърна и го подкани с широка усмивка. — Е, казвай.

Той я блъсна грубо, грабна бутилката и напълни чашата догоре, разливайки малко от скъпата течност. Трепереше.

Тя се стресна. Той пиеше рядко и то само чаша вино. Не одобряваше алкохола и непрекъснато го повтаряше.

— Мислех, че не пиеш.

Младши гаврътна чашката, след това я погледна с безизразен и блуждаещ поглед. Тя веднага разбра, че беше пиян.

Никога не го бе виждала такъв преди и внезапно я обзе страх.

— Какво се е случило? — От свитото ѝ гърло излезе само шепот.

Той си наля още, след това се свлече във фотьойла. Ухили се.

— Нищо. Защо трябва да се е случило нещо?

— Обикновено не пиеш. Какво има?

Смехът му прозвуча апатично.

— Ако се безпокоиш за парите, недей. Взимаме половината, точно половината. — Впери поглед в чашата си.

— Не искаш да кажеш, че е оставил другата половина на тая кучка, сестра ти?

— За Виктория ли говориш?

— Да не би да имаш и някоя друга сестра идиотка?

Младши пресуши чашата си и я погледна.

— Ще трябва да се научиш да показваш малко повече уважение, скъпа. Сега Виктория те притежава и теб. — Кискането му приличаше повече на хлипане.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш? — изкрещя тя.

Младши небрежно хвърли чашата. Скъпият кристал се пръсна на многобройни малки късчета.

В гърдите ѝ се надигна гняв.

— Престани да се правиш на глупак. Какво се е случило?

— Баща ми, собственият ми любим баща, чийто задник целувах почтително през всичките тези години, е оставил пълния контрол върху компанията си, както и всичко останало, на скъпата ми по-малка сестра. Ето това, по дяволите, се е случило.

На Сесилия ѝ прилоша, като че ли въздухът в стаята се бе свършил.

— Младши, ти си пиан. Не знаеш какво приказваш.

Той я погледна, засмя се, след това се разхълца.

— Да, Сесилия, пиан съм, но говоря много, много сериозно.

Тя глътна брeндитo си, шокирана при мисълта, че той говори истината.

— Така ли пише в завещанието?

Той кимна утвърдително.

— Тогава ще се срещнем със скъпата ти сестричка в съда. Ще я притиснем до стената.

Той пое дъх, след това въздъхна, клатейки глава.

— Хитрият дъртак е предвидил. Ако я съдим, губим всичко, до последния цент. — Прехапа устни и очите му се напълниха със сълзи.

— Такава е идиотската клауза.

— И ти няма да направиш нищо? Само ще си седиш и ще се самосъжаляваш? Господи, и плъхът ще се защитава, ако го притиснат в ъгъла. Ти си едно безгръбначно животно.

— О, мога да се боря, ако настояваш, мога да заведа дело, да загубя, а ти ще трябва да си изкарваш прехраната по пристанищата. А може би пък точно това ти харесва.

Тя се приближи до него и го удари през лицето.

Той се изправи и каза, като се поклащаше леко:

— А, моята прекрасна Сесилия. Винаги знае какво да направи.

Тя не очакваше подобно нещо. Не бе допуснала, че в това състояние би координирал движенията си. Юмрукът му я удари по брадичката с всичка сила. Тя политна назад и се свлече на килима. Опита се да стане, но той я ритна в краката. Засмя се като видя как тя се помъчи да се обърне настрани.

Падна върху нея и започна да къса скъпата ѝ рокля.

— Ще ти покажа какво мога.

Дърпаше я като луд, докато тя се опитваше да го отблъсне.

Пулсиращата болка в брадичката се увеличаваше. Помисли си, че може да е счупена. Той дишаше тежко, хъркаше, бясно се натискаше в нея. Тя разбра обаче, че не може да получи ерекция.

Прислугата чу виковете, нахълта в стаята и го издърпа, след това ѝ помогна да стане. Младши седна на пода, запелтечи несвързано и се загледа в панталоните си, смъкнати до коленете.

— Сложете го в леглото му — каза тя през стиснати зъби. Изговарянето на всяка дума ѝ причиняваше болка. — След това ми донесете лед и извикайте доктор Дейниълз.

Прислужничката ѝ донесе увит в кърпа лед. Тя седна в креслото, чудейки се как ли изглежда. Ръцете ѝ трепереха. Беше странно, но не изпитваше никакъв гняв към него. За нея той бе само предмет, част от мебелировката.

Мъжът ѝ може би беше победен, но не и тя. Винаги имаше начин. Само жена можеше да се бори с друга жена. Беше толкова бясна, че не забелязваше усиливащата се болка.

Сесилия реши да унищожи Виктория Ван Хорн, без да подбира средствата.

Седнал в креслото на Хънтър Ван Хорн, Чилтън Ванс говореше по телефона.

— Разбира се, ще предам съболезнованията ти на семейството. Беше голям удар за всички ни. Много ти благодаря, Хари, че позвъни. След като нещата се успокоят малко, всичко ще тръгне отново. Отново ще говорим за идеята ти. — Ванс се усмихна. Идеята бе безполезна и безсмислена като самия Хари. Но защо трябваше да си създава ненужно врагове? — Ще накарам някой от сътрудниците ми да ти се обади, когато сме готови. Още веднъж ти благодаря за вниманието. — Затвори телефона.

Беше се преместил в кабинета на Ван Хорн на следващия ден след погребението. Нищо още не бе променено, не бе имало време. Единствено бе заменил секретарката на Ван Хорн със своята. Тази постъпка бе дала поводи за някои приказки. Джойс Спиц се водеше като главна секретарка, но получаваше заплатата на служител от високо ниво и всички се отнасяха към нея като към вицепрезидент на фирмата. Според някои слухове между нея и Ван Хорн бе имало сексуална връзка, но Ванс ги отхвърляше. Ван Хорн, който си падаше по екзотични жени и можеше да има всяка една, която поискаше, едва ли би предпочел обикновената Спиц.

Ванс си бе мислил дали Спиц би могла да притежава информация, компрометираща Ван Хорн, но бе решил, че не е възможно. Независимо от всичко, тя бе тясно свързана с Ван Хорн и трябваше да си върви. Но тя се ползваше с всеобщо уважение и Ванс не искаше да рискува и да я уволни веднага, така че я бе назначил в

машинописното бюро. Промяната в положението и доходите ѝ бе толкова обидна, че той очакваше тя да напусне. Но Спиц го изненада. Спокойно бе разчистила бюрото си и бе отишла при новия си началник. Но въпреки всичко, той бе сигурен, че тя все пак ще напусне. Ванс искаше да уволни всички приближени на Ван Хорн служители. Възнамеряваше да ръководи корпорацията както той искаше.

Секретарката му влезе в кабинета.

— На телефона е някой си Инос Пийкок. Казва, че е семейният адвокат на Ван Хорн. Искате ли да говорите с него?

Говореше съучастнически. Очевидно ѝ харесваше да бъде секретарката на най-големия шеф и бе достатъчно умна, за да разбере, че неговото бъдеще е и нейно бъдеще.

— Да, познавам го — отговори Ванс. — Свържи ме.

— Господин Ванс? — Гласът на адвоката бе дълбок и уверен.

— Как сте, съдия Пийкок? — Ванс бе преднамерено любезен.

— Много добре, мистър Ванс. Видях ви на погребението, но не успях да ви се обадя.

— И аз също ви видях. Много тъжно събитие.

— Така е, наистина. — Но гласът на Пийкок не бе тъжен, а делови. — И тези неща се случват. Време беше да ви се обадя и да ви кажа какво съдържа завещанието на Хънтър. Упълномощен съм да го направя.

Лошо предчувствие прониза Ванс.

— Продължавайте, моля.

— Хънтър е оставил значителни суми на образователни и благотворителни институции. Но основната част от състоянието му е завещана по равно на двете му деца.

— Това ме учудва. Хънтър може би се гордееше с дъщеря си, но те бяха доста отчуждени, поне доколкото ми е известно.

Последва пауза.

— Така е.

Пръстите на Ванс опипваха мастилницата на бюрото на Хънтър. Прекалено показна, направена от злато и слонова кост, тя също щеше да бъде сменена скоро.

— Прекрасно е, когато след смъртта на човека не остават лоши чувства.

— Хънтър завеща състоянието си по равно, но това не се отнася до властта.

— Не зная дали разбирам правилно, съдия. — Ванс остави мастилницата и се хвана за ръба на бюрото.

Отново последва изнервяща пауза.

— Двете деца получават по равен дял от състоянието, но не и от правото на глас.

Чилтън Ванс се усмихна. Младши не представляваше проблем.

— Предполагам, че е завещал това на сина си?

Тонът на адвокатата бе хладен, почти далечен.

— Страхувам се, че предположението ви не е съвсем вярно.

— Моля?

— Трябваше ви ези, а вие хвърлихте тура. Виктория Ван Хорн получава всички права на починалия си баща.

Слушалката затрепери в ръката на Ванс. Внезапно се почувства като нарушител, нахълтал в чужд кабинет. Опита се да скрие чувствата си.

— Много интересно. Никога не съм се срещал с нея. Започнах работа в компанията след разрива между нея и баща ѝ. Разбира се, както всички и аз съм чел много за нея.

— Тя има голям опит в бизнеса, както и в правото — продължи съдията. — Тъй като тя сега притежава контролния пакет акции, без съмнение ще има нужда от помощ при ръководенето на компанията.

— Това е естествено — успя да отговори спокойно Ванс.

— Мисля, че ще бъде нужно да помислите как да се използва нейния неоспорим талант.

— Като консултант? — Ванс усети, че гласът му скърца от възмущение.

— Бордът на директорите може да реши тя да заеме мястото на баща си. Поне като временна мярка.

Ванс се наведе напред и се опита да се концентрира.

— Това написано ли е в завещанието?

Отговорът бе придружен с гърлен смях.

— Не. Дори и да беше, нямаше да има обвързваща сила. Запознат съм с условията и правилника на компанията ви. Бордът избира служителите. Ще бъде приятен жест ако я изберат за президент. — Той

отново замълча. — Тя ще внесе много енергия и нови идеи в компанията. Това е само предложение, разбира се.

Ванс усети ударите на сърцето си. Хънтър Ван Хорн продължаваше борбата с него, дори и от отвъдното. Но той не трябваше да позволи страхът му да вземе надмощие, във всички случаи не сега. Трябваше да действа умно, изключително умно.

— Съгласен съм — каза мазно. — Това би било подходящ жест. Ако, разбира се, младата дама проявява интерес.

— Мисля, че може да бъде убедена.

Инос Пийкок изглеждаше съвсем уверен.

— Ще видим какво можем да направим. Нека първо да говоря с борда. Разбира се, най-напред ще трябва да се видя с мис Ван Хорн.

— Струва ми се, че това са нещата, които трябва да се направят. Ако мога да ви помогна, Мистър Ванс, обадете ми се.

Ванс затвори телефона внимателно, като че ли беше бомба със закъснител. За момент остана неподвижен, дори не мислеше, искаше единствено да успокои ударите на сърцето си.

Не съществуваха юридически основания дъщерята на Ван Хорн да бъде избрана, за който и да е пост. Ако откажеха и тя се ядосаше, щеше да чака до следващото годишно събрание на акционерите, за да изрази протеста си официално. Можеше да разчита на подкрепата само на една трета от членовете на борда — хората на Ван Хорн. Можеха да откажат да я изберат за президент и тя нямаше да може да направи нищо.

Толкова неприятно се получи със смъртта на Ван Хорн. Чилтън беше изработил перфектен план. Докладът на Изследователската група щеше да послужи като оръдие за отстраняването на Ван Хорн. Планът щеше да успее. Ванс щеше да се яви като спасител на компанията. Ако сега поемеше ръководството, щеше да бъде просто член на администрацията на Ван Хорн, а не нейна опозиция. Някой безскрупулен и амбициозен младеж можеше да го измести, точно както той бе мислил да направи с Ван Хорн. Поне в този момент бе много по-важно да бъде спасител, отколкото наследник.

Започна да се успокоява. Виктория Ван Хорн знаеше някои неща за бизнеса, но беше само една млада жена с късмет, нищо повече. Общо погледнато, нямаше опит. Не бе поддържала връзка с баща си и не знаеше нищо за кухнята на компанията, абсолютно нищо. Той се

усмихна. Ако евентуално бъдеше избрана за временен президент, той пак можеше да изиграе ролята си на месия.

Само че това можеше да бъде и опасно. А ако бордът я харесаше, тогава какво? Ванс си помисли колко ли озлобен бе Младши. Колко неприятно, че Ван Хорн не бе посочил него да оглави кампанията. Беше толкова различен от баща си. Никой не би пожелал да го назначи. Младши щеше да бъде такава лесна плячка.

Постепенно в главата му се оформи план. Ванс се изсмя на глас. Възхити се на собствената си изобретателност. Нямаше начин да не успее.

Изправи се и тръгна към вратата. Секретарката му го погледна.

Той ѝ се усмихна.

— Има промяна в плановете — каза спокойно. — Връщам се в стария си кабинет. — Мина покрай нея, след това се обърна. — Моля те, свържи ме с Виктория Ван Хорн.

Очите на секретарката се разшириха.

— Тя има офис — сопна се той. — Виж в указателя.

Нямаше смисъл да чака. Планът трябваше да влезе в действие веднага. Жена му изглеждаше необичайно депресирана след смъртта на Ван Хорн, като че ли този факт я бе лишил от възможността за отмъщение. Е, сега щеше да се развесели. Щеше да постигне отмъщението си.

Помисли същото и за себе си. Всъщност, очакванията за бъдещето го накараха да се почувства като Макиавели.

Сесил Драйкър не можеше да си намери място от вълнение. Арката беше свикала спешно събрание. Не бе сигурен, но предполагаше, че причината за това бе смъртта на Хънтър Ван Хорн. Драйкър бе проверил отново скритите подслушващи устройства. Всичко бе наред и той щеше да чува всяка дума. С изненада откри, че подслушването му доставя огромно удоволствие. Дори получаваше ерекция.

Както обикновено, Драйкър застана на главния вход на музея, за да посрещне всеки член на Арката. Всичките изглеждаха сериозни и заети и той си помисли, че срещата обещавахе да бъде наистина

интересна. Едва имаше търпение да хукне към кабинета си, да заключи вратата и да включи предавателя.

Бяха останали седем след смъртта на Ван Хорн. Джон Робертсън, шефът на прочутата брокерска фирма, пристигна последен. Той с мъка изкачи стъпалата, тъй като краката му едва удържаха едрото му туловище. Драйкър го придружи до залата за конференции. Робертсън влезе и Драйкър бързо затвори голямата двойна врата и затича към кабинета си.

Заключи вратата с треперещи от възбуда ръце. От възнение едва успя да отвори вратата на шкафа с малкото ключе. Щракна копчето и чу познатото бръмчене. Сложи си слушалките и наостри слух.

Гласовете се чуваха кристално ясно.

— Сметнах за необходимо да се съберем във възможно най-кратък срок. — Драйкър разпозна гласа на Сандър Блейк. Гласът на медийния магнат бе носов, с лек оксфордски акцент. — Трябва да разгледаме два неотложни проблема. Трябва да изберем един от нас за председател на Арката. Също така, трябва да изберем член на Арката на мястото на Хънтър.

Драйкър чу одобрително мърморене.

— Както знаете, аз поех задължението да свикам това събрание. Между другото, това, че организирах събранието, не означава, че се кандидатирам за председател. Моля това да бъде ясно.

Драйкър чу лек смях.

— Всички тук сме стари приятели — продължи Блейк. — Ако няма възражения, ще продължа да ръководя събранието до избирането на постоянен председател.

Драйкър се облегна в кожения си стол и притвори очи. Представяше си лицата им. Имаше усещането, че присъства там, но е невидим за околните.

— Мисля, че първо трябва да обсъдим кой да заеме мястото на Хънтър в Арката. Ще изберем председател след това. — Драйкър позна дълбокия, агресивен глас — той принадлежеше на Франклин Трейджър.

— Не разбирам смисъла на това предложение. — Високият, трептящ глас на Илайъс Маккензи, бившия държавен секретар, пукаше в слушалките. — Трябва да започнем с най-важното, да изберем постоянен председател.

— Съгласен съм. Най-напред да изберем постоянен председател.
— Посланик Литъл говореше спокойно и убедително. — Кой тук е кандидат?

Последва дълго, смущаващо мълчание.

— Всички сме заети хора — намеси се отново Трейджър. — Ръководството на Арката изисква много време и усилие. Нито един от нас не се нуждае от такава отговорност.

— Пак ли се каниш да влезеш в държавната администрация? — Думите на Илайъс Маккензи преминаха в астматичен смях.

— Не. Ако искаш, хайде да изберем един от нас и да приключим с това.

— Има ли някой против? — попита Блейк.

Отново настъпи мълчание.

— Добре. Как да процедираме? Последният път, доколкото си спомням, някой предложи Хънтър и бе избран единодушно.

— Но той прие неохотно. — Гласът бе на Клифърд Колбърн, президентът на една от най-големите нефтени компании в света.

Думите му предизвикаха смях.

— Вярно е — каза Блейк. — Добре, мисля, че можем да започнем. Кой иска да предложи кандидатура?

— Господа, искам да се изкажа. — Свирещият глас на Илайъс Маккензи отново изпълни слушалките. — Всички сме съгласни, че не желаем този пост и имаме достатъчно основания за това. Той обаче не е от изключителна важност. За него не е достатъчно само да притежаваш рядкото качество да бъдеш водач, но преди всичко трябва да бъдеш дипломат.

— Ти беше държавен секретар, Илайъс, защо не го поемеш ти? — Гласът бе на Франклин Трейджър.

— Бих го направил, Франклин, но човекът, когото ще изберем, не трябва да бъде засегнат от последствията на застаряването. Аз възнамерявам да живея още поне четвърт век, но старостта върви ръка за ръка с умората. Имам всички необходими квалификации и качества, освен енергия. Имам нужда от по-млад човек. Човекът, който предлагам аз, притежава всичко това.

— Илайъс, при всичкото ми уважение към теб, можем ли да сведем речите до половин час? Имам работа. — Думите бяха

изпълнени с добронамерен хумор. Драйкър си представяше кръглото, усмихнато лице на Джон Робертсън.

Последва мълчание и след това смях. Драйкър подозираше, че причината за него бе стария Маккензи, който се преструваше на обиден.

— Няма да приказвам толкова дълго, Джон. На моята възраст половин час е нещо много ценно. Ще бъда кратък, въпреки че цял живот съм се учил на обратното. Издигам кандидатурата на човек, който притежава необходимия произход, енергия, интерес и такт. Предлагам Сандър Блейк да бъде избран за постоянен председател.

— Поддържам предложението — каза Робертсън високо.

— Господа, високо ценя оказаната ми чест — протестира Блейк — но както знаете, притежавам и ръководя няколко национални вестници, и това е в допълнение към списанията. Голяма част от времето отсъствам от Ню Йорк. Мисля, че не съм подходящ.

— Отвод ли си правиш? — попита Трейджър грубо.

— Не, Франклин, но бих помолил да обсъдим кандидатурата на някой друг.

— Ти си човека, Сандър — засмя се Робертсън. — Ясно е, че никой не желае поста. Ако не си направиш отвод, ще те изберем.

Настъпи дълго мълчание и Драйкър си помисли, че устройството му се е повредило. Тъкмо щеше да посегне към копчетата, когато чу отново гласа на Сандър Блейк.

— Както всички знаем, традицията ни от край време е да не бягаме от отговорностите, във всеки случай ако няма основателна причина за това. Никой от нас тук няма време за тази работа. Предполагам обаче, че все някой трябва да захапе куршума. На ваше разположение съм.

Последваха учтиви приглушени аплодисменти.

— Хайде без благодарствени речи — изсумтя Трейджър. — Нека да преминем към следващата точка. Чака ме още едно съвещание.

Отново настъпи неловка тишина.

— Преди да дойда тук — продължи Блейк, — от кантората на съдията Пийкок ми донесоха запечатан плик. Сигурен съм, всички знаете, че съдията беше личния адвокат на Хънтър.

Блейк замълча, после продължи.

— Съдията ми се обади и ме уведоми, че пликът съдържа личното желание на Хънтър относно овакантеното от него място.

— Откъде Пийкок знае, че ще те изберем теб? — попита Трейджър.

— Съдията знаеше, че съм член на Арката. Това е всичко. Повярвай ми, Франклин, аз съм само приносителят на писмото. Дори не съм го отворил. Пийкок действаше по инструкциите на самия Хънтър. Както всички знаем, членовете приживе оставят писмените си предложения относно това кой да ги наследява.

Драйкър слушаше и сърцето му биеше лудо. Беше като в онези шоу програми, в които се раздават награди и всички чакат да бъде изтеглено името на печелившия. Чуваше се шума от отварянето на плика.

— Адресиран е до Арката — каза Блейк. — Както се вижда, не е много дълго, така че ще го прочета.

Изкашля се.

— Трябва да призная, че може да ви се стори малко мелодраматично, но ето какво пише:

„Господа, когато четете това, аз, за съжаление, ще съм умрял. Помолих адвоката си Инос Пийкок, да изготви завещанието ми и всички други необходими документи за евентуална моя смърт. Това кратко писмо е един от тези документи. Изборът на човек, който да заеме мястото ми, е, разбира се, изцяло ваш. Съгласно традицията ни трябва да бъде член на фамилията, обикновено синът. Същата традиция обаче повелява, че този човек трябва да притежава достойнства.“

— Амин — Драйкър позна високия глас на Илайъс Маккензи. Блейк продължи да чете.

„След мен остават двете ми деца. Логично е синът ми да бъде кандидат за поста ми.“

Дрейк почувства растящата тревога в гласа на Блейк.

„Член на Арката не само трябва да произлиза от изтъкнато семейство, но и да е постигнал доказани успехи и постижения. Ние представляваме не само самите себе си и собствените си интереси. Горд бях да работя с всички вас. Нито един от вас не се е задоволявал с това да седи спокойно и да се грижи само за фамилното си богатство. Всеки от вас, включително и аз, е оставил своя следа. Ние сме се доказали. Критерият за членството в Арката е бил винаги доказани постижения.

За съжаление, моят син не показва нито едно от тези качества. Той ръководи една от дъщерните ми компании, но само изпълнява длъжността директор. Боя се, че след смъртта ми той ще напусне бизнеса и само ще консумира плодовете на моя труд, както и на тези преди мен. Знам, че някои от вас са в същото положение. Понякога децата носят такива разочарования.“

Драйкър се наведе напред, като че ли така щеше да ускори нещата.

Блейк продължи да чете.

„Така че, моето изрично желание е синът ми, Хънтър Ван Хорн, да не заема мястото ми в Арката.“

— Мога да се съглася с това — прекъсна го Франклин Трейджър.
— Младши винаги ми се е струвал толкова безличен, няма нищо общо с баща си.

— Франклин — промълви Клифърд Колбърн, — нека Сандър прочете писмото до край.

— Мислех, че това е краят.

— Има още — каза Блейк тихо. Гласът му звучеше различно, в него се долавяше опасение.

Напрежението се стори на Драйкър почти непоносимо. Той увеличи звука нервно.

— Ето и останалото — каза Блейк, като продължи да чете:

„Разбирате прекрасно, че много съм мислил по този въпрос. На основание на критериите, на които трябва да отговарят членовете на Арката, издигам кандидатурата на дъщеря си, Виктория Ван Хорн.“

— Какво? — Викът на Франклин Трейджър едва не оглуши Драйкър. То намали бързо звука.

— Шегуваш ли се, Сандър? — попита Колбърн.

Драйкър чуваше откъслечен шепот, докато Блейк продължаваше да чете.

„Разбирам, че това може да създаде проблеми на някои от вас. Ще начертае нов път. Но и времената са други. Изхождайки от всичко, казано дотук, силно ви препоръчвам да се съобразите с предложението ми.“

Последва пауза.

— Подписът е на Хънтър — каза Блейк.

— Това сигурно е някаква шега — троснато каза Франклин Трейджър. — В Арката са членували само мъже и Хънтър чудесно го знаеше. Прилича ми на някаква шега за наша сметка.

— Традицията е всичко за нас. Не използвам мъжки шовинизъм, но мисля, че трябва да се придържаме към установените правила. Членството в Арката ще продължи да принадлежи само на мъже. — Гласът бе на Люк Шоу, най-младият член. Драйкър поклати глава ентусиазирано в знак на съгласие.

Чу задъхване и разбра, че се канеше да говори Илайъс Маккензи. Гласът на възрастния човек бе неочаквано твърд.

— Както Хънтър казва, времената са други, господа. Жените оглавяват корпорации и правителства. Това не е мъжки клуб, убежище,

в което се консумират бренди и пури. Арката е много повече от това. Ние управляваме Ню Йорк. И, доколкото знам, това качество няма нищо общо с пола. Аз се възхищавам от младата дама. А и това е последното желание на Хънтър. Смятам, че сме длъжни да го уважим.

— Призовавам към гласуване — беше Клифърд Колбърн. — Аз съм против. Люк също е против, както и Франклин. Дотук трима. Кой още е с нас?

Драйкър бе вбесен, че те дори разискваха членството на жена в Арката. Той знаеше как би гласувал, ако имаше право.

В гласа на Сандър Блейк нямаше никакви емоции.

— Необходим е още един глас против, за да я отхвърлим. Само седем сме.

— Аз съм за — каза Маккензи.

Блейк заговори отново.

— Знам, че председателите гласуват последни, но аз също съм за. Много уважавах преценката на Хънтър и уважението ми към него остава и след смъртта му. — Произнасяше думите с достойнство. — Аз ще изпълня желанието му.

Внезапното затишие отново накара Драйкър да се усъмни в изправността на апаратурата.

— Всичко е толкова неочаквано — каза Джон Робертсън.

— Никога не съм си и помислял за подобно нещо. Трябва ми малко време да помисля. Не съм готов още да гласувам.

Посланик Литъл каза:

— Съгласен съм с Джон. Никой от нас не го очакваше. Аз също бих искал да си помисля малко преди да взема решение.

— Да се съберем ли отново след една седмица? — попита Блейк.

Чу се прелистване на бележници, явно членовете проверяваха какви ангажименти им предстоят.

— Съгласен съм — каза Трейджър войнствено.

Мълчанието показва на Драйкър, че и останалите не възразяваха на отлагането.

— Добре. Ще се срещнем тук отново следващата седмица по същото време. Моля всички да имат готовност да решат въпроса.

Драйкър едва сдържаше гнева си — принуждаваха го да чака в неведение цяла седмица.

— В Арката никога няма да членува някаква си жена! — Гласът на Франклин Трейджър гърмеше в слушалките. Очевидно Трейджър бе застанал близо до някой от скритите микрофони.

— Никога! — Гневът на Колбърн не бе по-малък.

— Внимавайте — каза Блейк ледено. — Не трябва да позволим този въпрос да ни раздели.

— Да ни раздели? — отговори Трейджър с треперещ от яд глас. — Вече сме разделени. Това нещо ще ни унищожи.

— Не говориш сериозно, нали, Франклин? — каза Маккензи.

— Напротив. Не е лошо да се замислите за следното: изборът на Виктория Ван Хорн може да означава край на Арката. Готови ли сте да поемете риска?

— Ще гласуваме следващата седмица. — Думите на Сандър Блейк прозвучаха като обявяване на война.

Драйкър махна слушалките с треперещи от гняв ръце.

— Да е проклета тая Виктория Ван Хорн — каза той високо. — Тя ще разруши всичко.

Виктория се чувстваше много странно в представителния асансьор, който се плъзгаше нагоре към познатите ѝ директорски кабинети. Повече от четири години не бе стъпвала в сградата. Едва съдържаше сълзите си. Нахлулите спомени още по-силно и болезнено напомняха за загубата на баща ѝ.

Толкова се бе вълнувала, когато идваше тук като дете. В блажените години на младостта си тя бе водила гордо тук съучениците си, за да се похвали. Гордееше се с баща си, който винаги бе намирал време да показва на учудените ѝ приятели пулсиращото сърце на една от най-големите корпорации в Америка. Всяко посещение винаги завършваше с почерпка — сладолед за съучениците ѝ, а по-късно — коктейли за колегите ѝ от колежа.

Асансьорът спря и вратата се отвори. Виктория веднага видя, че фойето беше ремонтирано и подновено. Облицовката от орехово дърво, която напомняше на интериора на частен клуб, беше махната. Сега всичко бе от метал и стъкло, в което се отразяваше светлината от скритите осветителни тела. Промяната засили чувството на Виктория за отчужденост, като че ли за пръв път идваше тук.

Чилтън Ванс я чакаше. Тя протегна ръка и се изненада, когато той я прегърна нежно. Беше го виждала само веднъж — на погребението на баща си. Свободното му държание при краткото им запознанство ѝ се стори безвкусно, но жестът на Ванс бе по-скоро утешителен, отколкото ласкателен.

— Добре дошла, Виктория. — Той се усмихна. — Сигурно намиращ, че всичко е много променено.

Тя преглътна, преди да проговори.

— Да, малко.

Той се засмя.

— Баща ти напоследък непрекъснато променяше интериора. Всяка година ни изненадваше с ремонти и нови мебели. Някои от служителите не одобряваха това, но на мен лично ми харесваше.

Отвори стъклената врата към директорските помещения и я придружи през дългия коридор до кабинета на баща ѝ. Подобно на приемната, той също бе напълно променен.

Тя се огледа. Бе забравила колко огромен беше този кабинет.

— Всичко си стои на мястото. — Гласът му прекъсна мислите ѝ.

Погледът ѝ се спря на бюрото. Тя му бе подарила мастилницата за един рожден ден. Тогава бе на четиринадесет години, но и досега си спомняше магазина, откъдето я бе купила. След като все още бе тук, значи бе означавала нещо за него. Иначе не би я пазил, тя бе в разрез с останалите вещи. Очите ѝ се напълниха със сълзи и тя бързо се приближи към огромните прозорци, откриващи прекрасна гледка към Манхатън. Успя да се овладее.

— Е, можем да кажем всичко за кабинетите, но се радваме на най-прекрасната гледка в Ню Йорк — засмя се Ванс.

Тя кимна. Все още не намираше сили в себе си да говори.

— Понякога гледката ми действа хипнотизиращо — продължи той, — особено вечер. Тогава прилича на страната на чудесата.

Тя отново кимна.

— Виктория, мога ли да ти предложа нещо за пиене?

— Бренди — каза тя, изненадана, че гласът ѝ звучеше нормално. Обърна се и го погледна. Бе отворил вратата напълно с бутилки барче. Той бързо наля две чаши, като ги напълни повече, отколкото би трябвало. Тя не знаеше дали това бе част от някакъв план или просто се бе получило така.

Виктория пое чашата и отпи съвсем малко.

— Толкова се радвам, че можа да дойдеш — каза Ванс. — Имаме много неща за обсъждане.

Той ѝ посочи два модерни стола. Тя седна и откри, че се чувства много удобно.

Ванс вдигна чашата си.

— За твое здраве.

Виктория му отговори със същия жест, след това отпи отново.

— Виктория, поисках тази среща с теб поради много важна причина.

— И тя е?

— Някои от директорите дойдоха да разговарят с мен. Помолиха ме да разбера какво мислиш за това да станеш президент на

компанията.

— На „Ван Хорн Ентърпрайзис“?

Той кимна:

— И председател на борда на директорите.

Тя имаше усещането, че сънува и сънят бе смущаващ. Най-голямото ѝ желание беше да може да се докаже в компанията, а не да я оглави. Това желание бе причина за схватката между нея и баща ѝ. Сега ѝ предлагаха други задължения, които отново щяха да ѝ попречат. Бе шокирана — единственото ѝ желание сега приличаше на кошмарен сън.

Ванс се усмихна.

— Е, Виктория, какво ще кажеш?

Този път тя самата щеше да се окаже пречка пред постигането на целите, които жадуваше да осъществи. Всичко изглеждаше нереално. Но пред нея нямаше друг път.

— Абсурдно би било да оглавя компанията на баща си. — Учуди се, че думите ѝ прозвучаха така убедително. — Не съм запозната с този бизнес. Аз работя в друга област. Не съм запозната със стоките и услугите, предлагани от Ван Хорн.

Той леко поклати глава.

— Позволи ми да не се съглася с теб. Ти си изградила име в бизнеса. Няма значение в коя област е, всичко се свежда до общ показател. Принципите на бизнеса са едни и същи. Способният човек се справя с всяка ситуация, а ти си показала, че притежаваш това качество в изобилие.

— А ти? Сигурно имаш амбиции?

— Разбира се, че имам. Но в момента съм склонен да се съглася с директорите. Мисля, че по ред причини ти си най-добрия възможен избор.

— И какви са тези причини?

— Ами, най-напред, способностите ти не подлежат на коментар. Но има и друго съображение, което е още по-убедително. — Глътна от питието си. — Баща ти създаде този конгломерат, изгради го и той носи вашето фамилно име. При сегашния размер и сложност на тази организация всяка промяна на върха може да има огромни последици за цялата структура. Банкерите, с които баща ти е работил, бизнесмените, които му вярваха, и акционерите от цял свят ще се

чувстват сигурни, ако начело на компанията застане отново Ван Хорн. Ето това е приемствеността. Както виждаш, така няма да има опасения, че компанията ще бъде променена основно, или дори, че ще фалира.

— Не мога да си представя, че съществуват такива опасения. Компанията е в добро състояние, нали?

— Абсолютно. Все пак, един европейски banker, който ни е отпуснал заеми, ще има пълната сигурност ако Ван Хорн продължи да управлява корпорацията. Семейната традиция е нещо много важно, Виктория. По-важно, отколкото си мислиш.

— А брат ми?

Ванс поклати бавно глава.

— И дума да не става. Младши е приятно момче, но никога не се е ползвал с голямо уважение в компанията. Разбирам, че и баща ти е мислил така. Ти си единствената, която може да го направи.

Тя огледа кабинета. Присъствието на баща ѝ бе почти осезаемо, но тя не се поддаде на това усещане. Каза бавно:

— Заела съм се със свой голям проект, нещо подобно на проекта ми „Ийт Порт“, но още по-мощно. Няма да ми остава време за други задължения.

Изражението му стана сериозно.

— А ако ти предложи сътрудничество?

— В какъв смисъл?

— Ти ще станеш президент и председател на борда на директорите, а аз ще ръководя компанията. Ще имаш само представителни функции. Ще си остане само между нас.

— Това е изключително великодушно от твоя страна.

— О, не го правя само от добро сърце. Както и при всичко останало, има етикетче с цената.

— И каква е тя?

— Виктория, компанията в момента има огромна нужда от твоето име, за да се демонстрира приемственост. След една година мисля, че ще можеш да се откажеш, ако искаш. Дотогава, предполагам, няма да чувстваш така болезнено загубата на баща ти.

— И тогава ти ще заемеш моето място?

— Точно така. За мен това изглежда логично. Мисля, че баща ти е имал предвид именно такова развитие на нещата.

— А ако тогава реша да продължавам да ръководя компанията?
Той сви рамене.

— Каква полза ще имаш от това? Тогава няма да знаеш повече за вътрешните дела на компанията, отколкото сега. Ще си притежавала големите постове, така че няма какво повече да очакваш. Това, което ти предлагам, не е хазартна игра. Моето положение във всички случаи е сигурно.

— Ти наистина ли мислиш, че това е необходимо?
Изречението му отново стана сериозно.

— Боя се, че да. Неочакваната смърт на човека, който е основал тази компания и я е ръководил, може да внесе паника сред акционерите, кредиторите и всички онези, които разчитат на „Ван Хорн Ентърпрайзис“ за доходите си. Както знаеш, такива неща са се случвали. Големи компании, особено тези от тях, ръководени еднолично, са се разпадали след смъртта на основателя си. Мисля, че един спокоен, безболезнен преход ще бъде много по-подходящ, отколкото излагането на подобен риск.

— Какво е истинското финансово състояние на компанията?
Той се засмя.

— Виктория, и двамата знаем, че бизнеса върви както напред, така и назад. Нищо не е гладко и праволинейно. Организацията е солидна. Както знаеш, баща ти беше изключителен бизнесмен. Компанията му е стабилна във всяко отношение. Честно казано, не предвиждам никакви сериозни проблеми, а ако такива се появят, ще се справя с тях.

— С други думи, ще бъда президент само по титла?

Ванс се опита да протестира, но тя вдигна ръка, за да го спре.

— Всъщност, мистър Ванс, моите възможности стигат само до титлата. Проектът, който ще започна тук, в Манхатън, ще засенчи „Ийст Порт“. Не ми е възможно да се заловя и с двете. Ако мислиш, че компанията ще има полза от името Ван Хорн още известно време, ще се съглася. Но бизнеса ще ръководиш ти. Искам обаче твоите уверения, че си готов да го направиш. Не е малко това, което искам от теб.

Леката усмивка на Чилтън Ванс прикри въодушевлението му.

— Ще накарам борда на директорите да оповести, че поемаш поста на баща си. Аз ще действам като генерален директор, макар и

неофициално. След една година ще очаквам да ме подкрепиш да легализирам положението си.

Тя протегна ръка.

— Съгласна съм.

Ръката му бе влажна, като че ли въпреки спокойния си вид, през цялото време е бил напрегнат.

— Веднага, след като се оповести назначението ми, ще се преместя в кабинета на баща ми. Мисля, че така ще бъде по-добре. Това няма да ми пречи да върша собствената си работа.

— Предполагам, че ще назначиш собствената си секретарка?

— Собствената ми секретарка ми е по-необходима в моя офис. Познава работата и се доверявам на преценката ѝ. Може би ще използвам секретарката на баща ми. Съжалявам, но съм забравила името ѝ.

— Той напоследък имаше няколко секретарки. — Джойс Спиц знаеше твърде много за компанията и той не искаше тя да се доближава до Виктория Ван Хорн. — Мисля, че последната секретарка на баща ти напусна — излъга той. — Омъжи се, или нещо подобно. Доколкото си спомням, Хънтър май не беше много доволен от нея. Не се безпокой, ще ти намерим някоя наистина добра.

— Кога всичко това ще влезе в сила официално? — попита Виктория.

Ванс помисли за момент.

— В интерес на приемствеността, трябва да стане възможно най-скоро. Ще се свържа с борда на директорите и ще свикам официално заседание в петък. Съгласна ли си?

— Абсолютно сигурен ли си, че това няма да попречи на собствения ми бизнес? До петък трябва да подпиша споразумение за ипотека. Ще заложа всичко, което притежавам, така че не съм съгласна да поемам каквито и да било рискове.

Ванс я прегърна бащински. Бързо смени темата.

— Нека да отидем някъде да изпием по нещо. Ще трябва да отпразнуваме събитието по подходящ начин.

Тя се зачуди дали това не бе плах опит за сваляне, но веднага отхвърли мисълта. Вероятно той бе много доволен от споразумението.

— Боя се, че не мога, Чилтън. — За пръв път използваше малкото му име. — Трябва непременно да отида на едно заседание.

Може би някой друг път?

— Разбира се. — Той се усмихна. — Моят кабинет е в дъното, на коридора. Ще имаме достатъчно възможности за това.

Изпрати я до асансьора и изчака докато той тръгна. Беше чудесна млада жена, а и красива. Чудеше се дали трябва да се срамува от това, което бе направил, и това, което щеше да направи. Но това беше същността на конкуренцията — някой трябваше да загуби.

Виктория и онзи идиот, брат ѝ, бяха обречени. Не беше същото като да унищожи Хънтър Ван Хорн, но и то беше достатъчно.

Започна да си подсвирква. Справи се. Планът вече действаше и нямаше връщане назад.

Спортният костюм на Бари Литъл се бе овлажнил от пот. Дишаше тежко, но се чувстваше добре. Сега му предстоеше да се боксира с крушата.

Хайрам Сноу, закръгленият конгресмен от Алабама, се обърна към него с усмивка.

— За какво тренираш, Бари? За Олимпийските игри ли?

— Просто поддържам форма, Хайрам.

Сноу се засмя.

— Май аз имам повече нужда от това. Успех! — каза той и продължи обиколката си на гимнастическия салон.

Добрата фигура и добрата форма бяха много важни за Бари Литъл, въпреки че много обичаше да яде. Той не се отказваше от удоволствията на плътта и вярваше, че най-добрата риба се хваща с най-добрата стръв. Жените го бяха привличали винаги и нямаше намерение да променя навиците си. Стройната му и атлетична фигура беше несъмнено голямо предимство.

Литъл сложи боксьорските ръкавици. Голямата кожена круша висеше на веригата си. Беше изтъркана и деформирана в средата. Той далеч не беше единственият бизнесмен, който изливаше гнева си върху кожената торба.

Започна бавно, пристъпвайки около нея, нанасяйки леки удари по меката кожа. След това започна да удря по-силно. Почти виждаше лицето на баща си, очертано върху напуканата кожа, и този образ предизвика серия от юмручни удари по люлеещата се круша.

Дишаше дълбоко и отскачаше встрани, изцяло отдаден на възбудата. Ако не можеше да постъпи така с баща си, крушата беше доста приемлив заместител.

Той беше заложник на баща си и го знаеше. Баща му бе инструктирал част от подчинените си да не го изпускат от очи. Той управляваше живота на сина си от Ню Йорк. Сега посланик Литъл искаше синът му да се запознае с проклетата дъщеря на Ван Хорн. Нещата бяха доста ясни. Бари Литъл усещаше, че се готви женитба. Богатата Виктория Ван Хорн щеше да осигури предимство на всеки, запътил се към Белия дом. Баща му бе избрал и първата му жена и причините тогава не бяха по-различни. Беше се обвързал в брак без любов и се бе освободил, когато баща му бе решил, че жена му ще попречи на бъдещето на сина му като конгресмен.

Литъл спря крушата с лявата си ръка и след това нанесе поразяващ удар с дясната. Изпъшка от усилието, след това продължи да удря гневно.

Спря, след като се изтощи. Отдръпна се от крушата.

— Познавам ли го? — Хайрам Сноу бе заобиколил салона.

Литъл се усмихна и издърпа ръкавиците. Ръцете го боляха.

— Никой конкретно. Колективен образ. Знаеш как са тези неща.

— Следващият път включи доктора ми в списъка. Тоя мръсник ме кара да тичам.

— Дадено.

Човекът от Алабама се засмя и се отдалечи.

Ръцете му пулсираха от болка, но това не го тревожеше. Знаеше, че горещ душ щеше да премахне и болката, и умората. Чувството на удовлетвореност заглушаваше умората.

Литъл направи още няколко упражнения и се отправи към съблекалнята.

Винаги бе възприемал влажния аромат на сапун и пот като мъжки и успокоителен. Административният му сътрудник седеше с ежедневните си дрехи на пейка близо до съблекалнята и четеше нещо. Вдигна поглед.

— Как беше?

— Добре — отговори Литъл. — Ако не отида в Сената, ще отворя балнолечебен център.

Мъжът беше както винаги сериозен.

— Ще успеете.

Конгресменът Литъл чу думите, но те му прозвучаха повече като присъда, отколкото като насърчение.

Грабна хавлиената кърпа и се отправи към душовете.

Сесил Драйкър слезе от таксито пред хотел Сан Карло. Веднага към него се отправиха любопитни погледи. Беше по безупречен светлобежов костюм, светлосиня риза и изискана червена вратовръзка от италианска коприна. Всичко — от прецизно подстриганата му коса до обувките Гучи — бе показно и много скъпо. Той мина покрай портиера надменно и влезе в хотела. Беше възбуден, но се опитваше да го прикрие.

Качи се в асансьора и след това бързо се отправи по коридора към целта си.

Енрико Пелегрин отвори вратата. Месестото му, но все още красиво лице цъфна в широка усмивка.

— Прекрасно изглеждаш, Сесил. Всеки път, когато се виждаме, изглеждаш по-млад. Как, за бога, го правиш? И продължаваш да си строен. Господи, да имах твоя метаболизъм!

— Енрико, знаеш, че винаги много се радвам да те видя. Донесе ли картината?

— Защо винаги си толкова нетърпелив, Сесил? Най-напред ще пийнем малко вино, след това ще говорим за бизнес. Имаш още много да учиш за изтънченото изкуство на цивилизованото поведение. Само селяните и фермерите бързат. Хайде.

Тръгна към маса, постлана със скъпа покривка. Върху нея бяха поставени чаши за вино от превъзходен, тънък като хартия кристал и луксозна бутилка вносно вино.

— Позволих си да го опитам, преди да дойдеш. Много е хубаво. Е, малко скъпичко, ама за какво са парите, а?

Драйкър пое подадената му чаша и я помириса. Виното не само бе скъпо, но и много рядко. Първата глътка потвърди първоначалната му преценка.

— Разтоварихте ли картината на Тициан? — попита Драйкър.

Пелегрин се засмя.

— А, Тициан. Тази, за която ти мислеше, че е крадена.

— Все още мисля така. Учудвам се, че си могъл да заобиколиш италианските власти.

Този път Пелегрин не се засмя.

— Както многократно съм ти казвал, картината не е крадена. Продадох я на един господин от Тексас, много странен човек — разбира и от изкуство и от говеда.

— Ще я покаже ли публично?

Тъмните очи на Пелегрин бяха като на ястреб.

— О, вероятно не. Много държи на частната си колекция.

— Значи за него няма значение дали е крадена, или не. Никой няма да я види.

Пелегрин го погледна обидено.

— Грещиш, Сесил. Моите клиенти ми вярват. Добрата ми репутация е много важна за бизнеса.

— Твоят бизнес, скъпи ми Енрико, зависи от качеството на произведенията на изкуството, с които се сдобиваш по магически начин. Достатъчно, Енрико, достатъчно. Мога ли да видя картината?

— Ела с мен, Сесил. — Влезе в голямата спалня и посочи към цилиндричната кутия на леглото.

Драйкър извади внимателно маслената картина от обвивката. Бавно и грижливо я разви и впери поглед в нея.

— Харесва ли ти? — попита Пелегрин.

— Много е хубава.

— Това е Монтона, една от най-добрите.

Драйкър се обърна и го погледна.

— Не ме обиждай, Енрико. Много е добра, но не е Монтона. Рисувана е от неговия ученик Русо. Моето лично мнение е, че Русо е надминал учителя си. Но това, разбира се, не влияе върху цената. Хората плащат за майстора, не за ученика.

— Ако беше Монтона, щеше да струва почти един милион — призна Пелегрин неохотно.

— Ама не е.

— Не е, за съжаление. Ще ѝ искам сто хиляди.

Драйкър се засмя.

— Това, което ти искаш, е без значение. Каж ми твърда цена, Енрико.

Пелегрин не скри раздражението си.

— Сесил, хайде стига майтап. Цената е петдесет хиляди. Справедливо е и, мисля, че ще се съгласиш.

Драйкър се загледа в картината отново.

— Да — каза накрая, — справедливо е. Ще я прибавим към колекцията „Хаберман“. Сигурен съм, че бордът ще се съгласи. Разбира се, ще е необходимо да уредим обичайните формалности.

Пелегрин доизпи виното си.

— Колко?

— Ще кажа на борда, че сме постигнали споразумение за цена от шестдесет и пет хиляди. Ще ми дадеш разписка за тази сума.

— И ще ти платя петнадесет хиляди в брой?

Драйкър кимна.

— Сесил, тези сделки завършват с повече печалба за теб, отколкото за мен. А ако бордът разбере?

— Няма — каза Драйкър. — Цената не е чак толкова надута. И експерти биха посочили същата цена за тази картина. Освен това, музеят има много пари, за разлика от мен.

— Още вино?

— Трябва да вървя. — Драйкър нави внимателно картината и я постави обратно в кутията. — А, Енрико, ти поддържаш връзка с много богати хора, онзи от Тексас, например?

— Поддържам връзки с други търговци, музеи и частни колекционери. Последните наистина са много богати. Но това ти е известно.

— Да допуснем, че се добера до информация, която може да се окаже изключително ценна. Вътрешна информация, както мисля, я наричат онези от фондовата борса. Смяташ ли, че някой от твоите клиенти би проявил интерес?

Върнаха се в хола на апартамента. Италианецът си наля още вино.

— Каква информация имаш предвид?

Драйкър знаеше, че трябва да внимава. Не трябваше да разкрива твърде много.

— Да предположим, че бих могъл от време на време да предоставя информация, абсолютно сигурна, за предстоящи финансови събития — вътрешна информация, която ще даде възможност на някой голям инвеститор да извлече огромни печалби.

— Ако притежаваш такава информация, защо не инвестираш сам?

— За истински големите печалби са необходими милиони, Енрико. За съжаление, не съм в тази категория, поне за сега.

— И ти искаш да я продадеш?

— „Продавам“ е груба дума. Ще предоставя това, което знам, срещу нещо.

— Искаш да използваш моите връзки?

— Да.

— Какво ще получа аз от това, освен вечната ти благодарност?

— Процент от моята печалба.

— Колко?

— Десет процента.

Пелегрин се засмя.

— Струва ми се, че ако използваш моите връзки, ще трябва да делим по-справедливо. Искам поне половината.

Драйкър впери поглед в него.

— Всъщност имаш предвид двадесет и пет процента?

Пелегрин се усмихна.

— Най-малко една трета.

Драйкър поклати глава категорично.

— Това е грабеж, Енрико.

— Това е важна част от плана ти. Не можеш без мен. Една трета, Сесил, и това е последно.

Драйкър въздъхна.

— Е, добре. Мисля, че е изключително несправедливо, но така да бъде.

— Чудесно. Кога можем да очакваме тези чудеса?

— Скоро. Може би ще е добре да намекнеш на някои от по-богатите си клиенти, че могат да очакват ценни сведения.

Драйкър замълча.

— Само че не трябва да бъдат от Ню Йорк.

— Защо?

— Имам си причини. — Драйкър се опасяваше, че някой от членовете на Арката можеха да се досетят за произхода на информацията и щяха да стигнат до него.

— Скъпи Сесил, не бих могъл да говоря с клиентите си, без да им посоча източника на тези чудеса.

— Така ли?

Лукава усмивка се разля по лицето на Пелегрин.

— Ти самият би ли инвестирал огромни суми при подобни обстоятелства? Мисля, че не, Сесил, ако ще трябва да участваме заедно, много е важно да си имаме повече доверие.

Драйкър се смути. Не би искал да разкрива повече подробности, но Пелегрин имаше право. Помисли си, че целият живот е всъщност един риск.

— Имам достъп до Арката.

Думите му произведоха силно впечатление.

— Чувал съм за тази Арка. Ако им кажеш това, ще бъде достатъчно. Но, за бога, бъди благоразумен.

Пелегрин отпиваше от виното с нескривано удоволствие.

— Можеш да разчиташ на моята дискретност. Ще се свържа с хората, Сесил, и ще очаквам да ми се обадиш. Както знаеш, обичам рисковете. Особено ако са печеливши.

— Мисля, че става дума точно за това — каза Драйкър. — И двамата можем да се окажем страшно богати.

Очите на Пелегрин светнаха от задоволство.

— Каква прекрасна мисъл!

Виктория знаеше, че мъжете я намираха за страхотна. Често го бе чувала и това ѝ доставяше удоволствие, но бе разбрала много бързо, че красотата често се отъждествява с глупост. Често ѝ се бе налагало да опровергава това, като демонстрира нарочно компетентността си.

Съвещанието бе продължило почти цял ден. Банкерите и адвокатите не бяха възразили срещу договорите, но непрекъснато се бяха появявали дребни подробности, които трябваше да бъдат преразглеждани и доуточнявани.

Виктория трябваше да одобри всяка дума, всяка запетая. Юридическите ѝ познания бяха направили огромно впечатление дори на собствените ѝ адвокати. Тя направи разумни и новаторски предложения по много от клаузите. Ужасяващите суми, за които ставаше дума, бяха уплашили и самите банкери, които не се впечатляваха от много пари. В началото те се бяха държали покровителствено, като към поредния богат клиент. Но много скоро бяха променили отношението си. Парите създаваха един вид власт, познанията — друг и Виктория боравеше умело и с двете. Харесваше ѝ, че уважението към нея растеше. Много милиони накараха bankerите да се отнасят към документите така, като че ли там бе скрита тайната на живота. Срещата се превърна в състезание по издръжливост. Когато свърши, Виктория Ван Хорн се почувства като току-що избягал затворник.

Върна се веднага в офиса си.

— Не искам никой да ме безпокои, Ани — каза тя на секретарката си.

— Изглеждате изтощена.

Виктория кимна.

— Така е. Имам нужда да си полегна малко. Само един час, а?

— Много се натоварвате.

— Сигурно.

Виктория затвори вратата, но не отиде до канапето. Вместо това тя се отправи към прозореца и се загледа в блестящите сгради на

проекта „Ийст Порт“. Бе горда с постижението си. Модерни магазини, офиси и ресторанти на мястото на стари и порутени складове. Беше важна част от нея самата. Всичко това ѝ даваше сигурност при новото ѝ начинание. Тя бе заложила на карта цялото си състояние, за да завърши новия си, още по-амбициозен проект. Непрекъснато си повтаряше, че сега ще бъде по-лесно. Пътят бе проправен, тя бе доказала възможностите си. Но сега, като гледаше към блестящото си възнаграждение за усилията, я обхванаха ужасни съмнения. Дали пък не бе сбъркала?

Телефонът извънтя. Виктория отиде до бюрото и го вдигна.

— Зная, че не искате да ви безпокоят, но ви търси Чилтън Ванс и настоява да разговаря с вас.

— Свържи ме.

Изчака и вдигна слушалката.

— Да, Чилтън, какво има?

— Виктория, всичко е законно. Ти официално си избрана за президент и председател на борда на директорите на „Ван Хорн Ентърпрайзис“. Гласуването беше днес следобед. Имаше някои въпроси, но общо взето всичко мина гладко.

Виктория усещаше ударите на сърцето си. Внезапно я обзе страх.

— Мислех си, че няма да е толкова скоро. Аз... аз не знам какво да кажа. Току-що подписах ипотеките за новия си проект.

Той се засмя.

— Ще трябва само да председателстваш няколко заседания на борда на директорите, да подписваш документи и да си придаваш важен вид. Обещах ти, че това няма да пречи на плановете ти. Както те уверих, компанията ще ръководя аз. Изобщо няма нищо, за което да се безпокоиш.

— Благодаря, Чилтън. Четеш мислите ми.

— Искаш ли да вечеряме заедно?

Тя замълча, преди да отговори.

— Искам да кажа съпругата ми, аз и ти, тримата, разбира се — добави той.

Виктория не бе сигурна дали той би споменал и жена си, ако бе отговорила веднага.

— Някой друг път, ако не възразяваш. Днес имах дълъг ден и се чувствам изтощена. Прибирам се и си лягам.

— О, още нещо, Виктория. Ще трябва да организираме пресконференция. „Ню Йорк Таймс“ и „Уол стрийт Джърнъл“ ще я отразят. Може да бъде утре в десет часа, ако ти е удобно.

Беше уговорила среща с архитектите за този час, но можеше да закъснее.

— Добре, десет часа.

— Чудесно. Нашият отдел за връзки с обществеността ще подготви изказването ти. Както ти казах, Виктория, тази работа изобщо няма да ти натежи. Ще имаш всичко наготово.

— Много ти благодаря, Чилтън.

— Няма за какво. Добре, почини си. Още веднъж честито, Виктория. Името Ван Хорн ще продължи да бъде център на вниманието. — След тези думи затвори телефона.

Тя се намръщи и седна до бюрото. Изглеждаше искрен и, очевидно, баща ѝ му бе имал доверие. Но се почуди защо, когато разговаряше с него, изпитваше смътното чувство за нещо нередно. Подозрителността ѝ се върна.

Ако Чилтън Ванс не оправдаеше доверието ѝ, тя със сигурност щеше да се провали.

Чилтън Ванс гледеше усмихнатото си отражение със задоволство. Огледалото в банята на офиса бе голямо и добре осветено. Отметна едно прошарено кичурче коса от челото си. Всичко останало бе изрядно. Стройната му фигура изглеждаше много елегантна в новия костюм. Намигна на образа в огледалото.

Мина покрай секретарката, която го погледна с възхищение. Тя още седеше до бюрото си, въпреки че работният ден бе свършил. Едно от малкото му изисквания беше тя да не си тръгва докато той е там или ѝ разреши да си върви.

— Можеш да тръгваш, Джени. Аз отивам на благотворително парти.

— Билета у вас ли е?

Той кимна. Поканата в джоба му не беше точно билет, а нещо като пропуск за охолния свят на избраните малцина, които с удоволствие даваха пари, за да затвърдят водещото си обществено положение.

Качи се в лимузината. Движението беше натоварено, колата се движеше бавно и той имаше време да обмисли отново добре подготовения си план. Бе възбуден. Всичко вървеше като по ноти.

Лимузината спря пред музея на изкуствата. Празненството беше вече започнало. Забеляза, че повечето от гостите бяха в строго официално облекло.

Това беше така нареченото парти за пет хиляди долара. Чилтън Ванс познаваше по-голямата част от присъстващите. Тук нямаше място за обикновените простосмъртни, тъй като дарение от пет хиляди долара бе по възможностите само на най-богатия елит. За повечето, независимо дали бяха представители на компании или присъстваха индивидуално, тази сума се приспаднаше от облагаемите доходи и те я даваха с охота. Чуваха се обичайните учтиви разговори, прекъсвани понякога от приповдигнат, но нищо не означаващ смях.

Ванс кимна на няколко познати финансиста. Взе подадената му от сервитьора чаша шампанско и се огледа.

Не видя лицето, което търсеше. По стените бяха поставени големи снимки на тъжни, нещастни деца. Погледна по-внимателно тези снимки и разбра, че събирането имаше за цел да спасява американските индианци.

Ванс се спираше при отделните групи, разменяше по няколко групи и продължаваше да търси.

Най-накрая го откри в един отдалечен ъгъл, сам и пристъпваше неловко от крак на крак. В ръката си държеше чаша, но видът му издаваше, че се чуди какво да прави с нея. Ванс тръгна бавно към ъгъла. Едва се сдържаше да не хукне към него. Надяваше се, че другият ще го види и поздрави. Нарочно гледаше в друга посока.

— А, Чилтън?

Почувства се като риболовец, усетил как рибата налапва кукичката.

— Здравей, Младши — каза Ванс, като се обърна към гласа. — Не знаех, че си тук.

Ван Хорн сви рамене.

— Отбих се за няколко минути. Не обичам да ходя по такива места.

Ванс отпи от виното си:

— Не съм те виждал от погребението на баща ти. Много се изненадах, когато чух, че си напуснал „Димас Индъстрис“.

— Така ли? Беше единственото разумно нещо, при дадените обстоятелства. Димас е една от компаниите на баща ми. Сигурен съм, че тя щеше да ме уволни.

— Предполагам имаш предвид сестра си?

Младши го погледна.

— Разбира се. Научих, че ще я изберат на мястото на баща ми.

Чилтън Ванс кимна бавно и почти незабележимо.

— Всъщност, бордът го гласува днес. Новините се научават бързо.

— Обичам да съм информиран — тросна се Младши.

— Разбира се. — Ванс сложи ръка върху рамото на Младши и го поведе към още по-отдалечена част на залата. — Трябва да призная, че и аз имах своите амбиции — каза Ванс шепнешком. — Човек никога не знае накъде ще се търкулне топката.

Младши почервения от напирания в него гняв.

— Сестра ми няма представа за работата на компанията. Всичко ще оплеска. Не става въпрос за завист. Това е честното ми мнение.

Ванс си придаде несигурен, почти уплашен вид.

— И други казват същото — прошепна той.

Младши присви очи.

— Кои?

Ванс се престори, че се колебае.

— Предпочитам да не говоря.

— Хайде, Чилтън. Знаеш, че можеш да ми се довериш.

Ванс отпи от шампанското.

— Изборът съвсем не беше единодушен. Много от членовете на управителния съвет изразиха мнение, което не се различава много от твоето.

— Но все пак я избрах.

— Това беше — май много се разприказвах — повече символично. Уважение към покойния ти баща и желанията му, отколкото нещо друго.

Ванс играеше ролята на обезпокоен и загрижен човек, притиснат от болезнена нерешителност.

— Искаха начело на компанията да застане Ван Хорн. Разбира се, Виктория контролира правото на глас върху акционерния капитал, оставен от баща ти. Мисля, че директорите я избраха, за да се предотврати сериозно стълкновение. — Ванс се огледа конспираторски и продължи съвсем тихо. — До мен стигна информация, че някои от членовете на управителния съвет са подкрепили теб.

— Наистина ли?

Ван Хорн Младши не успя да скрие задоволството си. Именно на това разчиташе Чилтън Ванс. Не се бе оказало трудно.

— Да. — Ванс замълча, като че ли се бе уплашил. — Разбираш, Младши, че съм в много деликатно положение. Все пак, сега работя за сестра ти.

— Ама не си доволен от това, нали?

Ванс отмести поглед настрани.

— Може би не.

Младши приближи лице до Ванс. Трепереше от възбуда.

— Слушай, ще оплеска всичко, знам го. Някой трябва да защити компанията. Ако наистина имат нужда от един Ван Хорн, аз съм на разположение.

— Може да се стигне до страшна битка. Сигурен съм, че не го искаш.

— Не ме интересува. Ако решат да изхвърлят сестра ми, аз съм готов. Чилтън, ще бъда откровен с теб. Ако изместя Виктория, няма да остана президент за дълго. След известно време ти ще заемеш този пост, а аз ще остана председател на борда на директорите, но ще управляваш ти. Заслужаваш го.

Ванс прояви престолено предпазлив интерес.

— Би могло да е опасно и за двама ни.

Младши се бе преобразил. Очите му блестяха от въодушевление.

— Няма никаква опасност, трябва само да си остане между нас. Ще изритаме сестра ми от компанията преди изобщо да ни е разбрала. Ще успеем.

Ванс сви устни и се престори на притеснен.

— Не мога да се обвържа толкова рано, Младши. Сигурен съм, че разбираш. Но ти обещавам да помисля. Както казваш, може би ще стане. Не обичам много сестра ти. Изглежда ми прекалено арогантна,

прекалено безотговорна. Не мисля, че възнамерява да си върши работата.

— Точно така! Ще провали компанията. Помисли си, Чилтън. Имаш връзки, ако решиш да се съюзиш с мен, няма начин да не успеем.

Ванс нарочно отмести поглед от него.

— Ще ти се обадя — каза той и тръгна бързо. Без съмнение планът му бе изпълнен блестящо. Младши се беше преобразил напълно от възможността да унижи сестра си.

Основната задача на Чилтън Ванс сега бе да се отърве и от двамата наследници на Ван Хорн. Изцяло обзет от жаждата за мъст, Младши никога нямаше да разбере, че му се готви клопка.

Ванс не можа да сдържи усмивката си. Всъщност всичко щеше да се окаже дяволски лесно.

В офиса на Люк Шоу цареше безпорядък. По стените бяха сложени чертежи с множество бележки и корекции върху тях. Някъде под купчината навити проекти, карти и документи имаше бюро, но то изобщо не се виждаше.

— Извинявате. — Шоу вдигна куп книги и хартии, за да освободи стола.

Наблюдаваше как тя огледа офиса му. Засмя се.

— Бенджамин Франклин е казал, че неподреденото бюро показва подреден ум. Може и да не е вярно, но вече толкова години го цитирам като извинение. Клиентите ми не влизат тук. Имаме приемна, с която впечатляваме посетителите си. Разхвърляно е, но всичко ми трябва, не знам дали ще ми повярвате, винаги намирам това, което търся.

Виктория Ван Хорн седна.

— Кажете ми, мистър Шоу, винаги ли заемате отбранителна позиция?

Той сви рамене.

— Не. Но знам защо сте тук и безпорядъкът обяснява положението, в което се намираме.

— Ще имам нужда от някои инженерни проучвания за проекта ми „Хъдзън Ривър“. Трябва да бъдат направени във възможно най-кратък срок, за да спазим графика.

Той се усмихна.

— Веднага?

Тя кимна.

— Точно така.

— Казах на архитектите ви, че сме поели десетки ангажименти, всичките спешни. Вашата поръчка ще се изпълни след тях. Стараем се да работим почтено.

— Не зная доколко архитектите ми са ви обяснили подробно за какво става дума.

— Разговаряхме. — Мислеше си дали ще се опита да използва женския си чар. Беше удивително красива и като нормален мъж бе

сигурен, че няма да се поддаде.

— Запознат ли сте с проекта ми „Ийст Порт“?

— Разбира се. Прекрасно свършена работа. — Оценката бе искрена. Някои от новаторските ѝ идеи му бяха направили силно впечатление.

— Обичате ли хазарта, мистър Шоу?

— Не. Ние инженерите, не се осланяме на случайностите. Рисковете не са ми по сърце. Между другото, ако не възразявате, наричайте ме Люк.

Тя кимна.

— Добре. Моите приятели ме наричат Виктория.

— Чудесно. Кажете сега какви са проблемите ти, Виктория. — Стори му се, че в погледа ѝ проблесна раздразнение. Не бе имал намерение думите му да прозвучат снизходително, но се бе получило точно така.

— Моите проблеми, както ти се изрази, са изключително сериозни. За да осигуря средствата за „Хъдзън Ривър“ трябваше да вложа всичко, до последния цент, освен това бях принудена да заложа цялото си имущество, включително и „Ийст Порт“.

— Сега разбирам какво разбираш под хазарт — каза той.

Поведението му я дразнеше. Беше грубоват човек, би могло да се каже красив и непринуденото му държание би могло да се приеме за привлекателно. Но тя се нуждаеше от помощ и се чудеше дали той се отнася сериозно към нея.

— Аз не съм инженер — каза тя. — Но мисля, доказала съм, че разбирам от това, с което се занимавам. Моята работа изисква поемането на рискове. Иначе не може да се направи каквото и да било.

— Сигурно си права. Сега кажете какъв е проблема.

— „Проблемът“ ми е тежък. Трябва да спазя сроковете за строителството, за да спазя условията за договорите. Всичко трябва да се върши в срок. Според архитектите, изпълнението на ангажиментите ми зависи изцяло от инженерните проучвания. Ако не започнат веднага, всичко пропада.

Люк Шоу се питаше дали тя казва истината, или просто го манипулираше. Може би често използваше тази тактика. Опита се да бъде справедлив. Скоро щяха да искат мнението му относно

членството ѝ в Арката. В известен смисъл той се опитваше да вземе решението сега.

Облегна се на стола.

— И другите ни клиенти бързат. Само че съм сигурен, че не могат да се сравняват с теб по красотата.

— Гледай си работата — сопна се тя гневно. — Да не мислиш, че очаквам да проявиш разбиране само защото съм жена?

— Е, да кажем, че не. — Реакцията ѝ го изненада. — Убеден съм обаче, че това не ти е пречило.

— С други думи, всяка жаба да си знае гъола.

— Мислиш, че съм против жените? — опитваше се да говори спокойно.

Тя се намръщи.

— Не е ли вярно?

— При мен работят много жени инженери. Доказали са, че са способни. Имаме дори жени, които ръководят строителни работи. Може би не съм чак толкова против жените, колкото си мислиш.

— Сигурна съм, че тези жени е трябвало да водят истински битки, за да ги назначиш на работа.

Той се засмя, въпреки раздражението си.

— Ако намекваш, че те работят само символично, грешиш. Печелят всеки долар с труд.

— Ти работиш ли с някои от тях?

Той се изправи и я погледна.

— Искаш да кажеш директно?

— Да.

— Всъщност, това не е твоя работа, но повечето от тях са по обектите. Поддържам контакт, но трябва да призная, че е минимален. Какво значение има това?

Виктория знаеше, че бъдещето ѝ зависеше от възможността да убеди този човек да ѝ направи услуга. Но не ѝ бе възможно нито да го моли, нито да го ласкае. Изведнъж в съзнанието ѝ изплува баща ѝ.

— Може би си прав — каза тя. — Отношението ти към жените няма нищо общо с това. Става дума за бизнес и те моля да се придържаме към него. Нямам нужда от специално отношение само защото съм жена. Но не искам да нося отрицателните последствия от това.

Той понечи да отговори ядосано, но се спря.

— Можеш да бъдеш сигурна, че ще бъде така.

— Ако молбата ми е свързана с допълнително заплащане, с удоволствие ще го направя. Разбираш какво означава това за мен.

Беше обезпокоен. Не знаеше каква е причината — дали тя го привличаше, а той искаше да ѝ се съпротивлява, или не я харесваше, защото не се държеше по начина, който той очакваше от жените, но в крайна сметка нямаше значение. Тя го ядосваше.

— Звучи, като че ли ми предлагаш подкуп.

— Не е подкуп и ти го знаеш. Ако трябва да се работи извънредно, или се появят допълнителни разноси, ще ги платя. Така се прави добър бизнес, мистър Шоу. В отчайваща ситуация съм.

— Добре, мис Ван Хорн. Ще променя графика. Ако се наложи допълнително заплащане, първо ще искам одобрението на архитектите ти и след това ще ти представя сметката. Вярвам, че това те задоволява.

Тя кимна.

— Оценявам жеста.

— Нещо друго? — попита той рязко.

Тя поклати глава и стана.

— Като че ли намерихме верния път, мистър Шоу. Съжалявам за неприятното начало.

— Ако се притесняваш за Арката, тя няма нищо общо с това.

Бузите ѝ поруменияха и погледът ѝ пламна.

— Знам, че сте член на Арката. Не е моя идеята, мистър Шоу. Посочена съм от баща си. Ако бъда избрана, ще изпълнявам задълженията си с желание. Ясно ми е, че досега там не са членували жени. Арката винаги е била бастион на мъжете и си мисля, че хората, които споделят вашите разбирания, ще предпочетат нещата да останат непроменени.

Той се изправи и впери очи в нея.

— Решението за избирането ти ще зависи единствено от способностите ти, а не от пола.

— Обзалагам се, че сте прав.

Той отново се въздържа да не каже нещо язвително.

— Ти си комарджията — каза тихо. — Не аз.

Виктория тръгна към вратата. Не можеше да разбере острата си реакция спрямо този човек, който ѝ правеше огромна услуга. Погледна го. Беше мъжествено красив. Може би именно неговата мъжественост бе провокирала желанието за съперничество.

— Благодаря ви, мистър Шоу.

— Много ми беше приятно, мис Ван Хорн.

Седна отново до бюрото си и се замисли дали Сандър Блейк ѝ се беше обаждал. Заседанието бе назначено. Тя не бе направила опит да спечели гласа му. Неохотно призна, че това му харесваше. Тя бе жена със силна воля. Питаше се как ли щеше да се разбира с Трейджър и останалите.

Люк Шоу се опита да не мисли за нея, но се оказа трудно. Имаше много работа и нямаше време да мисли за някаква жена, пък била тя красива и интересна.

Опита се да се съсредоточи върху чертежа, но мислите му бяха другаде.

Люк Шоу бе решил да гласува против Виктория Ван Хорн още щом бе прочетено писмото на Хънтър. Сега изведнъж усети, че решителността му го напуска.

Чилтън Ванс бе толкова доволен, че реши да се поразходи. Беше след 6 часа и многобройните коли задръстваха улиците на Ню Йорк. Възбуден, той се отправи към Парк Авеню. Нямаше търпение да сподели всичко с жена си.

Влезе в луксозната сграда и взе ескалатора до фойето на първия етаж. Саксиите с растения, поставени между масите, се отразяваха в огромните стъклени тавани и човек имаше усещането, че е попаднал в просторна градина.

Забеляза я веднага. Червената коса на Роберта Ванс се виждаше отдалеч. Седеше до млад мъж с атлетичен вид. Той бе свалил сакото си и Чилтън видя, че вратовръзката му бе разхлабена. Тя се смееше на нещо, което младия мъж бе казал.

Прониза го почти физическа болка от ревност. Отдавна се бе примирил с мисълта, че поради разликата в годините им и сексуалната ѝ нагласа, тя нямаше да бъде вярна цял живот, но въпреки това гледката бе непоносима.

Видяха го чак когато стигна до масата.

— Ето те най-после и теб. — Жена му се извърна и му подаде буза за целувка.

Той само я докосна с устни. Младият мъж не помръдна.

— Това е съпругът ми. — Тя се отмести и направи място на Ванс. — А това, скъпи, е Майкъл Дженинг. Майкъл е изгряващата звезда на „Принстън“ Банк. Той е вицепрезидент на един от отделите.

Майкъл стисна ръката му силно. Разтегли устни в усмивка и Чилтън Ванс си помисли дали само си въобразяваше, че в очите на Майкъл проблесна насмешка.

— Майкъл ми помогна да уредя проблема с ценните книжа на един клиент. — Тя потупа Дженинг по ръката. — Той е едно бижу.

— Е, бижутото трябва да си тръгва — каза Дженинг и погледна Ванс. — Останах, за да правя компания на Роберта докато дойдете. — Изправи се и облече самото си. Беше доста висок.

— Остани да изпием по още нещо. — Молбата ѝ прозвуча неискрено, като че ли го каза само заради мъжа си.

— Съжалявам, но имам ангажимент — каза той и се усмихна на Ванс. — Приятно ми беше, че се запознахме. Сигурно ще се виждаме. — Обърна се и тръгна бързо.

— Много способен млад мъж — каза Роберта на мъжа си.

— Спиш ли с него? — Въпросът прозвуча неловко дори в неговите уши.

Роберта се засмя.

— Не, Чилтън. А дори и да беше така, мислиш ли, че щях да ти кажа? Хайде да оставим ревността настрана. Как мина деня ти, скъпи?

Той се ядоса, но не посмя да го покаже. Изпитваше още по-голям страх да не я загуби. Толкова много страдеше, че някои от младите мъже, с които тя го запознаваше, може би ѝ бяха любовници, чудеше се дали тя не си прави садистични шеги с него. Въпреки това тя бе най-важното в живота му и той не можеше да ѝ се противопостави по никакъв начин.

Скъпата ѝ копринена блуза бе изрязана дълбоко и разкриваше част от прекрасните ѝ гърди. Тя го потупа по ръката.

— Умирам от любопитство, Чилтън. Говори ли с някой от членовете на борда на директорите?

Той си поръча питие, облегна се и потри ръце.

— Говорих с някои от тях — онези, които първоначално бяха против желанието на Хънтър Ван Хорн.

— И?

— Подготвих почвата. Те се ужасяват от възможността Младши да поеме поста. Не приемат и двамата Ван Хорн.

— Добро начало.

— Трябваше да се очаква. — Беше се овладял почти напълно. — Може би не го осъзнават, но аз вече ги държа в джоба си.

— Говори ли с Младши?

Той пое чашата с мартини от сервитьора.

— А ти как мислиш? Толкова се ентусиазира. Няма търпение да унижи сестра си. Ако можеше, щеше да я убие. Току-виж се наложи да го озаптявам.

— Значи планът ти действа?

Той ѝ се усмихна.

— Знам какво правя. Пипам изключително внимателно. От стара коза яре съм и не ми е позволено да правя грешки.

— Радвам се, че е така.

Той погледна през прозореца надолу към Четиридесет и втора улица.

— Знаеш ли, след известно време — една-две години — може би ще сменя дори и името на компанията. Ван Хорн ще изчезне завинаги.

Той видя задоволството ѝ. Ако успееше, може би нямаше да трябва да се примирява с насмешливите погледи на младите мъже. Отпи от мартинито. Беше съвсем спокоен.

— Чувствам се нещо като Бог. Толкова добре върви всичко.

— От теб ще излезе голямо божество — прошепна тя и го погали по бедрото.

Крейг Хопкинс се хранеше бавно. „Пърлс“ беше един от най-известните китайски ресторанти в света с кухня, която оправдаваше репутацията му. Но Хопкинс бе потънал в мисли и не обръщаше внимание на храната.

Въпреки че едно време бяха любовници, и той и Виктория се чувстваха неловко, като че ли бяха двама непознати. Виктория се бе съгласила да вечеря с него, но бе отказала за театъра.

След поредната дълга пауза Крейг каза:

— Кажете ми нещо за международните корпоративни финанси.

Тя изтри устни със салфетката.

— Още съм доста нова за такива преценки. Но както ти казах, няма да имам ръководни функции, а само представителни. Цялото ми време отива за собствения ми проект. Господи, понякога мисля, че ще полудея от банкери, архитекти и строители.

Той остави вилицата и отпи от чая.

— Всичко ще мине чудесно, Вики.

Това бе втората им среща, след като той ѝ се бе обадил във връзка с клиента си. Тя се чувстваше отново като ученичка.

— Как мина твоя ден, Крейг?

— Добре — каза той тихо. — Обикновеният ден на адвокат, който се бори да оцелее.

Тя се усмихна.

— Казваш го, като че ли е много досадно. Сигурна съм, че е много по-интересно. — Не беше се променил много, може би дори бе станал по-хубав. Сега излъчваше спокойна зрялост.

— Ти не работи дълго като адвокат, Вики, така че едва ли ти е било много интересно.

Поведението му я озадачаваше.

— Ти най-добре знаеш какво се случи. Нали тогава живеехме заедно. Имах късмет, че се откъснах.

— Меко казано — кимна той.

Подразни я хладната му реакция. Тогава всичко бе станало толкова неочаквано. Тя работеше като обикновен адвокат в голяма юридическа фирма в отдела за недвижимо имущество. Виктория бе изненадала всички, включително и себе си, с уменията да се справя със сделките в сложния търговски свят. По това време един от клиентите ѝ се бе отказал внезапно от огромна сделка с недвижимо имущество. Всичко беше уредено — документите, финансирането, плановете. Беше попитала дали тя може да се включи вместо него и за нейно изумление, всички се бяха съгласили. От този ден нататък не обърна никога повече поглед назад.

— Винаги съм харесвала правото, затова станах адвокат — каза тя. — Обичах адвокатската професия, но това, което върша сега, отговаря повече на природата ми — съдържа елемент на предизвикателство. Но в основни линии, разлика няма.

Той повдигна вежди.

— С колко пари беше свързан днешния ти ден.

— В какъв смисъл?

— Подписа ли споразумения, големи сделки.

Тя се усмихна леко.

— Всъщност да. Подписах договор с фирма за водопровод и канализация за новия ми проект. Те ще свършат тази работа, когато дойде момента.

— И каква беше сумата? — попита той.

Тя сви рамене:

— Няколко милиона, защо?

Той отпи от чашата.

— Днес приключих едно дело за пътна злополука, клиентът ми бе пострадал и загубил два пръста на крака си. Големият въпрос бе чия е вината. Споразумяхме се за пет хиляди долара.

— Е и?

— Заведох и едно дело за развод. Ще получа някъде около двеста долара. Днес имах добър ден.

— Не разбирам.

Той се усмихна невесело.

— Не може да се каже, че водим изключително приятен разговор, нали? И двамата сме адвокати, но между нас няма нищо общо.

— Звучи ми много познато — каза тя тихо.

Той се пресегна през масата и взе ръката ѝ.

— Да, така е. Точно както беше по-рано. Харесвам те, Вики. Може би дори те обичам. Беше прекрасно в началото. След това животът застана между нас и сега пропастта е толкова голяма, че не можем да я прескочим. Ако мислим другояче, значи се лъжем.

Тя кимна. Ясно си спомни препирните и скандалите. Беше започнало толкова хубаво, но...

— Казваш, че нещата не са се променили по принцип.

Той поклати глава.

— По принцип. Трябва да гледаме реалистично. — Пусна ръката ѝ.

— Значи, просто ще изчезнеш от живота ми?

Той се усмихна бавно, след това се засмя с пълен глас.

— Мисля, че сме си сменили ролите. Нали момичето обикновено казва: „Нека да си останем приятели“?

— Времената се променят, Крейг. Дори и хората.

Той въздъхна.

— Някои неща си остават същите. Е, добре, можем ли да останем приятели?

Този път тя взе ръката му. Неловкото чувство бе изчезнало.

— Не мога да обещаая, че ще се контролирам, Крейг. Но ако това е единственият начин... — Засмя се. — Не трябва ли да бъде така?

— Звучи ми прекалено хубаво, Вики.

Тя продължи да държи ръката му и двамата за пръв път се почувстваха близки.

ЧАСТ ТРЕТА

Беше станала знаменитост — резултат от упоритата работа на много специалисти, които тя бе ангажирала, за да ѝ създадат лицето за публиката. Виктория Ван Хорн беше свикнала с погледите на околните, но този път бе различно.

От момента, в който слезе от таксито и тръгна към огромната сграда на компанията на Ван Хорн, вперените погледи на всички не се откъсваха от нея. Тя беше новият им шеф. Те години наред бяха наблюдавали как баща ѝ влиза през същата врата и тя се опитваше да си представи как ли я сравняваха с човека легенда в бизнеса. Придружиха я до директорския кабинет. В стаята пред него седеше до бюрото усмихнато младо момиче със стройна фигура и разкошна руса коса. Момичето не стана от стола, но лицето му светна още повече, като на ученичка, която иска да угоди на строга учителка.

— Добро утро, Мисис Ван Хорн — каза тя.

Виктория спря и я погледна.

— Не съм омъжена. Как се казвате?

— Линда.

Виктория овладя раздразнението си.

— Имате ли презиме, Линда?

— О, разбира се. Казвам се Линда Салем. И аз не съм омъжена.

— В очите ѝ проблесна радостно пламъче. — Но имам приятел.

— Много се радвам — каза Виктория. — Тука ли сте работили по времето на баща ми?

— Не. Не го познавам. В този отдел съм съвсем отскоро. Работя тук от три месеца, но бях в машинописното бюро.

— Пишете ли добре на машина?

Момичето продължаваше да я гледа усмихнато с широко отворени очи.

— Ами сега се уча. В училище също имахме часове по машинопис.

— Случайно да знаете коя е била секретарка на баща ми?

— Много е странно, но знам.

— Защо е толкова странно?

Момичето разпери ръце.

— Чиста случайност. В машинописния отдел бюрото ѝ беше до моето. Всъщност, тя ми показваше какво да правя. Всички бяхме толкова изненадани, когато мис Шпиц я понижиха до машинописка. Нали разбирате, след като е била секретарка на най-големия шеф. Както и да е, много ми помогна.

— Как е цялото ѝ име?

Момичето сбърчи чело, лъчезарното изражение изчезна и след секунди се появи пак.

— Мисля, че беше Джойс, но всички там ѝ казваха просто Шпиц. Някои дори си правеха шега с името ѝ.

— Благодаря ти, Линда. Сега ме свържи с началника на личен състав.

Усмивката на момичето не помръдна.

— Не го знам кой е.

— Постарай се да разбереш. — Гласът на Виктория прозвуча строго.

Отиде в кабинета на баща си и седна зад бюрото. Чувстваше се неловко. Помисли си дали спомените, които я бяха обсебили като духове, щяха да продължават да я тормозят и да ѝ вменяват чувството за вина. Защо не бе могла да забрави гордостта си и да направи така желаната от нея крачка? Сега всичко изглеждаше толкова безсмислено. Хвърли поглед към купчина документи, прилежно оставени, за да ги подпише. Очевидно ставаше дума за обикновена формалност. Чилтън Ванс явно, държеше на обещанието си и бе поел всички отговорни дела върху себе си.

Телефонът иззвъня. Протегна ръка и го вдигна.

— Мис Ван Хорн, тук е Хари Андерсън. Аз съм началникът на отдел „Личен състав“. Казаха ми, че искате да говорите с мен. — Увереният глас издаваше едва доловим страх.

— Къде е секретарката на баща ми? — Тонът ѝ бе леден. — Джойс Спиц.

— Ами, ще трябва да... проверя, мис...

— Веднага я изпратете при мен. — Заекването му я бе подразнило.

Последва мълчание.

— Мисля, че все още работи при нас. Ще попитам и...

— Назначена е в машинописния отдел — каза Виктория гневно. Уклончивите му отговори бяха очевидно преднамерени.

— Всъщност вие ме подсещате, може би беше там...

— Колко време е работила като секретарка на баща ми?

— Малко повече от три години. — Този път отговори, без да се колебае и това й прозвуча многозначително.

— Мистър Андерсън, искам Джойс Спиц да бъде в кабинета ми след пет минути. — Щеше да добави, че иска да знае защо секретарката на баща ѝ е назначена като машинописка, но се отказа. Можеше да разбере подробностите и по-късно. Затвори телефона и набързо прегледа документите, след което ги подписа.

Завъртя се в кожения стол и погледна навън към оживения Ню Йорк. Помисли си колко ли пъти баща ѝ бе правил същото. Спомни си, че при всяко свое идване преди гледката я бе очаровала по същия начин.

Ню Йорк имаше своите недостатъци, но въпреки това тя го обичаше. Беше задръстен, шумен и мръсен, но искреше от живот. Въздействаше ѝ почти хипнотизиращо въпреки всичките промени.

Докато се наслаждаваше на гледката, си мислеше дали Хонконг се бе променил също и дали промените му бяха отнели магическото очарование. Щеше да разбере скоро. От години не бе ходила в Ориента и сега ѝ предстоеше да го направи. Бизнесмен от Хонконг беше собственик на докове в Ню Йорк, а те бяха изключително важни за проекта ѝ „Хъдзън Ривър“. Той бе съгласен да преговаря единствено с нея, но не искаше да дойде в Ню Йорк под предлог, че се страхува от пътуването със самолет. Тя смяташе, че ще го убеди да ѝ ги продаде. Беше разбрала за него, че е доста възрастен и вироглав, но вероятно и той си имаше цена и тя щеше да я разбере. Полетът ѝ беше същата вечер.

Звънът на вътрешния телефон прекъсна размишленията ѝ.

— Спиц е на телефона. — Гласът на младата блондинка бе все така весел.

— Поканете я да влезе.

Джойс Спиц изглеждаше на годините си — едра, нелишена напълно от привлекателност, но и без никакъв чар. Виктория се учуди, че си я спомня от погребението на баща си. Лицето на тази жена бе

привлякло вниманието ѝ сред огромното море от хора с това, че издаваше истинска скръб.

— Искали сте да ме видите, мис Ван Хорн? — Тя бе по-висока от среден ръст, което вероятно обясняваше ниските ѝ обувки. Косата ѝ бе опъната и прибрана отзад.

— Моля, седнете, мис Спиц. — Жената седна на ръба на стола. Изглеждаше напълно спокойна.

— Разбрах, че сте била секретарка на баща ми.

Джойс Спиц кимна.

— Той имаше няколко секретарки. Аз бях главната, личната му секретарка в продължение на почти три години. Преди това съм била на други длъжности в компанията.

— Кога ви преместиха в машинописното бюро — преди или след смъртта на баща ми?

Джойс Спиц би била чудесен играч на покер — по лицето ѝ не можеше да се прочете нищо.

— След погребението.

Виктория поклати глава.

— Твърде интересно. Подадохте ли оплакване?

— Мис Ван Хорн, баща ви беше чудесен човек и за мен беше удоволствие да работя за него. Бе толкова благороден. Работата ми беше много отговорна, но и много добре платена. Възможно е това да е причината за омраза и завист сред някои от хората, които сега ръководят компанията. Повярвайте ми, нямаше никакъв смисъл да се оплаквам.

— А защо просто не напуснахте? Те са искали да ви унижат.

По тънките устни на Джойс Спиц заигра лека усмивка.

— Както ви казах, баща ви беше благороден и щедър човек. Съгласно правилника на компанията, заплатата ми не може да бъде намалена в продължение на една година. Точно тогава ще започнат пенсионните надбавки и редица други облекчения. Ето защо, дори по финансови съображения, не трябваше да напускам. Освен това... — Тя се поколеба.

— Продължавайте.

— Не исках да дам възможност на някои хора да злорадстват, че са ме изгонили.

Виктория се облегна на стола и се вгледа внимателно в жената. Без съмнение бе интелигентна.

— Харесвахте баща ми, така ли?

— Да, много.

— Предполагам сте знаели за... различията между нас?

В очите на жената се четеше съчувствие, а гласът ѝ прозвуча нежно.

— Мис Ван Хорн, между вас никога не е имало истински разногласия, поне що се отнася до баща ви. Той се интересуваше от всяка ваша стъпка и много се гордееше с вас. — Отново се усмихна леко. — Баща ви, обаче беше доста упорит човек.

Виктория усети, че сълзите ѝ напират, но се овладя.

— Упоритостта, изглежда, ни е семейна черта. Имате ли нещо против, ако ви предлага да работите за мен? Да правите за мен същото, което сте правили и за баща ми?

Джойс Спиц поклати бавно глава.

— Страхувам се, че това може да предизвика някои от опонентите на баща ви. Не зная дали би било разумно.

— Не ви питах дали е разумно — каза Виктория и веднага съжали за резкия си тон. — Извинявайте, не прозвуча добре. Оставете вероятните последствия на мен. Бихте ли работили за мен?

Жената кимна с усмивка.

— Разбира се, с удоволствие.

— Чудесно. Първата ви задача е да ме отървете от безмозъчната кукла, която са ми сложили за секретарка.

— Мис Ван Хорн, мога ли да ви предлага нещо?

Виктория се почуди дали не е направила грешка. Може би щеше да бъде трудно да се работи с Джойс Спиц.

— Зависи.

— Линда не блести в интелектуално отношение, но е приятно младо момиче, което желае да работи. Тя бе внимателна към мен, когато... е, някои не бяха. Имате ли нещо против да остане като моя помощничка? — Отново се усмихна. — Мисля, че от нея ще стане добра машинописка.

Виктория кимна.

— Разбира се. Бихте ли го уредили?

— Щом сте съгласна, мис Ван Хорн. — Джойс Спиц се изправи. — Може би имате някои съмнения, че не си зная мястото. Моля ви да не се безпокоите за това. Много добре работихме с баща ви, а вие много приличате на него. — Отново се усмихна леко. — И ако сте като него, сигурно си мислите дали имам куража да поставя на мястото им тези, който ме изпратиха в машинописното бюро.

Виктория се засмя.

— Ами, има такова нещо.

— Когато ми кажете, мис Ван Хорн, ще го направя с най-голямо удоволствие.

— Кога можете да започнете?

— Още сега, ако не възразявате.

— Напротив. Довечера летя за Хонконг, но се връщам след няколко дни. В мое отсъствие можете да направите всичко, което намерите за добре.

Виктория се изправи и протегна ръка. Джойс я пое и я стисна здраво.

— Притежавам едно качество, което вероятно ще одобрите, мис Ван Хорн. Баща ви много го ценеше.

— И какво е то?

— Лоялност — каза тя.

Сесилия Ван Хорн едва говореше заради превързаната си брада. Бе открила, че когато говореше тихо и бавно, думите ѝ ставаха напълно разбираеми. Толкова рядко ѝ се случваше да контролира поведението си, по какъвто и да е начин. Не ѝ харесваше, но нямаше как. Прислужницата въведе Енрико Пелегрин във всекидневната. Черните му като маслини очи я огледаха с възхищение. Пелегрин бе висок и набит мъж, с мургаво лице и тъмна коса. По челото му се стичаха капки пот. Въпреки, че интересът му към нея ѝ харесваше, Сесилия предпочиташе стройните мъже и затова бързо отхвърли мисълта за евентуално приключение с него. Наистина бе отегчена, но не чак дотам.

— Скъпа мис Ван Хорн — сграбчи пръстите ѝ. Учудващо сухите му устни нежно докоснаха ръката ѝ, — казаха ми, че сте имали прекеждие, но въпреки това изглеждате прекрасно.

Вместо отговор тя се усмихна едва забележимо. Повече от това би разкрило ужасните нашивки.

— Благодаря, мистър Пелегрин — каза тя през стиснати зъби. — Възстановявам се бързо. Моля, седнете.

В едната си ръка Пелегрин носеше голяма кожена чанта. Седна на един стол близо до нея и нервно постави чантата на коленете си.

— Това ли е? — каза почти шепнешком.

— Както ви казах по телефона, изящна е. Вие знаете, че не се занимавам със съвременни художници, но не можах да устоя на тази.

Тя бе купила от него един Матис. Знаеше, че вероятно е краден, но експерти, на които имаше доверие, ѝ бяха казали, че е истински. Картината изобразяваше руса жена на фона на множество ярки и красиви цветя. Матис заемаше почетно място в просторната им трапезария. Пелегрин не се ползваше с добра репутация сред ценителите на изкуството, но можеше да намира ценни картини, което бе най-важното.

— Това е едно от късните произведения на Алън Браун. Както знаете, той е имал проблеми с данъчните власти, а и е пиел много. Към края на живота си е нарисувал няколко картини, които е скрил, за да не плаща данък върху тях. Тази е една от тях.

— Мога ли да я видя?

Той се изправи и отвори чантата с театрален жест. Картината беше без рамка. Тя веднага видя характерното поставяне на цветовете, заради което Браун бе станал толкова известен.

— Дъхът ти спира, нали? — Пелегрин я изправи срещу светлината. — За двайсет хиляди долара е просто подарък. Невероятно, нали?

Стечение на годините Сесилия Ван Хорн беше развила точен усет за изкуството. Картината несъмнено бе на Браун, но подобно на много произведения от късния му период, беше по-скоро продукт на алкохолна агония, отколкото на художествено майсторство. Накрая ги бе фабрикувал почти серийно, с бутилка в едната ръка и с четка в другата. Можеше да струва най-много няколко хиляди и цената ѝ едва ли щеше да расте, тъй като пазарът беше зает с негови картини.

— Гениален е що се отнася до цветовете — каза тя, — но мисля, че тук се е изложил. Ако я оцени специалист, едва ли ще струва повече от три хиляди долара.

Пелегрин театрално се плесна по челото.

— Скъпа, и дума не може да става.

— Благодаря ви, че я донесохте, мистър Пелегрин. Не мога обаче да се съглася с по-висока цена. Освен това ние имаме вече един Браун, от по-ранния му период.

Той въздъхна, знаейки, че тя е определила истинската пазарна цена точно. Нямаше смисъл да се пазари. Започна да поставя картината обратно в чантата. Щеше да намери друг клиент, който разбира по-малко, и да го убеди да плати по-висока цена.

— Може би скоро ще ми попадне нещо, което ще ви изкуши. — Държеше да я запази като потенциален клиент. — В този бизнес никога не можеш да бъдеш сигурен. Току-виж зад ъгъла чака някой Тициан.

— Може би, макар и да не е много вероятно — отговори тя.

Той я погледна.

— А, между другото, онзи ден се видях с един много интересен човек. Движи се сред артистичните среди, много солиден и почтен.

Пелегрин реши да не се съобразява с инструкциите на Драйкър да не намесва нюйоркчани. Беше глупаво, тъй като именно те бяха купувачите.

Сесилия искаше да остане сама. Беше се уморила, а той като че ли се готвеше да ѝ предлага друга картина.

— Бащата на мъжа ви беше член на Арката, нали? А мъжът ви също ли членува там?

Очите ѝ го погледнаха предпазливо.

— Не. Той има достатъчно други ангажименти.

Лицето на Пелегрин светна.

— А! Значи така било. Не бях сигурен. Може би приятелят ми нещо не е разбрал. Никой не би проявил интерес към Арката.

— Какво искаш да кажеш?

— Приятелят ми казва, че има свои пътища да получава вътрешна информация за тази група от хора. Така я нарича — вътрешна информация. Но кой ли би се интересувал от някакъв си клуб? Какво толкова може да има, освен пури, напитки и хвалби?

Сесилия се отмести нарочно. Знаеше, че копринения халат я обгръща предизвикателно, когато се наведе напред.

— Моля, седнете, мистър Пелегрин. Толкова се увлякох от картините ви, че забравих добрите обноски. Да ви предложи нещо за пиене?

Той седна и измъкна от джоба си голяма носна кърпа, с която избърса изпотеното си лице.

— Може би малко бяло вино?

Сесилия разклати малкото сребърно звънче, за да извика прислужницата.

— Кажете ми още нещо за информацията, с която разполага приятелят ви. Може изобщо да не е достоверна.

— Най-вероятно става дума за клюки — отговори той, вперил очи в талията ѝ. — Но той твърди, че знае съвсем точно какво става в Арката.

— Каза ли ви нещо по-конкретно?

— Не. Само спомена, че има достъп дотам.

— Кой е този ваш приятел?

— Не мога да ви кажа — поколеба се той. — Приятелят ми предпочита да остане в тайна.

Тя се протегна, наблюдавайки ефекта, който това има върху него.

— Можете да кажете на приятеля си, че проявявам интерес.

Прислужницата влезе и Сесилия поръча бутилка от най-хубавото вино.

— Вие сте очарователен човек, мистър Пелегрин. Трябва да се опознаем по-добре.

Хонконг не беше се променил, поне не съществено. Бяха се появили нови сгради, които като че ли се бяха устремили към небето. Но потоците от хора, шумът и почти задушаващата миризма на Далечния Изток бяха същите.

Виктория напълно бе забравила за отвратителните миризми, но знаеше, че ще свикне бързо и дори няма да ги забелязва. Чакащата я лимузина я заведе в хотела и тя се качи до луксозния апартамент. Бе успяла да поспи по време на дългия полет, но часовата разлика си каза думата. Почувства се изморена, дезориентирана и леко раздразнителна.

Хотелът „Пенинсюла“ беше същият, какъвто го помнеше — огромен и достолепен. Хоповете все още бяха облечени в безупречно

бели костюми, а позлатеното фоайе продължаваше да привлича като магнит най-отбраното общество на Хонконг.

От прозореца на стаята ѝ се откриваше превъзходна гледка. В прочутия залив се виждаха лодки, които се плъзгаха призрачно покрай извисяващите се метални трюмове на огромните презокеански параходи. Тя остана за малко до прозореца, след това легна и затвори очи.

Последното ѝ идване в Хонконг беше екскурзия, подарък от баща ѝ по случай завършването ѝ. Другите момичета бяха отишли в Европа, но тя бе ходила там много пъти. Хонконг бе непознато място за нея, но имаше и нещо друго — един млад войник, с когото имаше уговорена среща там. Спомни си, че тогава беше убедена, че е срещнала истинската любов. Сега всичко бе толкова различно. Тя нямаше нищо общо с онази безгрижна ученичка, баща ѝ бе мъртъв, а името на онзи войник бе изчезнало от съзнанието ѝ.

Можеше да си позволи шест часа сън до срещата. Искаше да бъде точна. Непременно трябваше да успее. Извади термоса с бренди от чантата и напълни капачката, която представляваше малка сребърна чаша. Алкохолът бе силен и прогони напрежението ѝ.

Виктория отново затвори очи и се опита да си представи разговора с хонконгския бизнесмен. Но мозъкът ѝ отказваше да работи. Вместо това мислите ѝ се понесоха към отдавна забравения войник и след това към баща ѝ.

Този път спомените за баща ѝ не ѝ причиниха чувство за вина. Сега те ѝ действаха почти успокояващо. Виждаше, го как се смее, чуваше гласа му. Когато телефонът я събуди, имаше усещането, че са изминали само няколко минути.

В първия момент не можа да разбере къде е, след това се опомни. Вдигна слушалката.

— Мис Ван Хорн, търси ви един господин на име Ий — напевният глас звучеше почти неприлично бодро. — Казва, че трябва да ви заведе на среща с мистър Кругар.

Виктория погледна часовника си и скочи. Беше спала цели шест часа.

— Трябва да се облека. Кажете му, че ще слеза след около двайсет минути.

Остави слушалката и хукна към душа. Съзнанието ѝ още пазеше част от спомена за баща ѝ. За нейна изненада усещането беше приятно.

Мистър Ий бе дребен китаец на неопределена възраст. Можеше да бъде както на петдесет, така и на деветдесет. Говореше чудесен английски с едва доловим британски акцент.

— Мис Ван Хорн, ако ви е удобно, мистър Кругар би желал да се срещнете в офиса му в Абърдийн. Наредено ми е да ви закарам там, ако не възразявате.

Виктория кимна и погледна към часовника на стената.

И каза, като че ли прочел мислите ѝ:

— Няколко минути след дванайсет е, хонконгско време. Винаги е трудно човек да се адаптира към новото време след дълъг полет.

Виктория отново кимна.

— Обядът ще бъде сервиран, след като пристигнем — каза Ий.
— Да тръгваме ли?

На Виктория ѝ се искаше да си легне пак. Но това пътуване не беше за удоволствие, и тя не разполагаше с времето си.

— Готова съм — каза тя.

Ий я поведе към лъскав тъмночервен ролс-ройс, паркиран пред входа. Отвори вратата и ѝ помогна да се качи отзад.

Ий познаваше пътя отлично, но пътуването се стори на Виктория почти сюрреалистично. Минаха през тесни улички, едва провирайки се през множеството пешеходци, които като че ли не се отместваха, за да не променят точно установения си маршрут. Преминаха покрай луксозни търговски центрове, след това през бедни квартали с дрипави хора, които изобщо не обърнаха внимание на скъпата кола.

По време на пътуването Виктория живо се интересуваше от околностите и Ий отговаряше подробно на всеки неин въпрос. Беше приятен дребен човек, но упорито мълчеше, когато тя задаваше въпроси за работодателя му.

Тя беше информирана предварително. Знаеше, че Йон Кругар приближава осемдесетте, мултимилionер, чиято фамилия беше започнала като пирати, нападащи корабите в крайбрежните води на Китай, но не след дълго се бе превърнала в династия. Кругар бе продукт от много раси — водеше се за холандец, но имаше и китайска

кръв. Бе притежавал най-голямата флота от луксозни презокеански параходи в света. Сега доходите му идваха предимно от огромните му петролни танкери.

В миналото параходите на Кругар бяха акостирали в докове, които сега стояха изоставени и разрушаващи се, по река Хъдзън. Той обаче все още имаше права върху тях. Точно за това Виктория бе дошла в Хонконг. Те бяха изключително важни за новия ѝ проект. Жизненоважно беше да го убеди да ѝ ги продаде.

След около четирийсет и пет минути Ий намали и мина през огромна врата, изрязана в много стара дървена ограда. Луксозната кола влезе в огромна корабостроителница. Декари земя бяха покрити с кораби — от току-що започнати до почти напълно готови. Около всеки кораб се тълпяха множество работници, подобно на пчели около буркан с мед. Навсякъде цареше шум и движение.

— Тук ли е работното място на мистър Кругар? — попита тя недоумяващо.

Ий се усмихна леко.

— Това е много известна корабостроителница. Преди години тук се строяха големи презокеански параходи. Сега елитът търси малки луксозни яхти. Мистър Кругар настоява да върви в крак с времето.

— Това ли е основния му бизнес?

Ий поклати глава.

— О, не. Морският транспорт си остава главния бизнес на компанията на мистър Кругар. Това е само едно много доходно странично занимание. Мистър Кругар живее в малка къща тук. Непосредствено до нея е офисът му.

Ий внимателно зави покрай група работници, които носеха огромна дървена греда. Отново се усмихна.

— Виждате ли, мистър Кругар е толкова богат, че не намира за нужно да се изтъква пред никого. Освен това, също както прадедите си, и той се чувства най-добре близо до морето.

Ий спря до просторна дървена постройка. Изглеждаше като че ли към нея непрекъснато е било пристроявано, само и само да се използва още дървен материал. На места боята бе олющена.

— Пристигнахме.

Ий спря колата и пъргаво заобиколи, за да отвори вратата на Виктория.

С несигурна походка тя го последва до неугледната постройка. Към залива гледаше стъклена веранда. Отвъд, върху водата, кръжаха лодки и моторници и Виктория изпита ужас, че могат да се сблъскат всеки момент.

Ий проследи погледа ѝ.

— Винаги е така натоварено. Тук е оживено място. Хиляди хора живеят на лодки, предимно джонки. Изкарват прехраната си от морето. Много красиво е, нали?

Платната бяха многобройни и разноцветни. Напомняха ѝ импресионистична картина.

Ий я поведе нагоре по изтъркани стъпала към верандата.

До старо бюро седеше много възрастен и прекомерно дебел човек. Той я погледна и се помъчи да се изправи, като се подпираше на бюрото.

— Виктория Ван Хорн, предполагам. — Гласът му бе учудващо дълбок. Приведен от възрастта, той все още беше висок повече от шест фута и очевидно тежеше над сто и петдесет килограма. Имаше рядка посивяла брада, но сините му очи имаха изненадващо младежки поглед. Малкото останала коса бе побеляла и зализана по кръглата му глава. Белият му костюм бе износен и смачкан. Протегна пълната си, с изпъкнали вени ръка.

— Познавах баща ви много добре. — Усмихна се. Почти всичките му зъби бяха облечени в златни коронки. Дишаше затруднено. — Моля, седнете — посочи голям бамбуков стол. Отпускайки се отново върху въртящото се кресло, той се обърна с лице към Виктория. — Позволих си да поръчам обяд. При мен работи един от най-добрите готвачи в света, французин. Той е просто гений. Мога ли да ви предложа вино? Предпочитам старо Шато.

Мистър Ий беше излязъл. В стаята влезе млада и красива китайка.

— Внучката ми — каза той, кимвайки към момичето. — Донеси виното, скъпа.

Виктория се усмихна на младата жена.

— Тя се грижи за мен. Превърнала се е в дясната ми ръка. Най-големият ми син се ожени за китайка. Имат осем деца и това е най-малкото.

— Прекрасна е — каза Виктория.

Той се усмихна доволно.

— Нали? А сега, Виктория Ван Хорн, какво мога да направя за вас?

Гласът на Виктория изведнъж стана делови.

— Знаете защо съм тук, мистър Кругар. Искам да купя дела ви от доковете в Ню Йорк.

Той кимна.

— Да.

— Моите агенти тук ми казаха, че ще преговаряте единствено с мен.

— Имам основателни причини за това. Мога ли да ви наричам Виктория?

— Разбира се.

— Притежавам земя навсякъде по света, Виктория, както вероятно си успяла да разбереш.

— Да, зная.

— Фамилията Кругар е спечелила състоянието си от превози по море. Прадедите ми са притежавали огромен брой търговски и пътнически кораби, фамилията е решила, че никога няма да се остави на прищевките на хората от сушата, в която и да е страна. Така че, за да избегнат такива проблеми, те са започнали да купуват докове. В онези дни това е било нещо като застраховка.

— Но вашите кораби не акостират вече в Ню Йорк.

Той се засмя.

— Разбира се, че не. Използваме само петролните съоръжения в Ню Джърси. Между другото, притежаваме голяма част от тях. Старите навици умират много трудно.

— Значи нямате нужда от доковете в Ню Йорк.

Той отпи от виното, което внучката му бе донесла, и млясна с устни.

— Предполагам бих могъл да ви кажа, че искаме да задържим тези докове като застраховка за в бъдеще, но това не е вярно. Компанията Кругар се изтегля от морския транспорт, макар и бавно. Според нас това е неизбежно. Следователно, бие сте права — тези докове не ни трябват.

— Тогава защо не ми ги продадете? Вие сте запознати с проекта ми „Ийст Порт“. Планът ми за проекта „Хъдзън Ривър“ е подобен,

само че много по-мощен. Мога да използвам тази площ много добре.

По сериозното му лице не трепна нито едно мускулче.

— Не съм бил в Ню Йорк от много години, но моите хора там са ми разказвали за успехите ви. — Той въздъхна. — Предполагам, че възнамерявате да запазите морската атмосфера както при „Ист Порт“?

— Да. Получи се нещо много приятно — комбинация от минало и настояще.

— Много добре. Морето е нашата майка. Никой не трябва да забравя миналото. Откровено казано, идеята ви ми харесва.

— Тогава защо се съпротивлявате? Или просто се опитвате да качите цената?

Той се засмя с пълен глас.

— Когато бях по-млад, тези неща представляваха интерес за мен. Но сега имам толкова много пари, че семейството ми може да живее с тях сто години. Колкото и да е странно, печалбата не е главното ми съображение.

— Не разбирам.

Внучката на Кругар се върна и постави между тях малка портативна масичка. Покри я със снежнобяла покривка, след което нареди чинии от най-фин костен порцелан, украсен с нежен филигран.

— Хайде да обядваме. След това ще продължим разговора си.

— Съжалявам, но не бих могла да ям ако продължавате да ме държите в напрежение.

Той се засмя.

— Ще ми бъде неприятно, ако не опитате превъзходната храна. Ще разговаряме докато се храним. Сумата, която ми предлагате, е приемлива. Ако остане като докове, тази площ няма да струва почти нищо. Но използвана за административни сгради, магазини, и особено за жилища, тя може да се превърне в златна мина, особено като имам предвид пазара в Ню Йорк.

— Защо тогава...

— Както казах, сумата е приемлива. Проблемът е, че не желаете да платите в брой.

— Не бих желала да плащам в брой, мистър Кругар. Предлагам ви разсрочено изплащане за дълъг период. Струва ми се, че лихвите,

които съм готова да ви плащам, правят предложението ми доста привлекателно.

Той махна с ръка, като че ли този жест щеше да му помогне да обясни по-добре.

— Проблемът не е в сумата. Безпокои ме начинът на изплащане. Виждаш ли, Виктория, не исках да обяснявам причините, поради които не мога да откажа единствено на теб. Мислех, че не трябва да говоря за това от уважение към покойния ти баща.

— Защо?

Той се намръщи за момент.

— Както разбирам, ти сега си президент на компанията на баща ти. Така ли е?

— Да, така е. Както знаете, компанията е огромна. На практика тя се управлява сама.

Внучката влезе с поднос, върху който вдигаха пара различни ястия. Той се усмихна доволно.

— Варени гърди от патица — каза той, докато внучката му сервираше огромните порции. — Изключително вкусно.

Моля, заповядай.

— Мистър Кругар, какво общо има компанията на баща ми с моя проект? Това са две отделни неща.

Той сложи хапка в устата си и почти изпадна в екстаз.

— С възрастта вкусовете ми усещания са се притъпили, но дори и така разбирам, че яденето е превъзходно. — Той си взе още и отпи от виното. — Ако ми предложиш плащане в брой, ще ти го продам без никакви колебания.

— Защо в брой? Сумата ще бъде напълно обезпечена.

— Е, но ако проектът ти пропадне на средата, всички кредитори и адвокатите им ще се струпат при мен. Доковете ще останат замразени в продължение на години поради ходенето по съдилища, което е много популярно в твоята страна. Ако не бяха моя собственост, изобщо нямаше да ме интересува. Но тъй като предлагаш да го изплащаш в продължителен срок, в крайна сметка ще се забъркам и аз. А аз нямам нито време, нито желание за това.

Виктория почувства лека тръпка на страх.

— Вие като че ли смятате проекта ми за обречен. Защо?

Той пак посегна към чинията, преди да отговори.

— Когато „Ван Хорн Ентърпрайзис“ фалира, това ще бъде и твоят край. Все пак, ти си президентът. Боя се, че и чудесният ти проект също ще пропадне. Нали разбираш, ще загубиш доверието на бизнес средите. Кредиторите ти ще се оттеглят от теб. — Глътна още вино. — Много обичах баща ти. Ако беше жив, може би щеше да съумее да спаси компанията. Имаше необходимия опит и връзки. Но дори и при това положение рискът щеше да бъде голям.

— Не зная откъде имате такава информация. „Ван Хорн Ентърпрайзис“ е абсолютно солидна компания. — Самоувереното му поведение я подразни.

Той се засмя.

— Хайде, Виктория, не може да не знаеш тези неща.

— Компанията е солидна — сопна се тя, но нещо в тона му я стресна.

Месестото му лице издаваше загриженост. Остави вилницата и бутна настрана чинията.

— Възможно ли е? — Погледът му мина покрай нея и се впери в лодките в залива. Бавно поклати глава. — Разбира се, бях забравил. Нали бяхте скарани с баща ти. Не си имала начин да разбереш как стоят нещата. — Очите му я погледнаха тъжно.

Тя се почувства неловко.

— Мистър Кругар, не зная откъде имате тази така наречена информация, но аз...

— От баща ти — каза той просто.

— Моля?

Думите му прозвучаха почти нежно.

— Баща ти ме посети преди смъртта си. Аз държа голям пакет от акции във Ван Хорн Ентърпрайзис. Всъщност, един от моите хора е член на борда на директорите. Хънтър дойде чак тук с молба да му помогна да спаси компанията. Това беше само няколко седмици преди да загине. — Кругар извади дълга тънка пура от джоба на смачкания си костюм. — Възразяваш ли?

— Не. Моля ви, кажете ми всичко, което знаете. — Беше дошла за доковете, но сега всичко това изглеждаше толкова незначително. Виктория се молеше да не е прав, но се ужасяваше при мисълта, че може да се окаже истина.

Той запали пурата и изпрати нагоре малки, сиви облачета дим.

— Виктория, страхувам се, че сбърках. Мислех, че знаеш всичко за компанията.

— Прочетох всички финансови отчети — каза тя, като в самоотбрана.

Той отново поклати бавно глава.

— На хартия нещата изглеждат добре, поне що се отнася до миналогодишните отчети, които ти си прочела. Тези отчети обаче, скъпа моя Виктория, трябва да се публикуват като бестселъри от областта на научната фантастика — те са продукт на счетоводното изкуство и нямат нищо общо с фактите.

Погледна за момент пурата си.

— Баща ти и аз разговаряхме за миналото. Имахме общи познати. Хънтър беше член на Арката в Ню Йорк. Аз членувам в подобна организация тук, в Хонконг, наречена Съвета. Много често бяхме съдружници в бизнеса.

Изражението на Кругар се промени.

— Когато дойде да ме види и ми обясни какво е положението, аз му казах, че ще изчакам да видя какво може да направи, за да стабилизира компанията. Ако се окажеше, че е възможно, щях да му помогна. Ако не, щях да продам акциите си преди краха. — Очите му се втреничиха в нея. — Все пак, аз съм бизнесмен.

— Сега аз съм тук вместо баща ми. Мога да направя всичко, което той е щял да направи. — Думите ѝ прозвучаха кухо дори на самата нея.

Кругар сви рамене.

— Казано съвсем откровено, не вярвам. Така че сега разбираш защо настоявам за плащане в брой.

— Защо мислите, че не мога да го направя? Мисля, че съм се доказала.

Той дръпна от пурата и заговори.

— Това е част от проблема. Ако ставаше дума само за „Ван Хорн Ентърпрайзис“, може би съществува някаква възможност. Възможно е да успееш да спасиш компанията, дори при липсата ти на опит. Но знам също, че си вложила всичко, което притежаваш, в този нов твой проект. Стъпила си на два стола, моето момиче, и се страхувам, че скоро ще паднеш.

— Мога да се справя и с двете. — Думите ѝ трябваше да прозвучат уверено, но не можеха да убедят дори и самата нея.

Той я погледна и се усмихна само с устни.

— Де да беше така. Никой не може да го направи. Струва ми се, че са те изиграли. — Той махна с ръка на внучката си, която започна да прибира приборите. — Разбирам липсата ти на апетит. Толкова съжалявам, че трябваше аз да ти съобщя тези неприятни новини.

Тя погледна към лодките в далечината. Нищо не изглеждаше истинско. Искаше ѝ се да е сън, но знаеше, че не е.

— Мистър Кругар, вие очевидно знаете всичко за „Ван Хорн Ентърпрайзис“. Моля ви, кажете ми цялата истина. Ще ми направите голяма услуга.

Той запали пурата си отново, като че ли му трябваше време да вземе решение.

— Настани се удобно, скъпа — каза той и седна в скърцащия си стол. — Това ще отнеме доста време. Всичко започна с неприятностите в Шоу групата.

Хиляди метри надолу могъщият Тихи океан се сливаше с небето. Виктория наблюдаваше безлюдната водна шир от самолета на път за Съединените Щати и от ума ѝ не излизаха ужасните разкрития на Йон Кругар.

Кругар знаеше всичките факти до най-малките подробности. Дори и да бе имала някакви съмнения, те бяха изчезнали.

„Ван Хорн Ентърпрайзис“ беше пред фалит. Кругар знаеше, че баща ѝ бе узнал истинското състояние на компанията малко преди смъртта си.

Баща ѝ се бе озовал в клопка, която сигурно бе подготвяна дълго и внимателно. Тя не можеше да каже дали в основата на коварния заговор стоеше маниакална амбиция, или омраза.

Сега бе дошъл нейният ред. Баща ѝ познаваше дейността на компанията и може би щеше да оцелее, но за нея заплахата бе далеч по-реална.

Виктория погледна, надолу към океана. Тя не познаваше компанията, нейното бъдеще бе свързано с проекта ѝ „Хъдзън Ривър“. Не виждаше никакъв изход. Реалистично погледнато, нещата изглеждаха безнадеждни.

Нямаше съмнение, че планът бе на Чилтън Ванс. Виктория не можеше да разбере какво го бе подтикнало към подобно злодеяние. Нямаше причина да настоява толкова много тя да оглави компанията. Струваше ѝ се лишено от всякаква логика.

Почувства се безпомощна и самотна. Щеше да бъде различно, ако в живота ѝ имаше някой, с когото да поприказва, на когото да се довери. Винаги се бе гордяла с независимостта си. Сега това ѝ се струваше толкова ненужно.

Искрата между нея и Крейг Хопкинс бе довела само до възобновяване на старите търкания и конфликти, заради които навремето се бяха разделили. Тя харесваше Крейг, но знаеше, че не го обича. Освен него си нямаше никого друго — бе съвсем сама.

Помисли си, че животът ѝ бе самотен като ширналия се долу океан.

Тимоти Бъроуз беше известен с две неща. Сред хората, занимаващи се с връзки с обществеността. Той минаваше за изключително способен, тъй като бе работил като журналист в повечето големи вестници. Имаше връзки, и то там, където трябва, и ги бе използвал, за да стане неофициалният говорител на Ню Йоркския елит. Второто му достойнство, с което сам се хвалеше, бе, че за пари бе готов на всичко. За него етика и морал бяха само празни думи. Богатството му се дължеше на комбинацията от тези две качества.

Бъроуз се бе съгласил да се срещне с Хънтър Ван Хорн Младши, но не в офиса му. Беше посочил малък бар близо до „Таймс Скуеър“. Долнопробният локал не се бе харесал на Младши, но бе решил, че там човек като Бъроуз би се чувствал по-добре. Младши очакваше да види журналист като тези от филмите — груб циник с неприличен език, облечен в размъкнати и неугледни дрехи.

Бъроуз се представи и двамата с Младши седнаха на бара. Беше на около четирийсет, мускулист и облечен в скъп сив костюм с жилетка.

Младши си поръча мартини. Без повече въпроси барманът постави пред Бъроуз чаша с безалкохолна напитка. Бяха сами, с изключение на един възрастен мъж, седнал до другия край на бара.

— Май барманът ви познава — каза Младши.

— Би трябвало. Той работи за мен. Тази дупка е моя. Чакам да дойдат счетоводители за ревизия, затова предпочетох да се срещнем тук. — Погледна мартинито. — Аз самият не пия. Никога не съм пил. Тези питиета ще ви убият. — Отпи от содата си. — Кажете ми сега какво искате да направя? Да организирам рекламата за благотворително мероприятие, може би за сватба, хайде, кажете.

Младши се канеше да отпие от мартинито, но се отказа.

— Става дума за нещо по-значително, мистър Бъроуз. Вярвам, че това, което ще ви кажа, ще си остане между нас.

Бъроуз сви рамене.

— Ако имате предвид нещо незаконно, не мога да ви обещаю. Не съм нито доктор, нито адвокат. Но ако няма да се стигне до съд,

можете да разчитате на мълчанието ми.

Младши съжали за това, че е дошъл. Идеята беше на Сесилия.

— Сигурен съм, че сте прочел за баща ми.

— Известно име — отговори Бъроуз. — Както и сестра ви. Хората от моя бранш биха останали без работа, ако за всички се пишеше така, както за баща ви.

— Е, при мен е малко по-различно. Някой трябва да ме посъветва как да подхожда към вестниците и телевизията.

— Защо?

Това щеше да бъде последният път, когато бе послушал Сесилия.

— Възнамерявам да... премина към нов бизнес. Ще се опитам да поема ръководството на компанията на баща ми.

— Искате да кажете конгломератът „Ван Хорн Ентърпрайзис“?

— Да. — Младши се изкашля, след това продължи почти шепнешком. — Трябва ми експерт по рекламата, който да направи така, че медиите да отразяват това, което искам аз.

— Ами четох, че сестра ви е новият шеф там. Да не се каните да я избутате?

— Доста груб израз, но иначе сте разбрали правилно. — Младши усети, че се изчервява.

Бъроуз се засмя.

— Значи искате вие да сте благородният и да изкарате сестра си никаквица, така ли?

Младши глътна мартинито наведнъж.

— Мистър Бъроуз, за да я отстраня, тя трябва да бъде представена в изключително лоша светлина.

— И вие искате от мен да го направя. Мога, разбира се. Но няма ли всичко това да ви е неприятно? Все пак, тя е ваша сестра. Ако го направим, връщане назад няма.

— Необходимо е — отсече Младши.

Бъроуз внезапно се засмя.

— По дяволите става интересно. Но да знаете, ще стане голям цирк. Ще се прочуете.

Младши започна да разбира смисъла на идеята на Сесилия.

— Времето също е много важно. — Огледа се. Наблизо нямаше никой. — Можете ли да я провалите бързо? Много важно е.

Бъроуз го потупа по гърба.

— Няма проблем. Тези като сестра ви, които са изложени на показ, са и много уязвими. Ще бъде много лесна плячка.

Младши се опита да прикрие задоволството си, но Бъроуз го забеляза.

— Само че това ще струва доста скъпо.

Младши сви рамене.

— Ще го приспадне от данъците.

Бъроуз се засмя.

— Хонорарът ми ще бъде десет хиляди долара. Ще получавате сметката всеки месец.

Младши се изправи. Подаде на Бъроуз визитната си картичка.

— Това е домашният ми адрес. Можете да изпращате сметките на него.

Взеха си довиждане и Младши се запъти към вратата.

— Бъдете спокоен, Младши. Когато приключим, сестра ви ще трябва да смени името си и да напусне страната. Ще ѝ видим сметката — извика след него Бъроуз, без да знае колко много Хънтър Ван Хорн Младши ненавиждаше да го наричат „Младши“.

Централните офиси на „Пери Стенли“ разкриваха историята и философията на банката. Мебелите, килимите и другите вещи бяха направени от първокласни материали. Нищо не бе променено от почти един век. С изключение на електрическата инсталация всичко бе запазено както е било в началото на века. Износените килими се подменяха веднага и то с абсолютно същите. Ако не можеха да бъдат купени, тогава се тъчаха специално. Всичко, дори и абажурите, се подменяше с точно същото.

„Пери Стенли“ бе символ на цяла една класа, скала в бурното финансово море. Синовете заменяха бащите и тази приемственост носеше на клиентите успокоение и сигурност.

„Пери Стели“ беше истинска банка, място, където служителите се отнасяха с уважение към парите и тяхната власт.

За старите фамилии на Ню Йорк тя представляваше институция, която не се влияе от обществените промени — силна, стабилна, непоклатима.

Личният кабинет на председателя на банката също не се променяше. Посланик Стюарт Литъл седеше зад старинното бюро, принадлежало на баща му и працядо му.

Литъл прегледа тефтера с ангажиментите си, след това отново огледа луксозната покана. Адресирана бе до един от спонсорите им. Спонсорите винаги получаваха покани да присъстват. Моментът бе определен много подходящо. Той посегна към телефона и набра специалния номер.

— Карсън на телефона — каза познатият глас.

— Тук е посланикът — каза Литъл. — Довечера тук има коктейл и искам да доведеш сина ми.

— В Ню Йорк? — В гласа прозвуча известна уплаха.

— Да, в Ню Йорк. В Карлайл. Благотворително мероприятие. Ще дойдеш с него и няма да го изпускаш от очи. Поне докато не наредя нещо друго. Ясно ли е?

— Разбира се, посланик. Ще тръгнем веднага. В колко часа трябва да сме в хотела?

Литъл погледна поканата и пресметна бързо.

— Заведи го там не по-късно от девет часа. Провежда се в помощ на южноамериканските деца.

— Важно ли е политически?

Литъл нямаше намерение да се доверява на служител.

— От теб се иска да го доведеш — сопна се той. — И да изглежда добре.

— С него всичко е наред.

— Дано да е така. Искам да е във възможно най-добър вид. Дори мога да поискам от него да му е приятно.

— Бихте ли желали да говорите с него? Той е тук, в кабинета си.

— Не, не е нужно. Ако ти създава някакви неприятности, обади ми се. Иначе ще се видим по-късно тази вечер в Карлайл.

Стюарт Литъл затвори телефона. Ръката му небрежно си играеше с поканата. Планът бе добър. Ако имаше късмет, всичко щеше да стане както трябва.

Виктория бе останала в Хонконг един ден повече от предвиденото, за да може да получи повече информация от Йон Кругар и този ден бе объркал изцяло програмата ѝ. Не ѝ бе останало никакво време за почивка.

Неприятно ѝ беше, че трябваше да се яви пред Арката и да доказва себе си като на изпит. Ако беше мъж, това нямаше да е необходимо. Бе унижително, но ядът ѝ я подтикна да приеме. Ако трябваше да се бори, за да стане първата жена в Арката, щеше да го направи. Имаше жени, които водеха подобни битки, за да защитават основните си права. Раздразнението ѝ бе поутихнало след дългия полет. Чувстваше се потисната и уморена и не ѝ се участваше в такива състезания.

Преди пътуването до Хонконг тя може би щеше да отмени появата си в Арката, дори това да струваше отхвърлянето ѝ. Но след като разбра истината за компанията на баща си щеше да има голяма нужда от помощ. Членовете на Арката притежаваха власт. Ако я приемеха, може би щеше да ги привлече на своя страна. Тогава можеше да се чувства по-сигурна в битката за собственото си и на компанията оцеляване.

Разбираше, че шансовете бяха нищожни, но трябваше да отиде.

Не искаше да се появи веднага във „Ван Хорн Ентърпрайзис“, така че от летището „Кенеди“ отиде направо в офиса си. Прекара дълги часове да проверява информацията на Кругар. Всичко се потвърди. Беше уморена, но денят мина бързо. Кругар беше прав — компанията бе в отчайващо положение. Ако се провалеше като президент на „Ван Хорн Ентърпрайзис“, собственият ѝ проект също се сгромолясваше. Чилтън Ванс я бе вкарал в кланицата. Интересно защо? Но което беше още по-лошо, тя не виждаше как може да излезе оттам.

Почти беше време за срещата в Арката. След нея трябваше да отиде на благотворително парти. Реши да се обади и да предупреди, че няма да отиде, но не ѝ остана време.

Поръча такси до апартамента си, взе бързо душ и се преоблече. Избра червен костюм „Шанел“ и морскосиня блуза от шантунг. Нарочно предпочете червения цвят — той издаваше самоувереност, а и тя не искаше да подражава на мъжете, които в подобни случаи се обличаха в сиви или сини костюми. Дори и да не се чувстваше чак толкова самоуверена, поне видът ѝ щеше да е такъв. Докато се обличаше, си мислеше какви ли въпроси биха могли да ѝ зададат. Умът ѝ обаче отказваше да действа и тя реши, че ще трябва да се осланя на инстинкта си.

Движението до „Хаберман“ бе толкова натоварено, че тя слезе от таксито и тръгна пеша. Денят беше хубав, лятото вече се усещаше във въздуха и разходката ѝ подежда освежително.

Виктория знаеше „Хаберман“ от детинство. Въпреки това се почувства неловко, когато се изкачи бързо по стъпалата на музея. Усмехнат мъж в униформа отвори вратата. Вътре я посрещна дребничък човек, който се представи като Сесил Драйкър, директор на музея. Изглеждаше странно възбуден и, въпреки че се опитваше да го скрие, тя усети лека нотка на неприязън в гласа и поведението му. Той я придружи до залата за конференции и затвори вратата след нея.

Всичките седем члена на Арката бяха вече там, седнали около дълга полирана маса. Сандър Блейк я представи. Тя познаваше някои от тях, другите бе виждала само на снимка по вестниците. Кимна на Люк Шоу. Всички изглеждаха толкова сериозни и тържествени, като съдии пред произнасяне на смъртна присъда, че тя съжали, че е дошла.

Блейк я придружи до стол в края на масата. След това зае председателското място и всички утихнаха.

— Виктория, както знаеш, баща ти посочи теб да заемеш мястото му — разчупи неловкото мълчание Блейк. — По традиция в Арката са участвали винаги само мъже. Гласувахме, но не стигнахме до единодушно решение. Някои от членовете се въздържаха и помолиха да те поканим тук, за да отговориш на някои въпроси. — Той се усмихна, като че ли искаше да я насърчи. — Надявам се, че нямаш възражения.

Изведнъж Виктория я обзе паника. Искаше ѝ се да избяга.

— Разбирам — чу гласа си и се изненада, че прозвуча толкова спокойно. — Съгласна съм.

— Добре — Блейк погледна останалите. — Тук няма официален ред. Кой иска да започне?

Вдигнаха се няколко ръце.

— Илайъс, защо не започнеш ти като по-старши?

Виктория бе видяла Илайъс Макензи за пръв път много отдавна, още като дете. Тя си спомняше висок мъж с металносиви очи и изправена стойка. Възрастта го бе променила много. Мъжът, който стана, бе слаб и приведен, но очите му бяха останали същите.

— Познавам Виктория още от детинството ѝ. — Той се усмихна. — Беше едно малко неприятно същество, доста шумно, доколкото си

спомням. За огромна моя изненада обаче тя се превърна в прекрасна млада жена. Жена, която достигна до върховете в света на бизнеса и която доказва, че има способности във всяко едно отношение.

— Това въпрос ли е или хвалебствена реч? — Тонът на Франклин Трейджър бе доста неприятен.

Макензи погледна над очилата си, като че ли виждаше Трейджър за първи път.

— Спокойно, Франклин — каза той невъзмутимо. — Ако приказвам повече, отколкото трябва, отдай го на напредналата ми възраст. — Той погледна Виктория. — Разбираш ли основната цел на тази организация, скъпа?

Тя кимна.

— Спомням си какво ми е казал баща ми. Арката представлява и защитава бизнеса и културните интереси на Ню Йорк. Основана е от най-старите фамилии на града.

— Точно така — възкликна той. — Сега, когато ни показва, че знаеш, има ли нещо в личния ти живот или в търговските ти интереси, което да е в разрез с тези прости, но важни задължения?

— Не — отговори тя уверено. — Както сигурно всички знаете, аз ръководя една Ню Йоркска строителна фирма и съвсем скоро бях посочена за президент на компанията на баща ми. Двете длъжности са напълно съвместими.

— И аз мисля така. — Макензи погледна останалите и седна на мястото си.

— Ти май искаш да кажеш нещо, Франклин — каза Блейк. — Имаш думата.

Трейджър не стана. Впери поглед във Виктория.

— Доколкото зная, вие бяхте скарани с баща ви в продължение на няколко години преди смъртта му, нали така?

Виктория се ядоса, но се овладя.

— Това е известно на всички.

— Каква беше причината?

Макензи се намеси бързо.

— Това е доста личен въпрос, Франклин.

— И така да е — сопна се Трейджър. — Имаме право да знаем всичко за евентуалния кандидат. Знам всичко за разрива между тях. Цял Ню Йорк го знае. Но никой не знае защо. И аз искам да...

— Съгласен съм с Илайъс — каза Блейк. — Не мисля, че...

— Няма нищо — каза Виктория. — Не възразявам да отговоря на въпроса. След като завърших колежа по право започнах работа като съдружник в една адвокатска фирма. Правото ми харесваше, но повече ме привличаше бизнесът. Във фирмата трябваше да се занимавам с търговски и бизнес дела. Откровено казано, мислех, че имам усет за тях. Баща ми притежаваше една от най-големите компании в света. Помолих го да ми намери работа там, но той отказа.

— Искала си да започнеш от върха — каза Трейджър с насмешка. Тя пое въздух дълбоко, за да овладее раздражението си.

— Не, мистър Трейджър. Всъщност, бих се съгласила на всякаква работа, но исках да е истинска, а не измислена. Исках да имам възможността да покажа на какво съм способна. Баща ми каза, че не е необходимо да работя. Каза още, че не обича да наема на работа роднини. Роднините, особено чуждокръвните, завиждат най-много и стават изменници.

— Разумно — каза Трейджър.

— О, така ли? Брат ми работеше в една от компаниите на баща ми. Казах му, че прилага двоен стандарт. — Сцената беше пред очите й докато говореше. — Той се ядоса. Каза, че никога не е одобрявал това, че съм станала адвокат. Каза, че трябва да се занимавам главно с организиране на благотворителни мероприятия и с отглеждане на деца.

Трейджър се засмя.

— Ами бащата трябва да познава дъщеря си, нали така?

Ядът й се засилваше, точно както се бе случило тогава.

— Така ли мислите? Аз си тръгнах и никога не се върнах повече. В джоба си имах точно единайсет долара. Оттогава нито съм го помолила за пари, нито ми е дал. Без помощта на баща си успях да основа собствената си компания. Взех пари на заем и ги върнах до последния цент. Построих „Ийст Порт“, една от главните атракции на Ню Йорк сити. От единайсет долара направих милиони и всичко това дължа единствено на себе си. Мисля, доказах, че баща ми не беше прав.

Усмивката на Трейджър бе направо подигравателна.

— Може да не е бил прав и когато те е предложил за Арката. Помислила ли си някога за това?

Тя знаеше, че той се опитва да я въвлече в ожесточен спор. Твърдо бе решена да не му позволи това удоволствие.

— Това вие тук ще решите.

Трейджър тъкмо се канеше да каже нещо, но Блейк го прекъсна.

— Достатъчно, Франклин. Нека и някой друг да се изкаже. Ти, Джон? — Избра брокера, защото Джон Робертсън се бе въздържал при първото гласуване.

Робертсън се опита да вдигне грамадното си тяло от стола, но се отказа.

— Имате ли нещо против ако ви наричам Виктория?

— Ни най-малко.

Приятна усмивка се разля по месестото му лице.

— Виктория, бихте ли ни казали какво мислите за Ню Йорк?

— Боя се, че не ви разбирам напълно.

Той кимна.

— Признавам, че въпросът е малко неясен. Има хора, които мислят, че този град няма бъдеще. — Той погледна към Трейджър. — Много хора, достойни хора, са ужасени от престъпността, жилищния проблем и всичките други проблеми, с които са пълни вестниците всеки ден. Какво мислиш за това?

Беше тема, която ѝ допаднаше.

— Аз съм влюбена в Ню Йорк. Винаги съм била. Приказките, както всички знаем, не означават нищо, но мисля, че делата ми показват какво е отношението ми. Това е чудесен град. Проблемите, за които споменахте, наистина съществуват, има ги във всеки град, но постепенно ще ги премахнем. Бъдещето ми е свързано с Ню Йорк. Построих „Ийст Порт“ и сега възнамерявам да осъществя един още по-голям проект. Изцяло съм свързана с този град. Той е част от мен. Не зная дали това искахте да чуете, но това е мнението ми по този въпрос.

Лицата им останаха неподвижни — само Илайъс Макензи показа одобрението си. Тя погледна Люк Шоу, но не можа да прочете нищо в погледа му.

Робертсън кимна замислено.

— Доста сериозни намерения.

— Да, наистина съм загрижена за Ню Йорк — усмихна се тя. — Но съм готова да приема всякакви предложения.

— Какво мислите за правата на жените? — Думите на Клифърд Колбърн прозвучаха повече като обвинение, отколкото като въпрос.

— В какъв смисъл? — запита тя рязко.

— Не се кандидатирайте за този пост като представителка на движението за права на жените, нали?

Думите на Колбърн предизвикаха смях сред някои от присъстващите.

— Бях предложена — каза тя спокойно. — Не съм се кандидатирала. Нима гледате на нещата по този начин?

Той леко се смути.

— Как гледам на нещата няма никакво значение за вас, млада госпожице. Тук не е обществен клуб, тук се вършат сериозни дела.

— Да разбирам ли тогава, че според вас жените не са способни да се занимават със сериозни неща?

Бузите на Колбърн почервеняха.

— Бих желал да чуя отговор, а не въпрос — изръмжа той.

— По-спокойно, Клифърд — каза Блейк.

— Мога да се оправя и сама — каза Виктория, опитвайки се да прикрие гнева си. — Аз не съм дошла да ви моля да ме приемете, баща ми ме е предложил. Смятам, че съм доказала, че не стоя по-ниско, от който и да е в тази зала. — Тя спря и задържа погледа си върху всеки от тях поотделно. — Произхождам от богато семейство, както всички вас. Издигнала съм се сама, без помощта на баща си. Мисля си, че малко от вас могат да кажат същото.

Клифърд Колбърн избухна.

— Харесва ли ви да понасяте подобни неща на всяка наша среща? Ако я допуснем при нас, ще се превърнем в дискуссионен клуб.

— Чакай, Клифърд — каза Блейк бързо. — Виктория Ван Хорн е наша гостенка. Поканихме я. Има право да очаква от нас да се държим учтиво.

— Клифърд е прав — каза Трейджър високо. — Не понасям агресивни жени. Тя предизвика този тон. Това няма нищо общо с учтивостта.

Тя погледна отново Люк Шоу. Той само наблюдаваше с учудено изражение и й се стори, че може би дори се забавлява.

— Мистър Трейджър — каза тя, изговаряйки отчетливо всяка дума, — вероятно мрази всяка жена, която познава. Познавам този тип

мъже. Можете да ги окачествите с всякакви думи, но всичко, в крайна сметка, се свежда до предразсъдъци.

— Чакай една минута — избухна Трейджър. — Не можеш да влезеш тук и да се държиш по такъв начин, поне не трябва да го правиш ако очакваш да разгледаме членството ти.

Блейк се опита да се намеси, но тя го прекъсна.

— А как очаквахте да се държа? Като някоя изплашена бедна женица, която се опитва да си намери работа в машинописно бюро? Наистина ли очаквахте да дойда тук, да седна с ръце на скута и да моля за височайшето ви одобрение? Ако това сте очаквали, ще има много да чакате.

— Браво — засмя се Илайъс Макензи, — все едно, че чувам баща ти.

Гласът на Трейджър се извиси над останалите.

— Знам всичко, което трябва да знам и чух всичко, което очаквах да чуя. Хайде да гласуваме.

Блейк стана и погледна към Трейджър.

— Нямаш думата. Има ли още въпроси към мис Ван Хорн?

— Сандър — каза посланик Литъл, — може би ако помолим мис Ван Хорн да излезе за момент, ще можем да обсъдим всичко, без да я притесняваме.

Блейк поклати бавно глава и погледна Виктория.

— Моля за извинение — каза той. — Получи се доста неприятно. Не бе предвидено да протече по тази начин, уверявам те.

Виктория се изправи и ги погледна. Бе се надявала, че Люк Шоу ще я защити, но той не го направи. Лицето му си оставаше все така безизразно.

Погледна Сандър Блейк.

— Тук съм, защото бях поканена. Баща ми ме е предложил и аз само изпълнявам желанието му. Ако бъда избрана, ще направя всичко, на което съм способна. Ако не, изобщо няма да се разсърдя. — Говореше спокойно въпреки притеснението си. — Благодаря ви за любезността, господа.

Виктория се обърна и напусна бързо залата. Затвори вратата зад себе си и изведнъж се почувства окрилена. Сега вече нямаше да я изберат, но поне не им бе разрешила да я унижат.

Качи се бързо по стълбите и излезе от музея. Доволна бе, че е навън. Поиска ѝ се да изпие нещо. Изпита нужда да бъде сред хора, хора, които оценяваха това, което беше постигнала. Изведнъж реши, че ще отиде в Карлайл. Щеше да им покаже, че не могат да я уязвят.

Тя не очакваше да намери лесно такси в този час, но за нейна изненада това не се оказа проблем. Каза адреса на шофьора. Пулсът ѝ биеше като барабан. След малко започнаха и сълзите.

Сесил Драйкър бе чул всичко. Вниманието му основно бе приковано върху репликите, разменени между Виктория Ван Хорн и членовете на Арката. Почувства облекчение, когато тя излетя от залата. Това бе краят ѝ. Тая кучка никога нямаше да получи съгласието им.

Драйкър се отпусна и изпита такова задоволство, като че ли сам бе прогонил жената. Остана на стола, за да чуе това, което следваше. Надяваше се, че ще продължат да се карат. Бе толкова вълнуващо.

Отвратеният глас на Сандър Блейк изпука в слушалките на Драйкър.

— Намирам целия разговор за ужасяващ — каза той.

— Глупости — сопна се Франклин Трейджър. — Видя как се държа тя, Сандър. Съвсем типично — поредната пробивна жена, която се опитва да завладее света. Страшно добре стана, че я разбрахме какво представлява, преди да е станало твърде късно. — Говореше като победител.

— Настоявам да гласуваме. — Драйкър позна съдържаните нотки в гласа на посланик Литъл.

Драйкър харесваше Литъл. Струваше му се, че е сериозен човек.

— Поддържам предложението. — Драйкър не беше сигурен чий бе този глас. Съжаляваше, че не бе инсталирал видеокамери, но те не можеха да се скрият така лесно.

— Добре, щом казвате така. — Гласът на Блейк стана гневен. — Ще започна аз. Гласувам Виктория Ван Хорн да бъде одобрена.

Заговори Франклин Трейджър.

— Сигурен съм, че няма да се изненадате, като ви кажа, че съм против. Гласувам с „не“.

— Ти си следващият, Клифърд — каза Блейк.

— Солидаризирам се с Франклин. Гласувам против.

— Вероятно се досещате за становището ми. — Драйкър разпозна гласа на Илайъс Макензи. — Според мен тя е чудесна млада

жена. Мисля, че ѝ го дължим заради баща ѝ. Гласувам за...

— А ти, Джон?

Последва дълга пауза. Драйкър се подразни от мълчанието. Накрая Джон Робертсът каза:

— Ако трябва да бъде откровен, тя ми харесва. Но като зная какво мислят някои от вас, струва ми се, че присъствието ѝ ще ни раздели. Гласувам против единствено поради тази причина.

— Браво, Джон — каза Трейджър.

— Твой ред е, посланик — каза Блейк. — Каква е твоята позиция?

Драйкър се усмихна. Литъл бе консервативен, не говореше много, но когато кажеше нещо, бе логичен и убедителен. Според Драйкър Литъл никога не би позволил жена да членува в Арката.

— Много мислих по този въпрос — каза Литъл тихо. — Времената се менят. Гласувам за приемането на младата дама.

Драйкър бе шокиран. Нещо повече, бе ядосан. Реши, че никога повече няма да вярва на Литъл.

— Това прави трима на трима — каза Блейк изненадано. — Сигурен съм, че не би желал твоят глас да е решаващият, Люк, но като че ли сега всичко зависи от теб.

Отново настъпи напрегнато мълчание.

— Искам да бъда съвсем откровен — каза Люк Шоу. — Моята компания се е ангажирала да извърши част от строителната работа за новия проект на мис Ван Хорн. Ако някой реши, че има конфликт на интереси, ще се въздържа от гласуване.

— Не вярвам някой да си помисли... — започна Блейк, но Трейджър го прекъсна.

— Не се обиждай, Люк, но договорът голям ли е? Искам да кажа, голяма ли е нейната част?

— Франклин, това вече е прекалено. — Тонът на Блейк бе рязък.

— Няма проблем — каза Люк. — Ще отговоря с удоволствие. Договорът ни с нея е само един от многото, които непрекъснато сключваме.

— Ще се отрази ли на решението ти?

Шоу се засмя.

— Не, Франклин. Мога да го заявя съвсем честно.

— Тогава всичко е наред. Що се отнася до мен, Люк може да даде гласа си — измънка с неудоволствие Трейджър.

— Някой друг да има въпроси или възражения? — попита Блейк. Изчака малко. — Добре, приемам, че мълчанието ви означава съгласие. Можеш да гласуваш, Люк.

Пулсът на Драйкър препускаше лудо. Шоу бе разумен, но бе твърде млад. А Виктория Ван Хорн беше красива. Напрежението му растеше.

— След последната ни среща аз също много мислих за това. Никак не ми се искаше моят глас да е решаващ. — Беше ясно, че Шоу се чувстваше неудобно. — В момента сме изправени пред две взаимно изключващи се традиции.

Обикновено изпълняваме желанията на починалия, което бихме направили и сега, само дето той е предложил дъщеря си. От друга страна, тук са членували винаги само мъже.

На Драйкър му се искаше да изкрещи. Не му се слушаха речи, единственото, което го интересуваше, бе резултатът.

— Предполагам, че трябва да съвместим двете традиции — продължи Шоу. — Не трябва да правим промени заради самите промени. Но съм убеден, че приемственост е необходима. Дълбоко уважавам Хънтър Ван Хорн и възнамерявам да уважа желанието му. Ще гласувам за нея.

— Какво? — Извикаха едновременно Франклин Трейджър и Сесил Драйкър. Драйкър трепереше от яд.

— Люк, да не си полудял? — избухна Трейджър. — Това ще бъде краят ни.

— Чакай — прекъсна го Блейк. — Всички да мълчат! — Думите му накараха залата да замълчи. — Гласуването бе честно. Въпросът е приключен.

— За теб може би да — отговори сопнато Трейджър.

— Да не би да искаш да подадеш оставка, Франклин? — Задоволството в гласа на Илайъс Макензи бе неприкрито.

Изведнъж всички утихнаха.

— Няма да взимам бързи решения — каза Трейджър тихо. — Но ще ви уведомя, когато съм готов.

— Чакай, ще дойда с теб, Франклин — каза Клифърд Колбърн ядосано.

— Ако няма други въпроси — каза Блейк, — закривам събранието.

Драйкър захвърли слушалките.

— Да върви по дяволите — каза на висок глас. Не можеше да удържи гнева си — избирането ѝ му подейства като лична обида. Закле се, че ще накара тази мръсница да му плати за това.

Движението бе много натоварено и ѝ се струваше, че никога няма да стигне то „Карлайл“. Шофьорът на таксито не бе склонен към разговори, гледаше пред себе си и непрекъснато надаваше клаксона.

Виктория се чувстваше страшно изморена след дългото пътуване до Хонконг и обратно. Среднощните разкрития на Йон Кругар я бяха потиснали и уплашили. Неочакваната неприязън на членовете на Арката също бе допринесла за това. Влиянието на всичко преживяно подсилваше напрежението ѝ и я караше да се чувства самотна и безпомощна.

Струваше ѝ се, че е кораб без кормило в бурно море, без да знае къде ще я захвърлят вятъра и вълните. Бе рискувала всичко. Бе предала вярата на баща си.

Пътуването до Карлайл отне повече от половин час. Някой ѝ махна от фоайето. Тя се усмихна. Много от присъстващите бяха облечени официално. Съжаляваше, че не бе имала време да се преоблече.

Отиде до телефона и се свърза с Джойс Спиц.

— Джойс, върнах се. Останах в Хонконг един ден повече. Ще можеш ли да дойдеш утре на закуска? Имам да говоря за някои неща с теб. Бих предпочела да не е в кабинета ми.

— Разбира се, мис Ван Хорн. Къде и кога?

— Има един хубав ресторант в Дорсет. И друг път съм закуствала там. — Махна с ръка на минаващия покрай нея президент на банка. — Осем часа рано ли е?

— Не, добре е.

— Ще се видим там.

Виктория затвори телефона. Беше рисковано да говори с Джойс Спиц в кабинета си. Предпазливостта ѝ може би беше налудничава, но ѝ се струваше, че е изключително необходима в този момент.

Тълпата понесе Виктория и тя се озова в средата на голяма група от хора. Свикнала бе с погледите на околните — това бе цената на известността, макар и подобно внимание да не ѝ бе приятно.

Тържеството бе в разгара си. Келнерът ѝ подаде чаша шампанско. Не беше от най-доброто, но имаше нужда от нещо, което да повдигне настроението ѝ.

Глътна го бързо и си взе още едно. Веднага почувства ефекта.

Бе решила да дойде на партито, за да демонстрира храброст, но сега съжаляваше. Бе напълно изтощена, както физически, така и психически. Мисълта за апартамента и леглото и се струваха неосъществима мечта. Реши да поднесе почитанията си на главния организатор и да се измъкне незабелязано.

Изведнъж зърна красив мъж, който като че ли си проправяше път към нея. Беше синът на посланик Литъл, конгресмен, за когото се говореше, че има аспирации към Сената. Беше по-младо и по-красиво копие на баща си. Споменът за посланик Литъл и останалите в Арката събуди отново гнева ѝ.

Въпреки, че бе ядосана, трябваше да признае, че младия Литъл бе много привлекателен. Поведението му бе приятно и непринудено. Имаше хубава и гъста коса, започнала да се прошарва над слепоочията. Бари Литъл впечатляваше с почти класически черти на лицето. Строен и висок, той се движеше с грациозността на атлет. Заразителната му усмивка изглеждаше съвсем истинска.

Приближи се до Виктория.

— Срецали сме се няколко пъти — каза той. — Аз съм Бари Литъл.

— Спомням си. Как сте, конгресмен?

Той взе поднесената му чаша.

— Много добре. Освен това съм и пратеник на боговете.

— Моля?

Той се засмя.

— Предполагам, че си помислихте: този наистина е кандидат за лудницата. Не звучи много добре, може би, но е вярно.

Тя се зачуди дали не е малко пиян, или пък си прави шега, която тя не може да разбере.

Реакцията ѝ му се стори забавна.

— Ето, още един объркан гласоподавател. Ако успея да го постигна с всички, успехът ми е в кърпа вързан. — Той я потупа по ръката нежно. — Както разбирам, идвате направо от кратък разговор с баща ми и другарчетата му.

Тя кимна.

— От Арката. Точно така.

— Как може такава красива, интелигентна млада жена като вас да има нещо общо с ония дърти динозаври? Ако ме питате мен, те са изостанали поне с един век. Те са обаче боговете, за които споменах.

— И вие сте техен пратеник?

Той доизпи шампанското си и се усмихна.

— Нямам крила на краката си, за съжаление, а само обувки Гучи. И ние, пратениците, се променяме в крак с времето.

Изведнъж ѝ се зави свят. Чак сега разбра колко важна бе Арката за нея.

Той я хвана внимателно за ръката.

— Виктория, добре ли си?

— Всичко е наред. Само дето не съм яла цял ден и съм спала съвсем малко. И това сега е резултатът.

— Хайде, ела — поведе я бързо през тълпата към асансьора.

— Къде отиваме?

Той продължи да я държи за ръка.

— Да ти намеря нещо за ядене.

— Предпочитам да си отида къщи. Имам нужда повече от сън, отколкото от храна.

Той се усмихна, но поклати отрицателно глава.

— Ще ми направиш това удоволствие, нали? Надолу по улицата има един прекрасен ресторант. „Париоли Романисимо“ — очевидно италиански. С помощта на пица и хубаво червено вино ще станеш чисто нов човек. Гарантирам.

Обикновено не се съгласяваше с нарежданията на мъжете, но този път бе благодарна за помощта. Беше толкова внимателен.

Когато излязоха на улицата, тя вече се чувстваше по-добре. Главата ѝ се бе прояснила.

Макар и елегантен, малкият италиански ресторант беше полупразен. Навсякъде бяха поставени свежи цветя и това ѝ подейства много приятно. Не се обиди, когато той ѝ поръча вечеря, без да я попита. Толкова беше хубаво, че някой друг поема отговорността върху себе си.

Виното бе чудесно и апетитните предястия събудиха глада ѝ. Започна да яде лакомо.

Той я наблюдаваше със задоволство.

— А казват, че ние, републиканците, не искаме да нахраним гладните.

Тя му се усмихна.

— Идеята беше много добра.

— Толкова си изгладняла, че забрави за посланието ми от боговете.

Тя забеляза, че този път усмивката му не бе така лъчезарна.

— По-скоро си мисля, че ми е ясно какво са решили боговете.

— Искаш ли да се обзаложим? — Лицето му бе безизразно.

Тя избърса устни със салфетката.

— Не се обзалагам често. Само ако залогът е висок.

Той се засмя тихо.

— Дълбоко в душата си всички строители са комарджии. Какъв ще бъде залогът сега?

— Ако спечеля? — попита тя.

— Или ако загубиш.

Тя отпи пак от виното.

— Какво имаш предвид?

— Нищо чак толкова неприятно — усмихна се той. — Ако загубиш, ще трябва да прекараш вечерта с мен. — Усмивката му премина в смях като видя реакцията ѝ. — Не това имам предвид, Виктория. Просто ще прекараме една приятна вечер навън, това е всичко.

— А ако спечеля?

Той сви рамене.

— Веднага след като се нахраниш ще те изпратя до вас и ще изчезна от живота ти, поне за тази вечер. Намираш ли, че е справедливо?

Тя си припомни враждебността, с която я бяха посрещнали в „Хаберман“.

— Мисля, че да.

— Е, какво съобщение трябва да ти предам?

— Трябва да ми кажеш — учтиво, разбира се, че след внимателна преценка в Арката са решили да не уважат желанието на баща ми. Предложението за членството ми е било отхвърлено без много шум.

— Само това?

— О, може би инструкциите предвиждат да го кажеш по-тактично, но това е смисъла — несъгласие, независимо колко красиво е поднесено.

Тя не можеше да прочете нищо по лицето му. Той отпи от виното си.

— Къде би искала да отидем тази вечер? Разбрах, че в „Свети Рийджис“ свири прекрасен оркестър, автентичен чикагски джаз.

Тя замига срещу него.

— Не разбирам.

Той вдигна чаша.

— Тази вечер ти стана легенда, незабравим момент от историята. Баща ми каза, че са те избрали за член на Арката.

Салфетката падна от ръцете ѝ.

— Моля те, не си прави шеги с мен, Бари. Не мога да повярвам, че са ме приели, особено след всичкото, което се случи там.

Той остави чашата си и взе ръката ѝ.

— Баща ми казва, че е било много рисковано. Каза ми още да ти предам, че решаващият глас е бил неговият. Но всички политици са еднакви. На твое място не бих му повярвала. Както и да е, важен е резултатът. Той знаеше, че ще бъдеш в „Карлайл“ и ме помоли да те намеря и да ти предам новината. Поздравлявам те.

Неканени сълзи бликнаха от очите ѝ. Избърса ги бързо със салфетката.

— Честно казано, мислех си, че това изобщо не ме интересува, но очевидно, не е било така.

Той кимна.

— Да станеш член на Арката е огромно постижение. А това, че си първата жена е осмото чудо. — Замълча. — Виж какво, Вики, ако си много изморена, няма да искам от теб да спазиш облога. Ще го отложим за друг път.

Тя се засмя, след това изпи виното си. Келнерът дойде бързо и напълни отново чашата ѝ.

— Съгласна съм, Бари, наистина е чудо. Не може да не го отпразнуваме. Дано тази победа обърне нещата в моя полза.

Вдигнаха чаши.

Очите на Бари Литъл светеха от удоволствие. Радостта му бе видима, но тя не беше заради нейния успех. Баща му бе предоставил възможността да се изплъзне от опеката и това щеше да бъде първата му вечер на свобода. Той вдигаше тост за своя успех, не за нейния. Усмихна ѝ се, мислейки си, че може би тя ще му осигури постоянен достъп до свободата.

— За бъдещето — каза той със светнал поглед.

Оркестърът в „Свети Рийджис“ ги пренесе в Чикаго от миналото. С всяка следваща мелодия музикантите свиреха все по-вдъхновено. Шампанското се лееше и тя започна да чувства опиянението, за първи път от седмици насам ѝ беше наистина добре. Надвисналата върху компанията на баща ѝ заплаха и възможния провал на собствения ѝ проект сега ѝ се струваха толкова далечни. Тя запя заедно с музикантите. Забрави тревогите и умората си и се отдаде на удоволствието от музиката, виното и смеещите се очи на Бари Литъл.

Започна бавно да идва на себе си, изплувайки и отново потъвайки в сън, прекъсван от шума на улицата. Виктория се обърна и ръката ѝ се допря до мека плът. Незабавно се разбуди. Обърнат с гръб към нея, на леглото спеше Бари Литъл.

Тя се огледа. Бяха в луксозна хотелска стая. Слънцето проникваше през полуотворените завеси. Дрехите им лежаха разхвърляни по пода. Тя се опита да стане, но ѝ попречи силно главоболие и виене на свят. Затвори очи и се помъчи да си спомни какво се бе случило.

След като излязоха от „Свети Рийджис“ тя имаше смътен спомен за още няколко места. Бари знаеше съвсем точно къде е най-хубавата музика, обикновено в екзотични, а понякога и неугледни заведения. Струваше ѝ се, че му е говорила за служебните си проблеми. Оттам нататък всичко останало бе мъгла. Неясно си спомняше някакво парти в „Гринич Вилидж“ и странната смесица от хора. Спомняше си също, че имаше кокаин и че я караха да опита. Тя изпитваше ужас от наркотици и се чудеше дали се бе съгласила, или не.

Учудващо добре си спомняше, че се любиха. С напредването на вечерта Бари ѝ харесваше все повече и повече. Очите му, гласът му, ласките му — всичко у него я бе накарало да му се отдаде без

колебание. Беше ѝ доставил такова удоволствие със силата и нежността си. Сторил ѝ се бе почти мистичен.

Знаеше, че най-накрая бе намерила някой, на когото да разчита, силен мъж, който ѝ предлагаше любов и подкрепа. Тя се притисна поблизо до него и почувства топлината на тялото му. Беше готова да потъне отново в сън, когато изведнъж си спомни за закуската с Джойс Спиц.

Джойс Спиц пристигна в ресторанта на хотела няколко минути по-рано. Потърси Виктория Ван Хорн, но не я видя. Помоли за маса в дъното и си поръча кафе.

Последните няколко дни бяха едновременно вълнуващи и объркващи. Възстановена бе на старата си работа като секретарка на президента на компанията, но без никакви задачи и задължения. Отношенията вътре в компанията бяха напрегнати както никога преди. Върна се на предишното си място, но въпреки това бе аутсайдер. Привилегировани бяха само привържениците на Чилтън Ванс.

Никой не познаваше „Ван Хорн Ентърпрайзис“ по-добре от нея. Беше отишла на работа там след завършване на гимназията. В продължение на няколко години бе посещавала редовно вечерни курсове по бизнес администрация, които бе завършила с отличен успех. Бе преминала през всички отдели и нива в компанията. Това бе смисълът на живота ѝ и тя никога не съжали за този си избор. Работата там ѝ бе дала много повече, отколкото който и да е мъж би могъл да ѝ даде. Всичките ѝ приятели бяха служители на „Ван Хорн Ентърпрайзис“. Никога не бе изпитала нужда от семейство и деца. Нейното семейство беше корпорацията.

След като бе възстановена на предишното си място, Джойс се постара да възстанови връзките си, да разбере какво става и, което беше по-важно, какво предстоеше да се случи. Случайният наблюдател би си помислил, че е просто любопитна, но действията ѝ бяха добре обмислени.

Бяха се потвърдили най-лошите ѝ подозрения. За краткото време след смъртта на Хънтър Ван Хорн Чилтън Ванс беше настанил бързо свои хора на най-важните постове. Бе действал бързо, но умело. Никой не беше уволнен. В тактиката му влизаше създаването на нови работни

места и то все отговорни. Новите хора бяха подчинени пряко на Ванс. Виктория Ван Хорн може и да беше президент, но компанията се контролираше от Чилтън Ванс.

Хънтър Ван Хорн — истински майстор на корпоративните интриги — я бе обучил добре. Ясно беше, че Ванс не би могъл да напредне толкова бързо и безпрепятствено без предварително подготвен дългосрочен план. Тя се бе съмнявала в лоялността на Ванс още докато Ван Хорн беше жив. Бе чула слухове. Сега всичко се потвърди. Всичко бе ясно, с изключение на едно — защо Ванс бе подкрепил назначаването на Виктория на мястото на баща ѝ. Това бе мистерия, която Джойс Спиц възнамеряваше да разнищи.

Погледна часовника си. Виктория закъсняваше. Хънтър Ван Хорн беше маниакален на тема точност, качество, което очевидно не бе предал на дъщеря си. Джойс си поръча още кафе и помоли сервитьорката да ѝ донесе вестник. Прегледа го, докато пиеше кафето. Никога не четеше клюкарските страници, но този път ги погледна да не би случайно някое от споменатите там имена да ѝ е познато.

Името Хънтър Ван Хорн Младши изведнъж попадна пред очите ѝ.

Бяха само няколко реда на края на страницата:

„Вече се чува думкането на барабаните, вещаещи началото на битката между двете деца на починалия неотдавна легендарен бизнес магнат. Ослепителната Виктория Ван Хорн, новият шеф на «Ван Хорн Ентърпрайзис» — гигантът, който притежава половината свят — ще се изправи срещу брат си, Хънтър Ван Хорн Младши. Той има намерение да ѝ отнеме всичко. Уол Стрийт е изправен пред грандиозен скандал. Очевидно това ще бъде интригата през лятото. Ох, да имам играчките на най-богатите. Всички знаем колко жестоки могат да бъдат децата, нали? Очаквайте продължение.“

Джойс прочете написаното отново. Разбира се, всичко беше изфабрикувано. Самият Хънтър Ван Хорн бе голям майстор на тези неща. Джойс знаеше, че някой известен човек е подал информацията

на журналиста, като му е обещал, че ще има и още. Планът беше съвсем ясен. Не бе ясно само кой го беше направил и защо.

Джойс така бе потънала в мислите си, че забеляза Виктория чак когато тя се приближи до масата.

— Извинявай, че закъснях. Мисля, че будилникът ми се е повредил. — Виктория седна. Избягваше да погледне Джойс в очите, защото не обичаше да лъже. Чувстваше се виновна и заради Бари Литъл, което я изненада, тъй като тя беше свободна, а неговият развод бе почти приключил.

— Няма нищо — каза Джойс, опитвайки се да прикрие изненадата си. Виктория изглеждаше ужасно. Очевидно бе взела душ съвсем скоро, тъй като косата ѝ бе още мокра. Гримът ѝ не можеше да прикрие бледността ѝ, очите ѝ бяха подпухнали и зачервени. По всичко личеше, че това са следите от тежко препиване.

Виктория си поръча само сок и кафе. Самата мисъл за бекон и яйца ѝ бе отвратителна.

— Добре ли сте? — попита Джойс.

— Разбира се. Още не мога да се оправя съвсем от пътуването — каза тя като изгълта сока наведнъж, след което започна да пие кафето на бавни глътки.

— Видяхте ли вестниците? — Джойс ѝ подаде вестника. — Писали са нещо за вас.

Виктория прочете съобщението, след това погледна Джойс.

— Нищо не разбирам. Току-що ме избраха за президент, и още не съм имала възможността да направя нищо, нито добро, нито лошо. Няма причина за каквато и да било промяна. — Намръщи се. — Мисля, че това е някоя от безмозъчните идеи на брат ми. Сигурно е много притеснен.

Джойс се почуди дали Виктория беше способна да мисли добре в този момент. Беше изненадана. Беше чула много за дъщерята на Хънтър Ван Хорн, но никога не бе ставало дума за алкохол.

— Откровено казано, мисля, че може би е по-сериозно от това.

— Моля те, кажи ми честно какво мислиш.

— Сигурна ли сте, че искате да го чуете сега?

Виктория кимна.

— Сигурно видът ми е ужасен. Но нищо, моля те, продължавай.

— Мисля, че ви готвят нещо. Истината е, че някои хора искаха да купят компанията на баща ви. Положението не бе никак добро, когато той почина. Боя се, че и сега е същото.

— И аз мисля така.

— Може би само така ми се струва, но си мисля, че това във вестника е само началния залп на битката за компрометирането ви.

Виктория замислено отпи от кафето.

— Не виждам никаква логика в това. Ако са искали да се освободят от баща ми, са го постигнали съвсем естествено със смъртта му. Защо тогава да ме избират на неговото място? Освен това, кой има полза от всичко това?

— Чилтън Ванс.

По лицето на Виктория се изписа недоумение.

— Той ме помоли да приема. Не разбирам какви мотиви може да е имал.

Джойс замълча и след това отговори.

— Това, което мога да кажа, са всъщност само предположения.

— Нека да ги чуя.

Джойс пое дъх.

— Окей, мисля, че Ванс иска да има пълен контрол върху компанията. Той може да го направи само ако мнозинството от борда на директорите е твърдо на негова страна. Мисля също, че той мамеше и баща ви, така че бордът да го изхвърли и да се обърне към Ванс в качеството му на спасител.

— Той можеше да поеме този пост след смъртта на баща ми.

— Вярно е, можеше, но щеше да бъде само изпълняващ длъжността. Щеше да трябва да се занимава с всички проблеми на компанията. Между другото, според мен той самият е причината за тях. Ако успее да дискредитира вас и брат ви, компанията ще изглежда обречена. Тогава бордът ще се обърне към него, точно както го е замислил първоначално. По този начин никой няма да свързва проблемите с него.

Виктория си спомни какво ѝ бе казал Йон Кругар. Всичко отиваше на мястото си.

— Това ми се струва доста рисковано.

Джойс поклати глава.

— Не е. Повярвайте ми, подобни неща се случват всеки ден в големите корпорации. Залогът е много висок. За власт и престиж хората са готови на всичко.

— Защо Ванс би искал да контролира компанията, ако тя е в такова лошо състояние?

Джойс се усмихна.

— Най-напред, всичко, което той успее да направи, ще изглежда добро. Освен това, „Ван Хорн Ентърпрайзис“ има все още доста потенциал. Една внимателно извършена операция може да спаси пациента и той го знае.

— Като например?

— Първото, което трябва да се направи, е да се продаде филмовата компания, и то незабавно.

— „Прометеус Пикчърс“? Прочетох, че при тях положението е добро. Скоро трябва да представят много силен филм.

Джойс поклати глава.

— Такива бяха намеренията им. „Огнена душа“ трябваше да стане втори „Челюсти“, но получи много лоши отзиви още на предварителните прожекции. Страхотен провал. — Усмихна се. — Както ви казах, аз съм от много отдавна в компанията и си имам собствени източници на информация.

— Ако нещата са толкова зле, Джойс, кой би купил студиото?

— Познавам някои от хората, с които баща ви беше разговарял. Те биха могли да го използват, за да укрият част от данъците си. Естествено, продажбата няма да донесе печалба, но ще се отърве от това губещо звено.

— Само че аз не мога да го продам без разрешението на борда на директорите.

Джойс кимна.

— Вярно е.

— Очевидно Чилтън Ванс контролира мнозинството от борда, така че стигаме пак в изходно положение.

— Ще трябва да постъпим като него. Всичко е въпрос на политика. Ще трябва да ги спечелите на своя страна.

— Като слушам това, мисля си, че нямам кой знае какви шансове.

Безизразното лице на Джойс изведнъж се оживи.

— Няма алтернатива. Ще ви измести като използва брат ви, който ще стане жертвеното агне, но още не го знае. Виктория, Ванс се кани да ви унищожи.

— Какво мога да направя?

— Трябва да имате власт над борда.

Виктория замълча, след това отпрати поглед към Джойс.

— Как би постъпил баща ми?

Джойс я погледна право в очите.

— Не съм съвсем сигурна, но знам едно: нямаше да се предаде без жестока битка.

Виктория се пооживи. Отпи бързо от кафето си, след това поиска сметката.

— Ако очакват битка, те нямат и понятие, че ще се боря на живот и смърт. И ще започна още сега. Ще ми помогнеш ли?

Джойс Спиц се засмя.

— Спомняте ли си какво ви казах, че е най-голямото ми предимство?

За пръв път и Виктория се засмя.

— Хайде, Джойс, да вървим.

Самолетът за Хюстън щеше да излети всеки момент. Люк Шоу трябваше да дойде в Тексас, за да предложи офертата на компанията си във връзка със строителния проект за Африка. В разходната част трябваше да се включат и различни местни данъци и такси, които в Тексас смятаха за подкуп, но в развиващата се африканска държава ги наричаха постъпления. Всичко това не можеше да бъде обяснено в писмо или по телефона. Пътуването не бе приятно, но беше само за два дни. Щеше да си струва труда, ако можеха да сключат сделката.

Той се опитваше да се съсредоточи върху документацията, но мислите му непрекъснато се връщаха към Виктория. Удивляваше се на самообладанието, което бе демонстрирала на срещата на Арката. Беше обаче ядосан на себе си. Твърде много му харесваше идеята, че сега ще я вижда редовно.

Чу съобщението за излитане и се нареди на опашката сред останалите пътници. Щеше да я вижда на всяка среща на Арката, както и по повод на новия ѝ проект.

Разбираше, че не трябва да се поддава на тези мисли. Виктория просто беше член на Арката, а „Хъдзън Ривър“ не бе нищо повече от бизнес като всеки друг.

На Люк Шоу не му трябваха вече сериозни връзки. Те бяха му донесли твърде много разочарования в миналото и затова не трябваше да отдава такова значение на Виктория Ван Хорн. Нямахше нито време, нито желание за това.

И въпреки всичко мислите му непрекъснато се връщаха към нея и това го дразнеше.

Телефонът не бе спрял да звъни от момента на появяването на сутрешните вестници. Прислужницата на Младши казваше, че го няма. Тим Бъроуз, неговият рекламен агент, бе настоял цялата информация за пресата да минава през него. Признавайки безсилието си, Младши се бе съгласил с удоволствие.

Отговори единствено на обаждането на Чилтън Ванс. Сесилия влезе в стаята точно когато вдигаше телефона и веднага разбра, че нещо не е в ред. Младши отговаряше тихо и едносрично. Когато бе ядосан, си хапеше долната устна и сега тя видя, че я беше ухапал почти до кръв.

Младши затвори телефона с трясък.

— Кой беше? Какво се е случило? — попита Сесилия.

Младши се изправи и тръгна към бюфета. Наля си голяма чаша бренди. Брадата му трепереше както тогава, когато го бе видяла пиян последния път.

— Брендите няма да ти помогне — каза тя заядливо.

Той го глътна наведнъж, след това я погледна.

— Абсолютно права си. Но се чувствам по-добре и това е най-важното.

— Имаш ли намерение да ми кажеш какво се е случило, или трябва сама да разбере?

Той се намръщи.

— Беше Чилтън Ванс. Чул е, че прекрасната ми сестричка снощи е била избрана за член на Арката.

— Това е абсурдно.

Младши си наля още бренди, но не пи от него.

— Боя се, че не е. Информацията на Чилтън идва от Франклин Трейджър. Франклин е член на Арката. Остро се е противопоставил, но въпреки това са я избрали. Спечелила е с малко, ако това има някакво значение. — Тонът му бе приглушен и равен, като че ли съобщаваше за смърт в семейството.

— Не мога да повярвам — изкрещя тя. — Ще трябва да го провериш.

Той кимна.

— Познавам Франклин много добре и няма защо да му обаждам. Няма още официално съобщение, но информацията е напълно достоверна. — Отпи от брендито. — Това е страхотен удар за плановете ни.

— Защо?

Той седна срещу нея, но не я погледна.

— Арката е много мощна. Ако получи подкрепата им, нямаме никакви шансове.

Сесилия изсумтя.

— Ти си ми казал, че Арката съществува, за да подкрепя старите нюйоркски фамилии. Тогава защо ще бъдат на нейна страна?

— Права си. Но Виктория някак си винаги успява да прави чудеса.

От момента на побоя Сесилия не бе проявила никаква нежност или внимание към него. Сега обаче стана и се приближи до стола му.

— Не се тревожи — каза тя, като го погали по косата, — ако следваш съветите на Чилтън, с нея е свършено. Това, че е член на Арката, няма да ѝ помогне.

Той раздразнено блъсна ръката ѝ.

— Не съм чак толкова сигурен.

— Тим Бъроуз ще дойде ли?

Той кимна и отново отпи от брендито.

— Да. Трябва да се оправи с телефонните разговори.

— Не се паникьосвай. Прави каквото ти казва Бъроуз. До края на тази седмица с Виктория ще бъде свършено. Не губи кураж, Младши. Времето е наше, знам това.

Той кимна разсеяно. Сесилия отиде в спалнята си. Гневът ѝ растеше само при мисълта за Виктория Ван Хорн. Ако той не успееше да спре тази кучка, щеше да го направи тя.

Отвори бележника си и започна да търси телефонен номер. Може би той имаше приятел с достъп до секретната информация на Арката, а може и да нямаше. Бе твърдо решена да провери. Знаеше, че за това ще трябва нещо повече от пари. Беше дебел, но имаше хубави очи. Помисли си, че в края на краищата всички мъже са еднакви. Надяваше се само да не вонят на чесън.

Набра номера.

— Мога ли да говоря с мистър Пелегрин? — каза тя.

Като се върна от закуската с Джойс, Виктория позвъни на хотела. Беше оставила бележка, но това не ѝ се стори достатъчно.

Телефонът събуди Бари. Гласът му ѝ подейства ободряващо и тя набързо обясни защо е трябвало да излезе рано. Стори ѝ се, че е разочарован. Дали наистина не се бе влюбила в него? Толкова отдавна не ѝ се бе случвало, че бе забравила за това чувство.

— Защо не дойдеш във Вашингтон с мен днес? — попита той. — Мисля, че няма да съжаляваш.

Поканата бе чудесна, но не можеше да приеме.

— Ако ме питаш мен, Бари, с удоволствие бих зарязала всичко, за да дойда с теб. Но не мога, поне не днес. Както ти казах снощи, малкият ми свят днес има голяма нужда от мен.

— Нагърбила си се с прекалено много, Вики. — Гласът му беше мек като кадифе. — Трябва да си починеш. Това е отговорът. Намери подходящите хора и ги накарай те да вършат работата. Нужно ти е време за себе си.

— Наистина бих искала да се откъсна оттук, повярвай ми.

— Тогава, какво ще правиш в края на седмицата? Можеш да вземеш самолета петък вечер и да се върнеш в неделя. Сигурен съм, че няма да дойде края на света. Ще ти покажа някои прекрасни места. — Той замълча. — Имаш нужда от почивка от време на време, иначе ще полудееш. Все едно че отиваш по работа. Нали ще дойдеш?

Толкова ѝ се искаше да каже „да“. Но не можеше да остави нещата, поне не днес. Никога не беше бягала от трудностите. Но все пак, може би можеше да се уреди нещо. Поне можеше да опита.

— Ще ти кажа след един-два дни — отстъпчиво каза тя.

— Много се надявам, че ще успееш да дойдеш. — Думите му прозвучаха като сърдечна покана. — Е — засмя се той, — ако републиката трябва да оцелее, по-добре да се върна в столицата и да започна да я спасявам.

— По важна работа ли отиваш?

— Не съвсем — отговори той. — Ще трябва да присъствам на заседание на подкомитета. Нищо особено, но аз съм председателят и трябва да съм там.

— Мога да изпратя служебната лимузина да те заведе до летището.

— Благодаря, Вики, но не искам да те притеснявам. Ще взема такси. Искаш ли да дойдеш с мен? Поне до летището.

— Бари, знаеш, че искам, но няма да мога.

Той се засмя.

— Тогава ми обещавай, че ще дойдеш в края на седмицата.

Той затвори телефона, преди да чуе отговора ѝ. Тя остави слушалката и се замисли. Всичко в живота ѝ се случваше толкова бързо. Но някак си не ѝ изглеждаше истинско.

Бари Литъл седна удобно в таксито и се отпусна. Погледът му се рееше по улиците на Манхатън докато шофьорът си пробиваше път и бързаше към летището Ла Гуардия.

Виктория Ван Хорн се бе оказала прекрасна изненада. От опит знаеше, че красивите жени позволяваха да бъдат обичани, без те самите да участват в това. Въздържани, дори студени, те като че ли казваха, че красотата им сама по себе си е достатъчна. Но Вики бе страстна, на моменти дори учудващо страстна. Литъл познаваше възможностите си, но когато ставаше дума за жени, се смяташе за голям познавач.

Виктория Ван Хорн беше рядка находка.

Може би този път щеше да има полза от влиянието на баща си върху живота му. Щяха да бъдат идеалната комбинация — жена му щеше да бъде и красива, и богата. Щяха да изглеждат добре на снимките, а гласоподавателите обичаха красивите кандидати.

Тя имаше професията си и щеше да живее в Ню Йорк. Той щеше да пътува дотам от Вашингтон за уикенда. Тя нямаше да се бърка в начина му на живот.

Ако Виктория не дойдеше във Вашингтон, щеше да се задоволи с новата си секретарка. Тя също бе страстна, макар и не толкова привлекателна. Но той се надяваше, че Виктория ще успее да дойде.

Щеше да я оплете в такава романтична паяжина, че тя нямаше да може да му устои.

Почувства се извънредно доволен от себе си. Беше прекарал чудесно. Баща му го бе оставил на свобода. Дори бе взел малко кокаин, но кой ли сега не го правеше. Беше се любил със страхотна жена.

Като че ли нещата вече тръгваха в правилната посока. Мислейки си за Виктория, той започна да си тананика „Ти си моята щастлива звезда“.

Ал Фелдър се чувстваше много добре като кмет на Ню Йорк. Обичаше всичко, свързано с този пост — речите, поздравите, парадите, всичко. Бе все едно като да си крал. Той обичаше властта и мразеше да трябва да прекланя глава, колкото и рядко това да се случваше.

Но най-много от всичко мразеше Айза Майерс.

Майерс, шефът на Бруклин, си бе изградил структура, която не се различаваше много от мощните организации в миналото — честните намерения бяха затрупани под обещания за парчета от политическата баница. Майерс властваше над армия от местни лидери, президенти на синдикати и високопоставени брокери в Бруклин. Босът на Бруклин винаги действаше законно, понякога на границата на закона, но никога не я прекрачваше. Айза Майерс не напускаше града — всички, които имаха нужда от него, отиваха в Бруклин, включително и кмета.

Въпреки, че се водеше шеф на малка юридическа фирма, Айза Майерс отдавна не се занимаваше с тази дейност. Беше напъхал фирмата си в ниска стара сграда отпреди голямата депресия, в която се помещаваха различни адвокати и счетоводители. На вратата стоеше името на Майерс, но той използваше кантората си за създаване на политически връзки.

Майерс дори не си направи труда да стане, когато Фелдър влезе при него. Босът на Бруклин бе дребен, пълничък човек, който надничаше иззад старомодни очила с метални рамки. Тесните му очи гледаха студено, а кръглото му лице изключваше възможността за усмивка.

Фелдър протегна ръка и се здрависа с Майерс, след което седна на стола срещу него.

— Изглеждаш прекрасно, Ейс — каза Фелдър, използвайки прякора на Майерс. Знаеше, че това му се харесва.

— Не пуши тая гадост тук — изръмжа Майерс, като видя, че Фелдър вади една от големите си пури. — Господи, ще трябва да дезинфекцирам след теб.

На всички бе известно, че Майерс не обичаше Фелдър. Босът на Бруклин го бе подкрепил по време на изборите по политически, а не по приятелски причини.

— Какво има, Ейс? Винаги обичам да идвам в Бруклин, но предполагам, че искаш да ме видиш за нещо друго, а не заради красивото ми лице.

— Искам да се махнеш от кметското място — отговори Майерс.

Фелдър почувства едновременно яд и страх. Ако дебелият лице на Майерс изразяваше нещо като усмивка, то Фелдър не я виждаше.

— Това ще е малко трудно — отговори Фелдър, но гласът му не звучеше никак убедително.

Майерс сви рамене.

— Много неприятности ми създаваш, Ал. Мога да работя с теб, но ти нямам доверие. Искам един от моите хора да заеме мястото ти. Кметският стол е много важен за работите ми тук, в Бруклин.

Фелдър се размърда неспокойно на стола си, прехвърляйки на ум събитията напоследък. Дали тая дебела жаба не бе открила някой пикантен скандал?

Майерс с удоволствие наблюдаваше безпокойството на Фелдър.

— Току-що се върнах от Олбани — продължи той. — Провеждаше се среща на водачите от Демократическата партия. Дори успяхме да говорим по важни делови въпроси.

— Така ли? Какви въпроси?

Дребният човек се облегна в голямото кожено кресло и сложи ръце зад главата си. Това беше най-отпуснатата му поза.

— Като например кой ще наследи сенатор Банън.

Фелдър скри учудването си.

— Ами, предполагам, че републиканците наистина ще го издухат ако издигнат подходящ кандидат. Банън не можа да вземе правилни решения по някои доста деликатни въпроси.

— Това беше преобладаващото мнение и там — каза Майерс. — Банън е в тежест на партията.

Фелдър се засмя.

— Може и да е така, но никога не можеш да го принудиш сам да се оттегли.

Майерс се поклати в креслото, след това се изправи.

— Банън няма да се кандидатира пак.

— Какво? — Фелдър беше истински изненадан.

— Има рак. Положението е лошо. — Тонът на Майерс подсказваше, че господ наказваше Банън за това, че бе недостоеен кандидат. — В болница е. Не е оповестено официално. Направили са му двустранна оркиектомия.

— Това пък какво е?

— Отрязали са му ташаците — отговори Майерс.

— О, господи! — Фелдър изпита болезнено усещане между краката си.

— Разбирам, че не са изчистили всичко. Ще му правят химиотерапия. Може и да оцелее, но в никакъв случай няма да може да се кандидатира. Той самият го знае. Свършено е с него.

— Боже мой! — Все още под влияние на шока, Фелдър се помоли никога да не му се случва подобно нещо.

Майерс потупа с дебелиите си пръсти по бюрото.

— Това променя всичко. С Банън смятахме, че ще изгубим мястото в Сената през ноември. Но сега, ако изберем подходящ човек, може и да спечелим.

Вниманието на Фелдър се отклони изведнъж от ужасната съдба на сенатора Банън към току-що казаните думи от дебелия мъж зад бюрото. Изведнъж се зарадва, че беше дошъл в Бруклин.

— Както казах, искам кметското място — продължи Майерс. — Ще издигна кандидатурата ти за мястото на Банън. Има няколко несъгласни, но мисля, че ще се оправя. Първо обаче трябва да знам дали искаш да се кандидатираш.

Фелдър започна да се успокоява. Той разбираше и му бе приятно да участва в подобни игри.

— Доволен съм от мястото си като кмет — каза той. — Нямам други амбиции.

— Не ми приказвай глупости, Ал — изръмжа Майерс. — Ти си готов да продадеш и майка си на арабите, стига да ти помогнат да се

добереш до сената на Съединените щати. Точно в този момент си повтаряш новата титла на ум, за да видиш как звучи.

— Кой се кандидатира за губернатор и стана за посмешище в цялата страна — каза Фелдър. — Кметовете на Ню Йорк нямат голям късмет в състезанията от държавен мащаб.

Майерс се засмя навъсено.

— Това се отнася до Ед Кох. Той се подиграваше с фермерите, а след това има нахалството да иска да гласуват за него. Е, Ед Кох загуби, но други кметове отидоха доста далеч. А ако загубиш като Кох, все пак си оставащ кмет. Помисли си само каква популярност ще ти донесе това.

Фелдър кимна. Всичко дотук беше вярно.

— Кои са другите кандидати?

По лицето на Майерс се появи едва доловима усмивка. Рибата бе клъвнала.

— Али Киърни, съдийката. Също и Джони Русо. — Майерс се намръщи. — Джони няма късмет тази година. Искаме да го направим губернатор. Важно е този пост да е в наши ръце. Нещата с Русо са решени, не се безпокой за това. — Малките очички на Майерс станаха още по-зли. — Алис пие много. Никога няма да успее.

Фелдър кимна.

— Окей, нека тогава да поговорим делово. Ти никога не си ме обичал много, Ейс. Какво искаш?

Лицето на Майерс не издаваше нищо.

— Ти си късметлия, Ал. Появи се точно навреме и за подходящите избори. Може би някои от нас не са луди по теб, но си показал, че знаеш как да действаш в случай на нужда, а това е изключително важно.

— Е? Какво искаш? — повтори Фелдър.

Майерс кимна бавно.

— Казах ти вече. Искам кметското място. Ако те изберат в Сената, искам да подкрепиш Съливан, той е моят човек.

Фелдър си помисли, че ще трябва да направи политическа оркиектомия на Дани Съливан. Не искаше около кметството да има никой, който един ден да се изправи срещу него и да го измести.

— Няма проблем — каза Фелдър ентузиазно. — Няма да се затрудня.

— Тогава значи ще се кандидатираш?

Фелдър протегна ръката си.

— Разбрахме се.

— Няма да стане лесно. — Майерс с неохота пое ръката му. — Ще победим лесно на първичните избори, но републиканците ще водят битка на живот и смърт на общите избори.

— Кого мислиш ще издигнат те?

Майерс сви рамене.

— Няколко души, но аз лично залагам на Бари Литъл. Има и името и парите. Вероятно той ще бъде твоят опонент. Другите ще ги изместиш лесно, но битката с него ще е жестока.

Пулсът на Фелдър препускаше като луд, но изражението на лицето му не се промени.

— Е, не се знае, Ейс. Както се казва, колкото си по-тежък, толкова по-лошо се удряш, когато падаш.

Майерс присви очи.

— Това диване Литъл има много връзки. Баща му е в Арката. Ако успее да накара да го подкрепят, тогава Литъл може да бие всекиго, включително и теб.

Фелдър се изправи. Извади пура, но не я запали.

— Както каза, Ейс, аз съм късметлия. А ако трябва да избираш между акъл и късмет, взимай късмета и изобщо не се замисляй.

Фелдър излезе усмихнат от кантората на Майерс. Що се отнасяше до Бари Литъл, там той можеше да разчита на много повече от късмет. На улицата запали пурата си, след това се огледа. Реши, че все пак Бруклин не беше чак толкова неприятно място.

Откакто Младши разбра за избирането на сестра си в Арката, настроението му рязко премина от мъка в гняв. Прекара голяма част от времето си в дълбок размисъл.

Сесилия Ван Хорн имаше по-важни неща за вършене.

— Излизаш ли? — промърмори той. С нищо не показва дали бе забелязал прилепналата ѝ копринена рокля.

— Отивам на пазар — отговори тя. — След това ще изпием по един коктейл с Уилма Фишер.

Тя очакваше саркастичен отговор, тъй като той мразеше Уилма Фишер. Уилма дори не беше в града, но той нямаше да го разбере. Сесилия никога не би облякла напразно такава шикозна рокля заради жена.

— Поздрави я от мен.

Сигурно бе много депресиран, щом намери добра дума за Уилма.

— Непременно.

Отдавна бяха изоставили всички жестове на внимание един към друг, освен дежурната целувка. Но челюстта все още я болеше и тя нямаше никакво намерение да подновява близостта с него.

Сесилия взе такси, вместо семейната лимузина. Често прибягваше до таксита, за да предотврати клюките на прислугата и вероятността да се разбере за похожденията ѝ.

Хотелът на Пелегрин се намиреше в луксозния район около „Сентръл парк“. Портиерът, висок мъж с посивяла коса и безизразно лице, ѝ помогна да излезе от таксито. Полата ѝ се вдигна нагоре, но той с нищо не показа, че е забелязал.

Апартаментът на Пелегрин приличаше на малък музей на изкуството. Стените бяха украсени със скъпи картини.

Пелегрин, облечен в тесни джинси и трикотажна риза, я посрещна с широка усмивка. Мургавото му, месесто лице изразяваше едновременно послушание и похот. Ръката му бе топла и влажна.

— За мен е чест — каза той, като я поведе към ниско канапе. — Моля, седнете. Чаша вино?

Енрико Пелегрин категорично не беше хомосексуалист. При вида на дългите ѝ крака в погледа му се появи почти обожание. С неудоволствие откъсна очите си от тях, забърза към кухнята и се върна с две големи чаши бяло вино.

Сесилия се мислеше за голям познавач на вината. Помириса виното и реши, че е хубаво. По вкуса разбра, че е доста старо и много скъпо.

Пелегрин седна срещу нея с очи вперени в хълбока ѝ. Вдигна чашата и изпи половината на един път.

— Тук имам някои много хубави неща — каза той. — Сигурно нещо ще ви хареса.

— С нетърпение очаквам да ми ги покажете — отговори тя, забавлявайки се с насочения му към нея поглед. — Кой знае, мога да

стана една от най-добрите ви клиентки.

— Със сигурност ще бъдете най-красивата. — Треперещият му баритон се бе превърнал в прелъстителен шепот.

Тя се засмя.

— Очаквам да обогатя фамилната колекция. Изкуството е много солидна инвестиция. Разбира се, ще се нуждая от съветите на експерт — тя замълча. — Ще имам нужда и от някой, който да бъде мой... да кажем, посредник.

— В Европа тези неща се вършат непрекъснато. Богатите хора наемат експерти, които да издирят най-доброто за тях. Тези експерти изравят истински съкровища, и то на изключително изгодни цени.

Тя отпи от чашата и отново кръстоса крака. По бузите му се появиха малки капчици пот. Имаше много хубави очи, тъмни и големи, почти като на сърна.

— Разбира се, всички обичат изгодните сделки — каза тя. — Но аз се интересувам повече от доброто качество. Съпругът ми и аз никога не се скъпим да платим добра цена ако нещо наистина си заслужава. Възнамеряваме да похарчим доста пари за колекцията си. Както казах, смятаме, че това е добра инвестиция.

Той облиза устни, след това бързо доизпи виното си.

— Чудесни сте, и вие и съпруга ви. Истинското изкуство, най-доброто, е наистина безценно. Но ще трябва някой да се погрижи за това да не давате повече пари, отколкото е необходимо. — В ума му вече се въртяха мисли за огромни комисионни.

— Още вино? — Панталоните му бяха толкова тесни, че когато се изправи, нещата й станаха съвършено ясни.

— Още не. — Тя му се усмихна.

Той се втурна към кухнята и се върна с напълнена догоре чаша.

— Мога да ви бъда изключително полезен. — С мъка отдели поглед от краката ѝ.

Тя се усмихна пак.

— Сигурна съм, че е така, мистър Пелегрин. — Отпи една глътка. — Мисля, че бихме могли да работим много добре заедно.

Той се засмя нервно, след това глътна половината от виното.

— За да бъда напълно откровена с вас, мистър Пелегрин, трябва да ви кажа, че не съм тук само заради разговора ни за изкуството.

Очите му се разшириха от любопитство.

Тя остави чашата на масичката.

— Вие споменахте за един ваш приятел, който има достъп до Арката. Може би ще ми потрябва известна вътрешна информация, така да се каже.

Пелегрин изведнъж стана предпазлив.

— Арката е само едната страна на нещата. Моят приятел може да бъде много полезен и при намирането на добри произведения на изкуството.

— Чудесно. Кога мога да се срещна с него?

Лицето на Пелегрин изразяваше твърдата му решимост да не издава кой е неговият човек.

— Той заема... добро положение. Мисля, че не би желал да преговаря директно с вас. Но аз с удоволствие бих действал като посредник.

— Срещу заплащане, разбира се.

Той потупа гърдите си в знак на възмущение.

— Никога, скъпа моя госпожо. Ще го направя като услуга.

Тя се усмихна.

— Колко мило. Но няма ли да е неудобно?

Дишането му се учести от обзелата го възбуда, а лицето му лъщеше от пот.

— Ни най-малко. Само ще ми кажете какво искате да разберете и аз ще го попитам. Всичко ще бъде както трябва, повярвайте ми.

Сесилия отново взе чашата. Знаеше, че полата ѝ се е вдигнала почти до бедрата. Нямахше съмнение, че щеше да научи името на информатора още сега.

— Този апартамент е чудесен. С две спални ли е?

Той се засмя широко и с облекчение при смяната на темата.

— Да. Въпреки, че в едната съхранявам някои от картините си. Разрешете да ви ги покажа.

Тя се изправи. Роклята си струваше цената от две хиляди долара. Очите му я поглъщаха.

— Всъщност — каза тя с недвусмислен тон, — бих предпочела да видя спалнята ви.

Влязоха в спалнята и започнаха да се целуват. Пелегрин бе толкова възбуден, че едва успя да се съблече. Тя се чудеше дали е чак толкова опитен.

За нейна изненада преживяването надмина очакванията ѝ. Въпреки че бе едро, тялото му бе приятно, мускулесто и гладко. Природата също го бе надарила щедро, дори и по италианските стандарти.

Бе страстен и всеотдаен. Достави ѝ такова удоволствие, че тя почти забрави причината за посещението си, макар и не напълно.

Тръгна си в полунощ и взе такси. Усещаше пълно задоволство и реши, че ще се вижда често с Пелегрин. Но, както всички мъже, и той можеше да бъде манипулиран лесно. Беше разбрала името на Сесил Драйкър, както и това, че той бе директор на музея „Хаберман“.

Събранията на Арката се провеждаха в „Хаберман“ и не бе много трудно да се досети, че мистър Драйкър бе инсталирал подслушващи устройства. Тя се усмихна. Информацията на Драйкър можеше да се окаже изключително полезна. Сесилия изпита задоволство — беше направила чудесна услуга на Младши.

„Мортимър“ на „Лексингтън авеню“ беше пълен с млади жени и мъже, които се срещаха тук след работа да изпият по нещо и да разменят мисли за това как върви бизнеса им. Чилтън Ванс си спомняше времето, когато беше като тях — млад, изпълнен с желание за успех, убеден, че нищо не може да му се опре.

Скоро след това бе разбрал, че нищо не идва наготово. Кариерата му приличаше на изкачването на огромна, понякога опасна планина и всяко подхлъзване можеше да бъде фатално.

Той обаче бе успял и сега беше на върха. Успехът, за който бе мечтал, бе на една ръка разстояние. Можеше да уреди всичко само с едно дръпване на конците. Изпитваше неимоверно задоволство от това, което бе постигнал.

От съседната маса му махна Брадфорд Луис.

Ванс погледна с възхищение пицната млада жена, с която се размина на път към бара.

Брадфорд Луис, президент на брокерска фирма, също беше член на борда на директорите на „Ван Хорн Ентърпрайзис“. Висок и сух, на средна възраст, той като че ли се състаряваше с всеки изминал ден.

Стиснаха си ръце и Ванс повика келнерката.

— Джин мартини. И по-бързо, моля.

— Намираш, че е много шумно ли?

Ванс поклати глава. Въпреки че гръмогласният смях и разговорите не му харесваха, те бяха идеалната обстановка за конфиденциален разговор. Никой нямаше да ги чуе, а това беше много важно за Ванс.

— Не знам защо продължавам да идвам тук — каза Луис, жестикулирайки непохватно с дългите си ръце. — Тук срещнах втората си жена. Хубава, но кучка от висока класа.

Ванс кимна.

— Добре правиш, че приемаш нещата спокойно.

Луис сви рамене.

— Е, тук винаги можеш да намериш нещо интересно, ако имаш такова намерение. Но сега вече съм поостарял и поумнял. Няма да се женя повече. Много разочарования, а и излиза доста скъпо.

Луис махна с ръка на набитата млада жена, която също го поздрави.

Келнерката донесе питието на Ванс. Бедрата ѝ бяха малко пълни, но иначе изглеждаше добре.

— Имам нужда от съвет, Брад.

— За инвестиции?

— Не, става дума за компанията „Ван Хорн“. — Ванс отпи от мартинито. Бяха сложили твърде много вермут. — Мисля, че сбърках като настоях Виктория Ван Хорн да наследи поста на баща си.

— Аха.

Ванс се облегна на стола, за да си придаде спокоен и отпуснат вид.

— Подведох се от репутацията на момичето. Помислих си, че тя ще може да се справи успешно с управлението на компанията.

— И, както разбирам, това не стана?

Ванс въздъхна.

— Ако трябва да бъда откровен, не. Тя изобщо не стои в кабинета си. Според мен тя смята, че функциите ѝ са само почетни. Върша цялата административна работа, но когато трябва да се вземе стратегическо решение, тя просто не може да го направи.

Брадфорд Луис се намръщи.

— Имайки предвид доста деликатното състояние на компанията, това звучи много сериозно.

Ванс разтегли устни в пресилена усмивка.

— Или още по-лошо — фатално. Разбрал си какво стана с филмовото студио, надявам се?

Луис се опита да прикрие смущението си.

— Не. Имах страшно много работа във фирмата.

Ванс кимна, като че ли това обяснение напълно го задоволяваше.

— Отзивите за „Огнена душа“ са съкрушителни.

— „Огнена душа“?

— Това е най-новият филм. Мислех, че всички знаят. Тая глупост струваше по-скъпо от всички филми досега. Ужасен е, и те знаят, че нищо не може да се направи. Ще загубим всичките пари, които сме вложили в него, до последния цент. — Ванс знаеше, че брокерът не се интересуваше от филми, но имаше страст към парите. — Когато нещата се изяснят, може бе ще излезем със сто милиона долара на червено.

— Боже господи!

— Като прибавиш и останалите загуби на студиото, представи си как ще се отрази това на компанията.

— Кой е разрешил тези баснословни разходи? — попита Луис.

— Нали знаеш какъв беше Ван Хорн, винаги е бил разточителен.

Това не беше вярно. Хънтър не бе разбрал дори за какво беше този проект. Идеята за целия провал принадлежеше на човека на Ванс в студиото, но никой нямаше да си спомни.

— Боя се, че и дъщеря му не пада по долу — въздъхна и отново отпи от чашата си.

— Тогава ще трябва да се отървем от нея — избухна Луис. — Няма да стане така. Тя може да провали компанията.

Ванс внимателно изучаваше маслината в мартинито си. Беше очаквал точно такава реакция.

— Виктория контролира акциите на баща си. Останалите членове на борда може да се респектират от този факт.

— Пакетът не е особено голям. Имаме задължения към останалите акционери. Ще трябва просто да я отстраним. Господи, това може да стане един от най-големите провали в американския бизнес. Трябва да предприемем решителни действия.

Ванс кимна бавно, като че ли бе принуден да се съгласи с разумното предложение на Брадфорд Луис.

— Ако решим да действаме, ще трябва да го направим много внимателно. Този, когото изберем на нейното място, ще трябва да се ползва с доверие. Мислех си дори да предложи себе си, но за такова нещо и дума не може да става. Всички членове на борда ме познават много добре, но не съм чак толкова известен на обществеността. Трябва ни човек, който да се ползва с уважението на акционерите.

— Какво ще кажеш за сина на Хънтър? Аз познавам Младши. Изглежда ми уравновесен. Свикнал е да работи с хора. Мисля, че ще го приемат. — Луис замълча. — Разбира се, ако бордът настоява на своето, тогава ти, Чилтън, ще трябва да се съгласиш с тяхното мнение и да заемеш нейното място.

— Благодаря ти, Брадфорд. Но в момента такова решение би било малко рисковано. Както и да е, идеята ти е интересна. До мен достигнаха слухове, че Младши не възразява да заеме мястото на сестра си. Предполагам, че както във всички семейства, и между тях има търкания.

— Вярно е. — Брадфорд Луис размаха ръце. — Аз мразя сестрите си, винаги съм ги мразил. Смятам, че трябва да отстраним дамата и да назначим Младши на нейното място. Да се надяваме, че липсата на делови качества у Хънтър не е преминала и в останалите членове на семейството.

— Нито един от директорите няма да повдигне обвинения срещу нея. Хари Армстронг я ненавижда, но дори и той няма да го направи.

— Остави това на мен — каза Луис.

— Прекалено рисковано е — каза Ванс с лека усмивка. — Възможно е тя да има контакти и с твоята фирма.

— Няма. Тя работи предимно с Чейс Манхатън Банк и с някои от конкурентите ни. Така че няма какво да ме спре. Всъщност, с удоволствие ще го направя.

Ванс потупа Луис по ръката.

— Брадфорд, ти наистина си смел човек.

— Глупости. Само си гледам работата и не искам интересите на акционерите ни да бъдат накърнени. Както казах, ние имаме задължения към тях.

Ванс отправи поглед към него.

— Познавам някои от приятелите на Младши. Мога ли да им се обадя и да им кажа какво мислиш?

— Разбира се.

Ванс вдигна чаша за поздрав.

— За последния от истинските рицари!

Получи се изключително лесно. Чудесно бе да играеш ролята на кукловод. Само след няколко седмици семейството Ван Хорн щеше да бъде унищожено и той щеше да има пълен контрол върху компанията. Ванс глътна останалото мартини.

Престън Шоу бе изцяло погълнат от книгата, която четеше. Дори не разбираше какво яде. Изобщо не забеляза приближаващия се към него мъж.

— Какво по дяволите четеш, Престън? — Гласът леко проскърцваше.

Сепнат, Престън Шоу започна да мига и погледна към натрапника.

— Да не си се чалдисал? Това съм аз, Ноултън Неш.

Шоу смогна да се усмихне.

— Знам, че си ти, Ноултън. На какво се подпираш?

— На бастун. Не може да не си виждал. Проклетите ми колена не могат да поддържат тежестта на тялото ми. Идиотският артрит.

— Значи затова не те виждам в клуба напоследък. Ясно, че си болен.

— Не съм болен — настръхна Неш. — Колената не ме слушат, иначе съм напълно здрав. Мога ли да седна при теб?

Ноултън Неш седна на стола до него и изпъшка.

— Коя е тази книга, която четеш с такъв интерес?

Шоу въздъхна. Затвори книгата и я остави на масата.

— Една доста вълнуваща история за кралските семейства на Франция.

— Предполагам, преди да се разделят с главите си?

— Разбира се. — Шоу погледна събеседника си. — И на какво дължа тази чест? Сигурен съм, че не си се тътрил дотук без причина.

— Ти си ми стар приятел и исках да си поприказваме.

— За старите времена?

Те се познаваха от деца, но никога не се бяха обичали.

— Какво мислиш за мръсната история с Ван Хорн?

Ноултън Неш извади от джоба си тънка черна пура.

— Няма да запалиш това нещо, нали?

Неш се ухили.

— Хайде да не сме гадняри, Престън.

Шоу се надяваше, че ще си отиде, но знаеше, че няма да стане така.

— Какво е станало с Ван Хорн? Ти май си много добре запознат.

— Лоша работа — отговори Неш. — Наши хора, а? Старо семейство, стари пари. Но сега всичко ще се разпадне пред очите на жадната за сензации публика. В крайна сметка можем всички да пострадаме. Кирливите ризи не трябва да се перат на показ, нали така?

Шоу се облегна на стола си.

— Какво можем да направим? Не е както по-рано, Ноултън. Всеки е свободен да прави каквото иска, нали така се казва? — Шоу повика келнера. Ноултън Неш беше досадник и трудно щеше да го изтърпи, без да пийне нещо.

Неш се намръщи.

— Мама му стара, Арката все пак продължава да съществува. Съвсем скоро избраха дъщерята на Ван Хорн.

— Е и?

— Синът ти също членува там.

— Вярно — кимна Шоу.

— Накарай го да спре тази работа, преди да е станало късно.

Шоу се засмя.

— Люк може да е мой син, но не мога да му се меся. Така или иначе, как би могъл да спре развоя на събитията?

— Може да повлияе на членовете на Арката да използват властта си. Могат да се намесят. Това е част от функциите им, нали?

Шоу кимна бавно.

— Обществен арбитраж? Предполагам, че по-рано е имало такова нещо. Съмнявам се дали още съществува.

— Трябва да се направи нещо, иначе една от най-изтъкнатите фамилии ще стане за смях на всички. Не може така, Престън, наистина не може. — Неш се пресегна през масата и потупа затворената книга. — Виждаш какво е станало с тези френски аристократи, нали? Започва на смях, но завършва с плач, повярвай ми.

— Искаш да говориш със сина ми?

— Да.

Шоу отпи от питието си.

— Общественото мнение може да разруши всичко.

Неш изсумтя.

— Ако хората могат да надникнат зад кадифената завеса, така да се каже, нещата могат да тръгнат в неприятна посока. Моля те, говори със сина си.

Шоу се чудеше как да подходи към Люк. Не бе сигурен дали синът му щеше да разбере. А дали и останалите щяха да схванат необходимостта от придържането към старите правила? Но Неш беше прав, до голяма степен всичко зависеше от това какво решение ще вземе Арката.

— Добре, Ноултън, ще говоря с Люк, въпреки че не зная каква ще бъде ползата от това.

— Добре.

Ноултън се изправи с мъка на крака и тръгна към вратата като се подпираше на бастуна си.

Престън Шоу отново глътна от напитката. Общественият ред зависеше от стабилна класова структура. Защитата на привилегированото положение, независимо дали бе изградено или наследено, зависеше от поддържането на тази структура. А това изискваше постоянна бдителност. Щеше да разговаря с Люк, но се съмняваше дали думите му щяха да имат някакво въздействие.

Въпреки че беше член на семейството Ван Хорн, Виктория изпитваше известен страх в сградата на компанията, особено в административното крило, където се помещаваше главната квартира на врага. Все още се чувстваше като закононарушител в кабинета на баща си.

Джойс Спиц беше отишла някъде в съседните помещения, за да използва връзките си и да се опита да разбере към кого е насочена атаката на Чилтън. Протежето на Джойс от машинописното бюро надникна от вратата.

— Чака ви някой си Крейг Хопкинс. Казва, че има уговорена среща. — Тя намигна и снижи глас почти до шепот. — Много е готин. Ако вие не го искате, ще го взема аз.

Виктория се опита да остане сериозна, но не успя. Момичето притежаваше наивна арогантност, която бе по-скоро забавна, отколкото непочтителна.

— Покани го да влезе. И сама си намери някой готин.

Виктория се изненада от това колко приятно ѝ стана, когато видя Крейг.

Той влезе, огледа огромния кабинет и след това погледна Виктория.

— Тук можеш да играеш баскетбол. — Момчешката му усмивка бе много приятна.

— Таванът не е достатъчно висок. Заповядай, Крейг, седни.

Сега, когато вече знаеха, че никога повече нямаше да бъдат любовници, държанието им бе свободно и естествено. Беше ѝ добре с него и усещаше, че това е взаимно.

Той седна.

— Какво има?

— Крейг, бих искала да дойдеш да работиш с мен.

Той се засмя.

— Имаш нужда от адвокат като мен?

Виктория кимна.

— Виж за какво става дума. Поради ангажиментите ми тук не ми остава време за новия ми проект. Имам нужда от някой, на когото мога да се доверя напълно. Искам ти да се заемеш с това.

Той се изненада истински.

— Поласкан съм, Вики, наистина. Но не разбирам нищо от бизнес с недвижимо имущество. А иначе си права, можеш да ми имаш пълно доверие. Единственият проблем е, че нямам необходимата квалификация.

— Доколкото си спомням, Крейг, ти веднъж бе поел подобен ангажимент, още докато живеехме заедно.

Той се засмя.

— Нищо, което да може да се сравни с твоята работа. Беше един малък апартамент на Седемдесет и шеста улица.

— Мащабите нямат значение, нали средствата и методите са същите. Можеш да се справиш, ако имаш желание.

Той поклати отрицателно глава.

— Вики, имам адвокатската си практика. Не мога да си тръгна ей така. Имам отговорности към партньорите си. Освен това, чел съм за проекта ти „Хъдзън Ривър“. Огромен е. За него ще трябват милиони. Нужен ти е човек с голям опит. Не е работа за аматьори.

— А ако го поемеш като юридически ангажимент? Предполагам, че партньорите ти няма да имат нищо против. Хонорарът ще бъде значителен.

Той задържа поглед върху нея и каза.

— Защо не ми кажеш за какво наистина става дума? Никога не си могла да се прикриваш, Вики, поне не пред мен.

Тя стана, отиде до прозореца и погледна навън.

— За да осигуря финансирането на новия проект „Хъдзън Ривър“ трябваше да вложа всичките си средства в „Ийст Порт“.

— Е и?

Тя се обърна и го погледна.

— Това е всичко, което имам, Крейг. Рискувала съм всичко, до последния цент. — Върна се до бюрото и седна. — Когато го направих, мислех, че ще мога да посветя цялото си време на новия проект. Дори и при това положение щеше да бъде рисковано. — Тя се засмя леко, но очите ѝ не гледаха весело. — Получих уверения, че работата ми като президент на компанията на баща ми ще бъде само почетна, че имат

нужда само от името ми, за да внесат успокоение сред акционерите. Беше ми казано, че нещата ще се движат от само себе си.

— И както разбирам, не е станало така?

Тя кимна.

— Съвсем не. „Ван Хорн Ентърпрайзис“ може да се сгромоляса ако някой не поеме всичко в свои ръце и го обърне на сто и осемдесет градуса. Баща ми вече бе започнал, когато почина.

— Изглежда някой доста те е измамил. Има обаче много прост отговор.

— И той е?

Той сви рамене.

— Напусни. Особено след като компанията не е в цветущо състояние. Защо да рискуваш собствения си бизнес?

Тя въздъхна.

— Мислила съм по този въпрос. Но ако компанията фалира, голяма част от акционерите ще останат излъгани, ще пропаднат, а между тях съм и аз. И което е дори още по-важно, баща ми е имал доверие в мен. Въпрос на чест е да го оправдая.

Хопкинс знаеше по-добре от всеки друг колко сложни бяха отношенията на Виктория с баща ѝ. След смъртта на Хънтър Ван Хорн вероятно се бяха намесили и скръб, и чувството за вина.

Подбираше думите си внимателно.

— Вики, много добре те разбирам, но все пак първият закон на природата е самозащитата.

Тя поклати глава.

— Дори и да се махна оттук, Крейг, пак ще се проваля. Успехът на проекта ми зависи от доверието към мен. Ако напусна, ще загубя доверието на всички, които ме подкрепят. Притисната съм от двете страни и точно поради това имам нужда от помощта ти.

— Вики, нямам необходимия опит и заради това няма да бъде честно спрямо теб. Няма да бъде честно и спрямо партньорите ми. Съжалявам, но не мога.

Изражението ѝ стана още по-решително.

— Виж, Крейг, отчаяна съм. Ще се погрижа и за проклетата ти фирма, ако трябва.

— Ние сме само петима. Зная, че другите няма да се съгласят. Ние работим в друга област.

— Крейг, ще платя един милион долара на фирмата ти, за да я запазя. Другите не ми трябват, трябваш ми само ти. Те могат да се занимават с техните дела, за мен ще работиш само ти. Колко клиенти имате, които могат да ви платят един милион долара незабавно?

— Господи, нали знаеш, че аз не се продавам?

Тя бързо се завъртя на стола си и се обърна с гръб към него. Искаше да скрие бликналите сълзи. Той никога не я бе виждал да плаче, дори и когато живееха заедно.

— Виктория — каза тихо, — наистина си в тежко положение, нали?

Тя остана с гръб към него.

— Да, Крейг, това е най-тежкият момент, който съм преживявала. Виктория бързо избърса сълзите си, след това се обърна към него.

— Извинявай, Крейг, не трябваше да те моля за това. Трябваше да се досетя, че...

Той вдигна двете си ръце, като че ли се предава.

— Е, печелиш. Може и да не съм адвокат от Уол Стрийт, но все мога някои неща. Ще ми плащаш на час, както на всеки друг клиент. Можеш да си задържиш единия милион долари. Ще направя за теб всичко, което мога, но не ти давам гаранция, че няма да объркам нещо. Това не е моята област, но ще направя всичко, което способностите ми позволяват.

— И всичко това, защото се разплаках?

Той поклати глава отрицателно.

— Не. Познавам те може би по-добре, отколкото ти самата се познаваш. Ти винаги се опитваш да вършиш всичко сама. Трудно ти е да поискаш помощ, Виктория, никога не си го правила. — Въздъхна. — И си права, партньорите ми могат да вършат работата без мен. Ще поема проекта ти докато се освободиш от този ангажимент. След това ще продължаваш сама. Съгласна ли си?

Искаше ѝ се да заобиколи бюрото, да изтича до него и да го целуне. Той като че ли прочете мислите ѝ и се засмя.

— Това не е нищо повече от сделка, Вики. Ще изкарам пари от нея. Сега кажи, какво искаш да направя?

Като че ли камък ѝ падна от гърба. Мисълта ѝ потече ясно и логично. Тя му разказа за плановете си.

И двамата знаеха, че романтичката им любов бе отминала. Щяха да продължат заедно като добри приятели и това щеше да бъде всичко. Крейг Хопкинс щеше да бъде добър съпруг, но не и неин. Независимо от всичко се чувстваше сигурна в присъствието на този добър приятел.

Наблюдаваше го как си води бележки докато тя говореше и си помисли, че беше почти забравила колко важно бе да имаш искрица надежда.

Франклин Трейджър се отправи към басейна в дома си в Палм Спрингс. Палмите стояха като нарисувани на фона на ясното синьо небе. Всичко бе толкова красиво, толкова спокойно и, което беше още по-важно, сигурно.

За Трейджър избирането на Виктория Ван Хорн в Арката беше още един тревожен пример за промените, които ставаха в обществото по принцип, и в Ню Йорк в частност. Само глупаците продължаваха да държат на Ню Йорк. Като че ли всички бяха слепи. Никой вече нямаше нужда от стария град. Скоро всичко щеше да се върши с помощта на електронни машинки, и то от всяка точка на Земята. За повечето от най-старите фамилии единствено традицията можеше да ги задържа в Ню Йорк.

А времето препускаше. Нямаше да мине дълго и Ню Йорк щеше да се превърне в средище на мизерия и престъпност, притежавано и управлявано от злонамерени чужди интереси. Той почти го виждаше това време и се чудеше защо останалите бяха слепи за него.

Трейджър се изтегна в шезлонга и отпи от плодовия сок, приготвен от готвача. Вече не се докосваше до алкохол. От него се пълнееше, а той бе започнал да държи много на здравето си. Какъв беше смисъла да имаш пари, ако не живееш достатъчно дълго, за да се възползваш от тях? Слънцето меко галеше загорялата му кожа.

Времето, дърветата, тишината на басейна, всичко действаше толкова успокояващо. Той бе единственият член на Арката, чието постоянно местожителство не бе в Ню Йорк. Но с приближаването на обществените и технологичните промени тези апартаменти, които сега струваха милиони, щяха да се обезценят напълно. Градът бе обречен.

Посегна към телефона. Другите, подобно на щрауси, криеха главите си в пясъка, за да не виждат приближаващата опасност.

Трябваше да намери начин да им покаже какво става, да отвори очите им. Целта на Арката от край време беше да запазва и защитава, и той винаги се бе отнасял сериозно към тази си отговорност.

Хора като Виктория Ван Хорн — които не се спираха пред нищо и продължаваха да строят, като че ли Ню Йорк имаше някакво бъдеще — омотаваха останалите в измамните мрежи на доверието.

Не можеше да не се намери начин да ги събуди. Как бе нарекла госпожица Ван Хорн новото си приключение? Проект „Хъдзън Ривър“? Трейджър се намуси. Дори и да успееше, беше толкова глупаво. А ако не успееше?

Усмихна се. Може би имаше нужда точно от това. Тогава останалите сигурно щяха да проумеят в какъв свят живеят. Дори и членството ѝ в Арката можеше да се окаже, че е за добро. Така те всички щяха да почувстват нещата в по-личен план. Глупавият ѝ проект можеше да се окаже много необходим, за да убеди другите да напуснат Ню Йорк. Но щеше да се получи само ако тя не успееше.

Трейджър позвъни в офиса си. Секретарката му отговори както винаги официално и той се зарадва при мисълта, че един ден щеше да я уволни.

— Ще пристигна утре сутринта — каза той. — Пригответи ми всичко отнасящо се до проекта на Виктория Ван Хорн за „Хъдзън Ривър“. Чувала ли си за него?

— Всички вестници пишат за това — сопна се тя. — Да не мислите, че съм глупава?

Той все още имаше нужда от нея, така че овладя гнева.

— Пригответи каквото можеш — каза през стиснати зъби, — след това уговори среща с Харви Слоън, банкера.

— За колко часа?

— Когато на него му е удобно. Кажете му, че ще искам да ми отдели един час.

Харви Слоън не можеше да не знае слабото място на Виктория Ван Хорн. Щеше да знае и къде да се натисне, за да улучи точно и бързо.

— Искате да инвестирате ли? — попита тя. — От години не сте отделили и долар за този град.

Той побесня. Това не беше нейна работа.

— Просто се интересувам — успя да отговори спокойно. — Но ще ми трябва още информация.

— Искате ли да изпратя лимузина да ви вземе от летището?

Жени — винаги намираха най-лесния начин да прахосват готови пари.

— Знаеш, че никога не ги ползвам — троснато каза той. — Ще взема такси, както обикновено.

Затвори телефона. Дори и поведението на секретарката му не можа да охлади ентусиазма му. Виктория Ван Хорн можеше да се окаже божи дар, нещо като жертвено агне. Нейният провал щеше да накара другите да се вгледат в бъдещето си. Но за тази цел Виктория трябваше да се провали с трясък.

Притвори очи и се остави на нежните грижи на слънцето, морето и лекия, прохладен бриз.

От другата страна на земното кълбо вятърът от Южнокитайското море намекваше за приближаваща буря. Йон Кругар погледна към носещите се бързо облаци. Сигурно беше, че бурята ще започне, преди да е свършил обяда си.

Той не излизаше често от дома си, но когато му се наложеше, предпочиташе да отиде на познато място, като традиционната чайна Люк, където времето като че ли бе застинало и старите ценности на Хонконг бяха останали непроменени.

Кругар се приближи до маса в задната част на ресторанта. Пушекът от пурата му се издигаше и се разсейваше от бавното въртене на вентилатора на тавана.

Харолд Мой, банкерът, стана и му подаде ръка. Беше връстник на Кругар, но за разлика от него бе нисък и много слаб.

Кругар се отпусна на стола.

— Благодаря ти, че дойде — каза той на Мой. — Знам колко си зает.

— Винаги ми е приятно да те видя, Йон — отговори Мой с безизразно лице. — А мистериозната ти покана изостри любопитството ми.

Кругар пое чая, след това отново се обърна към банкера.

— Между нас казано, ние контролираме голяма част от парите на Хонконг. Така ли е?

Мой кимна. Тъмните му очи заблестяха.

— И двамата сме високопоставени членове на Съвета, отговарящи за стабилността и защитата на търговията в Хонконг — каза Кругар. — Точно в това си качество искам да разговаряме, Харолд.

— Както знаеш, аз съм добър слушател.

Кругар отпи от чая си, след това заговори.

— Китайците ще си получат обратно Хонконг от Англия само след няколко години — усмихна се невесело. — Може тогава да решат да ни вземат и нас.

Мой поклати отрицателно глава.

— Вероятно няма да стане така. Можеха да завладеят този остров по всяко едно време. Те имат нужда от нас, Йон. За тях ние сме прозорец към света, поне що се отнася до търговията.

— Можеш ли да заложиш на това? Всичко, което имаш — твоето бъдеще, бъдещето на семейството ти?

Мой сви рамене.

— Какво друго можем да направим?

Кругар го погледна в очите.

— Можем да заминем.

По тънките устни на Мой проблесна едва доловима усмивка.

— Къде? Тук е домът ни — както моят, така и твоят. Тук имаме власт, влияние, можем да се защитаваме. Но това е възможно само тук. Не можем да заминем.

— Ще настоявам пред Съвета да обмисли въпроса за заминаването — каза Кругар.

— Това вече е обсъждано. Няма да се съгласят.

Кругар кимна.

— Въпреки това ще го поискам. Във всеки случай, аз за себе си съм решил, че ще замина.

Мой го погледна.

— И двамата сме възрастни, Йон. Едва ли ще сме още живи, когато дойдат китайците. Защо се притесняваш?

Кругар въздъхна.

— Аз не съм сам. Не искам родът ми, семейството ми, да свърши с мен. Трябва да се погрижа за тези, които идват след мен.

Мой поклати глава.

— И къде ще отидеш? Тук ти си един от малцината, които ръководят съдбата си. Навсякъде другаде ще бъдеш само един обикновен богат бизнесмен. Без власт ти, или тези, които идват след теб, няма да могат да защитават богатството много дълго време.

Кругар вдигна поглед към вентилатора.

— Може би има такова място, където това е възможно.

— Няма да им повлияеш, Йон.

— Ще изложа аргументите си пред Съвета. Ако не се съгласят, ще действам съобразно собствените си интереси. Но честта изисква да ги уведомя.

Мой сви рамене.

— Благороден жест, но няма да се съгласят.

— Тогава семейство Кругар ще се оттегли. — Той се усмихна на Мой. — Скъпи ми приятелю, при теб сигурно е по-различно. Ти си китаец. Аз също имам малко китайска кръв, но се боя, че ще се изложа на голям риск ако дочакам приятелите ни от Пекин.

— Но къде ще отидеш, Йон? Не можеш да се надяваш, че там ще имаш същата власт, както тук.

Кругар се намръщи.

— Работя по този въпрос. Признавам, че е трудно, но не е невъзможно.

Мой вдигна чашата си за поздрав.

— Желая ти успех, разбира се. Но се страхувам, че и ти си пленник на миналото както всички нас — Засмя се. — Разбирам притесненията ти, те са и наши. Но има проблеми, за които не съществува разрешение, Йон, Боя се, че този е точно такъв. Никога няма да напуснеш Хонконг.

Кругар се усмихна със загадъчна ориенталска усмивка.

— Ще видим, Харолд. Понякога съдбата може да ти поднесе големи изненади.

Джойс Спиц позвъни на Виктория.

— Конгресменът Литъл е на телефона. Искате ли да говорите с него?

Приятно чувство обзе Виктория.

— Свържи ме, Джойс.

Чу изщракването и вдигна слушалката.

— Ало?

— Вики, как си?

— Чудесно, Бари.

— Мисля си за теб — каза той.

— Така ли?

Той се засмя.

— Ще можеш ли да дойдеш за уикенда?

Приятното чувство изведнъж премина в съжаление.

— Не мога, Бари. Наистина много ми се иска, но имам толкова много работа. Не мога да се измъкна.

— Ако аз дойда при теб, ще можеш ли да се отскубнеш поне за една бърза вечеря?

Пулсът ѝ се ускори.

— Това може би е възможно, но много ще те затрудня. Аз...

— Зная кое е по-важно за мен — каза той нежно. — Ще пристигна в четвъртък. Ще можем ли да се видим?

Четвъртъкът щеше да бъде изключително натоварен. Трябваше да се срещне с двама членове на борда на директорите, плюс много важен разговор с шефа на групата за научни изследвания.

— Ще трябва да е по-късно.

— Само кажи в колко часа.

Тя помисли за момент. Ако всичко вървеше по план, щеше да е свободна към осем часа. Но ѝ се искаше да отиде до вкъщи да се преоблече.

— Какво ще кажеш за девет?

— Чудесно. Искаш ли да отидем в руската чайна? Ще използвам името ти, за да запазя хубава маса.

Тя се засмя.

— Мисля, че и твоето име ще свърши работа, конгресмен. Значи чайната. Нямам търпение да се видим.

— Аз също — каза той и замълча. — Виктория, мисля, че съм влюбен в теб.

Затвори телефона.

Тя седна разтреперана, мислейки си, че четвъртък беше толкова далече.

Бари Литъл се усмихна и потупа телефона. Всички си приличаха толкова много. Разбира се, това бе голямо улеснение. Баща му щеше да бъде много доволен. Той мразеше да се съобразява с баща си, но този път беше различно. Виктория Ван Хорн беше добра в леглото, дори много добра. За първи път се зарадва на намесата на баща си.

Четвъртък щеше да бъде прекрасен ден.

Комуникационната империя на Сандър Блейк беше съставена от много части. Притежаваше радио и телевизионни станции, десетки вестници, но най-големият дял се падаше на списанията.

Сандър Блейк бе всепризнатият крал на списанията в Америка — от борсова информация до кулинарни рецепти. Той колекционираше списания както някои хора колекционират марки. И всичките му издания бяха печеливши.

Бе купил „Нешънъл Нова“ по две причини. От една страна то имаше огромен тираж и не по-малък потенциал за привличане на богати рекламодатели. Другата причина бе, че искаше да го промени от списание за клюки в сериозно и почтено издание.

Когато Сандър Блейк купеше ново списание, той възлагаше на експерти да го очистят от всичко ненужно, така че да го направят доходно. Експертите бяха уволнили по-голямата част от редколегиата на „Нешънъл Нова“. Бяха назначени нови редактори и журналисти, които да запазят развлекателния му характер, но и да му придадат по-сериозен вид. Единственият, който не бе уволнен, бе Пит Хупър, въпреки че беше неприятен пияница, който гледаше света през очите на отровна змия. Беше алкохолик, но никога не отсъстваше от работа. Колегите му не го обичаха, защото беше подъл, но именно тази черта му бе донесла слава.

Пит Хупър бе главният журналист, които отговаряше за клюкарската страница на „Нешънъл Нова“. Рубриката му „Алеята на Хупър“ беше най-четения материал в списанието. Милиони се наслаждаваха на язвителните му описания и злонамерен хумор. Експертите не само не го пипнаха по време на реорганизацията, но дори му дадоха помощници.

Хупър, последният от изчезваща порода, беше старомоден журналист. Прекрасно владееше английския език въпреки, че не беше получил най-доброто образование. Бе се учил от хора като него, които никога не прощаваха и не забравяха. Знаеше всичко, преди да бе

навършил шестнайсет години. Никой не можеше да провери, или да напише история по-добре от него.

Дългата му кариера приличаше на магистрала върху картата на Америка. Никога не се бе разбирал с редакторите, така че никога не се бе задържал на едно и също място.

Заедно с изкуството да установява и поддържа контакти, учителите му бяха показали и обратната страна на човешката природа и го бяха превърнали в циник. Те също го бяха научили и да пие.

Редакторите го мразеха, но бе приет сърдечно от бармани, колеги по чашка, проститутки и други обитатели на нощния свят, който той бе превърнал в своя естествена среда.

Работата в „Нова“ изглеждаше, че ще бъде последното стъпало по пътя му надолу. Беше измислял истории за двуглави деца, адресирани към вниманието на най-пропадналата част от обществото. Знаеше, че е стигнал до канавката на журналистиката.

Но сега му бе даден шансът да направи своя рубрика. Посивял, едва държащ се на крака, с черен дроб като балон, той най-накрая бе намерил своето място.

Всичките кръчми, бармани, всичките му нощни спътници бяха станали неговото собствено ЦРУ, мрежа от хора, които му докладваха за удоволствията и нещастията на известните личности. Главната му квартира бе Ню Йорк. След залез-слънце той хукваше като подгонено животно по заведенията, за да наблюдава и да слухти. Прибавяше и получените от информаторите си сведения и пишеше пикантните истории в „Алеята на Хупър“.

Но Пит Хупър знаеше, че странният му талант се цени единствено от „Нова“. Нито едно друго списание нямаше дори и да го погледне. Така че, въпреки популярността си, за пръв път в живота си той правеше усилия да се задържи там.

Историята с Ван Хорн беше типична.

Един пиян адвокат се бе забавлявал с няколко дами от своята фирма. Било е конфиденциално, разбира се, но на всички им се харесало извънредно много. Барманът, не много приказлив, но добър слушател, бе разказал случката на един редовен посетител, продуцент. Продуцентът, знаейки за възможностите на Пит Хупър, му бе разказал случката.

Хупър не приемаше нищо на юнашко доверие. Отиде на работа и провери достоверността на случилото се. Истината беше най-добрата защита при дела за клевета. Не му трябваше много време да открие рекламния посредник на Младши.

Пит Хупър знаеше, че е попаднал на златна мина. Рекламният агент настояваше историята да не се разчува преди адвокатите на Младши да заведат делото за отстраняването на сестра му. Всичко се свеждаше до подходящия момент. За мълчанието си Хупър научи всички подробности. Тук имаше всичко — пари, власт, секс, семейство, абсолютно всичко. Хупър имаше достатъчно материал за цялото лято. Получи уверения, че пръв ще раздуха историята.

Войната между двамата Ван Хорн обещавахе да бъде ожесточена и пикантна. Но Хупър знаеше, че младата дама току-що бе избрана за член на Арката. Това също бе вътрешна информация. Не че му бе нужна, тъй като никой от читателите му не бе чувал за Арката. Но големият бос, Сандър Блейк, също членуваше там.

Пит Хупър трябваше да запази работата си.

Той позвъни на Сандър Блейк.

Блейк не обичаше Пит Хупър и донякъде се срамуваше, че Пит работи за него, но трябваше да признае, че бе събрал огромна информация. За съжаление, всичко беше вярно.

Младши замисляше унищожителна атака срещу сестра си. Адвокатите му щяха да заведат дела във всички съдебни инстанции и ударът бе организиран от човек от сферата на рекламата. Младши нямаше намерение да спечели делата, а само да дискредитира сестра си.

Сериозната атака, за която му бе съобщил Хупър, показваше, че ще успее.

Блейк се чудеше дали Младши разбира напълно с какво се е захванал. Не беше възможно да излезе чист от калта, предназначена за сестра му. Но което бе още по-важно, Арката щеше да попадне в центъра на вниманието. Всичките ѝ членове, цялата система.

Трябваше да се спре по някакъв начин.

Блейк започна да телефонира на другите членове на Арката. Трябваше да се съберат, без най-новия член. Може би трябваше да

преразгледат решението си за Виктория. Щеше да бъде жалко, вината не беше нейна, но залогът бе по-голям от репутацията на един човек.

Нещата можеха да завършат трагично.

Положението на Ерик Фогелдорф бе отчайващо. Въпреки, че брат му бе дал неохотно още един малък заем, Ерик знаеше, че той ще бъде последният. Калифорнийската богаташка, за която брат му се бе оженил, нямаше намерение да поддържа повече двама русокоси германци, без значение дали имаха кралска кръв или не.

Икономът му Тачър управляваше добре финансите му, но дори и при неговата стиснатост щеше да му се наложи много скоро да потърси богата партия за женитба. Красотата и възрастта изобщо не го интересуваха. Ако Фогелдорф не успееше, трябваше да се лиши от икономата си, всъщност и от много други неща. Дори и нещо по-лошо — щеше да му се наложи да работи. Нито един мъж от семейството му не беше си изкарвал прехраната си с труд. Ставаше дума за нещо повече от икономика — на карта бе поставена семейната чест.

Започна да участва в благотворителни прояви и да търчи като луд от едно дружество в друго с надеждата, че някоя богата жена щеше да се увлече от лицето, фигурата ѝ чара му.

Преследването на тази цел го заведе на една частна изложба в Уитни. Подобни събития се посещаваха от богатите и властимащите, от техните дъщери, напуснати съпруги и такива, на които това им предстоеше, Фогелдорф бе получил превъзходно образование и се смяташе за специалист по изкуствата.

Красива тъмнокоса жена разговаряше със Сесил Драйкър. Фогелдорф познаваше Драйкър от посещенията си в музея „Хаберман“, на който Драйкър бе директор. Драйкър, надут дребен мъж и облечен по-ярки цветове от картините на стените ухажваше високата брюнетка, Фогелдорф реши, че това е сигурен признак, че жената е или богата, или е с положение, но най-вероятно и двете. Беше сложила едната си ръка на хълбока, показвайки хубавата си фигура и прекрасни крака. Набитото око на Фогелдорф забеляза, че дрехите ѝ бяха много скъпи.

Той се приближи до тях.

— Сесил — каза той изненадано, като че ли чак сега бе забелязал дребния мъж. — Колко се радвам, че те виждам тук.

Драйкър бе изцяло погълнат от разговора, но го погледна и се усмихна автоматично.

— А — каза той, забавяйки се малко докато си припомни името му, — Ерик. Много се радвам.

Фогелдорф пристъпи към красивата жена. Погледна надолу към Драйкър и зачака.

Очевидно подражен от появата му, Драйкър го представи троснато.

— Мисис Ван Хорн, мога ли да ви представя мистър Ерик Фогелдорф?

Жената се усмихна небрежно, но очите ѝ оцениха високия, рус мъж.

— Мистър Фогелдорф е познавач на изкуствата — заекна Драйкър леко.

— Името Ван Хорн е много известно — каза Фогелдорф с широка усмивка. — Имате ли нещо общо с прочутото семейство?

— Съпругът ми е Хънтър Ван Хорн Младши. — Гласът ѝ бе дрезгав и чувствен.

Фогелдорф изпита разочарование. Богатите съпруги не представляваха интерес за него, освен ако не бяха пред развод с перспективата да получат голяма издръжка. Въпреки това реши да проучи положението.

— Моите съболезнования за смъртта на свекър ви — каза той с точно дозирана сериозност. — Загубата за семейството ви, разбира се, е голяма, както и за бизнес средите.

Тя кимна, но той усети, че не изпитва съжаление. Може би нещата бяха по-дълбоки. Реши да не споменава, че познава Виктория, докато не разбере нещо повече. Той знаеше, че е много важно да се определи точния момент.

— Мистър Драйкър и аз разговаряхме по делови въпроси — каза тя. — Възнамерявам да закупя няколко чуждестранни картини и имам нужда от съвета му на специалист.

— А, бизнес. — Фогелдорф се поклони леко. — В такъв случай ще ви оставя насаме.

Тя докосна ръкава му.

— Всъщност, ние сключихме сделката. Нали така, Сесил?

Драйкър кимна без особен ентузиазъм. Изглеждаше все по-неспокоен.

— Веднага, след като разбере нещо, мисис Ван Хорн, ще ви се обадя.

Усмихна се нервно и се отдалечи бързо, като че ли бягаше от нещо.

— Странен дребосък — каза тя. — Мислите ли, че е хомосексуалист?

Фогелдорф за момент си помисли, че въпросът ѝ може би се отнасяше за него. Някои хора си мислеха така, защото беше рус, красив и неженен.

— Нямам представа — каза безизразно Фогелдорф. — Познавам Сесил покрай музея.

Тя се усмихна.

— Толкова много мъже от света на изкуството са такива, не мислите ли? Вероятно има нещо общо с творческия процес.

Фогелдорф се засмя. Тя проявяваше любопитство към него и това беше добър знак. Реши тази вечер да зареже търсенето на богата съпруга и да насочи вниманието си към провокативната Сесилия.

— Имам приятели, които са хомосексуалисти — каза той. — Някои от тях наистина се занимават с изкуство, но има и адвокати, и счетоводители. Аз самият, за щастие, съм нормален, но ако някой друг предпочита нещо по-различно, мога да го разбере. А вие как мислите?

Очите ѝ го гледаха с нарастващ интерес.

— Както вас. С какво се занимавате, мистър Фогелдорф?

Той се усмихна.

— Завършил съм икономика в Оксфорд и Харвард, но всъщност съм това, което някои наричат плейбой. Архаичен термин, но на мен ми харесва. — Хвана я за ръка. — Искате ли да се измъкнем отук? Умирам за истинска напитка.

— Вие сте точно моят тип, мистър Фогелдорф.

— Ерик — каза той усмихнато. — Моля ви, наричайте ме Ерик.

— А моите приятели ми казват Сесилия.

Той я поведе към мраморните стълби.

— Сесилия, надявам се, че ще ми разрешиш да стана твой много добър приятел.

Независимо, че беше омъжена за брата на Виктория, тя бе страхотна находка и той нямаше нищо против да прекара вечерта с нея. Очертаваше се изключително приятно преживяване.

Първото нещо, което Сандър Блейк направи, след като пристигна в Ню Йорк, бе да се обади на Ван Хорн Младши. Беше се срещал с него няколко пъти и се надяваше, че Младши ще прояви благоразумие.

— Сандър Блейк на телефона, Младши. Как си?

Отговорът дойде след минута мълчание.

— Чудесно, Сандър.

— Искане ми се да се срещнем за няколко минути.

— Защо?

— О, откровен разговор от взаимен интерес.

В слушалката се чу ироничен смях.

— И какъв взаимен интерес бихме могли да имаме с теб, Сандър?

— Предпочитам да разговаряме лично, Младши.

— Как е вестникарския бизнес? Все още ли измерваш пулса на Америка?

— Опитвам се.

— Виж какво, Блейк, с теб не съм в лоши отношения. Разочарован съм, че не ме избрахте на мястото на баща ми в Арката, но не виждам нищо лично в това решение.

— Благодаря ти, Младши. Кога и как ще се срещнем?

— Защо? За да се опиташ да ме разубедиш да не отстранявам сестра ми от семейната компания?

— Честно казано, може би не си дооценил някои последствия. Мисля, че е по-добре да се срещнем.

— Няма за какво да разговаряме, освен ако не си решил вестниците ти да ми окажат подкрепа.

— Не знам каква е позицията ти — отговори Блейк.

— Ами скоро ще я прочетеш в собствените си вестници. Тогава, ако желаш, можем да разговаряме. Никой не може да ме спре, Блейк. Решил съм какво да правя — искам да получа справедливост.

— Младши, аз...

— Не се опитвай да ме прекарваш, Блейк. Зная, че говориш и от името на Арката. Всичките треперите от страх, че една война между двамата Ван Хорн може да заплаши и вас. — Гласът на Младши

издаваше гнева му. — Е, може и да имате основания за безпокойство. Сега сестра ми е член на безценната ви Арка. Ако сте се разтревожили толкова много, говорете с нея. Ако тя се оттегли от компанията на баща ми. Това ще ме задоволи напълно.

— Това ли искаш, контрол върху „Ван Хорн Ентърпрайзис“?

— Разбира се. Ако тя напусне, тогава аз ще заема нейното място без никакви кръвопролития. Ако не, нещата ще станат сериозни. Не ви обвинявам, че се притеснявате, но не разговаряте с този Ван Хорн, който ви трябва.

— Младши, бих желал да...

— Ще разговарям с теб, Сандър, когато адвокатите ми ме посъветват да го направя. Няма нищо лично, нали разбираш? — Младши затвори телефона.

Сандър поклати глава. Ако не можеше да се предотврати битката, тогава трябваше да се направи нещо друго, което може би нямаше да бъде особено приятно.

Но най-напред щеше да разговаря с Виктория.

Сесил Драйкър беше възбуден. Нещо се носеше във въздуха. Арката беше назначила специална среща, което се случваше много рядко. Трепереше от вълнение. Както обикновено, щеше да запише всичко, но този път имаше много специален купувач.

Позвъни на Сесилия Ван Хорн. Прислужницата я извика на телефона.

— Сесил Драйкър — каза той тихо.

— А, да. — В гласа ѝ прозвуча изненада. — Как сте?

— Много добре. Помолихте ме да ви позвъня, когато се срещнат купувачите на произведения на изкуството.

Бяха се разбрали да говорят предпазливо по телефона в случай, че ги подслушват.

— Да, така се уговорихме. — Сърцето ѝ биеше в очакване.

— Срещата е определена за сряда вечер. Това само по себе си е съвсем необичайно.

— Мислите ли, че ще се случи нещо важно?

Той кимна, като че ли тя можеше да го види.

— Много е вероятно. Те обикновено не постъпват по този начин. Има нещо.

Последва пауза.

— Ще ме уведомяте за всичко, както се разбрахме, нали?

Тя му напомняше, че иска да купи записите.

— Разбира се.

И двамата затвориха телефона. Той беше обмислил всичко до последната подробност. Плащането нямаше да се извърши директно до него, а чрез Пелегрин. Ако се получи фал, той щеше да остане чист. Тя щеше да купи картина на прекалено надута цена, а Пелегрин щеше да получи комисионната си като възнаграждение за своето участие в сделката. Истинската печалба обаче отиваше у Драйкър. Беше му ясно, че информацията трябваше да отговаря на сумата.

Сесил Драйкър никога не пиеше в музея, освен в специални случаи. Доволен, той затвори вратата на кабинета си, наля голяма чаша бренди, след това отново провери подслушвателните и записващите устройства.

Срядта изглеждаше толкова далеч. Почувства се като дете, което чака Коледа.

— Крейг Хопкинс е на телефона — каза Джойс Спиц. — Изглежда развълнуван.

Виктория вдигна слушалката.

— Да, Крейг?

— Съжалявам, че те безпокоя, Вики, но мисля, че имаме голям проблем.

— Казвай. — Пое дълбоко дъх.

Крейг наистина бе възбуден.

— Строителната фирма, която трябва да изгради основите, твърди, че плановете на архитектите са неизпълними. Казват, че е невъзможно. Откровено казано, не разбрах за какво говорят.

Съзнанието на Виктория бе изпълнено с факти и цифри за „Ван Хорн Ентърпрайзис“ и й беше трудно да се пренастрои и съсредоточи върху друго нещо.

— Това е компанията на Люк Шоу?

— Да.

— Срещу какво по-конкретно възразяват?

— Виктория, когато поех тази работа, ти знаеше, че съм адвокат, а не строител. Казаха ми по телефона, но не можах да разбера абсолютно нищо. Може би е по-добре ти да говориш с тях. Неприятно ми е да те занимавам с това, но очевидно е много важно и, както казах, аз не мога да направя нищо.

— Аз ще се погрижа — каза тя. — Разговаря ли със самия Люк Шоу?

— Тръгнах отдолу нагоре и стигнах до най-големите началници. Това е голяма компания, както знаеш. Шоу се опита да разговаря търпеливо, но мисля, че накрая се изнерви от това, че нищо не разбирах.

— Окей, аз ще говоря с него.

— Вики, знам, че очакваше от мен да поема част от товара ти, но в този случай, честна дума, не мога да направя нищо.

— Спокойно, Крейг, аз ще ти се обадя по-късно.

Виктория се напрегна да си припомни плановете, след това помоли Джойс да се свърже с Люк Шоу.

— Мистър Шоу, тук е Виктория Ван Хорн. — Реши да се държи официално, въпреки че и двамата бяха членове на Арката. — Разбирам, че имате някои резерви относно строежа на основите по проекта ми „Хъдзън Ривър“.

Той замълча, после отговори.

— Резерви не е точната дума. Това, което архитектите предлагат, просто не може да бъде изпълнено.

— Не виждам защо не.

— Става дума за подпорите на кулите по моста. Всичко останало е наред. Но кулите не могат да се построят.

— Защо не?

Отново последва мълчание.

— Малко е трудно да се обясни по телефона. В кабинета ми има графики и таблици, но мисля, че ще стане по-ясно ако можем да се срещнем на мястото на строежа.

— Мистър Шоу, ще отнеме ли много време?

Имаше толкова много работа. Някои от нещата можеше да свърши Джойс, но повечето бяха за нея. Беше ѝ неприятно, че трябва

така да си прахосва времето. Все пак, кулите имаха основно значение в проекта ѝ, така че трябваше първо да се заеме с това.

— Можеш ли дойдеш след един час? Няма да се забавим много. — Гласът му звучеше нервно. — Ще донеса и някои от чертежите на архитектите ти. Като ги видиш, може би ще разбереш.

— Къде ще се срещнем?

— Знаеш ли стария склад на Спери? Този, който е изоставен, близо до Трийсет и четвърта улица?

— Естествено, нали го купих. — Съжаляваше, че каза последното. Дори на самата нея думите ѝ прозвучаха арогантно, дори помпозно.

— Тогава ти е ясно, нали? — Говореше почти ядосано. — Ще те чакам откъм страната на Трийсет и четвърта улица, близо до кея.

— Ще дойда. Моля те, бъди точен. Имам да върша още толкова неща днес.

— Вероятно ще се изненадаш ако ти кажа, че не си единствения зает човек в Ню Йорк. Ще се видим след един час.

Тя искаше да се извини, но той затвори телефона. Предполагаше, че Люк Шоу, въпреки че беше интелигентен и привлекателен, беше от мъжете, които се страхуваха от жени. И по-рано бе срещала този тип мъже. Но ако той смяташе, че ще парадирва с мъжествеността си, много се лъжеше. Тя бе много добре запозната с всичко, което се отнасяше до строителството и той щеше да го разбере съвсем скоро.

Виктория се успокои. Помисли си дали да не се обади на архитектите и да помоли някой от тях да присъства на срещата. Не, трябваше сама да се справи. Беше достатъчно компетентна и не ѝ трябваше чужда помощ.

Повика Джойс в кабинета си.

— Трябва да отида на една среща във връзка с проекта „Хъдзън Ривър“. Очаквам да ми се обади Адам Робинс, шефът на „Прометеус Пикчърс“. Искам да знам окончателния размер на загубите от новия филм „Огнена душа“.

Джойс кимна.

— Както разбирам, цифрата е внушителна.

— Мислиш ли, че мога да имам доверие на Робинс?

— И да и не. Робинс знае, че ще бъде уволнен във всички случаи. Не може да очаква нищо друго при този огромен провал.

Единственото, на което може да се надява, е договорът му да бъде прекратен по най-благоприятния за него начин. Той не е от хората на Ванс, така че това е в негова полза. Ще очаква подкрепа от вас. Не можете да му имате пълно доверие, но мисля, че няма да си позволи да ви подведе.

Виктория кимна.

— Добре. Помоли го също да ми предостави оценката на цялото студио. Кажете му, че това е строго конфиденциално.

— Искате да продадете „Прометеус“ ли?

— Има и такава възможност. Необходими са драстични мерки, за да се спаси компанията.

Джойс се усмихна, което й се случваше много рядко.

— Все повече ми приличате на баща ви.

— Обясни на Робинс, че трябва да бъде дискретен. Ако Чилтън Ванс разбере, неприятностите са ни в кърпа вързани. Ванс все още си мисли, че компанията не ме интересува.

— Бъдете спокойна — каза Джойс. — Нещо друго?

— Опитай се да разбереш какво е истинското състояние на изследователската група. Използвай връзките си. Не ми дават финансовите си отчети. Подозирам, че Ванс е намислил нещо. Компанията не може да си позволи повече да губи.

— Ще видя какво мога да направя. Мисля, че ще бъде по-добре да не използвам телефоните в офиса.

Виктория я погледна.

— Мислиш ли, че могат да ни послушват?

Джойс сви рамене.

— Не знам. Но по-добре е да сме предпазливи. Разбрах, че Чилтън Ванс е наел охранителна фирма веднага след смъртта на баща ви. Те са специалисти по намирането на подслушващи устройства, но със същото умение ги и поставят.

— Джойс, това не е ли малко маниакално?

— Баща ви казваше, че икономическият шпионаж е много по-добре организиран от разузнавателните служби. За него работеше една фирма специализирана точно в тази област.

— За икономически шпионаж?

— Той ги използваше като защита срещу него.

— Мислиш ли, че Чилтън Ванс е знаел за тях?

— Не. Баща ви никога не разгласяваше тези неща. Разходите се отчитаха като други пера. Аз се занимавах с това.

Виктория кимна.

— Искам кабинета и телефона ми да бъдат проверени. Можеш ли да ги накараш да го направят?

— Разбира се.

— И да прикриеш разходите?

— Няма нищо по-лесно от това — каза Джойс. — Всичко ще бъде направено докато ви няма. Има ли нещо друго?

— Не. Аз няма да се бавя дълго. Ще оправя много бързо една бъркотия и се връщам.

Виктория веднага взе такси. Уличното движение не бе натоварено и тя пристигна на Трийсет и четвърта улица по-рано.

Складът Спери беше една от многото изоставени, полуразрушени сгради покрай реката. Никой не искаше да се захваща със строителство там, тъй като се очакваше на това място да мине магистрала. Товарните параходи отдавна използваха нови, по-модерни докове и старите складове стояха така, неизползвани и порутени. Съвсем близо до тях районът се обновяваше, извършваше се и ново строителство, но тази част отблъскваше и потискаше.

Виктория плати на шофьора на таксито. В погледа му се четеше недоумение, че жена може да върви сама в това безлюдно и опасно място. Той потегли и тя съжали, че е дошла по-рано.

Отзад складът бе ограден с телена мрежа. Увиснала и ненужна врата се крепеше на ръждясал катинар. Мрежата бе разкъсана на няколко места. Тя премина през една от дупките като внимаваше да не скъса роклята си. По земята се търкаляха камъни, счупени стъкла и парчета дървен материал. Стъпвайки внимателно между боклуците, тя тръгна покрай едната страна на сградата и се отправи към кея.

Над нея се носеха чайки и кръсъците им заглушаваха градския шум, добавяйки към илюзорното ѝ усещане, че е дошла в друг свят. Всичко останало бе странно тихо. Изведнъж тя замръзна на мястото си. Огромен сив плъх изскочи отнякъде, застана срещу нея и я загледа.

Плъхът не се уплаши. Тук бе неговият свят и той го знаеше. Поседя малко, тръгна бавно покрай стената и се скри в една дупка.

Виктория се опита да овладее отвращението си и продължи към кея, като се стараеше да не се приближава до стените на сградата. Движеше се бавно и предпазливо.

Долу под нея се носеха тъмните, кални води на река Хъдзън. Старият док, отдавна занемарен, беше изкривен на една страна и като че ли всеки момент щеше да се сгромоляса.

Виктория погледна към реката. Голям товарен кораб се бе отправил към Ню Джърси. Плаваше под ирландски флаг. Покрай него мина малка бяла яхта, оставяйки след себе си бели разпенени следи. Острата миризма бе смес от чистия морски солен въздух и мръсотията на реката.

— Красиво, нали?

Обърна се сепнато.

— Извинявай — каза Люк Шоу. — Не исках да те изплаша.

Беше без шапка и вратовръзка. Приличаше повече на обикновен работник, отколкото на директор на една от най-големите строителни фирми в света. Трябваше да признае, макар и неохотно, че той все още изглеждаше много добре. В едната си ръка носеше навит чертеж.

— Какво искаше да ми кажеш за основите? — попита тя направо.

Той я хвана за ръка и я поведе към полуразрушения кей.

— Няма опасност, ако знаеш къде да стъпиш — каза той. — Съгласно спецификациите ти, точно тук трябва да се поставят основите на двете кули, нали така?

Тя погледна пропадащите сгради до брега. Беше толкова пусто, толкова различно от това, което виждаше в мечтите си.

— Мисля, че да. Ще трябва да погледна спецификациите, за да ти отговоря съвсем точно.

Той се засмя.

— Можеш да ми вярваш. Според плановете, които са ми изпратени, мястото е точно това.

— Е, и?

— Ти предлагаш тук да се построят две петдесет и две етажни кули. Те заемат централно място в проекта ти. На чертежа изглеждат като два ангели хранители.

Тя се намръщи. Той като че ли не се отнасяше достатъчно сериозно.

— Кулите са важни, но те трябва да се вържат с всичко останало. От значение е цялостната концепция.

Той сви рамене, изразявайки пълно безразличие.

— Според пробите и проучванията, които направихме, всичко останало може да се направи, без кулите. Но ако настояваш да построиш тези две неща, те рано или късно ще започнат да се свличат към реката.

Тя го изгледа.

— Манхатън е построен върху скали. Именно поради тази причина е било възможно да се построят небостъргачите. Както забелязваш, Емпайър Стейт Билдинг си е все още на мястото.

Той се засмя.

— Нямаше да бъде, ако го бяха построили тук. В случай че не си забелязала, това е реката Хъдзън. — Той посочи надолу към тъмните води.

— Ако си прочел плановете, в тях се предвижда укрепване на основите. Проектът има и необходимата съдебна регистрация. Няма да се нанесат щети нито на риболова, нито на речния транспорт.

— Не това е проблемът. Идеята е много добра. Ако гледаш чертежите, ще си помислиш, че това ще стане райско място. Колкото и да се укрепва, тук е едно от малкото места на този остров, което няма да издържи такива огромни кули. Скалните пластове са прекалено тънки за такава тежест. Или трябва да промениш мястото на кулите, или да ги направиш много по-малки. Но така няма да стане.

Отношението му я ядоса.

— Това да не е някаква детинска приумица да си върнеш за това, че скъпият ти малък мъжки клуб се пропука и ме прие за член? Имам чувството, че търсиш начин да ми отмъстиш.

Той присви очи.

— Слушай, изобщо не ме интересува дори и да те направят папа. Ти се обърна към моята фирма с молба да направи необходимите проучвания. Нашите заключения нямат нищо общо и това, че си жена, член на Арката, или кралицата на Шиба. Интересуват ни единствено фактите. Ако построиш безценните си кули тук, те ще паднат в реката и това е. Стана ли ти ясно?

— Да. Това е вендета от твоя страна. Ще потърся и друго мнение.
— Тя осъзна, че крещи.

Той започна да развива свитъка, за да докаже правотата си, след това изведнъж го хвърли в реката и я погледна. Не бе забелязала, че е толкова висок.

— Ще ти изпратя заключенията ни в писмен вид, заедно със сметката. Предлагам ти не само да потърсиш и друго мнение, а да си намериш и друга строителна фирма. Ние работим само с клиенти, които имат доверие в нас — каза той ядосано.

Виктория разбра, че бе прекалила и се изчерви от смущение. Той вероятно бе прав за основите. Гневната ѝ реакция бе провокирана от снизходителното му държание. Но неговата фирма беше най-добрата и тя не искаше да си развали отношенията с тях.

— Ако това, което ми казваш, е вярно, не виждам защо да не продължим...

— Изключено — отсече той.

Въпреки намерението си да смекчи тона, той отново се изостри.

— Щом искаш така, нямам нищо против.

— Ще те изпратя — каза той ледено.

— Не е нужно, благодаря — сопна се тя. — Мога да мина и без теб — обърна се и тръгна.

Под краката ѝ една дъска поддаде, тя загуби равновесие и извика. Той я сграбчи бързо и я повдигна.

— Добре ли си?

Тя се огледа. Кракът ѝ беше охлузен, чорапът ѝ се бе скъсал, но нямаше кръв.

— Нищо ми няма — каза тя надменно. — Ако си махнеш ръцете от мен, мога да тръгна.

— Сигурен съм, че можеш. — В гласа му звучеше неприязън.

Тя знаеше, че той я гледа и се опита да върви спокойно. Мина много бавно покрай мястото, където бе видяла плъха и накрая с облекчение излезе на улицата.

Чудеше се какво я бе накарало да реагира толкова остро. Не ѝ бе харесало поведението му, но вероятно бе казал истината. Ако бе прав за основите, то тогава тя трябваше да му бъде по-скоро благодарна. Помисли си да се върне и да му се извини, но се почувства неловко. Прескочи една ограда, повървя още малко и махна на едно такси.

Люк Шоу я бе притеснил. Мъжката му самоувереност я бе подразнила, но колкото и да бе странно, ѝ се бе харесала. Реши да не

мисли за него. В края на краищата, той просто бе един от многото мъже, които познаваше. Но мисълта за него продължаваше да ѝ се натрапва.

Малко след като Виктория се върна в офиса си, се обади по телефона Бари Литъл, за да ѝ напомни за срещата им. След скарването с Люк Шоу тя изпитваше нужда от малко внимание. С нетърпение очакваше вечерта с него да бъде приятна и разтоварваща: след неприятностите през деня.

Тъкмо се беше преоблякла, когато на вратата се извънтя. Погледна през шпионката и го видя с огромен букет от рози в ръка. Изпиха набързо по едно питие и тя си помисли, че фигурата му би зарадвала всеки шивач. В неговия случай човекът правеше дрехите.

Виктория не се възпротиви, когато Бари я целуна докато чакаха асансьора. Жестът бе романтичен и приятен.

На улицата ги чакаше лимузина. През целия път Бари държеше ръката ѝ. Пролетта най-накрая бе тук, вечерта бе топла и Виктория се чувстваше прекрасно.

Когато колата пресече Петдесет и седма улица, тя видя множество хора, които чакаха на тротоара пред Руската чайна.

Това бе един от любимите ѝ ресторанти.

— Като че ли цялата преса се е събрала тук — каза той.

— Интересно защо.

Той се засмя.

— Ами почти всички звезди от Холивуд се събират тук, когато идват в Ню Йорк. Вероятно вътре ще е пълно със знаменитости.

Лимузината забави ход и спря до тротоара. Виктория видя два телевизионни екипа, които чакаха до вратата. Малка тълпа от любопитни зяпачи се бе събрала около фотографите и журналистите.

Шофьорът заобиколи и отвори вратата.

Телевизионните камери засвяткаха.

— Вероятно репетират — засмя се Литъл. Той махна с ръка към камерите. — Вики, ти влизай. Резервацията е на мое име. Аз ще се оправя с тях. — Той се усмихна на заобиколилите го лица. — И това влиза в работата на политика.

Той я заведе до вратата и я затвори след нея. Върна се и се усмихна докато камерите продължаваха да святкат.

— Е, мистър конгресмен, какво ще кажете за това?

Той познаваше репортера много добре. Веднага пред него изскочиха няколко микрофона, за да не изпуснат думите му.

— Какво ще кажа за какво?

— Има ли любовна връзка?

Той успя да имитира срамежлива усмивка.

— Мис Ван Хорн и аз се познаваме от дълго време и сме приятели.

— Като ви гледа човек може да си помисли, че между вас има нещо повече от приятелство — каза женски глас.

Опита се да изглежда сериозен.

— Аз, разбира се, не мога да предвидя какво ще се случи от сега нататък. Виктория Ван Хорн е красива и известна жена. За всеки мъж би било чест да ѝ бъде съпруг.

— Хайде, Бари, ще се жените ли двамата? — При този въпрос микрофоните се приближиха още повече.

— Това, което мога да кажа, е, че всичко е възможно. — Той се засмя конспираторски. — Може би още не съм я попитал. Ако тя каже не, какво ще правя тогава? Просто ви казвам, че това е една от възможностите.

— Тя ще ви помогне ли в кампанията ви за Сената?

Той наведе леко глава, като че ли бе смутен от въпроса.

— Както знаете, още не съм съобщил официално, че ще се кандидатирам. Ако го направя, Виктория и аз сме стари приятели — надявам се, че ще ме подкрепи. А сега, моля да ме извините, но умирам от глад.

Той мина покрай тях и влезе в ресторанта. Беше изненадан от присъствието на журналистите. Всичко бе предварително подготвено в офиса му, но не бе очаквал толкова голям успех. Беше познал много от журналистите, включително и фотографите от две национални списания. Те, заедно с телевизионните екипи и фотографите от жълтата преса обещаваха успешно начало. Вероятно любовната нишка ги бе довела тук. Винаги можеше да се разчита на любовните афери.

Виктория бе седнала на една от така наречените престижни маси в предната част на ресторанта. Той седна до нея.

— За какво беше всичко това? — попита тя.

Той се засмя и я потупа по ръката.

— Чакат да снимат някакви дипломати от ОН, които досега са успявали да се скрият от тях. Някой им е подшушнал, или поне така ми казаха. Лош късмет за нас, нали и ти си винаги в центъра на вниманието им. Но аз ги отпратих, така че можем да вечеряме на спокойствие.

— И как успя да го направиш?

— Позволи ми и аз да имам професионални тайни, скъпа. — Литъл се усмихна на келнера, който се бе приближил до масата.

— Нека да започнем с шампанско и хайвер — каза той.

Продуцентът на вечерните новини гледеше краткия запис на злостната атака на Ван Хорн Младши срещу сестра му. Камерата бе поставена на „Фоли скуеър“ пред федералния съд. Младши обясняваше защо адвокатите му са започнали съдебен процес за отстраняването на сестра му от семейната международна компания.

— Това може да се окаже най-подходящата тема през дългото и скучно лято — каза той на асистента си. — Животът на богатите и прочутите, а? Всички се интересуват от семейните скандали.

Младши обявяваше сестра си за некомпетентна и негодна да ръководи „Ван Хорн Ентърпрайзис“, като високомерно подчертаваше, че прави всичко от загриженост за акционерите. Беше решен да ги защити от провала, който неминуемо ги заплашваше, ако лошата му и безотговорна сестра останеше на поста си.

— Татенцето винаги я е обичал повече — каза продуцентът със смях. — Ще е добре да му отделим достатъчно време. Адвокатите му или някой друг са написали добра реч. Можем да използваме всичко от нея. Прекрасно.

След това камерите показаха репортерката, която обясни, че съдията е отказал да издаде временна заповед за отстраняването на Виктория Ван Хорн като президент на компанията, но е назначил заседание, на което да се разгледа молбата на брат ѝ. Репортерката продължи уверено, че семейният скандал обещава да разнищи из основи най-голямата национална компания и да изложи на показ мрачните тайни на една от най-известните американски фамилии.

Продуцентът беше доволен от края на предаването. Репортерката бе една от най-добрите. Той бе спал с нея, когато я бе назначил, но я бе напуснал, когато бе разбрал, че тя се надява на брак. Въпреки това не можеше да отрече професионалните ѝ качества.

Обърна се към асистентката си. Виждаше му се способна. Току-що бе завършила Колумбийския университет, имаше хубави крака и като че ли откликваше на началните му опити за сваляне.

— Нямахме ли нещо, останало от снощния репортаж, за Виктория Ван Хорн? Не го използвахме, но май си спомням нещо за нея и за един политик.

— Помислих си, че ще искаш да го видиш — отговори момичето, много доволно, че е предугадило желанията на шефа си. Тя махна с ръка на техника. Той натисна едно копче и на монитора се появи нов клип.

Камерата показва дълга сива лимузина, която спираше пред „Руската чайна“. От нея излезе известната Виктория Ван Хорн, показвайки хубави крака. Придружаваше я красив, елегантен мъж. Картината напомняше на продуцента за реклама някое от лъскавите списания. Виктория Ван Хорн изглеждаше прекрасно, въпреки че изненадано гледаше камерите. Целият кадър, който траеше само няколко секунди, като че ли потвърждаваше казаното току-що от брат ѝ. Богата и красива жена, която живееше само за собствено удоволствие и не се интересуваше от нищо друго.

— Идеално — каза продуцентът.

Клипът завършваше с думите на Бари Литъл.

— Окей, ето как ще го направим. Най-напред ще използваме около десет секунди от материала за брат ѝ. Това ще го вмъкнем там, където той говори за личния живот на сестра си. Хари ще каже няколко въвеждащи изречения за предстоящата семейна битка. След това ще пуснем репортерката. Някой ще напише нещо интересно и забавно, което Хари ще обобщи, като например, че всички семейства си приличат, независимо дали са бедни, или богати. Така ще направим добър преход към спортните новини.

— Като водеща новина ли да го пуснем?

— Днес нямаме нищо специално. Можем да го направим и така, но ми се иска по-скоро да го излъчим накрая. С повече чувство за хумор. Непрекъснато ни критикуват, че новинарският ни екип няма

чувство за хумор. Да, нека да бъде накрая. — Той замълча. — Кой беше онзи с нея?

— Конгресменът Бари Литъл. Сигурно ще бъде кандидатът на републиканците за Сената.

— Изрежете го. Кой се интересува от някой си скапан политик. Всички си падат по шоу бизнеса. Нека да покажем малко блясък.

Посланик Стюарт Литъл беше човек на навика. Стоеше до късно в банката, след това вечеряше вкъщи. Беше вдовец и предпочиташе да бъде сам.

Денят бе натоварен, макар и не много резултатен. Литъл бе нервен, въпреки че не знаеше точно от какво. Взе една книга по международни финанси, скучна, но информативна, и чете един час. Продължи по обичайния начин — пригответи се да си ляга, донесе си бутилката с бренди и се настани на удобния стол. Пусна телевизора, за да изгледа новините. Щеше да изпие една чаша бренди докато траеха новините, след това щеше да си легне.

Понякога му се струваше, че гледа повторно едно и също. Обичайните безредици в Близкия Изток и Ориента, движението по много от улиците на Манхатън бе спряло поради задръствания и вбесените пътници изливаха гнева си пред камерите.

Бе безкрайно скучно докато водещият не започна да говори за това, което той нарече битката в семейството Ван Хорн. Стюарт Литъл усили звука.

Изненада се от остро изявление на Ван Хорн Младши. Думите му бяха силни и убедителни. Очевидно бе наел много добър съветник. Литъл изпита чувство на безпокойство.

След това видя сина си Бари как подава ръка на Виктория Ван Хорн. Тя излизаше от сива лимузина и бе облечена като филмова звезда. Видяха се чифт хубави крака. Стюарт Литъл не обръщаше внимание на коментара на репортерката. Самата картина говореше достатъчно. Виктория като че ли доказваше обвиненията на брат си — разглезено богато момиче без ум или талант, отдало се изцяло на удоволствията на момента. Той знаеше, че не бе вярно, но какво от това? Хората искаха да вярват на най-лошото, особено когато се отнасяше до най-богатите.

Името на Бари не бе споменато. Ако синът му продължеше връзката с Виктория, щеше да се превърне в малка, елегантна луна, обикаляща около блестящото слънце от висшето общество. Хората нямаше да гласуват за някой, който им напомня за малкото човече, кацнало на върха на сватбена торта.

Семейната свата щеше да се разрасне, раздухана от медиите. Щеше да заприлича на сапунена опера, в която има всичко — богатство, власт, алчност и секс. Литъл знаеше от опит, че това щеше да бъде сензацията на лятото, и то не само за Ню Йорк.

Историята щеше да бъде широко отразена както от вестниците, така и от телевизията. Жълтата преса щеше да пуска бомбастични репортажи, придружени от снимки на дългите крака на Виктория.

Стюарт Литъл затвори телевизора и допи брендито си. Не бе особено притеснен. Той истински харесваше Виктория Ван Хорн. Щеше да бъде чудесна съпруга за Бари, да му осигури блясък, от който той щеше да има толкова голяма нужда за кампанията си.

За съжаление всичко свършваше тук.

Изведнъж тя се бе превърнала в тежест за Бари и трябваше да бъде отдалечена от него.

Необходимо бе да се действа незабавно. Взе телефона и позвъни на специалния номер във Вашингтон.

Ерик Фогелдорф се гордееше със сексуалните си способности, но Сесилия Ван Хорн се оказа прекалено взискателна и ненаситна. В началото бе много забавно, но след това безкрайните ѝ сексуални игри го измориха и се получи нещо като състезание по издържливост.

Бяха се виждали всяка вечер от момента, в който се запознаха. Сесилия се отнасяше с ледено презрение към мъжа си, но не и към парите му, ако се разведеше, щеше да бъде апетитна хапка. Той се надяваше, че тя мисли по този въпрос.

Фогелдорф лежеше гол на леглото, изтощен и доволен, че тя бе прекъснала любовната игра, за да си вземе цигара.

— Хм — измърка тя. — Беше много добре. Понякога ми се харесва да го върша по старомодния начин. — Тя протегна свободната си ръка и го погали по пламналите гениталии. Той едва се удържа да не извика.

Поне се беше съгласила да дойде в апартамента му. Хотелските сметки бяха нараснали неимоверно. Беше я убедил, че ще се чувстват по-спокойно в дома му. Тъй като бе принуден да освободи готвача. Тачър бе останал единствен от прислугата, но тя не го знаеше. Тачър също гореше от желание Фогелдорф да си намери богата съпруга.

За голямо негово облекчение Сесилия го пусна и се изправи. Прекоси спалнята до масата, на която имаше две бутилки — водка за нея и скоч за него. Наля си доста водка и я глътна като вода. Фогелдорф се учудваше, че алкохолът никога не ѝ личеше. Той се нуждаеше от скъпия си скоч, за да си достави така необходимата му енергия.

Сесилия включи големия цветен телевизор. Тя застана гола с гръб към него. Напомняше му на модел на художник. Тялото ѝ бе сочно и приканващо, но той чувстваше, че силите му го напускат.

— Може да покажат мъжа ми в новините тази вечер.

Тя превключи точно навреме и на екрана се появи Младши, който разпалено говореше против сестра си. След това показаха и Виктория как слиза от колата.

Сесилия наблюдаваше внимателно, докато започнаха спортните новини. След това изпи наведнъж водката си и си наля още.

Обърна се към него и в усмивката ѝ имаше повече злоба, отколкото сладострастие.

— Е, Младши за пръв път демонстрира гордост. Изглеждаше добре, нали?

Фогелдорф се подпря на лакът.

— Наистина ли говореше сериозно? От това, което съм чувал, сестра му е тази, която притежава цялата власт. Действията му могат да станат опасни за него.

Тя отново се върна в леглото. Очите ѝ блестяха.

— Може да я напада като президент на компанията, може да подхване атака да я измести. По този начин може да я провали без никаква опасност за него.

Фогелдорф наблюдаваше уплашен как тя се приближаваше към него, като внимаваше да не разсипе чашата си.

— Струва ми се, че в завещанието на свекър ти имаше нещо, което не позволяваше такива действия.

Тя приближи с тиха, почти заплашителна усмивка.

— Ще загубим всичко ако оспорим завещанието. Ние не правил това сега. Младши може да поеме компанията, без да рискуваме дори и цент.

Тя се сгуши до него и започна да го целува с горещ и търсец език. Той усети вкуса на водката.

— Ти май я мразиш — каза той. — Защо?

Тя спря, остави чашата си и запали нова цигара.

— През всичките тези години тя успя да създаде лошо име на мъжа ми. Младши винаги е бил като послушно кутре, винаги е правил това, което казваше баща му, винаги е бил на заден план и е слушал скъпия си татко. — Сесилия дръпна от цигарата си. — Сестра му пък стана много известна. Мисля, че знам как си е пробила път до върха. Както и да е, тя вече е там, а Младши не успя да го направи.

— Разбирам защо мъжът ти може да я... мрази, ама ти защо?

— Обществото, или да кажем хората, които имат значение, се отнасят към Младши като към някакъв застаряващ бездарник. Това им отношение се пренася и върху мен. И всичко е заради идиотската му сестра. — Гледаше го, без да го вижда. — Не можеш да си представиш колко е неприятно. Никога не сме били канени от важни хора, никога не сме получавали вниманието, което заслужаваме. — Тя спря, като че ли искаше да си припомни и други потвърждения. — Но сега всичко ще се промени. Младши ще я измести и тогава отношението към нас ще се промени коренно.

— Ако наистина се получи така, какво ще стане с нас двамата?
— Въпросът му прозвуча шеговито, но безпокойството му беше истинско. — Мъжът ти отново ще стане привлекателен за теб и аз повече няма да те интересувам.

— Ерик — каза тя спокойно, — омъжих се за Младши, защото трябваше да го направя. Известно време — много кратко — между нас съществуваше нещо като страст. Но той сега дори не може да го вдигне. Опитвал се е, напивал се е, нищо. Мисля, че е импотентен. Дори и да срази Виктория, другото няма да се промени. А ти знаеш от какво имам нужда, така че не се притеснявай — нищо няма да се промени между нас.

— Мислила ли си сериозно да го напуснеш? — Фогелдорф отново се опита въпросът му да прозвучи невинно.

Тя изсумтя.

— Едно време, отдавна, имах подобна идея. Но останах при него, защото мислех, че ще заеме мястото на баща си. А и тогава, ако се бях развела, нямаше да получа кой знае колко. Сега, разбира се, ме чакат милиони, много повече, отколкото някога бих могла да похарча. Само че няма да получа уважението, което искам. Това ще стане едва след като той застане начело на компанията. Само за това си струва да остана при него.

Фогелдорф почувства как сърцето му се сви.

— Не се безпокой, Ерик. Каквото и да се случи, винаги ще бъда твоя. — Тя протегна ръка и го хвана игриво. — Не мога без това.

Хвърли се върху него като диво животно. Новината като че ли й бе дала нови сили.

Той се опита да се усмихне въпреки болката, но му хрумна, че ако тя продължи да го дърпа, и на двамата щеше да се наложи да минат и без него.

— Чете ли днешните вестници? — попита Бен Тейтъм с погребален глас, като че ли съобщаваше за смъртта на близък човек.

— Да. — Чилтън Ванс се засмя в слушалката и запали цигара.

Този бе първият от многото телефонни обаждания, които очакваше — пълен списък на всички директори на „Ван Хорн Ентърпрайзис“. Знаеше, че ще бъдат потресени от семейния скандал и от това, което той можеше да направи на корпорацията.

— Това ще смъкне цените на акциите, може дори да съсипе компанията — продължи Тейтъм.

Бен Тейтъм беше един от директорите, които Чилтън Ванс бе категоризирал като независими. Неговият глас можеше да обърне нещата.

— Компанията е в трудно положение в този момент — отговори Ванс любезно, — но мисля, че ще го преодолеем. Прав си за акциите, разбира се. Такива събития винаги създават паника сред акционерите.

— Чилтън, трябва да направим нещо, и то веднага.

Ванс дръпна от цигарата и погледна през прозореца на офиса към синьото небе над Ню Йорк. Денят обещаваше да бъде ясен и слънчев.

— Какво предлагаш?

— Най-напред Виктория Ван Хорн трябва да се махне. Много жалко, разбира се, но дори и да беше най-способната, не може да навлича толкова неприятности на компанията. Може изобщо да няма вина, но не можем да си позволим да остане президент.

Ванс отговори резервирано, за да изглежда безпристрастен.

— Чух, че някои от директорите предлагат на нейното място да дойде брат й.

— Боже господи — избухна Тейтъм, — това е от трън, та на глог. Той е решил да погуби сестра си, но тя непременно ще му го върне.

— Не забравяй акционерния капитал на Ван Хорн. Пакетът е много голям и Виктория контролира правото на глас. Ще трябва да се конкурираме с нея на следващото общо събрание на акционерите.

— Това няма никакво значение. Дотогава тя ще стане за смях на всички. За бога, Чилтън, хората обожават семейните скандали. Пресата ще се занимава с тях месеци наред. Трябва по някакъв начин да разграничим компанията от воюващите Ван Хорн. Ако не го направим, не съм сигурен, че ще оцелеем.

Ванс загаси цигарата. Моментът беше настъпил.

— Да предположим, че Виктория бъде накарана да напусне, а брат й не събере достатъчно гласове, тогава какво?

— Имаме нужда от спокоен и опитен човек, Чилтън, някой, който да възвърне доверието на обществеността, на когото всички ние да можем да вярваме.

— Е, и?

— Мисля, че ти трябва да станеш президент, Чилтън. Ти го заслужаваш. Точно това трябваше да направим след смъртта на Хънтър.

Ванс знаеше, че ще трябва да подбира думите си внимателно.

— Много съм поласкан, Бен — каза той спокойно, — но не съм сигурен какво ще кажат другите директори. А и да ти кажа честно, не знам дали бих се съгласил.

— Защо?

Ванс се усмихна, но тонът му остана сериозен.

— Дори и да я нямаше тази семейна кавга, нещата бяха станали много объркани. Сигурно знаеш, че вината е главно на Хънтър. Който се захване, ще трябва да направи радикални промени, а с това ще си навлече гнева на много хора. Не ми се иска това да съм аз.

— Чилтън, разбирам, че те натоварвам, но мисля, че именно ти си най-подходящият за тази работа. Направи го заради компанията.

Ванс се облегна и сложи крака на бюрото.

— Наистина се чувствам отговорен за компанията — каза той бавно, — но се съмнявам, че ще се получи.

— Защо мислиш така?

Ванс се загледа разсеяно в свободната си ръка.

— За да мога се справя със задълженията си, ще имам нужда от подкрепата на борда на директорите, и то не с просто мнозинство. Също така, ще трябва да мога да гарантирам, че назначените от мен служители ще бъдат сигурни за работата си. Не можеш да си гледаш работата добре ако някой наднича зад гърба ти и може да те уволни всеки момент.

— Да предположим, че зад теб застанат две трети от членовете на борда. Това задоволява ли те? — Тейтъм не изчака отговора и продължи. — Да допуснем, че те назначат с договор за пет години, заедно с всички допълнителни предимства.

Ванс се засмя. Всичко се нареждаше много добре.

— Наистина не искам да се забърквам в тая каша, Бен. Харесвам и Виктория и Младши. Е, ако бордът реши да се отърве и от двамата, и аз мога да разчитам на пълната им подкрепа, може би ще се съглася. Но само при тези условия.

Последва пауза. Ванс си помисли дали не беше попрекалил в исканията си. Канеше се да смекчи нещата, когато Тейтъм каза.

— В момента не съм само слушател, Чилтън. Някои от членовете на борда ме помолиха да разбера намеренията ти. Сега трябва да се обадя на някои хора, след което пак ще ти позвъня. Обещай ми, че дотогава няма да се разколебаеш.

— Окей, но искам само още едно нещо.

— Какво?

— Моля те, обясни на всички, с които ще говориш, че идеята не е моя. Аз съм против отстраняването на двамата Ван Хорн. Но ако се наложи да се процедира по този начин, ще си помисля. Просто искам да съм сигурен, че всички са наясно с позицията ми.

Тейтъм се засмя.

— Разбира се, Чилтън. Точно това харесваме в теб — ти си лоялен, честен и открит. Винаги си бил коректен към Хънтър и аз

разбирам чувствата ти към децата му. Тези качества са изключително полезни за компанията. Пак ще ти се обадя. Ако не днес, най-късно утре.

Ванс благодари на Тейтъм и затвори телефона. Всичко вървеше като по ноти. Той нямаше да бъде просто наследникът на Хънтър Ван Хорн — щеше да бъде приет като спасителят на компанията. Ванс пое дълбоко дима и започна да го издухва на колелца към тавана. Изпитваше удоволствие от това, като че ли те символизираха окончателната му победа не само над децата на Хънтър, но и над самия него.

След като баща му се обади по телефона, Бари Литъл бе обиколил няколко барове във Вашингтон. Имаше само бегъл спомен, че се бе опитвал да скъса блузата на една пищна келнерка. Полицията го бе завела вкъщи. Във Вашингтон конгресмените имаха охрана.

Събуди се с ужасно главоболие. Облече се и веднага отиде в спортната зала на Конгреса, където се хвърли в басейна, като се надяваше, че физическите усилия ще му помогнат да се отърве от махмурлука.

Ефект имаше, но главоболието остана. Взе душ и се облече, но се чувстваше много потиснат. Не можеше да се отърве от ужасното чувство, обзело го след обаждането на баща му. Първият му психоаналитик беше открил лесно причината — той мразеше баща си. Въпреки това не се освободи от опеката му. Ядът към баща му се смесваше с признанието, че не може дори и да си помисли как би живял без неговите напътствия и закрила. Така че сега направи каквото можа, за да се почувства по-добре, за да не си навлече гнева на баща си.

Като се върна в офиса си, той позвъни на Виктория. Освободи се от нея, беше изкомандвал баща му, и то бързо. Щеше да послуша, както обикновено, но първо искаше да бъде още веднъж с нея. Баща му нямаше изобщо да разбере.

Обясни на Виктория, че вечерта щеше да дойде в Ню Йорк и я покани на вечеря. Тя знаеше, както това се случваше с повечето влюбени жени, че поканата означава нещо повече от вечеря.

След разговора с Виктория той се спря и поговори с административния си помощник, който беше нещо като негов бодигард. Вероятно по заповед на баща му режимът му бе станал по-свободен.

Литъл каза на помощника си, че тази вечер е поканен на коктейл във Френското посолство. Имаше такова парти и той наистина бе получил покана. Ако някой си направеше труда, можеше да го провери. Само дето той нямаше да бъде там.

Другият разговор проведе от уличен телефон, далеч от любопитните очи и уши. Ако му предстоеше, така да се каже, затвор на хълма Капитолия, то тогава имаше право поне на още една вечер свобода. Така щеше да се освободи от яда и депресията. Този път обаче щеше да внимава и да не прекалява.

Уреди се много лесно. Щеше да го вземе след пристигането си на летището Ла Гуардия. Нямаше никакъв риск, всичко щеше да мине спокойно и дискретно.

Бари Литъл се почувства много по-добре. Очертаваше се натоварен ден, но вечерта щеше да бъде приятна.

Беше решен да прекара една незабравима нощ.

Сандър Блейк изчака докато пристигне сенаторът Литъл, след това затвори вратата към залата за конференции. Отсъстваха само двама от членовете на Арката. Джон Робертсън беше в Европа, а Виктория Ван Хорн не беше поканена.

— Помолих всички да дойдат — каза Блейк, — но не официално. Можем да приемем, че сме мнозинство. Не сме се събрали да обсъждаме действия от името на Арката, а само да разгледаме някои проблеми. — Той погледна сериозните им лица. — Може би за пръв път Арката е изправена пред такава ситуация.

— Не е съвсем точно — каза Илайъс Макензи. — Много отдавна, в началото на века, член на Арката е бил забъркан в огромен скандал, някаква борсова фалшификация. Ангст Мериуедър е бил обвинен, че е преливал акционерен капитал в собствената си компания.

— Предполагам, че са го изхвърлили — каза Франклин Трейджър.

Макензи поклати отрицателно глава.

— Напротив. Доколкото знам, Арката е стегнала редиците и е използвала властта си да предотврати съдебното преследване. Дори му е помогнала да стабилизира финансовото положение на компанията си. След време всичко е било забравено. Впоследствие Мериуедър спокойно е подал оставка. Продал е контролния пакет акции в компанията си и се е оттеглил в Испания, където по-късно е починал.

— Сега случаят е съвсем различен — каза Блейк сухо. — Виктория не е извършила никакво престъпление. Изглежда, че

единствената ѝ вина е огромната ѝ известност.

— Много меко казано — сопна се Клифърд Колбърн. — Виж какво, този неин брат ще използва цялата преса, за да я обвини във всички смъртни грехове. Хората обичат подобни мръсотии. Не ме интересува дали е светица, или не, но ще бъде опръскана с толкова много кал, че няма да може да я измие. Това със сигурност ще ни причини неприятности, дори ще урони престижа ни. Аз не искам да го допуснем.

— Никой не иска това, Клифърд — отговори Блейк. — Точно за това сме се събрали, за да видим какво можем да направим.

— Защо просто не я помолим да подаде оставка? — продължи Колбърн. — Тя е разумен човек. Ще разбере докъде може да доведе този скандал. Може и да се съгласи.

— Аз съм против — каза Макензи. — Мисля, че трябва да я защитим и да се противопоставим на брат ѝ. В края на краищата, той подхвана всичко това.

— Историята няма да отшуми — каза Стюарт Литъл. — Изправени сме пред истинска опасност ако бъдем намесени в тази грозна афера, без значение кой я е започнал. Мисля, че някой трябва да разговаря с мис Ван Хорн и да разбере какво мисли тя. Може да се окаже разумна.

— Аз съм против — каза Люк Шоу. — Съгласен съм, че тази история може да се превърне в кошмар за всички ни, но все още има време. Може пък двамата Ван Хорн да се разберат. Семейните отношения са нещо много деликатно. Мисля, че трябва да изчакаме и да видим какво ще стане.

Блейк въздъхна.

— Аз съм съгласен с Люк. Мисля, че моментът не е подходящ да се обръщаме към нея с подобна молба.

Литъл вдигна ръка.

— Сандър, ти си в малцинство. Не предлагам нищо друго, освен един разговор с нея. Не е необходимо да предприемаме никакви действия докато не разберем окончателната им позиция. Но мисля, че трябва да разговаряш с нея.

Блейк кимна замислено.

— Разчитаме да уредим нещата по пътя на взаимното съгласие. Въпреки, че съм против, ще приказвам с Виктория. Няма да искам от

нея да подава оставка, но ще обсъдя с нея и тази възможност. Съгласни ли са всички?

Франклин Трейджър се изправи и бавно огледа залата.

— Мнението ми напълно съвпада с взетото от нас решение. Виктория Ван Хорн за много хора е олицетворение на Ню Йорк. Мисля, че трябва да се разграничим от нея. — Той замълча, за да придаде повече тежест на думите си. — Мисля също, че трябва да се разграничим и от Ню Йорк.

— Моля? — каза Макензи.

— Вижте, бях решил да повдигна този въпрос по-нататък, но тази история го изведе на преден план. Не става дума само за Ван Хорн и мръсното им бельо. Както казах, те представляват Ню Йорк.

— Както и всички ние — каза Сандър Блейк тихо.

— Не. Това не се отнася до теб, Сандър. Ти си собственик на национални вестници и списания, но те не се четат тук, в самия град. Почти никой от нас не се интересува истински от този град. Вижте, старите фамилии, които са основали града, вече не живеят тук. Не са тук и парите им. Мисля, че е време да погледнем реалността в очите.

— Да не предлагаш разпускането на Арката? — Гласът на Илайъс Макензи прозвуча неочаквано остро.

— Не, няма такова нещо. Но това вече не е нашият град. Преди години ние контролирахме Ню Йорк, защото искахме да защитим икономическите си интереси и интересите на хората като нас. Всичко вече се промени. Защо да продължаваме да упражняваме контрол? Нямаме повече финансова изгода от това. Повечето от нас притежават и мултинационални компании. Няма никакъв смисъл да останем тук. — Трейджър ги погледна. Бяха шокирани. Не можеше да очаква подкрепа от никого. Продължи убедително. — Ню Йорк се е превърнал в средище на бедните. Половината от него принадлежи на чуждестранни инвеститори. Опасно е. — Защо да стоим тук? Животът става много тежък. Повечето от нас притежават собственост, която може да се продаде без много шум по най-висока цена. Ако действаме предпазливо, можем да напуснем тихо това отвратително място, като същевременно си докараме и добра печалба.

Никой, дори и Клифърд Колбърн, не го погледна. Всичките бяха против. Нямаше смисъл да се опитва да ги убеждава повече.

— Казвам, че трябва да напуснем Ню Йорк. — Думите на Трейджър пронизаха мълчанието.

Сандър Блейк се изправи. Погледна Трейджър, усмихна се и тъжно поклати глава.

— Ще говоря с Виктория и ще ви уведомя за резултата — каза той с въздишка.

На горния етаж Сесил Драйкър бе слушал внимателно всяка дума. Дори си бе водил бележки. Сърцето му биеше от възмущение.

Думите на Франклин Трейджър още звучаха в главата му. Тъй като не можеше да види лицата на останалите членове, Драйкър предположи, че Трейджър бе изразил общото им решение.

Беше потресен.

Това пращаше всичките му планове по дяволите. Имаше намерение да купи луксозен апартамент. Беше вложил много пари и в други недвижими имоти в Манхатън. При това положение ако не действаше бързо, всичко щеше да се окаже напразно. По слабото му лице избиха капчици пот.

Ако членовете на Арката напуснеха Ню Йорк, щяха да напуснат и музея „Хаберман“, като пренесат безценните произведения на изкуството някъде другаде. Тогава той щеше да стане директор на някой невзрачен музей. Той потрепери само при мисълта за това.

Започна да се успокоява. Благославяше деня, в който бе инсталирал подслушващите устройства. Това го бе спасило. Можеше да вземе бързи мерки. Умният човек можеше да обърне всяко нещастие в златна възможност. Започна трескаво да обмисля план за действие.

Щеше да има нужда от пари. Драйкър започна да действа бързо. Най-напред позвъни на Енрико Пелегрин. След това се обади на Виктория Ван Хорн.

Възможностите бяха неограничени ако човек знаеше кога и какво да направи. Можеше дори да забогатее.

Първоначалният шок премина във възбуда. Сесил Драйкър нямаше да позволи да го изоставят.

Сам Дивито обичаше летищата. Ветеранът детектив с удоволствие наблюдаваше драматичните гледки — щастливи семейства отново заедно, сърцераздирателни раздели, делови бизнесмени на път към поредната битка. Винаги ставаше нещо интересно. Гарите бяха грозни, но летищата предлагаха вълнуващи преживявания. Особено харесваше Ла Гуардия.

Дивито погледна към дългата алея. Барни Харпър беше на поста си, почти незабележим сред минаващите пътници. Харпър бе член на специалния отряд на кмета, млад полицаи, но способен да се справя с всякакви ситуации. Динито неотдавна бе прехвърлен в специалния отряд на кмета като възнаграждение за дадената информация за конгресмена Бари Литъл. Точно заради това той сега чакаше на летището полета от Вашингтон.

Дивито бе виждал Литъл, но конгресменът не го познаваше. По време на единствената им среща Литъл бе в безсъзнание. Дивито често се чудеше на случайностите, които можеха да повлияят така решително на живота на хората, включително и на неговия. Нерегистрирана подслушвателна уредба бе помогнала на отдела за борба с наркотиците, който благоразумно бе съобщил информацията на отряда на кмета. Те не искаха да zlepоставят политическия приятел на кмета, още повече, че всичко трябваше да бъде проверено предварително. Непредпазливите действия можеха да доведат до ново нежелано преместване, или дори до нещо по-лошо.

Сам Дивито бе поел случая в свои ръце. Отделът за борба с наркотиците привидно бе изразил несъгласие, но всъщност бяха доволни. Работата с политиците бе деликатна. Никой не получаваше медал за арестуването на значима обществена личност.

Дивито внимателно наблюдаваше пристигналите от Вашингтон пътници. Не виждаше конгресмена. Бяха получили секретна информация от летището във Вашингтон, че Литъл се е качил на самолета. Възможно ли беше информацията да е погрешна? Започна да се притеснява.

Последна от самолета слезе възрастна жена. На борда беше още само екипажа.

Притеснението му изчезна, когато видя Бари Литъл да върви срещу него с малко куфарче в ръка. Литъл се усмихна и каза нещо на стюардесата. Тя се засмя и му кимна.

Литъл вървеше бързо. Дивито изчака съвсем малко и тръгна след него. Барни Харпър, в униформата на летищния персонал — джинси и синя риза — закрачи пъргаво пред конгресмена.

Нисък, но добре сложен и елегантен, Литъл бе олицетворение на способен и енергичен човек, предопределен да успее. Дивито си спомни какво представляваше, когато го бе видял да лежи в безсъзнание, мръсен и одърпан, в евтината хотелска стая, и си помисли колко истина имаше в приказката, че дрехите правят човека.

Проследяването на таксито с конгресмена се оказа лесно. Използваха две коли, но се оказа, че едната беше излишна. Таксито мина по моста на път за Манхатън и движението, макар и натоварено, не създаваше затруднения.

Литъл слезе на Пето авеню близо до Петдесет и седма улица, след което взе друго такси. Дивито се прекачи в другата кола и продължи след него. Таксито отиваше право в „Гринич Вилидж“. Литъл слезе на Шесто авеню, повървя пеша, сви в малък двор и изчезна.

Дивито влезе в двора през отворената врата от ковано желязо. Мястото беше приятно, приличаше на миниатюрен парк. От едната страна имаше няколко постройки. Литъл можеше да е влязъл във всяка една от тях. Дивито започна да ругае тихо.

До него се приближи Барни Харпър.

— Нашето момче обича кокаин — каза той развеселено.

— Това момче обича всичко, какви ли не боклуци.

— Постройката накрая, с червената врата, виждаш ли я? — попита Харпър.

— Да.

Харпър се усмихна.

— Тук Аверил Китъл се чувства като у дома си. Познаваш ли го?

— Не съм отговарял за този район — каза Дивито, като че ли искаше да отхвърли обвинение.

— Мистър Китъл има най-различни връзки. Снабдява най-богатите с кокаин.

— Как досега никой не го е окошарил?

Харпър се засмя.

— Сам, говориш като девица. Паричните дарения на Китъл се приемат с благодарност от братята полицаи. Освен това, Китъл винаги

е на чисто — има братовчед на много отговорно място. И което може би е най-важното, предоставя полезна информация на приятелски настроени към него полицаи. Всички обичат Аверил Китъл.

— Ти откъде знаеш толкова много за него, Барни? Никога не си работил в отдела за борба с наркотиците.

Харпър сви рамене.

— Дори не бях чувал името му докато не ме прехвърлиха на работа тук. Както казах, има големи връзки. Прави услуги и е много дискретен. Големците го обичат.

— Винаги е хубаво да имаш приятели — отговори Дивито. — Литъл ще излезе оттук. По-добре да го изчакаме в колата.

Едва бяха стигнали до колата, когато Литъл излезе на улицата. Огледа се, след това енергично закрочи.

— Да го спрем ли? — попита Харпър. — Наркотикът е или в джобовете му, или в чантата.

— И с какво ще обясним арестуването? С неправилно пресичане? — Дивито се засмя. — Ще трябва да изчакаме докато не намерим основателна причина, така че да звучи убедително.

— Такива ли са нарежданията на кмета?

Дивито го погледна строго.

— Това не е твоя работа, Барни, и то го знаеш. Сега тръгвам след него.

Харпър поклати глава.

— Защо да си правиш труда? Той си мисли, че е много хитър. Ще повърви малко и ще вземе пак такси. Само ще си хабиш подметките.

Дивито се поколеба, след това кимна.

— Може и да си прав.

Както Харпър бе предположил, Литъл махна на едно такси на Десета улица. Последваха го до хотел „Шери Недърланд“, на ъгъла на Пето авеню и Петдесет и девета улица, където слезе. Не влезе в хотела, а продължи по улицата до хотел „Десал“ — по-стар, по-малък и по-скъп.

Дивито избърза и влезе във фоайето преди конгресмена. Детективът попита за несъществуващ гост на хотела и зачака докато служителят се опитваше да го открие. Литъл се регистрира на резервацията. Дивито чу номера на стаята и името, което конгресменът

използва. Служителят се извини на Дивито, тъй като не можа да открие гостът фантом. Дивито му благодари и излезе.

Навън даде инструкции на Харпър, след това отново последва Литъл пеша. Очевидно куфарчето бе останало в стаята. Стъмваше се, но по улиците все още имаше хора, което улесняваше задачата на Дивито. Литъл влезе в малък, невзрачен ресторант. Дивито го последва и седна на бара.

Позна я веднага. И в действителност беше така красива, както и на снимките във вестниците. От мястото на бара се виждаше целия ресторант. Той отпиваше бавно от чашата и я наблюдаваше.

Сам Дивито бе видял много през дългите години на полицейска работа и се смяташе за тънък познавач на човешкия характер. Виктория Ван Хорн несъмнено бе увлечена по Литъл, но конгресменът, независимо от бурно изразената си радост от срещата, не изглеждаше като влюбен.

Дивито си помисли дали и Виктория Ван Хорн беше наркоманка. Скоро щяха да разберат. Поръча си още няколко напитки докато чакаше да приключат вечерята. Вече бе гладен, но това нямаше значение. Предстоеше му работа.

Детективът я наблюдаваше в огледалото, поставено в задната част на ресторанта. Наистина бе красавица. Помисли си, че сигурно изглежда прекрасно гола. Реши, че ще ги остави по-дълго в хотелската стая, така че когато влязат, тя да бъде разсъблечена.

Освен това, разсъждаваше Дивито, така щеше да стане по-интересно. А кметът искаше точно това — история, която да взриви първите страници на всички вестници.

Бари се държеше различно още от момента, в който влязоха в хотелската стая. Преди това се бе отнасял към нея нежно и внимателно, но сега я сграбчи толкова силно, че ѝ причини болка. Тя се опита да се отскубне, но той я хвана още по-здраво, след което я хвърли на леглото. Целувките му бяха жадни и търсеци. След малко спря.

— Бари, какво има?

Той се надигна, погледна надолу към нея и се засмя.

— Просто се увлякох, Вики. Желание, страст, както искаш го наречи. Казвали са ми, че някои жени обичат по-грубите мъже.

— Аз не съм от тях. — Тя се премести на другия край на леглото.

Литъл не отговори. Стана и отиде до шкафа. Сложи куфарчето си върху него и го отвори. Стоеше с гръб към нея, така че тя не виждаше какво прави.

— Какво правиш? — попита Виктория.

— Това е нашето парти, Вики. Ще забъркам нещо да ти оправи настроението. Ще видиш, че ще се почувстваш прекрасно.

Тя слезе от леглото. Отиде до шкафа и видя, че бе сложил няколко бели прахчета.

— Кокаин?

— Е, не е талк. Това е най-доброто, което може да се намери на пазара.

— Не искам наркотици, Бари.

— Крайно време е да започнеш. Не знаеш какво изпускаш. — Нави лист хартия на тънка фунийка. — Всички го взимат, Вики. Това е новото мартини. Нали си ме виждала и по-рано.

— Така е, но това беше на парти. Тогава си помислих, че просто не можеш да откажеш.

Той смръкна, след което се разкиха. Засмя се.

— Изключително добро качество. Ами как иначе, толкова пари струва. — Пое още малко, след това се обърна към нея.

— Хайде. Ще се почувстваш страхотно. По-добре е от алкохол, а и на другия ден няма да си махмурлия.

Виктория поклати глава. Беше опитвала кокаин в колежа и не й бе харесало. Реакцията към него бе толкова индивидуална, а освен това съществуваше и опасността да привикнеш. Много отдавна бе решила, че рискът бе прекалено голям.

— По-рано не ни трябваша наркотици, Бари. Защо го взимаш сега?

Той свали връзката и разкопча яката си.

— Ще се обадя да ни донесат нещо. Водка, уиски?

— Не искам нищо. — Внезапно почувства студенина и безразличие.

Той кимна, след това вдиша и останалата прах. Виктория видя още пликчета върху шкафа.

— Ей, отпусни се.

Обърна се към нея, грабна я и я притисна към себе с такава сила, че ѝ причини болка.

— Бари, боли ме. — В гласа ѝ се долавяше страх.

По лицето му се появи лека усмивка и той я блъсна към леглото. Вдигна бързо полата ѝ и скочи върху нея, като я хапеше по врата и лицето почти до кръв.

— Бари, спри — изкрещя тя.

— Глупости — изпъшка той. — Напротив, харесва ти.

Разкъса блузата ѝ и започна да я дърпа. Та се опита да се отскубне, но той я натискаше с всичка сила.

— Моля те!

Страхът отстъпи пред гнева. Ръката му сграбчи сутиена ѝ и го дръпна, охлузвайки кожата ѝ.

— По дяволите, спри!

— Сега ще видиш какво ще стане — ухили се той. Дишаше тежко и възбудено.

Тя вдигна крака и го ритна. Не можа да уцели точно чатала му, но болката го сепна.

— Кучка! — Сграбчи я за гърлото и я притисна още по-силно към кревата.

— Мръсник! — изпищя тя.

Литъл точно се канеше да я удари със свободната си ръка, когато вратата се отвори.

Едър мъж в смачкан костюм сграбчи ръката му във въздуха.

— Хайде да помислим малко. — Гласът на мъжа звучеше ведро. Литъл се обърна и очите му се разшириха от изненада.

— Какво, по дяволите, означава това?

Мъжът продължаваше да стиска здраво ръката му.

— Полиция — каза той, като показва значката си.

— Нямате право да влизате тук — сопна се Литъл, поглеждайки към полицаите, които влизаха през вратата. — Нямате прокурорско нареждане.

— Чухме писъци — усмихна се полицаят. — Очевидно сме попаднали на престъпление. Изглежда ми като изнасилване. — Погледът му се премести върху Виктория. Тя бързо покри голите си

гърди с остатъците от блузата. Измъкна се от леглото и се опита да се вмъкне в банята, но един от мъжете я спря.

— Май има и наркотици, Сам. Виждам до болка познат бял прах. — Топна пръст в пликчето върху шкафа и близна. — Кокаин. И то много доброкачествен. — Усмихна се на Виктория.

Тя трепереше и сърцето ѝ биеше като лудо. Понеже беше юристка, се опитваше да си спомни какво трябваше да направи, но умът ѝ отказваше да действа.

— Нямате право да влизате — настояваше Литъл. — Документите ми за самоличност са в сакото. Има някаква грешка.

Преди да продължи, в стаята влезе фотограф и започна да снима. Полицаяте го оставиха да си върши работата.

— Ей — каза един от полицаите, като че ли чак сега го бе забелязал, — излизай оттук. Не виждаш ли, че има полиция?

Фотографът се усмихна, но продължи да снима.

— Изкарай камерата оттук, или ще те изхвърля — каза полицаят, който държеше Литъл, но тонът му не беше заплашителен.

Фотографът кимна и тръгна към вратата.

— Интересно как тия момчета разбират кога се е случило нещо. — Сам Дивито се опита да се покаже притеснен, но не успя. Всичко бе организирано от него. Сериозните вестници не биха се занимавали с такива работи. Но жълтият постник, който бе избрал, се интересуваше тъкмо от такива сензации. Сделката беше предварително уредена. До утре сутринта пикантните снимки щяха да са навсякъде в Ню Йорк. А целта бе именно това.

— Е, чия е дрогата? — попита единият от полицаите. Пусна Виктория, но тя продължи да стои между стената и разхвърляното легло.

— Нейна — каза бързо Литъл. Очите му гледаха настрана. — Тя я донесе. Казах ѝ, че не искам. Тя я взима непрекъснато.

Виктория не можеше да повярва на ушите си.

Дивито кимна сериозно, като че ли Литъл обясняваше очевидни неща.

— Какво ще кажете, мис? — попита той. — Това ваше ли е?

Струваше ѝ се, че сънува ужасен кошмар, от който искаше да се събуди. Първоначалният ѝ страх бързо преминаваше в нарастваща ярост. Придържайки блузата към гърдите си, тя се обърна към Литъл.

— Лъжливо копеле!

— Нейна е — повтори конгресменът. — Разбира се, няма да си признае, но тя я донесе.

Полицаят пусна ръката на Литъл.

— Чак сега ви познах и двамата — каза той. Погледна към Литъл. — Доколкото си спомням, вие май сте някакъв политик.

— Аз съм конгресменът Бари Литъл.

Дивито се обърна към Виктория.

— А вас ви познавам от вестниците и списанията. Не ми отговорихте на въпроса, мис Ван Хорн. Дрогата ваша ли е?

Виктория поклати отрицателно глава.

— Не! — отсече тя. Спомни си какво ѝ беше казвал баща ѝ. — Искам адвокат — каза тя твърдо.

Дивито сви рамене.

— Ваше право е. Говорейки за права, нека да си кажа стандартните приказки. Имате право да не отговаряте на въпросите, имате право да се посъветвате... — Продължи да говори, наблюдавайки лицата им развеселено.

Когато свърши, се обърна към Виктория.

— Между другото, мис Ван Хорн, можете да заведете дело за нападение. Когато влязохме, решихме, че има опит за изнасилване.

Очите на Литъл се разшириха.

— Това е абсурдно!

Дивито съблече сакото си и наметна Виктория.

— Ако заведете дело срещу него, мис Ван Хорн, ще бъде по-добре за вас. Разбирате, става дума за наркотици и така нататък. — Говореше като добър чичо.

— Настоявам за адвокат — повтори тя разгневено.

— Аз също искам адвокат — изхленчи Литъл. — Ще ви съдя всичките.

Дивито сви рамене.

— Ваше право е, конгресмен. При сегашните обстоятелства нямам друг избор, освен да ви арестувам за притежаване на наркотици. Ще трябва и двамата да дойдете с нас. Ще извикате адвокатите си, когато пристигнем в полицейския участък.

— Не можете да ме арестувате. Аз съм член на Конгреса и имам имунитет! — Литъл говореше високо, но гласът му трепереше. Бе по-

скоро уплашен, отколкото ядосан.

Дивито кимна.

— Спомням си нещо такова. Но мисля, че то се отнася само когато сте на път за Вашингтон да гласувате — нещо такова беше. И ние имаме адвокати тук. Те ще ми кажат ако бъркам.

Литъл вече трепереше видимо.

— Ще съжалявате за това, всичките ще съжалявате.

— Конгресмен, ако вие знаете нещо, което аз не знам, сега е моментът да ми го кажете — отговори полицаят. — Както казах, не сте длъжни да ми отговаряте и имате право на адвокат, но ако можете да ми дадете разумно обяснение, ще го изслушам с удоволствие.

Литъл замълча.

Полицаят продължи.

— Да ви кажа честно, помислихме си, че се опитвате да удушите мис Ван Хорн. Влизаме, тя креци и половината ѝ дрехи ги няма. Не изглежда добре, конгресмен. Но, както казах, може и да имате правдиво обяснение.

Мускулчетата по лицето на Литъл потрепваха.

— Тук бях поканен. Заварих я така, когато влязох. Беше като луда, пицеше непрекъснато. Опитвах се да я успокоя, когато дойдохте. Предполагам, че е от наркотиците. Нямам никаква вина.

Дивито отново кимна, като че ли вярваше на всяка дума.

— Наистина ли беше така?

Литъл постепенно започна да се успокоява.

— Абсолютно! Страхувах се, че можеше да се нарани или нещо друго. Опитвах се само да помогна.

— Или нещо друго? — попита Дивито. — Какво друго?

— Самоубийство. Кой знае? Беше като животно.

Дивито се обърна към Виктория.

— Както казах, мис Ван Хорн, не сте длъжна да ми отговаряте. Но може би сега ще искате да кажете нещо?

Тя втренчи поглед в Бари Литъл. Очите му продължаваха да я избягват. Лицето му пак потрепваше. Виктория се почувства отвратена и засрамена. Беше жалък и тя си помисли какво ли бе намерила в него. Доповръща ѝ се.

Въпреки отвращението, яда и уплахата си, тя не искаше да се поддаде на паниката. Спомни си, че професорът ѝ по криминално

право казваше, че човешката уста е най-опасният инструмент.

— Желая да се срещна с адвокат. Той ще ви каже всичко, което е необходимо.

Дивито се ухили.

— Сериозно поведение — похвали я той. — Добре, достатъчно. Да тръгваме за града. Там ще се видите с колкото адвокати пожелаете. Аз съм само служител и работният ми ден почти свърши. — Обърна се към по-младия полицай. — Вземи доказателствата, Барни.

— Нямахте право да влизате в стаята — повтори Литъл. — Няamate нареждане за обиск.

В коридора чакаше висок мъж в добре ушит костюм.

— Охраната на хотела — каза Дивито, като кимна към мъжа. — Бяха ни извикали за друг случай. Отивахме към друга стая, когато чухме писъците. Аз съм полицай, мистър, не мога да отмина такова нещо. — Обърна се към човека от хотела. — Проверихте ли другата стая?

Високият мъж сви рамене.

— Празна е. Вероятно са ни информирали погрешно.

Дивито се засмя.

— Все така става. Викат ни, защото някой е мъртъв или умира, тръгваме да проверяваме, чуваме писъци от друго място. Ако не бяхме извикани погрешно, никога нямаше да разберем какво става тук. — Той запали цигара. — Е, може да сме предотвратили изнасилване, може и да не сме. Във всеки случай, попаднахме на малко хубаво закононарушение.

— Обещавам ти, че ще съжаляваш — изрепчи се пак Литъл.

Дивито не се стресна от заплахата.

— Мис Ван Хорн, съжалявам, но трябва да сложа белезници и на двама ви. Така казва правилникът. Винаги постъпваме така при превозване на затворници. Ще ги махнем веднага след като пристигнем в участъка.

Закопча ръцете на Виктория, като хвърли поглед към гърдите ѝ. Страхотни, помисли си той.

— Дръжте се за палтото ми, мис.

Лицето ѝ беше почервеняло от яд и унижение.

— Да вървим.

Долу във фоайето чакаше същият фотограф. Полицаят му каза да се маха, но не направи нищо, когато той започна отново да снима.

— Вестникари — въздъхна Дивито. — Толкова са досадни.

Тръгна към улицата. Човекът от охраната на хотела, негов стар приятел, бе поискал много голяма сума, но Дивито бе сигурен, че кметът нямаше да възрази. А и не бе трябвало да използват измислената версия. — Письците бяха напълно истински. Всичко бе протекло както трябва, гладко и почти законно.

Той се ухили към Литъл.

— Виждате ли, това е като всяка друга работа — има дни, когато просто ти върви.

ЧАСТ ЧЕТВЪРТА

Докато Инос Пийкок не я освободи под гаранция Виктория Ван Хорн изтърпя всичките бюрократични унижения на Ню Йоркската съдебна система. Беше претърсена от полицайки с безизразни лица, взеха ѝ отпечатъци от пръстите и я снимаха. Понесе вулгарните шеги на другите затворници и надзирателите докато минаваше през коридора. Тук знаменитите личности не се ползваха с привилегии.

Виктория бе изучавала правораздавателната система в колежа. Тогава ѝ се бе струвала логична и подредена, така поне изглеждаше в учебниците. Като практикуващ юрист тя никога не се бе занимавала с криминални дела. Сега тази безупречна система ѝ се виждаше хаотична, заплашителна и предназначена да унищожава.

Компютрите не правеха разлика между класи, цвят, имотно състояние или образователен ценз. Проститутка или принцеса, това нямаше никакво значение — системата смилаше всички наред.

Инос Пийкок бе наел Албърт Барон, най-добрия адвокат по наказателни дела в Ню Йорк. Но въпреки впечатляващата репутация на Пийкок и отличните познания на Барон, съдията се бави повече от час, докато я пусне под гаранция.

Виктория облече дрехите, които Пийкок ѝ бе донесъл от апартамента ѝ. Прислужницата бе подбрала неподходящи за сегашното ѝ положение дрехи — мръсносин костюм и неподходяща по цвят японска блуза.

На излизане от съда ги посрещна армия от репортери с камери. Към нея се протягаха ръце, в лицето ѝ се завираха камери, високи гласове крещяха в ушите ѝ. Виктория не се уплаши, но огромната човешка маса като че ли щеше да я смаже. Притисна се към Барон и Пийкок, които, заедно с няколко полицаи, пробиваха път сред напирещата тълпа.

Светът ѝ се бе превърнал в един непрекъснат кошмар.

Накрая стигнаха до лимузината на съдията Пийкок и потеглиха бързо, отдалечавайки се от шумната тълпа, която се опитваше да ги следва.

За пръв път, откакто бе започнал кошмара, Виктория се разплака. Съдията Пийкок сложи нежно ръка върху треперещите ѝ рамене.

— Виктория, мисля, че ще е най-добре да останеш няколко дни при жена ми. — Гласът му бе внимателен, но твърд.

Нужни ѝ бяха няколко минути, докато се успокои. Погледна навън през прозореца на колата. Минувачите изглеждаха толкова щастливи. Тя поклати отрицателно глава.

— Благодаря, но трябва да се върна на работа. Чакат ме толкова много неща.

Пийкок я потупа по рамото.

— В момента, Виктория, присъствието ти само ще усложни положението. Както се досещаш, арестуването ти ще бъде на първите страници на вестниците. Ако знаят къде си, ще те преследват до дупка, това им е работата. — Той замълча. — Това също ще налее масло в огъня на тези, които подкрепят брат ти.

— Но аз нямам никаква вина — протестира тя. — Наркотикът не беше мой.

— Изобщо не се съмнявам — каза Пийкок сдържано. — В момента няма никакво значение дали си виновна или невинна. Независимо дали ти се харесва или не, това е един от най-големите скандали на годината. В такъв момент най-добрата тактика е да се скриеш за известно време, докато нещата се поуспокоят.

Албърт Барон седеше до Пийкок. Беше на средна възраст, с посребрена коса. Досега не бе казал нито дума.

— Мис Ван Хорн — каза той сериозно и почтително. — Съдията е прав. Въпреки закона, хората все си мислят, че всеки, който е арестуван, е виновен. Както знаете, в съдебната зала е по-различно, но такава е отношението на обществеността. Ще водим битка не само в съдебната зала, но и във вестниците. Трябва да намерим начин да обърнем нещата в своя полза.

— Как? — В гласа ѝ се доловиха нотки на поражение.

Лицето на Барон запази сериозното си изражение.

— Ако наркотиците не са ваши, то тогава те трябва да са на конгресмена Литъл. Съвсем просто е.

— Бяха негови — каза тя убедено. — Видях го да взима кокаин.

Барон кимна.

— За съжаление няма свидетели. Очевидно този, който му ги е продал, няма да дойде да свидетелства. Трябва да намерим някакъв начин да докажем истината. — Тонът му не беше оптимистичен. — Тези дела винаги са трудни.

— Какво можем да направим?

Барон присви очи, размишлявайки върху възможностите.

— Първо, да не разговаряте с никого за делото, преди да ми кажете всичко. Не мислете, че юридическото ви образование ще ви помогне. И вие сте човек като всички нас, а думите могат да се изопачават. Моята кантора ще започне подробна проверка на Литъл. Можем да попаднем на нещо.

— Ако не успеете, ще ме осъдят ли? — За първи път в гласа й прозвуча истински страх.

Барон бавно поклати глава.

— Съмнявам се. Няма много доказателства. Срецу вас са само показанията на Литъл, а досегашната ви биография е безупречна. А и има нещо много странно около претърсването и ареста. Не се безпокоя за оправдаването ви в съдебната зала.

— Какво искате да кажете?

Инос Пийкок се намеси.

— Става дума за това, че си известна, Виктория. Делото ще подлуди пресата. В него има всичко, което им е нужно — високопоставени личности, красива жена, наркотици. Това е мечтата на някои издатели. Както виждаш, скъпа, мистър Барон е напълно прав. Оправдателната присъда далеч не е достатъчна. Ще трябва да намерим начин да покажем на обществеността, че си абсолютно невинна.

— Но това ще продължи дълго. Работата ми...

— Виктория — прекъсна я Пийкок, — мисля, че трябва да осъзнаеш някои много неприятни истини.

— Какво имаш предвид?

— Съветът на директорите на „Ван Хорн Ентърпрайзис“ ще трябва да поиска оставката ти. Няма значение какъв ще бъде изходът от делото, в момента името ти се разнася навсякъде и това вреди на компанията. Няма друг избор.

— Това не е честно.

Пийкок кимна.

— За съжаление, целият ни живот е пълен с такива неща. Съгласен съм, че не е честно, но ще трябва да се освободят от теб, и то много бързо. Още утре акциите на Ван Хорн ще паднат чувствително под влияние на писаното във вестниците. Пазарът е много деликатен инструмент и реагира и на най-малките провокации. За да запази доверието на акционерите, бордът ще трябва да действа незабавно. Ти самата разбираш от бизнес и съм сигурен, че ти е ясно защо трябва да постъпят така.

— Предполагам, че Младши ще заеме мястото ми. Е, поне сега ще бъде доволен.

Пийкок поклати глава.

— Младши е глупак. Някой друг му дърпа конците. Който и да е, брат ти повече не му е нужен.

— Никога не съм искала да оглавя компанията. Поне сега ще мога да гледам собствения си бизнес.

През прозорците на колата се виждаха минувачите и големите магазини на Манхатън. Виктория ги гледаше със завист. Имаха толкова безгрижен вид.

Пийкок се изкашля, като че ли се колебаеше да изговори думите.

— Боя се, че там също можеш да очакваш неприятности.

— Защо? Става въпрос за собствения ми бизнес. Аз сама съм си съвет на директорите.

Строгото изражение на Пийкок малко омекна.

— Знам, че си вложила цялото си състояние като гаранция за този проект.

— Точно така е. Има ли някакво значение?

Той я прегърна още по-здраво, като че ли искаше да я предпази от това, което щеше да каже.

— Банкерите са много консервативни хора, както знаеш. Мисля, че ще прекратят ипотеките, използвайки като причина днешната случка.

— Не могат! Не съм пропуснала да платя и една вноска. Платежоспособна съм! — Виктория осъзна, че вика.

Пийкок въздъхна.

— Не съм видял документите, но там винаги има клауза за защита на вложенията, ако може да се докаже, че са изложени на риск. Процедурата е стандартна. Спомняш ли си такава клауза?

— Да. Както казваш, текстът е стандартен. Но такъв риск изобщо не съществува. — Бавно поклати глава. — Тогава ще изгубя всичко — каза тя тихо.

Съдията Пийкок я потупа несръчно по рамото. Очевидно не беше свикнал да показва емоциите си.

— Що се отнася до гаранцията, вероятността не е малка. Но все пак не всичко е загубено.

— На мен ми изглежда така.

— Ами ти си юристка. Ако не те осъдят, няма да ти отнемат правата. Ако компанията „Ван Хорн“ не рухне, ти все още си изключително богата млада жена. Когато бурята премине, ще имаш много солидна основа, върху която да започнеш отново.

— Това никога няма да отmine, поне не напълно.

Минаваха покрай елегантна жилищна сграда до „Сентръл парк“. Животът изглеждаше толкова спокоен.

— След тези събития мислиш ли, че някой отново ще ми има доверие? Всичко съм постигнала с много труд, и сега го загубих. Нищо няма да има значение, ще помнят само пикантните заглавия по вестниците.

В колата настъпи неловко мълчание. Виктория казваше истината и Пийкок и Барон го знаеха.

Сесилия Ван Хорн се съгласи да плати безумна цена за малкия акварел на Моне — петдесет хиляди долара повече, отколкото той струваше в действителност. Независимо от сумата, тя беше доволна. Парите всъщност не отидоха за картината, а за информацията, която Драйкър ѝ даде. Сесилия искаше да му плати направо, но елегантният дребен мъж настояваше на своето — неговият дял да бъде включен в огромната цена, която тя плати на Пелегрин за тази второразредна творба на изкуството. Тя знаеше, че Енрико Пелегрин щеше да вземе обичайната си комисионна, но тя му бе предложила сексуални приключения, които този обигран и здрав италианец дори и не подозираше, че съществуваха. Според нея и двамата бяха възнаградени отлично за заслугите си.

Когато се върна в апартамента си, завари Младши на бюрото в кабинета му. Задълбочено пишеше нещо и тя знаеше, че няма да

одобри появата ѝ там. Той считаше кабинета си за своя лична територия и всички се съобразяваха с това.

Той я погледна, изненадан и ядосан, че я вижда там.

— Какво има?

Тя се усмихна и седна на стол до бюрото. Роклята ѝ се разтвори, което никак не бе случайно, но той не прояви и най-малък интерес.

— Имам новини.

Запали цигара, знаейки, че пушенето също го дразнеше. Беше в игриво настроение. Със задоволство наблюдаваше неодобрителната му физиономия при вида на пушека от цигарата ѝ.

— Какво пишеш, писмо ли?

Той се намръщи.

— Какви са тия новини, които твърдиш, че си научила?

— Отнася се до Виктория. Но може би това не те интересува.

— По дяволите, Сесилия. Моля те, прекрати тези глупави игри и ми кажи какво знаеш.

Тя се изсмя.

— Изглежда членовете на Арката са се събирали, но не са поканили сестра ти.

— Откъде знаеш това?

— Източникът ми няма значение за теб, но е достоверен — каза тя. — Искат да я изгонят. И това е било дори преди да я арестуват. Така че не се безпокой, че Арката ще вземе нейната страна. Ще я изхвърлят. — Тя пое дълбоко дим. — Заслужава си го, кучка такава.

Той остави писалката, след това се обърна към нея.

— Това са много важни новини. По-важни, отколкото си мислиш.

— О?

— Питаше ме какво пиша. Подготвям речта си за назначението. Утре се събира бордът на директорите на „Ван Хорн Ентърпрайзис“. Чилтън Ванс казва, че ще я отстранят и ще предложат мен за президент. Между другото, това също е отпреди арестуването ѝ.

— Младши, това е прекрасно! — Ентусиазмът на Сесилия беше искрен. Най-накрая щеше да получи всичко, което искаше — престиж, обществено положение, респект.

— А, още нещо. Притежаваме ли много имоти в Ню Йорк?

— Може да се каже. Защо?

— Членовете на Арката възнамеряват да продадат собствеността си в Ню Йорк. Канят се да напуснат града.

— Какво?

— Убедени са, че с Манхатън е свършено като център на търговията. Ще изнесат и бизнеса си. Мисля си, че ако притежаваме недвижимо имущество тук, ще трябва да го продадем бързо. Ако те заминат, тук всичко ще пропадне, независимо от това дали идват пари от чужбина. Както и да е, аз предпочитам Палм Бийч. Там стават толкова интересни неща. Освен това, всички важни хора отиват там.

Младши се намръщи.

— Тая работа с напускането на Ню Йорк ми се струва абсурдна. Сигурна ли си, че си разбрала правилно?

Тя се изправи и го погледна. Беше толкова досаден, като че ли целият бе оцветен в сиво. Тя предпочиташе жизнерадостните мъже.

— Информацията е точна. Можеш да правиш каквото си искаш, но мислех, че ще се радваш да научиш как Арката гледа на сестра ти.

Той кимна.

— Радвам се. — Направи опит да се усмихне. — Благодаря ти, Сесилия.

Тя сви рамене.

— Толкова работа свърших, че съм ожадняла. Хайде, довършвай си речта. Аз искам да пийна нещо.

Остави го в кабинета. Ако нещата вървяха добре, дори и да останеха женени, нямаше да се виждат много често. Това беше за предпочитане. Тя щеше да продължава както си знаеше, може би само малко по-дискретно. Не искаше името ѝ да запълва първите страници на вестниците, както бе станало с Виктория. Щяха да я снимат само за първокласните списания.

Там ѝ беше мястото и никой нямаше да я помръдне от него.

Най-напред Сесилия си направи картини, след това се обади на Ерик Фогелдорф. Реши, че и тя има нужда от възнаграждение.

Сесил Драйкър знаеше с точност до последното пени колко пари можеше да присвои от музея. Възнамеряваше да посегне дори на оборотните фондове. Като се прибавеха и няколкото милиона, с които разполагаше за покупка и реставрация на произведения на изкуството,

се получаваше една доста закръглена сума — съвсем малко под шест милиона. Щеше му се да бяха повече, но трябваше да се задоволи и с това. Не разполагаше с много време.

Срещнаха се с Енрико Пелегрин във Флъд. Беше просторен, приятен ресторант. Драйкър поиска маса в дъното. Беше още рано, ресторантът не бе пълен и в близост до масата им нямаше никакви хора.

Драйкър поръча хубаво вино. Пелегрин мълчеше. Независимо от чудесната комисионна, която бе получил като част от плана на Драйкър, италианецът изглеждаше потиснат.

— Бих искал да купя още няколко от картините ти — каза Драйкър. — За музея.

Пелегрин подозрително присви очи, но на устните му заигра професионалната усмивка.

— Много се радвам, разбира се. Кои имаш предвид?

Драйкър отпи от виното. Беше превъзходно. Той обичаше лукса — караше го да се чувства спокоен и уверен.

— Например, тази на Коро, която ми показва миналия път.

— А, винаги си имал набито око — каза Пелегрин. — Тя е една от най-добрите му работи.

Драйкър се подсмихна.

— Тя е една от най-лошите и двамата го знаем. Рисувал я е още като юноша. Почти ученическо платно.

Пелегрин веднага придоби сериозно професионално изражение.

— Мога да споря за това, разбира се. Но дори и да си прав, само името му е достатъчно, за да струва много пари.

— Колко? — попита Драйкър.

Пелегрин мразеше да назовава цена без предварително да се е пазарил. Стори му се шокиращо да каже цената толкова рано.

— Той използва светлините и сенките така, че...

— Енрико, попитах колко.

— Представявам клиент, както знаеш, който е собственик на картината. Италиански благородник е. Има...

— Колко?

Пелегрин въздъхна. Все едно, че продаваше риба. Спря се на една цена на ум, която щеше да задоволи собственика, след това я удвои.

— Двеста хиляди — каза той с глас, който звучеше неискрено дори на самия него.

— Ще платя половин милион.

— О, не бих могъл... какво?

Свитата уста на Драйкър се изви в кисела усмивка. — Половин милион, скъпи ми Енрико. Разбира се, твоят клиент ще види само сто хиляди от тях. Останалото ще влезе в моя джоб. Сигурен съм, че клиентът ти с удоволствие ще ти плати комисионната.

— Сто хиляди? И останалото отива при теб?

— Разбира се. Очевидно, след като си прибереш твоя дял.

По лицето на Пелегрин изби пот.

— Слушай, имам добра репутация. Не мога...

Очите на Драйкър заприличаха на две цепки. Почти съскаше думите.

— Репутацията ти е изключително крехка, Енрико, както знаем и двамата. Въпреки това ще ти платя една трета от това, което ще получа. Печалбата ти ще възлезе на сто хиляди. Това ще помогне да загладиш всички драскотини по деликатното ти добро име.

Несигурното изражение на Пелегрин издаваше неловкостта му.

— Сесил, откъде ще вземеш толкова много пари?

Драйкър се намръщи.

— Това не е твоя работа, но те уверявам, че всичко е законно.

— Надявам се, разбираш, че подобни разходи могат да се считат за престъпно деяние?

— Може би небрежно, но не престъпно. Директорите на другите музеи често пъти плащат огромни суми за произведения на изкуството. Субективно е, въпрос на лична преценка. Ако сегашната ми преценка за сумата се реши един ден, че е неправилна, какво от това?

— Най-напред ще те уволнят.

Драйкър доизпи виното си, след това направи знак на келнера да му донесе още.

— Скоро напускам музея. Между другото, по собствено желание.

— Може да се окаже погрешна стъпка. При такива обстоятелства винаги назначават финансова ревизия, както, сигурен съм, знаеш.

Драйкър се разприказва.

— „Хаберман“ се контролира от група много богати мъже. — Щеше да добави и една жена, но се сети, че много скоро положението

щеше да се промени. — Имат намерение да махнат музея. Така че, много се съмнявам дали ще се назначи сериозна финансова ревизия.

— Все пак има риск.

— Може би. Ако се притесняваш, мога винаги да намеря някой друг. Между другото, ще купувам още картини.

— Още?

— Да.

— При същите... ами... условия?

Драйкър се засмя.

— Точно така, скъпи ми Енрико. Имам намерение да похарча почти шест милиона долара. Ако ми съдействаш, комисионната ти ще възлезе около един милион. Но, ако това ти се струва оскърбително...

За първи път по изпотеното лице на Пелегрин се появи усмивка.

— Моля ти се! При такъв голям залог всеки интелигентен човек е готов да поеме и по-голям риск.

— Тогава ще изпълниш ли поръчката ми?

Пелегрин се изправи и го прегърна непохватно, въпреки усилията на Драйкър да се измъкне от обятията му.

— Драги Сесил, за толкова много пари ще скоча в Ниагарския водопад във варел. Както казвате тук, сключихме сделката.

Италианецът пусна Драйкър, след това взе чашата си и вдигна тост за споразумението им.

— Пия за най-приятната и печеливша сделка.

Драйкър не обичаше шумните изяви.

— Ще ти бъда особено благодарен, ако не го разнесеш из целия град — смъмри го той. — Всичките ни действия трябва да бъдат потайни като...

— Гроб! — каза Пелегрин високо и отново вдигна чашата си.

— Доста неадекватно сравнение — сопна се Драйкър. — Но трябва да се пази в тайна. В противен случай рискът ще стане реалност.

— Напълно те разбирам. Кога започваме работа?

— Следващите няколко дни. Трябва да бързаме.

Пелегрин се ухили.

— При всяка сделка ще ми трябва чек за собственика. А моята комисионна искам да бъде в брой.

Драйкър се намръщи.

— Не е най-удобния вариант.

— Удобен е, ако човек иска да напусне града незабавно. Нали няма да има писмени доказателства за сумите, които си разменяме. Да, мисля, че е най-добре да бъде в брой.

Драйкър се ядоса.

— Имаш ли ми доверие или не?

— А ти на мен?

Драйкър въздъхна.

— Добре. Нека да бъде в брой.

Пелегрин вдигна чашата си още веднъж и я пресуши с видимо удоволствие.

— Сесил, голяма комбина сме. Ще видиш какви неща ще направим.

Драйкър погледна едрият усмихнат мъж. За първи път у него се прокрадна съмнение относно правилността на плана му.

Снимките бяха публикувани на първа страница във всички вестници. Ню Йорк Таймс показваше Литъл и Виктория Ван Хорн на път към полицейската кола.

Кметът Фелдър отиде на дипломатически прием, след което се върна в Грейси Маншън. Беше много доволен от себе си. Всичко бе надминало дори и най-смелите му мечти.

Другите вестници, особено жълтите, не бяха съдържани както Таймс. Единият от тях показваше на цялата си първа страница снимка на конгресмена и Виктория в леглото. Голите й гърди бяха замаскирани с черни ивици, което правеше снимката още по-шокираща.

Ако Бари Литъл бе единствената пречка по пътя му към Сената, сега пред Ал Фелдър вратите бяха широко отворени.

Фелдър повика Ейс Майерс, политическия шеф на Бруклин.

— Предполагам, видял си вестниците?

— Телефоните може да се подслушват — отговори Майерс хладно. — По-добре внимавай какво говориш. Ако това, за което намекваш, се окаже скалъпена история, някой от политиците ще свърши с въже на шията. При това положение този човек може да разчита да прекара остатъка от живота си в Тайланд, или друго забравено от бога място. Разбра ли?

— Ей, Ейс, по-спокойно. Аз нямам нищо общо с тая мръсотия и затова мога да ти се обадя. Литъл са го хванали да смърка кокаин, заедно с някакво гадже. Аз нямам вина за това, нали?

Последва мълчание.

— И ще е по-добре да е така. Ако по някакъв начин Литъл се измъкне и докаже, че работата е нагласена, ще падат скалпове. Тия неща са като да пикаеш срещу вятъра — винаги се връщат при теб.

— Прекалено се притесняваш. Господи, какво става в Бруклин, всички ли са полудели?

Отново настъпи мълчание.

— Бащата на Литъл е в Арката. — Изговори думите бързо, като че ли му причиняваха болка. — Ако се окаже, че не е истина, слабо ти е въображението да си представиш каква атомна бомба ще избухне над главите ни.

Фелдър се засмя, но самоувереността му малко спадна.

— Боже мой! Мислех, че ще се зарадваш. Той беше главният опонент от страна на републиканците.

— Да. Сега вече няма да бъде. Но помни, ако дразниш мечката с пръчка, тя ще ти отдели повече внимание, отколкото ти се иска.

— Ейс, много се тревожиш.

— А може би ти не се тревожиш достатъчно.

Фелдър отвори уста да отговори, но Майерс затвори телефона.

Стана и отиде до прозореца, но красивата гледка покрай реката не успя да го успокои. Повтаряше си, че всичко ще бъде наред. Бяха подредили Литъл добре, дори и да твърдеше, че наркотиците са на Виктория. Ако нещата тръгнаха зле, винаги можеха да изпуснат информацията за предишния престой на Литъл в болница за вземане на наркотици.

Неприятно беше, че бе замесена и Виктория Ван Хорн. Сензацията щеше да бъде по-голяма, но го притесняваше цената, която трябваше да плати за това.

Майерс се държеше като баба. Арката била замесена. И какво от това? Ал Фелдър все още беше кмет. Какво толкова можеше да направи Арката?

Той знаеше какво. И Майерс знаеше. Можеха да го унищожат, ето какво.

Люк Шоу се приближи към баща си във фойето на клуб „Осеола“. Помещението обикновено бе полупразно, тъй като бе предназначено за много хора, а те отдавна вече не идваха тук. Повечето от членовете предпочитаха другото, по-малко фойе. Празният салон обаче бе идеален за частни разговори.

Престън Шоу се опита да се надигне от огромния кожен фотьойл. Люк го спря, подаде му ръка и седна на съседния стол.

— Искаш да разговаряме спешно — каза Люк.

— Надявам се, че не съм те откъснал от нещо важно.

— Може да почака. — Беше преглеждал спецификации и прекъсването го бе подразнило. — Какво има?

— Следя историята за младия Литъл и Виктория Ван Хорн.

— И ти както всички останали. Първите страници са пълни само с това.

— Точно затова те извиках. Притеснявам се за момичето.

— Сериозно ли говориш? Доколкото си спомням, точно ти ме предупреди за нея. Нещо, чакай да видя, че била от рода Магнусън, с гореща кръв и така нататък.

— Което обяснява присъствието ѝ в хотелската стая заедно с младия Литъл. Всичките жени от този род са страстни. Както и да е, да оставим това настрана, тя е млада дама с качества, може би прекалено амбициозна, но очевидно талантлива.

— Бях сключил договор с нея за новия ѝ проект — каза Люк. — Трябва да призная, че има познания, но е твърде напориста за моя вкус. Всички знаят, че работи много, като динамо е. Възможно е да е използвала наркотици, за да поддържа бясната си скорост.

— Значи ти мислиш, че Литъл е прав.

— Какво мисля аз няма никакво значение. Освен това, независимо дали кокаинът е бил неин или не, вероятно и тя е смъркала.

— Какво знаеш за Бари Литъл?

Синът му сви рамене.

— Не знам много. Познавам се с бащата, посланика. Сигурно знаеш, че е член на Арката. Бари Литъл има репутацията на умерен републиканец. Чух, че ще се кандидатира за Сената. Арестуването му слага край на тези амбиции.

Престън Шоу кимна.

— Не мислиш ли, че това е прекалено удобно за някой, който иска да го измести?

— Не искаш да кажеш, че е нагласено?

Престън Шоу се облегна в коженото кресло. Изглеждаше уморен.

— Моите приятели — малкото, които все още са живи — обичат да клюкарстват. Това е единственият порок, който ни е останал. Като всички клюкари, ние говорим за хората, които познаваме — богатите стари фамилии на Ню Йорк.

— Е, и?

Баща му сви устни, като че ли внимателно подбираше думите, които щеше да изрече.

— Бари Литъл създава много проблеми на баща си още от детинство. Винаги е бил под зоркото му око. Стюарт Литъл е изключително способен човек и обича политиката. Уреди избирането на сина си в Конгреса, въпреки проблема на младия Литъл.

— Проблем?

— Бари е наркоман от много години.

Люк се засмя.

— Хайде сега. Ако беше вярно, щях и аз да съм го чул.

— Истина е. Стюарт Литъл знае как да го покрива. Има вече голям опит и го прави много добре. Но ние тук, в клуба, знаем. След последното изпълнение на сина си Стюарт уреди да го приемат в много добра частна клиника. Както изглежда, Бари е и женкар, или поне така се говори. Както и да е, племенничката на един от членовете ни — бедното момиче е алкохоличка — е била там по същото време. Завързала се е бурна любовна авантюра, приключила с излизането му от там. Момичето е мислило, че женитбата не е много далече, но очевидно младият Литъл само я е използвал. Подозирам, че случаят с Виктория Ван Хорн може да е подобен.

— Да е била използвана? Та тя е толкова проникателна дама, едва ли ще се остави да я излъжат по този начин.

Баща му се усмихна леко.

— Люк, ти знаеш много за толкова неща, но си доста невежа, когато работата опре до жени.

Синът му се засмя.

— Никога не съм претендирал, че съм експерт в тази област, но не мисля, че съм чак невежа, както ти се изрази.

Баща му не обърна внимание на думите му.

— Стюарт Литъл вероятно е искал синът му да се ожени за Виктория Ван Хорн. Богата, известна и красива съпруга винаги създава предимство на кандидата за политически пост. Може дори той да ги е запознал.

Люк Шоу слушаше внимателно. Баща му често го изненадваше с прозорливостта си.

— Репутацията ѝ беше безупречна, преди да се замеси с младия Литъл. — Престъпн Шоу се усмихна тъжно. — Каква ирония. Винаги са писали за нея във връзка с работата ѝ. Това е първият път, когато пресата разкрива, че тя се забавлява с впечатляващ млад конгресмен. И ето брат ѝ я обвинява, че е празноглава и некомпетентна. Делото срещу нея и компрометиращите снимки изгърмяха като динамит.

Люк кимна.

— Много лошо за нея. Всъщност, заради делото щяха да я помолят да подаде оставка от Арката. Арестуването ѝ сега прави решението необратимо.

— Но да предположим, че тя наистина е невинна, Люк. Това без значение ли е?

Люк поклати глава.

— Зависи какво разбираш под невинна. В края на краищата, заварили са я в хотела заедно с Литъл. Били са в леглото. Имало е и наркотици. Невинността е много относително понятие.

Баща му се засмя.

— Ти май ревнуваш, Люк.

Почувства, че се изчервява.

— Ни най-малко. Дори и да си прав и Литъл да е свиня, и то наркоман, тя би трябвало да го знае.

— С други думи, тя ще получи каквото заслужава, така ли?

Люк сви рамене.

— Виктория не е гимназистка. Не трябваше да се оставя да я хванат в такова положение.

Баща му изведнъж стана сериозен.

— Това, което знам за нея от солидната ни клюкарска мрежа, е, че тя е съвсем нормална млада жена. Допускам, че търси истинския мъж, който да отговаря на способностите и таланта ѝ. На пръв поглед Бари Литъл отговаря на изискванията.

— Ами тогава е сгрещила в избора си.

— Искам да разбереш, че Виктория Ван Хорн е една от нас, от нашата класа, и с нашия произход. Сега е в много тежко положение. Може да е пробивна и независима, както казваш ти, но изглежда е честна, трудолюбива и в този момент много самотна.

Люк се усмихна.

— С парите, които баща ѝ е оставил, тя може да си купи всичко, което пожелае, включително и приятелство.

— Но може ли да си откупи честта? Съмнявам се.

Люк погледна баща си.

— Може би не, но дори и да загуби всичко, което сама е спечелила, тя ще си остане богата благодарение на баща си.

Престън Шоу изсумтя.

— И какво от това? Къде може да отиде? Тя е известна в цял свят. Забележителна жена е, не е празноглава хубавица. Заслужава нещо да се направи за нея.

— И ти искаш аз да го направя?

Очите на Престън Шоу заблестяха.

— Мисля, че трябва да опиташ. Тя го заслужава. Ти си член на Арката, имаш власт. За бога, Люк, използвай я за нещо добро.

Люк беше готов да откаже, но отново се замисли за Виктория Ван Хорн. Спомни си спора им на кея. Баща му беше прав, тя бе необикновена жена.

Изправи се.

— Трябва да вървя, татко. Ще направя каквото мога. Не гарантирам за резултата, но ще се опитам. Дори и член на Арката не може да направи чудеса.

Баща му се усмихна.

— Радвам се, Люк. — Той протегна ръка и потупа сина си. — Искрено желая някой да помогне на Виктория, а може би дори и нещо повече, искам ти да си помислиш за бъдещето. Може би там някъде се крие изненада за теб.

Денят бе приятен, облачен, но мек. Като излезе от клуба, Люк Шоу тръгна по Петдесет и седма улица, мислейки за думите на баща си.

Престън Шоу бе изказал гласно мисли, които отдавна занимаваха Люк. И той като баща си се тревожеше за Виктория. Не искаше да се интересува от нея, но трябваше да признае, че тя го вълнува. Осъзна, че вероятно ревността му бе попречила да направи нещо.

Баща му каза, че Бари Литъл взема наркотици. Престън Шоу може и да се бе оттеглил от обществения живот, но винаги можеше да изненада сина си с точна информация за събития и хора. Ако наркотиците бяха на Литъл, тогава на Виктория ѝ предстоеше съвършено несправедливо изпитание.

Люк пресече Пето авеню, наслаждавайки се на пролетния вятър и усещането за приближаващото лято. Знаеше, че трябва да се върне в офиса, имаше толкова много работа. Но в момента изобщо не можеше да мисли за нея.

Позвъни от уличен телефон. Виктория Ван Хорн не беше там. Гласът на жената, която се обади, му се стори компетентен и професионален, но си помисли, че в него имаше повече от професионална загриженост. Виктория не беше идвала и никой не знаеше къде е. Люк каза на жената, че ще се обади пак.

Продължи да върви, този път към офиса си. Беше обещал на баща си да ѝ помогне, но не бе сигурен дали искаше да го направи заради дълга си, или имаше и друго нещо.

Люк си помисли колко красива бе Виктория. След първата им бурна среща той имаше чувството, че бе мислил само за нея. Твърдо реши да остави чувствата настрана — можеха да бъдат опасни.

Щеше да ѝ помогне, но реши, че единствения му мотив ще бъде дългът и нищо друго.

Джойс Спиц прекара по-голямата част от деня в опити да се свърже с Виктория и да ѝ каже, че се свиква специално събрание на борда на директорите, но не я намери. Виктория бе отказала на Инос Пийкок да остане при тях. Той не я бе виждал оттогава. Не беше се върнала и вкъщи. Притеснената прислужница каза, че къщата е

обсадена от репортери. Крейг Хопкинс каза на Джойс, че Виктория не с ходила в другия си офис. Никой не знаеше къде е.

Малка група репортери се беше настанила в чакалнята пред кабинета ѝ. Обаждяха се от местните и националните медии да искат интервю с нея. Бе телефонираше и Люк Шоу. Джойс предполагаше, че е по работа, въпреки че изглеждаше загрижен и много настояваше да я открие. Беше подложил Джойс на разпит за всичките места, на които Виктория би могла да бъде.

Инос Пийкок се обаждаше непрекъснато, също и Ерик Фогелдорф. И двамата се тревожеха за изчезването на Виктория.

Джойс наблюдаваше Хънтър Ван Хорн Младши, който отиваше в кабинета на Чилтън Ванс. Специалното събрание на борда, както и появата на младия Ван Хорн говореха само за едно — днес беше последният ден на Виктория като президент и председател на борда на директорите.

Щеше да бъде и последният ден на Джойс. Този път нямаше да ѝ разрешат да остане в машинописното бюро. Но и тя нямаше да иска.

Чилтън Ванс мина по коридора и влезе в стаята ѝ.

— Някакви новини от мис Ван Хорн?

Тя поклати глава.

— Никакви.

Той сви рамене, като че ли това вече нямаше значение.

— Мис Спиц, доколкото си спомням, вие сте отлична стенографка?

— Да, справям се доста добре.

— Тъй като мис Ван Хорн не е тук, бих искал да дойдете на събранието на борда и да стенографирате всяка дума. Записът няма да се използва от компанията. Както знаете, имаме и стенограф и записваща система. Но ако възникнат някакви съмнения, бих желал мис Ван Хорн да има информация от някой, на когото тя има пълно доверие. — Усмихна се, но погледът му бе леден.

— С удоволствие. Кога е събранието?

— Веднага — каза той. — В заседателната зала. О, между другото, бих искал да ви видя за една минута след това.

Джойс знаеше за какво бе насрочено това събрание. Вече бе разчистила бюрото си.

— Тръгвам — каза тя.

Изчака да остане сама и се опита отново да се свърже с Виктория в апартамента ѝ. Изпадналата почти в истерия прислужница все още не знаеше нищо за нея.

Джойс взе няколко подострени молива и стенографски бележник и отиде в залата. Всички членове на борда бяха там, с изключение на Виктория. Седяха около овалната маса с мрачни и безизразни лица. Младши бе седнал непосредствено до Чилтън Ванс.

Ванс се изправи и откри събранието.

Джойс записваше всяка дума, както той бе поискал. Знаеше, че действията му не са продиктувани от добри чувства или внимание към Виктория — той искаше обидата да бъде написана черно на бяло, за да може Виктория да прочете всяка една дума.

Моливът летеше по бележника, следвайки разгорещените речи за поведението и проблемите на Виктория. Стана ѝ приятно, че някои от членовете на борда, които бяха лоялни към баща ѝ, сега подкрепяха и дъщерята. Но те бяха малко. Повечето недоволстваха открито срещу отсъстващата Виктория. Някои я нарекоха проститутка и наркоманка. Дълго потисканата омраза към бащата се изля върху дъщерята.

Джойс погледна няколко пъти към Младши. Видът му издаваше задоволство от помията, с която заливаха сестра му. Поиска ѝ се да му зашлеви шамар.

Накрая Чилтън Ванс, в качеството си на председател, прекрати дебатите.

Брадфорд Луис, за когото Джойс знаеше, че е в добри отношения с Ванс, стана.

— Искам да направя предложение Виктория Ван Хорн да бъде отстранена от всички офиси на „Ван Хорн Ентърпрайзис“, считано отсега. Тя опозори и своето име, и името на компанията.

Лицето на Ванс с нищо не издаваше мислите му.

— Без по-нататъшни коментари, подкрепя ли се предложението?

Веднага се обади още един близък с Ванс директор.

Гласуваха бързо. Само двама от директорите бяха против. Джойс записа имената им, за да разбере Виктория кои са.

— Е, това е — каза Ванс. — Нямаме президент и председател на борда на директорите. Има ли предложения?

— Предлагам Хънтър Ван Хорн Младши — каза един от директорите.

Брадфорд Луис се изправи.

— Мога ли да кажа нещо, преди да се направят други предложения?

— Някакви възражения? — попита Ванс.

Настъпи мълчание.

— Хайде казвай, Брадфорд.

На Джойс ѝ се стори, че в гласа на Ванс има едва доловима злорадстваща нотка, като че ли предстоеше изпълнението на някакъв таен план. Беше почти като режисирано. Погледна към Младши. По лицето му бе изписано нескрито задоволство.

Брадфорд Луис отправи поглед към колегите си и каза:

— Мисля, че компанията се намира на решителен и опасен кръстопът. Както повечето от вас и аз имах предварителна информация за отчетите на различните ни подразделения. Не може да се каже нищо добро. Ако това, което съм чул, е вярно, съществува сериозна заплаха не само за цената на акциите ни, но и за търговските ни операции. Разрешете ми да бъда съвсем откровен. Още от самото начало смятах, че Виктория Ван Хорн не е подходящ кандидат. Тя не познаваше компанията, а и, както видяхме, характерът ѝ е труден и на нея изобщо не може да се разчита. Толкова съм притеснен, че се обърнах към Младши — той кимна към Хънтър Ван Хорн Младши, който му се усмихна — с молба да заеме президентското място.

Луис замълча за момент, след това продължи.

— Това бе преди да се случат тези неприятни събития със сестра му. Все още смятам, че Младши е прекрасен джентълмен и бизнесмен. Сега обаче съм убеден, че трябва да се дистанцираме от позора на баща му, който преди смъртта си успя да доведе компанията до разруха. Трябва да се разграничим и от неморалното поведение на сестра му. С други думи, въпреки името на компанията ни, мисля, че не можем да си позволим да изберем президент, който се казва Ван Хорн.

Погледна към Младши, който се въртеше на стола си притеснен.

— В това няма нищо лично, момчето ми. Трябва най-напред да мислим за компанията.

Луис отново насочи поглед към директорите.

— Имаме огромна нужда от човек, който има уважението на Уол Стрийт. Трябва ни човек проверен и с голям опит, за да може да

изправи компанията на крака. Предлагам Чилтън Ванс за президент и председател на борда на директорите.

— Подкрепям — обади се веднага един от тях.

— Какво? — обърканото изражение на Младши издаваше чувствата му. — Какво става тук?

— Съжалявам, но нямаш думата, Младши. — Тонът на Чилтън Ванс бе различен, студен и нетърпящ възражение. — Ти не си член на борда и нямаш право на глас.

— Какво, по дяволите, искаш да кажеш — нямам право на глас? — Той изгледа Ванс, след това се обърна към останалите. — Трябваше аз да бъда новия ви президент. Беше ми казано, че събранието е само формалност.

Брадфорд Луис го погледна.

— Както казах, в това няма нищо лично, Младши. Всичко се промени буквално за една нощ. В този момент, поради последните събития, не е редно член на вашата фамилия да ръководи компанията. Мисля, че е ясно за всички. Всъщност, ти имаш полза от това решение, тъй като притежаваш голям акционерен капитал. Сигурен съм, че би искал той да е в добри ръце. Както казват, днес не е твоят ден, Младши.

Джойс Спиц си мислеше, че ще се зарадва на провала на Младши, но изпита само съжаление към него. Срина се пред очите ѝ, мускулчетата по лицето му подскачаха и като че ли всеки момент щеше да избухне в сълзи.

— Не можете да постъпвате така с мен — гласът му се изтъни. — Пресата ще ме изкара пълен идиот. Всички знаят, че аз щях да бъда новият президент. И това дело срещу сестра ми — ще излезе, че съм един отмъстителен глупак.

Брадфорд Луис го погледна с неприкрито презрение.

— Ние нямаме нищо общо с това, нали? Ние сме длъжни да защитаваме бъдещето на компанията и трябва да постъпим както намираме за добре. Не твърдя, че е вярно, но в момента хората си мислят за вас двамата като за две богати и разглезени издънки на един неразумен баща. Ако те назначим, обществото и акционерите ни ще решат, че взимаме страна в тази изключително неприятна история между теб и сестра ти. Тогава ние ще бъдем глупаците.

Младши отвори уста, но не издаде и звук. Очите му се насълзиха. Изправи се с мъка на крака, огледа се уплашено и хукна навън.

Последва неловко мълчание. Един от директорите стана и затвори вратата след него.

— Предложението ми за избирането на Чилтън Ванс бе подкрепено. Трябва да го гласуваме — каза Брадфорд Луис.

Джойс записа гласовете. Двамата привърженици на Ван Хорн бяха единствените, гласували против.

Речта на Чилтън Ванс бе предназначена да направи благоприятно впечатление на пресата. Без съмнение бе преработвана и редактирана с оглед публикуването ѝ на първите страници на утрешните вестници.

Джойс седеше тихо, докато повечето от директорите се скупчиха около Ванс. Той приемаше поздравленията им с учтива и хладна усмивка. Сега властта бе негова и трябваше всички да бъдат наясно с това.

Джойс чакаше. Накрая си тръгнаха, като остана само Чилтън Ванс.

Той седна до масата.

— Записахте ли всичко?

— Да.

— Веднага го обработете. Изпратете ми копие веднага след като приключите.

Усмихна се студено.

— Между другото, Джойс, говорейки за приключване, вероятно разбирате, че вие сте приключили с работата си, поне във „Ван Хорн Ентърпрайзис“. Днес е последният ви ден. Разбира се, ще си получите обезщетението за две седмици.

— Не можете да ме уволните, защото това е нарушение на правата ми и аз ще заведа дело. Нямаме основания да ме уволнявате и го знаете много добре.

— Можете да заведете всички дела, които поискате, но нали не си мислите, че ще можете да се преборите с тази могъща корпорация? Официалната причина за освобождаването ви ще бъде несправяне с работата. Разбира се, и двамата знаем истинската причина — неправилно адресирана лоялност. Дори и да ви изпратя пак в машинописното бюро, Виктория Ван Хорн непрекъснато ще разполага

с и вътрешна информация. Не вярвам да имате толкова много приятели в съда.

— Мистър Ванс, наистина ли си мислите, че ще ви се размине?

— Нима вие не мислите така? — засмя се тихо.

Джойс Спиц се изправи. Не бе разгневена и това я учуди.

— Младши не контролира акционерния капитал на Виктория. Заедно с още няколко акционери тя може да отстрани повечето от директорите на следващото годишно събрание. Всъщност, ако заведе дело, това може да стане и по-рано. Първото, което ще направи новият борд, ще бъде да се освободи от вас. Надявам се, че ви е ясно?

Усмивката му премина в смях.

— Вашата Виктория сигурно вече ще е в затвора до следващото годишно събрание. При тоя скандал каквото и дело да заведе, ще стане за смях пред съда. Страхотно ми харесаха снимките ѝ в леглото с конгресмена. Признавам, че има възможност, макар и много малка, да си потърся друга работа след другото общо събрание на акционерите.

— Възможността изобщо не е малка.

Той сви рамене.

— Човек никога не знае. Компанията е на ръба на финансова катастрофа. Ако успея да я спася, другите акционери ще нададат такъв вой ако някой поиска да ме изхвърли. Не знам дали Виктория би се осмелила. — Той се засмя. — Но не се притеснявайте за мен, Джойс. Следващото годишно събрание е след една година. Дотогава ще си създам такова име, че дори и да ме отстранят, всяка голяма компания в Америка ще ме приеме с удоволствие. Жалко, че не се ориентирахте правилно, но и такива неща се случват. Веднага след като свършите със записките си, събирайте багажа и изчезвайте.

Тя се върна в офиса си. На вратата на кабинета на Виктория стоеше охрана.

— Съжалявам, мис Спиц — човекът бе явно притеснен, — но мистър Ванс нареди да не ви пускам в стаята на мис Ван Хорн. Можете да използвате машината на вашето бюро.

— А телефона? — попита тя.

— Нищо не ми каза за него. Ако ви трябва, използвайте го.

Джойс Спиц позвъни няколко пъти, но никой не знаеше нищо за Виктория. Тя погледна часовника си. Ставаше късно, много късно.

Скоро щеше да се стъмни. Почувства се детински, но някак си приближаването на вечерта усили чувството ѝ за страх.

Йон Кругар седеше на верандата и спокойно наблюдаваше пъстроцветните лодки по реката. Тялото му бе остаряло, но умът му бе запазил силата и остротата си. Приемаше необходимостта от промяна. Хонконг щеше да му липсва.

Най-напред трябваше да уреди някои неща, да се види с някои хора. Харесваше му мисълта, че му предстоеше работа.

Мистър Ий беше седнал на срещния стол. Кругар го погледна и каза:

— Ще трябва да отида в Ню Йорк.

Ий кимна.

— Кога?

— Възможно най-скоро. Моля те да го уредиш. С мен ще дойдат две от внучките ми и ти. От години не съм бил в Ню Йорк. Ти познаваш града, Ий. Шери Недърланд все още ли е там?

— Много неща са променени, но хотелът си е същият.

— Пак ли е така добър?

Ий се усмихна леко.

— Прекрасен. Стар, но елегантен. Там ли искаш да отседнеш?

Кругар кимна.

— Имам чудесни спомени оттам. Ще трябва да ангажираш съседни апартаменти, може би един етаж.

— Как ще пътуваме?

Кругар се засмя.

— Бих предпочел с параход, но няма време. Имаме много работа. Така че ще пътуваме със самолет. Ангажирай частен самолет с всички необходими удобства.

— Както кажеш — отговори Ий.

Кругар извади пура и я помириса.

— Още ли е жив далечният ти роднина в Ню Йорк, онзи с едната ръка и с... интересните връзки?

— Но Уинг Мой, братовчед ми — каза Ий — се радва на добро здраве и благоденствие. Ще се свържа с него и ще го уведомя за пристигането ти.

— Добре — кимна Кругар.

Ий стана.

— Колко време ще останем там?

Кругар го погледна през дима от пурата.

— Това, скъпи ми Ий, ще зависи от много неща. Може да е малко, а може и да се проточи. Бъдещето ни е в Божиите ръце.

Ий се усмихна.

— Тогава ще следваме съдбата си?

— В това се състои живота ни, Ий.

Сесилия бе настояла той да дойде на тържеството по случай избирането на Младши за президент на компанията. Ерик Фогелдорф харесваше коктейлите в по-тесен кръг, но сега имаше неприятно предчувствие. Партито трябваше да бъде изненада за съпруга ѝ. Ерик предполагаше, че поканата беше жест на отмъщение към съпруга ѝ заради това, че я бе пренебрегнал. Поканени бяха седем души. Две красиви и добре облечени жени пристигнаха заедно. Ерик видя в тях възможност за бъдещ богат брак и започна разговор, но много скоро откри, че двете се интересуваха единствено една от друга. Останалите бяха две семейни двойки, приятели на Ван Хорн. Загорелите им лица и спортни фигури излъчваха пренебрежение към останалите и открито заявяваха, че никога не са се занимавали, с каквато и да е работа. Една от жените безсрамно флиртуваше с Фогелдорф. Мъжът ѝ виждаше всичко, но му бе напълно безразлично.

Апартаментът бе украсен с традиционните венци от рози, подарявани на победител. Огромно знаме, висящо от тавана, бе предназначено като поздрав към Младши.

Фогелдорф разбираше, че пие питието си доста бързо, но това потискаше безпокойството му. Това щеше да бъде първата му среща с Ван Хорн Младши и се чувстваше притеснен, че трябва да се запознае с мъжа на любовницата си. Беше му се случвало няколко пъти досега и Фогелдорф се чувстваше депресиран и виновен ако се окажеше, че мъжът му е симпатичен.

Влезе в кабинета на Ван Хорн, за да използва телефона. Позвъни за пореден път да провери дали Виктория се е прибрала. Знаеше, че Сесилия ненавижда снаха си и затова телефонираше тайно. Позвъни и на Джойс Спиз, която му каза, че все още не знае нищо.

Фогелдорф огледа стаята на Ван Хорн. Беше съвсем скромно подредена, с няколко библиотеки пълни с книги, явно за да правят впечатление, а не да бъдат четени. На малкото бюро бе поставен компютър и телефон. Единственото украшение по стените бе морски пейзаж. Той се загледа в картината. Разбираше от изкуство и видя, че бе оригинал от известен американски художник. Стойността ѝ вероятно надхвърляше четвърт милион долара. Помисли си, че Ван Хорн можеше да си го позволи, Фогелдорф се бе специализирал в оценяването на чуждо богатство и според него Младши притежаваше близо четвърт милиард долара. Ако Сесилия се разведеше с него, щеше да бъде идеалната кандидатка за госпожа Ерик Фогелдорф.

Когато се върна при гостите, Сесилия се заливаше от смях. Допълнително се разтревожи при мисълта, че се е напила и може да се разприказва.

Ван Хорн Младши влезе точно когато прислужничката му подаваше поредната чаша шампанско. Позна го от снимките във вестниците. Дори беше правил любов със Сесилия в леглото му една вечер, когато Ван Хорн отсъстваше от града. Идеята беше на Сесилия, Фогелдорф си помисли, че жените могат да бъдат такива отвратителни дивачки.

Ван Хорн застана на вратата, загледан в знамето и останалите декорации. Гостите започнаха да ръкопляскаат.

Сесилия го прегърна.

— Поздравлявам те, скъпи — каза тя оживено, като го целуваше въпреки видимото му нежелание.

Той се опита да я отблъсне. Бузите му пламнаха.

— Предполагам, че това е твоя идея?

Тя засия.

— Да. Как се чувства човек на върха на „Ван Хорн Ентърпрайзис“?

— Наистина не знам, Сесилия. Трябва да попиташ Чилтън Ванс. — Гласът му бе твърд, но едното му око потрепваше.

— Какво искаш да кажеш?

Направи опит да се усмихне, но безрезултатно.

— Както казват, бизнесът е джунгла. Бордът не иска да назначи никой от семейство Ван Хорн. Според тях това може да навреди на цените на акциите. Затова избраха Ванс.

— Господи! — изпищя Виктория. — И какво мислиш да направиш?

Той я изгледа хладно, макар че лицата им почти се допираха.

— Скъпа, нямам какво да направя.

— Задник такъв! — Изкрещя тя. — Тъп задник! Бъди веднъж и ти мъж, смажи ги!

Усмивката и въздишката му се сляха.

— Този път, Сесилия, може и да си права.

Фогелдорф усети особена нотка в гласа на Ван Хорн, нещо като предупредителен сигнал. Остави чашата си и се опита да се измъкне.

— Съгласен съм, че трябва да направя нещо — продължи Младши с почти замечтана усмивка. — Мисля да започна с теб.

Фогелдорф закъсна с част от секундата. Левият юмрук на Младши се приземи в челюстта на Сесилия. Тя се олюля и падна на дебелия килим.

Фогелдорф искаше само да застане между тях, но неволно побутна Младши, както бе наведен напред, и той падна до Сесилия.

— Ако пак си ми счупил челюстта, ще те убия! — изкрещя тя, държейки лицето си с две ръце.

Младши погледна нагоре към Фогелдорф.

— Ти трябва да си германец, който я чука — каза той тихо, почти любезно. — Ще ми направиш голяма услуга ако я изкараш оттук.

Сесилия се изправи с усилие, присвитите ѝ очи бликаха омраза.

— Ти, проклет глупав червей, приключих с теб. Развеждам се. Ще ти взема всичко.

Ван Хорн ѝ се усмихна.

— Каквото и да ми струва, с удоволствие ще си платя, стига да се отърва от теб.

Фогелдорф не знаеше какво да прави. Останалите гости стояха като вцепенени.

— Може би ще е по-добре да си тръгнем — каза той на Сесилия.

— Ще си взема някои неща — сопна се тя и излезе от стаята.

Фогелдорф изчака, след това подаде ръка на Младши, който му благодари.

Ерик Фогелдорф бе възпитан да запазва спокойствие дори и при най-неприятните ситуации.

— Съжалявам, че се срещнахме при тези... обстоятелства — каза той.

— Аз също — отговори Младши. Погледна другите гости. — Разбирам, че сте шокирани, но ако имате желание, можете да останете.

Изведнъж всички си припомниха, че имат неотложни ангажименти, Фогелдорф и Сесилия напуснаха бързо апартамента от страх да не се случи още нещо.

Той ѝ помогна да се качи в таксито, след това каза адреса си.

— Как е челюстта ти?

Тя се облегна на него и стисна ръката му.

— Боли ме, но не е счупена. Ти си чудесен, Ерик.

— Така ли?

— Как само го събори, след като той ме удари. Не са много мъжете, които щяха да го направят. Ти наистина си моят блестящ рицар.

Понечи да обясни, че само е докоснал Младши, но се разколеба. Умът му работеше като компютър.

Взе двете ѝ ръце и ги целуна нежно.

— Сесилия, имаш нужда от човек, който да те защитава. Като се разведеш, искам да станеш моя жена.

В очите ѝ проблесна страст, тя го притегли към себе си и започна да го целува.

— Госпожа Ерик Фогелдорф — прошепна тя. — Звучи много хубаво.

Той знаеше какво щеше да получи. Тя беше красива, но безнравствена и пияница. Щеше да я споделя с приятели, прислужници и дори с непознати. Но след развода тя щеше да има поне една трета от богатството на Младши — около сто милиона. Имаше защо да преглътне някои неща.

Виктория Ван Хорн вървеше без цел и посока. Това бе единственото, което можеше да прави — да крачи напред, без да забелязва нищо около себе си. Шумът от клаксони, гласове, превозни средства ѝ действаше успокоително. Осъзна, че е стигнала чак до „Батери парк“.

Опита се да разбере положението, в което се намираше. Животът ѝ се бе срутил внезапно и тя не виждаше бъдеще пред себе си. Нямаше сили дори и да помисли за някакъв изход. Всичко ѝ причиняваше болка.

Обърна се и тръгна обратно към центъра на Манхатън, без да знае защо. Улиците и сградите ѝ изглеждаха смътно познати. Вървеше като на сън, времето не означаваше нищо, настоящето и бъдещето не съществуваха.

Не бе яла нищо, беше се стъмнило и уличните лампи светеха. Продължаваше напред, ужасена от мисълта, че, ако спре, щеше отново да се сблъска с изживяния кошмар.

Отначало не позна района и нямаше представа, че е близо до река Хъдзън. Осъзна постепенно, че отива към кея и старите сгради, където трябваше да започне строителството по новия ѝ проект.

Мина покрай неугледен бар. Група млади мъже, застанали до вратата, започнаха да ѝ подвикват. Тя дори не ги забеляза. Двама от тях тръгнаха след нея, но се спряха при вида на патрулиращата полицейска кола.

Като теглена от неведома сила тя сви по тясна уличка и се озова близо до склада Спери. Наоколо нямаше жива душа.

Приближи се до дупката в оградата. Премина през нея и тръгна по боклуците.

Миризмата на реката бе по-силна през нощта. Нямаше лампи и тъмнината я обгърна.

Мястото ѝ приличаше на гробище — място на спомени и на тъга по изгубените неща. А можеше да бъде толкова различно, но с тази мечта беше свършено.

Мина покрай склада и тръгна по пристана. Видя огромен параход и отражението на светлините му върху тъмните води на реката.

Чу лек звук зад себе си, спомни си плъха, и се обърна бързо.

В тъмнината видя сенки, които се движеха към нея. Сториха ѝ се огромни, залитащи, сливащи се.

— Кой е? — запита предпазливо.

Вместо отговор чу тирада от мръсотии. Тя отстъпи назад, препъна се в една дъска и едва не падна.

Те продължаваха да вървят към нея. Виктория си помисли, че има халюцинации, че може би дори полудява, фигурите бяха прекалено големи, за да бъдат на животни, но някак си не приличаха на хора. Приближаваха се бавно и непохватно.

Нещо профуча покрай нея, но не я улучи, фигурите издадоха звуци на разочарование.

— Махай се оттук! — изръмжа една от тях. — Изчезвай!

— Да удавим мръсницата! — разгневено каза най-близката сянка. — Давай да я хвърлим в реката!

Виктория се обърна и се опита да затича, но падна. Сърцето ѝ биеше лудо от страх.

— Мръсна кучка! — обади се отново дрезгавият глас. — Нямаш работа тук.

Тя се изправи на крака с мъка. Нещо като стоманени клещи я сграбчи за ръката. В ухото ѝ прозвуча шепот и вонящият дъх почти я задуши.

— Сега ще нахраним плъховете с теб!

Тя изпищя.

Изведнъж лъч от фенерче освети нещата около нея. Сега те изглеждаха дори още по-ужасяващи. Бяха мръсни, увити с купища парцали. Трудно беше да се каже дали бяха мъже или жени. Някои от тях нямаха зъби. Мигаха срещу изненадващо насочената към тях светлина.

— Пусни я! — заповяда силен мъжки глас. — Връщайте се по дупките си. Веднага!

Те се разбягаха по посока на тъмния склад с разгневени крясъци.

— Едва те намерих, Виктория. — От тъмнината се чу гласът на Люк Шоу. Прималя ѝ, когато той я сграбчи и я привлече към себе си.

— Отпусни се — каза нежно, — само искат да те изплашат. Хайде да се махаме оттук.

Хвана я за ръка и я поведе към улицата.

— Какви бяха тези? — прошепна тя от страх да не я чуят и да се върнат.

— Това са наемателите ти — каза той.

— Какво искаш да кажеш? — попита тя, като трепереше непрекъснато.

— Бедните хора, не са добре с акъла. Проститутки, просяци, психопати. Тук прекарват нощта.

— Ами плъховете?

— Светът е жесток, Виктория. Градът предлага подслон, мизерен, но все пак... Тези хора, в по-голямата си част превъртели, предпочитат да живеят тук. Това е техният дом през нощта. Ти навлезе в тяхната територия.

Помогна ѝ да мине през дупката. Три момчета на около дванайсет-тринайсет години се мотаеха около мерцедеса му. Погледнаха Шоу, след това фенерчето с дълга метална дръжка. След светкавична преценка на шансовете си те тръгнаха, без да кажат нито дума.

— Тук, на улицата, е жестоко и много, много опасно — каза той.

Помогна ѝ да се качи в колата. Всичко я болеше. Краката ѝ тупаха от умора. Люк седна бързо зад кормилото, заключи вратите и запали мотора.

— Изглеждаш ужасно — каза той, като я погледна. — Къде си била?

Тя се почувства безкрайно изморена. Нищо нямаше значение, дори и болката.

— Ходих.

— Цял ден?

— Да.

Той подкара колата по тъмните улици, сви по Четирийсет и втора улица и се включи в потока от коли. Край тях преминаваха бляскави витрини и хора, които ги гледаха подозрително.

— Ще те заведа вкъщи. Като се нахраниш, ще вземеш вана и ще се напиш, ще се почувстваш като нова.

Не чу отговор и я погледна.

Тя вече бе заспала.

Както обикновено Сандър Блейк започна деня с чаша кафе и вестника. Най-интересното беше на първа страница, подробно описание на изгонването на Виктория Ван Хорн от ръководството на „Ван Хорн Ентърпрайзис“.

Бизнесмен като Блейк, с голям опит зад гърба си, можеше да чете между редовете. Речта на Ванс представляваше покана към други компании да закупят „Ван Хорн Ентърпрайзис“. Умен ход, помисли си Блейк. Това щеше да даде възможност на Ванс да избегне отмъщението на Ван Хорнови и да се ползва с благоразположението на новите собственици.

Статията бе придружена със снимка на Виктория и младия Литъл. Отново бяха повторени подробностите около арестуването им.

На Блейк му стана мъчно за Виктория. Не му се искаше да ѝ съобщава, че Арката настоява за оставката ѝ. Изглеждаше му прекалено жестоко, след всичко, което ѝ се бе случило.

Блейк прочете отново материала, помисли малко и позвъни на главния редактор на седмичното му списание.

За главния редактор Хари Уестлейк позвъняване от страна на Сандърс Блейк бе все едно, че му се е обадил господ. Блейк плащаше много добре, но изискваше и високо качество. Дори и най-дребното провинение означаваше уволнение.

Уестлейк не се чувстваше напълно сигурен за мястото си въпреки растящите тиражи и репутация на списанието. С Блейк бяха на малко име, но всеки разговор по телефона го караше да се притеснява.

— Станал си рано, Сандър. — Уестлейк се надяваше, че гласът му звучеше бодро и уверено. — Мога ли да ти помогна с нещо?

— Какво знаем за арестуването на Виктория Ван Хорн? Надявам се, че сте осведомени добре.

Уестлейк почувства моментално успокоение. Само преди десет минути беше разговарял с репортера, занимаващ се с тази история. Идеална възможност да се покаже пред шефа.

— Ти да не си врачка, Сандър? Прав си за парите. Има нещо много подозрително. Арестуването не е извършено от Отдела за борба

с наркотиците в Ню Йорк, а от полицаи от специалния отряд на кмета. Не ти ли се струва странно? След това конгресменът Литъл — уж всичко с него е наред, но се носят слухове, че е наркоман. Разбира се, проверяваме, но ако се окаже истина, Виктория Ван Хорн не я чака нищо добро.

— Какъв е този отряд на кмета?

— Специално подразделение. Някои кметове го използват като лична охрана. Подозираме, че полицаите на Фелдър действат нещо като местно ЦРУ под личното му ръководство. — Уестлейк се засмя. — Сандър, вие в Ню Йорк избирате много колоритни хора.

— Отдавна имаме този проблем, Хари, и аз лично много бих искал да знам какво става. Ще ме държиш в течение, нали? Ще ми се да разбере кой стои зад всичко това.

— Знаеш, че твоите желания са закон за мен. До каква степен искаш да се намесим?

— С всички сили, Хари. Също така разберете каквото можете за изгонването на Виктория Ван Хорн. Може да се окаже, че всичко тръгва от едно и също място.

— Ако разкрием всичко, уважаваните ни конкуренти ще наострят уши и ще излязат пред нас.

— Това е моя грижа — отговори Сандър. — Хари, ти имаш опит в тези неща. Изхождайки от всичко, което знаеш, какво е личното ти мнение?

— Не мога да кажа още нищо определено, но май намирисва на гнило. Ако се окаже, че е така, Сандър, ще го открием. Ще те държа в течение.

Блейк затвори телефона. Дори и Виктория да бе обвинена несправедливо, той не бе сигурен, че Арката би й се притекла на помощ.

Утринното слънце блестеше в прозорците на апартамента на Люк Шоу и обещавахе ясен пролетен ден.

— Извинявайте, че малко закъснях — каза Джойс Спиц. — Минах през дома на Виктория и взех някои дрехи.

— Чудесно — кимна Люк. — Тя още спи. Можеш ли да останеш при нея?

— В момента съм в армията на безработните, така че няма проблем.

Гласът му звучеше загрижено.

— Ще ѝ помогнете ли?

— Ще направя всичко, което мога, но не обещавам нищо. Сега ще се срещна с един човек, на когото мога да разчитам. Ще ти се обадя по телефона.

— Не се притеснявайте. Ще се погрижа за нея.

Шоу се намръщи.

— Виж какво, нека не ти прозвучи мелодраматично, но не я изпускай от очи.

— Може да ѝ е дошло много, но тя е издържлива — отговори Джойс. — Но тя е от този тип, който няма да махне с ръка и да се остави. Твърде много прилича на баща си. Веднъж възстанови ли се, ще започне да действа. Ще оцелее.

— Дали ще оцелее или не, не можем да поемаме рискове, нали?

Джойс се усмихна деликатно.

— Не ми влиза в работата, но какви са подбудите ви? Романтични?

Люк се изчерви леко.

— Тя е мой клиент. Компанията ми има договор с нея. Интересът ми е само делови. Освен това, и тя като мен е член на Арката.

Джойс Спиц си припомни, че за пръв път бе чула името му, когато Хънтър Ван Хорн бе споменал, че Люк Шоу е бил предложен от Арката да заеме мястото на починалия си чичо. Но тя не очакваше, че ще бъде толкова млад и привлекателен.

— И какво мислите вие в Арката да направите за Виктория?

— Някои настояват за оставката ѝ — отговори той.

— Вие от тях ли сте?

Той повдигна вежди.

— Много си любопитна. Не, не съм.

— В такъв случай ще бъдете на страната на Вики?

Той не отговори веднага, като че ли не искаше да се ангажира с мнение.

— Трябва да вървя — каза той. — Наблюдавай я.

Джойс затвори вратата след него. Огледа се. Беше чисто, но без украшения, типичен мъжки дом. Нищо не говореше за характера на собственика му. Но много скоро всички щяха да разберат какъв човек бе Люк Шоу в действителност.

Ал Росини влезе в кабинета на кмета, Фелдър вдигна очи, чул шума от вратата.

— Забрави да почукаш, или какво? Поне се обади на секретарката ми, Крис. Можех да се чеша някъде или да съм с мадама. Дори и кметовете имат право на личен живот. — За пръв път той забеляза обезпокоеното лице на Росини. — О, по дяволите. Какво се е случило?

— Пуснали са хора да разследват ролята на специалния отряд на кмета в арестуването на Литъл и Ван Хорн.

— Кои, по дяволите, са те? Както и да е, и какво?

— Репортерите от пресата са навсякъде. И то най-добрите. Единият разкри историята с предприемача от Маями.

— Е, и какво? Тук не е Маями.

— Много хора тогава отидоха в затвора. Следващият месец ще е делото на кмета. Точно този репортер разплете аферата. Задават много въпроси за ареста и искат да научат повече за Дивито.

Фелдър се усмихна.

— Росини, достатъчно си вътре в нещата, за да знаеш, че не могат да стигнат до мен. За какво се тревожиш? Кажим им, че Дивито е детектив от полицията и е извикал моя отряд. — Фелдър помисли един момент. — Да, това ще е най-доброто. Детектив от полицията се е натъкнал на случай с наркотици, в който е замесен конгресмен. Уплашил се е да не сбърка нещо и е извикал отряда на кмета, защото знае, че са честни и си знаят работата — набутай повече такива дивотии. Отрядът идва и ги арестува. По този начин очистваме от подозрения Дивито, отряда и, което е по-важно — мен. Отивай да им го кажеш.

Росини поклати бавно глава.

— Не мога.

— Какво значи „не мога“? — кресна Росини. — Какво има в това?

— Точно това каза и Никсън за аферата Уотъргейт — отговори Росини тихо.

— Притежават копия от документите, с които Дивито е прехвърлен към твоя специален отряд.

Фелдър се ядоса.

— А откъде са ги взели?

— От полицейския участък, предполагам.

Фелдър се изправи и се развика.

— Моментално отивай да разбереш кой им е дал документите. След това ми докладвай. Не ме интересува дали е бил капитан или каквото щеш, копелето ще съжалява, че се е родило.

— Струва ми се, че точно сега това не е най-доброто, което можем да направим.

Фелдър присви очи.

— Ти ли ще ми кажеш кое е добро и кое не е? Какво е станало тук? Аз кмет ли съм или какво? Я си спомни кой те назначи.

— Репортерите ровичкат, ама надълбоко. Очевидно някой много нависоко се интересува, и то сериозно. Ако разбутаме полицията, това само ще налее масло в огъня. Мисля, че трябва да дадем разумно обяснение защо специалният отряд е извършил ареста.

Фелдър смекчи тона.

— Те са полицаи и работата им е да арестуват, когато има престъпление. Това е достатъчно разумно обяснение.

Росини се намръщи.

— Аз не мисля така. Дори и аз не знам как се е случило, а работя за теб. Отрядът също работи само за теб. Мислех си, че задължението им е да проверяват отделните служби, да предотвратяват случаи на корупция... Това е, което си ми казвал.

— Говорили ли са с Дивито?

Росини кимна.

— Говорили са с почти всички. Репортерът с историята от Маями казва, че дори е разговарял с човека, който е продал наркотика.

— Глупости, блъфира. Кой търговец на наркотици ще се разбъбри пред пресата?

— Не знам, но съдейки от въпросите им, стигам до заключението, че репортерите смятат, че ти си организирал ареста на Литъл. Казват, че искаш да се кандидатираш за Сената и Литъл ти е пречел.

Фелдър седна. Обърна се и се загледа в реката.

— Само ти пускат мухи — каза той, но думите му не прозвучаха много убедено. — Мръсни гадове. Тия неща отминават бързо ако се

понаведеш.

Фелдър го погледна.

— Окей, няма да слушам повече глупости. Този път ще го отмина Росини, но не се опитвай друг път да ме занимаваш с такива неща, разбра ли?

Росини сви рамене.

— Има и още нещо. Мисля, че вече е време да се върна в предишната си адвокатска кантора. Намирам, че моментът е подходящ.

— Нямах ми доверие?

— Време е да си вървя, това е всичко.

Фелдър стана и започна да обикаля бюрото. Прегърна Росини през рамото.

— Ей, бейби! Не се мръщи, малко се ядосах, това е. И преди се е случвало. Хайде да не ставаме толкова докачителни — той се засмя.

Росини изчака Фелдър да се отдели от него.

— Има и още нещо.

— Боже господи, днес си пълен с добри новини. Сега пък какво има?

— Човекът от Маями казва, че самите полицаи водят разследване защо твоят отряд е арестувал Литъл.

Фелдър разпери ръце.

— Само празни приказки. Иска да те накара да се раздърдориш. Веднага ме свържи с моя човек. Ще го очистим оня, ако е вярно.

Росини кимна.

— Ще кажа на секретарката ти да му се обади.

— А защо не ти?

По обикновено безизразното лице на Росини сега се четеше презрение.

— Аз също имам съмнения по този въпрос. Както казах, време е да се върна във фирмата. Молбата ми за напускане ще е при теб след един час.

Фелдър седна отново зад бюрото.

— По-добре, че напускаш, Росини. Не искам около себе си страхливци.

Росини огледа просторния кабинет.

— Трябва да призная, че доста неща научих тук. — Тръгна към вратата и я затвори внимателно след себе си.

Фелдър се загледа в реката. В началото бе тръгнало толкова добре. Сега съжаляваше, че се бе захванал с Литъл, че Ейс Майерс му бе предложил да се кандидатира за Сената. Най-много съжаляваше, че не можеше и той да напусне и да се върне към адвокатската си практика.

Не можеше, а и нямаше къде да се скрие.

Ал Барон избра сепаре в задната част на малкия ресторант. Почти нямаше други посетители. Кафето му действаше зле на стомаха, затова си поръча мляко.

Барон бе най-известният адвокат по криминални дела в Манхатън. Много хора му дължаха услуги — както престъпници, така и полицаи. Тази информационна мрежа беше много важна за професията му и благодарение на нея знаеше всичко, което ставаше в Ню Йорк.

Човекът, когото очакваше, се появи. Висок, слаб и чернокож, той се движеше леко и плавно като газела. На едната ноздра имаше златна обица. От пръв поглед се виждаше, че може да бъде опасен.

— Какво става, Ал? — Влезе в сепарето и се ухили на адвоката, показвайки няколко златни зъба.

— Джими — каза Барон като поклати глава, — всеки път, като те видя, изглеждаш все по-странно. Май е време вече да те преместят. Току-виж си забравил, че си полицай и започнеш да се занимаваш и ти с търговия на наркотици. Нали знаеш, като актьор, който прекалено се е вживял в ролята си.

Полицаят махна с ръка на келнера за чаша кафе.

— Във вестниците чета, че ти ще си адвокатът на Виктория Ван Хорн. Издигах се в обществото, Ал.

— Тя е приятна млада жена — отговорът на Барон прозвуча неутрално. Чакаше да чуе за какво полицаят бе поискал да се срещнат.

Лицето на Джими не изразяваше нищо.

— Арестът е работа на кметския отряд. Някои от нашите хора са били там като подкрепление. Един от младите полицаи, който работи за мен, също е бил там.

— Хайде, Джими, стига си ме залъгвал. Какво знаеш?

— Разбираш, че това трябва да си остане между нас. Това са мои хора и няма да мога да свидетелствам.

— Все едно, че не сме говорили. Казвай!

— Не знам по каква причина, но момчетата на кмета са наблюдавали конгресмена Литъл. Носят се слухове, че той е пристрастен наркоман. Моят човек ми каза, че Литъл е купил наркотика от дискретен продавач с големи връзки, който снабдява наркоманите от предградията. Не са арестували Литъл при покупката, защото търговецът ни е сътрудник.

— Редовен?

— Нещо такова. Търгува със слаби наркотици, трева, кокаин, но ни уведомява кой купува силните. По този начин можем да проследим как някои богаташи пропиляват парите си. Удобно е и за двете страни, нали?

Полицаят отпи от кафето си.

— Един стар детектив, на име Дивито, е изработил сценария за ареста като холивудски продуцент. Дори е докарал фотограф от вестниците, както сигурно си се досетил.

— С други думи нещата са били организирани?

Джими сви рамене.

— Не, поне не в обикновения смисъл. Литъл наистина взима наркотици и наистина ги е купил, дотук всичко е точно. Но тях не са ги интересували наркотиците, а това да го провалят. И го постигнаха. Разбира се, провалиха и клиентката ти.

— От това, което знаеш, Джими, Виктория наркоманка ли е?

— Откъде да знам, че ще ме питаш и това? По дяволите, та тя е по-известна и от президента. Ако взима наркотици, момчетата ми щяха да знаят. Очевидно единственият ѝ грях е, че е легнала с конгресмен.

— Ще бъде много добре ако мога да докажа, че Литъл е купил наркотика — каза Барон.

— В нашата професия има и етика. Не мога да ти издам името на търговеца. Той е наш информатор и хората като него си излагат на риск живота.

— Разбирам — кимна Барон.

Джими изпи кафето си и стана.

— Има едно нещо, което мога да направя за теб. — Той бръкна в джоба си и извади сгънат лист хартия. Подаде го на Барон. — Моето

момче е снимало това докато Дивито е излязъл от стаята. Мисля, че ще ти бъде интересно. Само не казвай откъде го имаш.

Полицаят излезе от ресторанта. Барон разтвори листа и внимателно го прочете. Беше фотокопие на списък на болници и дати. Изведнъж се сети какво е и си подсвирна. Беше списък на болничните заведения, в които Бари Литъл бе приеман за лечение в тежко дрогирано състояние.

Накрая, на ръка, бе добавена скъпа клиника, в която се лекуваха най-богатите. Тя бе специализирана за лечение на наркомании. В дъното на листа имаше подпис, удостоверяващ, че притежателят му е получил пари за информацията. Подписът бе на Дивито.

Този лист хартия можеше да се окаже съдбоносен. Разказът на Бари щеше да бъде опроверган и невинността на Виктория щеше да се докаже.

Барон допи бавно млякото си. Колко хубаво беше, че нещата се подреждаха както трябва.

Джойс Спиц знаеше, че няма смисъл да седи до леглото на Виктория, но това ѝ доставяше удоволствие.

Виктория се размърда и отвори очи. Огледа се, учудена от непознатата обстановка.

— Добро утро. В апартамента на Люк Шоу сте. Каза ми, че нощес сте взели златен медал по продължително разхождане.

Виктория се опита да седне, изпъшка и пак легна.

— Както си мисля — продължи Джойс, — вчера трябва да сте вървели повече от петнайсет часа. За това ви боли всичко.

Виктория направи още един опит и успя да се надигне и да прехвърли крака през леглото.

— „Боли“ едва ли е точната дума. Чувствам се, като че ли ме е прегазил камион.

— Защо не поспите още малко? Ще ви е полезно. Имате нужда поне от няколко дни почивка.

Виктория поклати глава.

— Нямам толкова време.

Джойс наблюдаваше как Виктория бавно се оправя.

— Какво толкова важно трябва да свършите точно сега?

Виктория се опита да пристъпи.

— Краката ми са изтръпнали.

— И в Чуждестранния легион не маршируват толкова дълго.

Виктория закрачи сковано из спалнята.

— Е, не мога да кажа, че ми се танцува, но все някак си ще се оправя. — Застана права. — Джойс, много ми е неудобно, но мога ли да те помоля да отскочиш до апартамента ми и да ми донесеш някакви дрехи?

— Минах оттам на път за тук. Пълно е с репортери, но успях да ви взема този костюм.

— Благодаря ти. Ей сега ще се стегна и ще тръгвам.

— За какво бързате толкова, Виктория? Люк Шоу ме помоли да ви задържа, поне докато се върне. Идеята ми изглежда разумна. Сега

ще ви донеса закуска и кафе. Не се притеснявайте за нищо.

— Той къде отиде?

— Не знам. Но мисля, че искрено желае да помогне. Ще трябва да го почакаме. — Тя се усмихна конспиративно. — Мисля, че ви харесва.

Виктория седна на леглото и започна да разтрива крака си.

— Не знам дали ме харесва или не, Джойс, но ако не беше той снощи, можеше да се случи нещо много лошо. Мисля, че може дори да е спасил живота ми.

— Тогава трябва да правите каквото казва — не го ли харесвате? Много е привлекателен.

— Всяка наша среща завършва със спор. Това като че ли не обещава романтични отношения.

Джойс сви рамене.

— Вероятно и двамата сте еднакви — със силна воля. Той не е женен. Преди няколко години се разведе. Може би ако му дадете, макар и съвсем малка надежда...

— Джойс, в живота ми няма място за женитба, поне не сега. Аз се боря за живота си. Дори и Люк Шоу да беше най-подходящата партия в света, аз просто нямам време. А, като споменах време, трябва да тръгвам.

— Успокойте се, Виктория. Имате нужда от почивка, а и адвокатът ви каза известно време да избягвате публични изяви. Нека Шоу поеме нещата в свои ръце.

— Какво е направил, назначил те е за охрана на двореца ли? — Виктория се засмя. — Слушай, залавям се с всички задачи, или поне с по-голямата част от тях. Не се безпокой за мен. Няма да се самоубия. Ако ме питаш, сега повече ми се иска да убия някого. Как ми се иска да разкъсам на парчета и Чилтън Ванс, и чудесния Бари Литъл. Ако на всяка цена искаш да се притесняваш за някого, притеснявай се за тях.

Джойс Спиц се изненада. Макар че бе млада, и при това жена, Виктория говореше точно като баща си, със същите жестове и мимики, със същата сила.

— Трябва ви малко време да помислите, Виктория. Люк Шоу каза...

— Джойс — усмихна се Виктория, — може ли един малък въпрос? За кого работиш — за Люк Шоу или за мен?

Джойс се засмя.

— Ами, строго погледнато, за никого. Снощи Чилтън Ванс ме уволни. Както казват артистите, в момента съм свободна.

— Вече не си. Назначавам те за моя изпълнителна секретарка. Ако предпочиташ друго наименование, измисли си го. А сега да вървя.

— Знаете, че бордът на директорите ви уволни и вас, нали?

— Не са си губили времето, но и аз не очаквах нищо друго. Предполагам, че на мое място са избрали брат ми.

Джойс поклати глава.

— Не! Той присъстваше на събранието, но получи най-голямата изненада в живота си. Преметнаха го в последната минута. Толкова бе съкрушен, че мислех — ще се разплаче. Избраха Чилтън Ванс за президент и председател. Брат ви напусна събранието с гръм и трясък.

— Направиха го на глупак пред всички?

— Да.

Виктория замълча за момент. След това погледна Джойс.

— Победи за кафето. Иди го направи, а аз в това време ще взема душ.

След като Джойс излезе, Виктория се изправи и се протегна. Всяко мускулче я болеше. Надяваше се, че един хубав горещ душ ще я оправи. След това погледна към телефона.

Не беше се обаждала на този номер от години и се изненада, че още го помнеше. Позвъни и чу гласа на прислужничката.

— Тук е Виктория Ван Хорн — каза тя. — Бих желала да говоря с брат ми.

Сандър Блейк седеше спокойно на терасата на големия си апартамент в Ню Йорк и пиеше сутрешното си кафе. Посещението на Люк Шоу го разтревожи. Чашата на Люк остана недокосната. Не можеше да му помогне повече, поне не сега, въпреки че му се искаше.

Мислеше си доколко ли Люк бе увлечен във Виктория. Тя бе останала в апартаментата му и това водеше до някои заключения, въпреки че Люк категорично бе отрекъл.

Икономът допълни чашата на Блейк. Вече знаеше къде се намираше Виктория и нямаше никакви извинения да не ѝ съобщи за оставката. Не му се искаше да го направи, но се налагаше.

Може би Люк беше прав и Виктория бе жертва на ужасна несправедливост. Въпреки това, Арката бе задължена да се защити. Блейк бе чул аргументите на Люк в полза на Виктория и дори бе съгласен с повечето от тях. Хората на Блейк се трудеха да докажат, че наркотиците, довели до арестуването ѝ, всъщност бяха на Бари Литъл. Но дори и да го докажеха, репутацията ѝ бе опетнена и понататъшното ѝ членство в Арката щеше да бъде нежелателно.

Това повдигаше още един проблем. Ако се окажеше, че младият Литъл употребява наркотици и че се е опитал да прехвърли вината върху друг, тогава името на Арката щеше да пострада от това, че баща му е неин член. Шоу бе помолил Арката да подкрепи Виктория, но това можеше да нарани Стюарт Литъл. Посланик Литъл също трябваше да бъде защитен. Блейк си помисли, че щеше да се наложи да обсъди положението с останалите, тъй като нещата излизаха извън контрол.

Блейк деликатно бе изразил предположението, че Шоу е влюбен във Виктория, но Люк бе отрекъл. Чудеше се дали Люк не се самозалъгва. Положението ставаше много заплетено.

Икономът му съобщи, че бе дошъл друг посетител.

Блейк се изправи и се ръкува с Йон Кругар. Никога не беше се срещал с него и се опита да прикрие изненадата си от вида му. Облечен бе в смачкан костюм, който бе по-подходящ за тропиците. Движеше се учудващо пъргаво за възрастта си, независимо от огромната си маса.

Столовете на терасата се оказаха твърде малки за Кругар и икономът донесе друг, по-голям, отвътре. Възрастният мъж седна и изтри потта от лицето си. Засмя се и рядката му сива брада се затресе.

— Добър човек — каза той, като кимна по посока на икономата. — Ако решите да го уволнявате, обадете ми се.

— Няма такава възможност — отговори Блейк. — Изключително ми е приятно да се запознаем след толкова години. Много съм чувал за вас.

Икономът донесе на Кругар чаша кафе, която той прие с усмивка.

— Зная, че сте зает, мистър Блейк. И аз съм чел много за вас. Затова нека веднага да пристъпя към целта на посещенията ми.

— Както желаете. — Блейк се опита да скрие растящото си любопитство.

Кругар кимна.

— Както знаете, моето семейство контролира голяма част от световната търговия. За това бяха необходими няколкостотин години и няколко поколения Кругар, но успехът ни говори сам за себе си. Сега аз съм, така да се каже, патриархът, и докогато ми позволява здравето ще защитавам интересите ни.

— И аз съм чувал, че е така.

Кругар се засмя.

— Фамилията Кругар са започнали като пирати. Историята е много известна. Може би заради това съмнително начало ние винаги сме се опитвали да защитаваме интересите си. Вероятно само пират може да оцени една добра, стабилна крепост. Нашата крепост винаги е била в Хонконг, както знаете. Независимо от това какъв флаг се е развявал, семейство Кругар непрекъснато е членувало в управляващия отбор. — Той замълча и глътна от кафето. Очите му надничаха над ръба на чашата. — Като вашата организация тук, в Ню Йорк.

— Арката?

Кругар кимна.

— Да. Аз съм Член на Съвета, фактическата управляваща организация в Хонконг. Както знаете, нашите приятели англичани са решили да върнат Хонконг на Китай. Още няколко години и това ще стане факт.

— И вие не смятате, че ще може да се разберете с китайското правителство? — попита Блейк.

— Откровено казано, не искам да поемам риска. Направил съм предложение да преместим централата ни от Хонконг. Промяната в една от най-големите търговски сили в света ще окаже огромно влияние върху международната търговия.

Блейк кимна. Кругар беше прав. Това можеше да промени хода на историята.

— Бих искал да се установя тук, в Ню Йорк — каза Кругар. — Харесва ми това, че е град с пристанище.

Блейк Се опита да прикрие възбудата си. Новината бе потресаваща. Чудеше се на кого да я възложи.

— Кога ще стане това?

Кругар остави чашата си.

— Зависи. Трябва да се уредят някои подробности. Както казах, трябва да се уверя, че интересите на семейството ми са защитени на новото място. Ще имам нужда от нова крепост. Затова съм дошъл при вас.

— Ясно.

— Тук в Манхатън има много богати хора. Някои от тях са като мен чужденци. Това, от което се нуждая, мистър Блейк, е да удвоя властта, на която се радвам в Хонконг. — Кругар погледна към града, като че ли го виждаше за пръв път. — Желая да стана член на Арката.

Блейк се сепна. Потърси точните думи.

— Мистър Кругар, Арката е малка група от мъже и една жена — но това, последното, е временно, — които са станали членове по линия на семействата си. Основана е преди повече от сто години и членството в нея се предава по наследство. Изключения никога не е имало.

Кругар се усмихна.

— Аз направих проучвания, разбира се. Знам, че казвате истината. Но светът непрекъснато се променя, мистър Блейк. Може би Арката ще склони да направи малка промяна. Признавам, че съм потомък на пирати — засмя се. — Но някои от вашите членове са потомци на контрабандисти с доста лоша слава.

Блейк се усмихна насила.

— Не в това е въпросът, мистър Кругар. По традиция членовете са осем на брой. Скоро едно от местата ще се освободи, но това е по изключение.

— Предполагам мис Ван Хорн?

— Да. Най-вероятно на нейно място ще бъде приет някой от семейството.

Кругар кимна.

— Значи тя все още е член на Арката?

— Да, към настоящия момент.

Кругар спря иконома, който искаше да му долее чашата.

— Трябва да вървя, мистър Блейк. Естествено, разбирам позицията ви. Всички се ръководим от традицията, но тя не е закон от последна инстанция. Ще бъдете ли така любезен да попитате останалите членове какво мислят за моето предложение. Разбира се, всичко това трябва да остане в тайна.

— Ще попитам и ви уверявам, че ще уважим желанието ви за секретност. Честно казано обаче, мисля, че не трябва да се надявате на благоприятен отговор.

Кругар се изправи. Отново избърса потта от лицето си.

— Моля ви единствено да обсъдите предложението ми — протегна ръка. — Отседнал съм в хотел „Шери Недърланд“, мистър Блейк. Можете да се свържете с мен там.

Сандър Блейк го изпрати до вратата. Изненада се като видя, че отвън го чакаха двама възрастни китайци. Единият беше облечен в черна копринена риза и беше само с една ръка.

— Ще чакам да ми се обадите — каза Кругар и заедно с двамата китайци влезе в асансьора. — Може би ще е добре да започнете с мистър Франклин Трейджър. Той е мой стар партньор. — Йон Кругар се усмихна, след което вратата на асансьора се затвори.

Сандър Блейк се върна в апартамента. Молбата бе абсурдна. Въпреки това, Кругар беше важен човек. Блейк реши, че ще съобщи на останалите за него от учтивост. Но най-напред трябваше да се уреди въпроса с Виктория Ван Хорн.

Брат й се съгласи да се срещнат в един малък ресторант близо до Седемдесет и девета улица. И двамата смятаха, че ще се чувстват приятно там, тъй като баща им ги бе водил често в този ресторант като деца. И което бе още по-важно за Виктория, там репортерите нямаше да ги открият.

Младши вече бе там, когато тя пристигна. Изненада се от вида му. Беше облечен с риза с отворена яка и старо спортно яке. Не помнеше кога за последен път го бе видяла без вратовръзка. Имаше измъчен вид — с тъмни сенки под очите и уморен поглед. Видя я и се изправи непохватно. Беше още рано за обяд и в ресторанта имаше много малко хора.

Младши погледна сестра си, след това бързо отмести погледа си встрани.

Очите му я отбягваха дори и когато заговори.

— Какво мога да ти кажа? — прошепна той. — Съжалявам за това, което ти причиних. Сбърках и се изложих като последен глупак.

Тя усети миризмата на алкохол.

— Ако това може да те утеши — продължи той, — тази сутрин се обадох на адвокатите си и им казах да оттеглят делото. Помолих ги да напишат публично извинение.

— Наистина се чувстваш зле, нали? — попита Виктория.

Смехът му приличаше повече на ридание.

— Нека да сме откровени. Ние сме брат и сестра, но никога не сме били приятели. Мисля си, че от години вече с теб сме съперници. Не че това не се случва в някои семейства, но мисля, че ние — аз — прекалих. Четох и за другите ти неприятности — каза той тихо. — Много съжалявам.

— Това, че Чилтън Ванс снощи те направи за смях, също допринесе, нали?

Брат й поклати глава.

— Да, беше много неприятно. Нещо средно между унижение и екзекуция. — За пръв път я погледна в очите. — Ти постигна блестящ успех, Вики. Предполагам, че и аз се стремях към славата. Отидох на събранието абсолютно убеден, че ще те изритам и ще заема мястото ти. Честно казано, мисълта много ми харесваше. — Той замълча, а очите му се навлажниха. — Но вместо това аз получих ритник.

Тя се опита да го прекъсне, но той направи жест, че иска да продължи.

— Не можеш да си представиш какво ми е било. Още от самото начало винаги съм стоял в сянката на баща ни, а през последните години — в твоята. — Той отново поклати глава. — Трудно се живее така. Може да ти се струва признак на слабост, че оттеглям делото. Срамувам се, че позволих да ме заблудят. Както и да е, ако можеш, приеми извиненията ми.

— А какво мисли за това Сесилия?

Той сви рамене и махна с ръка, като че ли пропъждаше нещо неприятно.

— Напусна ме веднага, след като разбра какво се е случило. Очаквам всеки момент да получа документите за развод. Не знам какво ще ми струва в крайна сметка, но каквато и да е сумата, ще си заслужава.

За пръв път Виктория изпита съжаление към брат си. Започна да разбира озлоблението му, вероятно подклаждано от невярната му съпруга.

Той повика келнера и си поръча мартини.

— Не е ли малко рано за пиене? — попита тя тихо.

Той се засмя.

— Не съм спирал от снощи. — Глътна голяма глътка. — И не смятам да спирам. — Отново я погледна. — Странното е, че не помага. Не съм пиян, макар че би ми се искало да е така. Ще ми се да забравя всичко, но не се получава.

— Какво възнамеряваш да правиш? — попита тя.

Той сви рамене.

— Не знам. Вероятно ще замина някъде за известно време, където не са чували името Ван Хорн.

— Не съм сигурна, че ще намериш лесно такова място.

Той изсумтя.

— Да. Странно, нали? Името Ван Хорн е познато навсякъде. Порано толкова се гордеех с него, сега се е превърнало в проклятие.

Виктория го наблюдаваше как пресуши мартинито.

— Почуди ли се защо те помолих да се срещнем?

Той бутна чашата настрана.

— Мислех, че си решила да ми кажеш какво мислиш за мен. На твое място аз щях да го направя. Аз съм глупак и най-лошото е, че чак сега го разбрах.

— Стига си се самосъжалявал.

— А ти какво би направила на мое място?

Тя се засмя.

— Виж какво, братко, вероятно си забравил, но мен също ме изхвърлиха на тази снощна прословута среща. Освен това, всички вестници в света публикуват мои снимки, с коментар, че съм ужасна наркоманка и курва. Нали не е сравнимо с твоето? Само че аз нямам намерение да си губя времето в сълзи и тръшкане.

Той въздъхна.

— Браво на теб — каза цинично.

— А ти ще побегнеш в Южна Америка и ще се напиваш до самозабрава. Това ли искаше да направи от теб баща ни? Остави и на двама ни много пари, но съм сигурна, че не е искал те да ни провалят.

— Не е чак толкова лошо да пукнеш от преливане. Има и по-лошо.

— Имах основание да поискам да се видим — каза тя. — Независимо от всичките ни проблеми, ние сме много богати.

— Да, но ти контролираш акционерния капитал. — Той отмести поглед. — Можеш ли да си представиш как ми действа това? — Поиска още едно мартини. — Каквото и да се случи, ти нямаш нужда от мен.

— Дали ти се харесва или не, но ние се нуждаем един от друг — каза тя. — И спри да се съжالياваш. Може и да не знам много, но поне съм научила, че, ако се предадеш без бой, си загубен. Единствено ти самият можеш да разрушиш живота си.

Той се засмя и поклати глава.

— Защо не си признаем, че не ни бива за нищо и да се измъкнем, без да ни усетят? Такава е реалността, Вики.

Тя замълча за момент.

— Искаш ли да смачкаш Чилтън Ванс?

Изражението му остана непроменено, но в очите му внезапно проблесна интерес.

— Разбира се.

— Вместо да бягаш далече, защо не се съюзиш с мен и двамата не подгоним тоя мръсник?

Той се усмихна.

— Не съм те чувал да говориш толкова грубо, Вики. Интересно ми е, продължавай.

— Ние двамата притежаваме огромен акционерен капитал. Ако се обединим, ще катурнем Ванс на следващото общо събрание.

Брат й кимна.

— И аз се притеснявах за това. Мислех си, че ако стана президент, света ще обърнеш, но ще ме изхвърлиш на общото събрание.

— И какво смяташе да направиш?

Той отново погледна встрани.

— Мислех да те разгромя с това дело, честно казано. Ако се получеше, щях да те лиша от контрола върху акциите. Това беше плана ми. Както сигурно си се досетила, идеята за него ми даде нашия чудесен приятел Чилтън Ванс.

— Той е достатъчно умен, за да знае, че е уязвим. Има само един начин да оцелее.

— Не те разбирам.

Виктория се намръщи.

— Дори и да отида в затвора, Ванс знае, че ще използвам финансовата си мощ и ще го изхвърля. Сигурно има резервен план.

— И после?

— Предполагам, че ще продаде части от компанията и след това ще се слее с друга. При това положение компанията на Ван Хорн ще спре да съществува. Ванс ще направи цяло състояние от сделката и ще влезе в ръководството на новата компания.

— Е, и ние също ще спечелим пари.

Виктория поклати глава.

— Ние притежаваме най-голям дял от акционерния капитал, но Ванс може да понижи цената. Може и да не се разорим напълно, но ще загубим повече от половината.

Брат ѝ изведнъж се изправи.

— Господи, той вероятно през цялото време е имал предвид точно това. Но той е умен, Виктория. Как можем да го спрем?

— Можем да се борим — каза тя. — Имаме подкрепата на някои от членовете на борда. Ще се опитаме да привлечем и други. Познавам един човек в Хонконг, Йон Кругар, който има влияние върху един от директорите. Мога да му се обадя. Все пак е някакво начало.

— Честно казано, не ми вдъхва особено доверие. Мнозинството е с Ванс.

— Това са само първите стъпки. Ако се обединим, можем да го дадем под съд. Мисля, че можем да го затрупаме с дела, него и настоящето управление на компанията. Би могъл да ги спечели, но във всички случаи името му ще бъде опетнено.

— Това ще струва цяло състояние — отговори брат ѝ.

— Половината, така или иначе, са пари на Сесилия. Така че няма значение. — Тя погледна брат си в очите. — Ще трябва да положим максимални усилия и да забравим за всички противоречия помежду ни. Можем да разчитаме на успех единствено ако сме заедно.

Той помисли, след това се засмя.

— Хареса ми това, което каза за парите на Сесилия.

— Значи си съгласен? Ще се обединим, за да унищожим Чилтън Ванс.

Той се засмя от сърце.

— Господи, звучи прекрасно. Окей, там съм. Ти ще казваш какво да правим, Вики.

— Ще работим заедно.

Той стана и тръгна към нея. Наведе се и я целуна по челото.

— Добре, сестро. Макар и с известно закъснение, но пак съм на линия. Хайде да видим какъв ритник ще се получи. Току-виж, ако имаме късмет, може и да спечелим.

— Ще спечелим, Хънтър, ще видиш.

Усмивката му бе примесена със сълзи. За пръв път от години насам някой го бе нарекъл Хънтър. Страшно му хареса.

Йон Кругар отвори очи, събуден нежно от внучката си.

— Гостът ти ще бъде тук след няколко минути, дядо.

Беше решил да подремне малко преди тази така важна за него среща. Момичето му помогна да седне и му obu обувките.

— Тази дама, Виктория Ван Хорн, е същата, с която се срещна в Хонконг, нали?

Той се усмихна леко. Внучката му бе любопитна, но умът ѝ бе остър и проникателен. Семейството можеше да разчита на интелекта ѝ за в бъдеще. Трябваше да се възпита много внимателно, ако един ден се наложеше тя да управлява империята „Кругар“. Също като Виктория Ван Хорн и тя бе много красива, което можеше да бъде както предимство, така и недостатък. Времето щеше да покаже. Кругар се изправи.

— Мис Ван Хорн ни беше на гости. Аз просто помогнах на дъщерята на мой стар приятел. Сега може би тя ще ми върне жеста. Никога не можем да предвидим бъдещето, но можем да се подготвим за него.

— Ще пиете ли чай?

Кругар кимна.

— Да, мое дете.

Излезе от спалнята и отиде в просторния хол. Чувстваше се като у дома си сред луксозната обстановка на хотел „Шери Недърланд“. Погледна надолу към „Сентрал парк“. Дърветата се раззеленяваха и заедно с младата трева приличаха на тучен зелен килим. Пролетта бе любимият му сезон.

Много се зарадва, че Виктория му се обади. Той също се канеше да ѝ телефонира, но така предимството беше негово. Очевидно тя бе тази, която щеше да иска услуга.

Внучката му отвори на Виктория, която бе точна до минутата. Не разговаряха за важни неща докато не дойде чаят.

— Надявам се, че няма да те притесня ако ти кажа, че четох за неприятностите ти.

Тя го погледна и сви рамене.

— Както можете да си представите, вече нищо не може да ме притесни. Дошла съм точно заради тях.

Той отпи от чая.

— Така ли?

— Мистър Кругар, именно вие ми казахте какво е истинското положение на компанията на баща ми. Всичко се оказва вярно. След като разговаряхме, разбрах, че Чилтън Ванс носи цялата отговорност за това.

— Той е новият изпълнителен директор, нали?

Виктория кимна.

— Заслугата е изцяло негово. Не знам какви са били мотивите му, но ще се опитам да убедя борда на директорите да го изхвърлят.

— Той контролира борда — каза Кругар.

— Да. За сега. Но ако си осигуря достатъчно подкрепа, това ще се промени.

Кругар сви устни.

— Както знаеш, аз имам свой човек в борда, а и имам влияние върху още един. Помощта ми обаче няма да доведе до окончателната победа. За това ще трябват много усилия.

— Готова съм на всичко. Мога ли да разчитам на помощта ви?

Той повдигна вежди.

— Още ли си член на Арката?

Тя се усмихна притеснено.

— За сега да. Боя се обаче, че няма да е за дълго.

Той кимна.

— Но до този момент нищо не се е променило.

— Не. Ще се опитам да се преборя и там.

Кругар демонстрира учтиво безразличие.

— А имаш ли съюзници в Арката?

Виктория се учуди от явната му липса на интерес.

— Да — отговори тя. — Люк Шоу членува там и ми помага. Също и Илайъс Макензи.

— Бившият държавен секретар?

— Да.

Кругар кимна бавно.

— Общо сте осем, нали?

— Да. Мисля, че Сандър Блейк също би могъл да помогне, но не съм сигурна. — Виктория почувства, че самоувереността ѝ постепенно я напуска.

Кругар се усмихна с крайчеца на устните си.

— Значи, би могла да разчиташ на четири гласа. Трябва ли им мнозинство, за да те махнат?

Тя почувства, че се изчервява. Светът ѝ се рушеше, а той се интересуваше само от някакви абстрактни политически съображения, отнасящи се до седем човека.

— Не знам правилата им. Съвсем отскоро съм там.

Кругар остави чашата си. Протегна ръка и леко я потупа по рамото.

— Баща ти ми беше много специален приятел. Благоразположението ми към теб е изцяло на тази основа. Но дългият ми живот ме е научил да не давам лесни обещания. С твое разрешение, бих желал да разговарям с твоя мистър Шоу, а може би и с Илайъс Макензи. След като проуча и някои други неща, ще мога да преценя дали помощта ми ще свърши работа.

— Не се нуждаете от разрешението ми да разговаряте с когото и да било, мистър Кругар. Надявам се, знаете колко съм ви благодарна за всичко, което правите.

Той се усмихна.

— Би ли могла да помолиш мистър Шоу да ми позвъни? Аз не го познавам. Илайъс Макензи обаче ми е стар приятел. — Той се вдигна от стола и я изпрати до вратата. — Не се отчайвай, Виктория. Аз просто разсъждавам разумно. Мисля, че всичко ще бъде наред.

Тя го погледна с насълзени очи.

Изпрати я до асансьора. Върна се в апартамента и пак погледна през прозореца към „Сентрал парк“. Пейзажът му действаше успокоително. Можеше да ѝ обещае помощта си, но това щеше да го

лиши от важния коз, който щеше да му трябва по-нататък. Йон Кругар бе опитен картоиграч.

Под прозорците му улиците на Ню Йорк бяха пъстроцветни и оживени. Хонконг щеше да му липсва. Но, за щастие, той харесваше Ню Йорк. Ако действаше умно, нямаше начин да не спечели битката.

— Добре ли мина срещата, дядо?

Той се обърна и се усмихна. Много му беше мъчно, че трябва да се разделят, но тя трябваше да получи най-доброто образование. Щеше да има нужда от него, ако искаше да просперира в този модерен свят.

— За сега — каза той нежно, — нещата се развиват много добре.

Отново Чилтън Ванс бе господар на кабинета и бюрото на Хънтър Ван Хорн. За съжаление обаче нямаше възможност да отпразнува победата. И за това щеше да дойде време. Трябваше да действа бързо и той го знаеше.

Беше назначил пресконференция за следобяд. Възнамеряваше да оповести най-напред загубите в шоу групата. След това щеше публично да уволни Адам Робинс като шеф на „Прометеус Пикчърс“. Вестниците щяха да го лапнат като топъл хляб. Уволнението на директора на голямо филмово студио щеше да запълни първите им страници. Помисли си, че започваше чудесно.

„Прометеус Пикчърс“ щеше да привлече алчните погледи на едрите бизнесмени. Всички бяха заразени от холивудска треска. Възможността да притежават голямо филмово студио щеше да привлече голям брой потенциални купувачи.

Ванс бе доволен от себе си. Всичко вървеше идеално. Скоро името му щеше да прогърми като човека, който бе спасил гиганта Ван Хорн от банкрут и бе успял да го продаде.

След смъртта на Ван Хорн Ванс рядко мислеше за възможната връзка на жена му с Хънтър. Сега, съвсем неочаквано, пред очите му се появиха болезнени въображаеми сцени.

Краят на тези мъчителни мисли щеше да дойде с провалянето на децата на Ван Хорн и разрушаването на компанията му.

Пелегрин седеше доволен в самолета на „Алиталия“, който трябваше да излети за Флоренция след два̀сет минути. Беше предал картините и бе получил своя дял в брой. Сесил Драйкър бе изкарал огромна печалба, но Пелегрин смяташе, че уговорката е справедлива — дребният мъж бе поел огромна част от риска.

Преживял бе незабравимо приключение. Бурната му връзка със Сесилия Ван Хорн бе толкова страстна и изтощителна, че Енрико Пелегрин, въпреки буйната си италианска кръв, тайно се радваше, че е приключила. Сега Сесилия беше с грамадния германец — господ да му е на помощ — и изглежда, че беше доволна. След развода щеше да получи щедра сума от богатия си мъж, но дори и парите не можеха да заменят здравето. Надяваше се, че германецът притежава достатъчно сили, за да се справи със задачата си. Изобщо не му завидваше.

По-голямата част от парите бяха вече на безопасно място в швейцарска банка. Останалото бе превърнал в ценни книжа, които бе изпратил в Италия. Още не бе станал финансово независим и трябваше да продължи да продава картини, но сега дишаше по-леко. Мисълта за това му действаше успокоително.

Пелегрин се облегна, спокоен и доволен, докато самолетът рулираше по пистата, подготвяйки се за излитане.

Знаеше, че все някога ще хванат Драйкър. Сесил беше такъв арогантен, надут глупак.

Когато накрая стигнеха до Драйкър, Пелегрин разбираше, че може да се опитат да го екстрадират от Италия, но се съмняваше дали ще го направят. Светът на изкуството бе цивилизован, никой не обичаше подобни истории, тъй като те влияеха зле на и без това доста подозрителния пазар.

Не вярваше, че някой ще се занимава с Енрико Пелегрин, италианския търговец на картини.

Усмихна се.

— Почти богатия италиански търговец на картини — прошепна сам на себе си той. Самолетът се бе отделил от пистата и се изкачваше

по посока на Атлантическия океан.

— Трудно ли ме намери? — Месестото лице на Кругар се сбръчка в широка усмивка.

Люк Шоу кимна.

— Мислех, че познавам Манхатън като дланта на ръката си, включително и Чайнатаун, но дори и не подозирах, че това място съществува.

Влязоха в малкия, препълнен ресторант и избраха маса на втория етаж. Масите бяха дървени, с различни столове около тях.

Кругар се засмя.

— Тук е място за китайците, а не за туристите. Собственикът е мой съдружник, онзи мъж до вратата, с единия крак. Храната тук е като в Ориента. — Огледа се. — Не се сервира алкохол, но всичко, което предлагат, е автентично. Аз мисля да си поръчам змия. — Кругар наблюдаваше реакцията на Люк. — Освен, разбира се, ако това ти се струва обидно.

Люк поклати глава.

— Не бих си го поръчал, но съм виждал да ядат змии.

— О, така ли?

— Във Виетнам. Понякога се случваше да убием змия. Виетнамците изпадаха във възторг, за тях това е рядък деликатес.

Кругар кимна.

— Така е. И е много здравословно. Аз самият съм живото доказателство за това. Но да спрем с екзотичното меню. Поисках да се срещнем по делови въпроси. Доколкото знам, ти си член на Арката.

Люк потвърди.

— Знаеш ли аз кой съм?

Шоу се усмихна.

— Един от най-богатите хора в света. Не се стремиш към популярност, но контролираш голяма част от световната търговия. Да ти кажа право, преди да дойда, направих някои справки.

Кругар поръча още един чайник.

— Много разумно. Ти си приятел на Виктория Ван Хорн, нали така?

Шоу кимна предпазливо.

— Да.

Едноръкият мъж прибра безшумно празния чайник и остави пълен.

— Тя ме помоли да ѝ помогна за неприятностите, които има с компанията на баща си. Аз имам известно влияние върху борда на директорите.

— Ще ѝ помогнеш ли?

Кругар забеляза колко напрегнат бе Люк. Сви рамене.

— Зависи.

— От какво?

Кругар спря поглед върху Люк.

— От теб — отговори той.

— Не разбирам.

Кругар се облегна и столът изскърца под тежестта на тялото му.

— Ще те помоля разговорът да остане само между нас. Аз също направих справка за теб. Репутацията ти е безупречна. — Усмихна се. — Имам причини да напусна Хонконг. Сигурно разбираш, че това не е лесно. Става дума за милиарди. И, което е може би още по-важно, за запазването на тези пари и защитата на интересите на семейството ми. Там, където ще отида, ще се нуждая от влиятелни хора и известна протекция. Бих желал да се преместя в Ню Йорк. Трябва обаче да стана член на Арката. Аз членувам в подобна организация в Хонконг.

Люк се размърда притеснено.

— Ако си проверил, знаеш, че Арката е съставена от...

— Стари, богати Ню Йоркски фамилии — прекъсна го Кругар.

— Знам това. Но времената се менят, мистър Шоу. Надявам се, че ще е възможно да се направи изключение. Това ще означава приток на огромен бизнес и мога да те уверя, че градът ще има само полза от това.

— Какво общо има това с мен? Аз съм просто един от членовете на Арката.

Изражението на Кругар стана сериозно.

— Аз съм в състояние да помогна на мис Ван Хорн. Ако се съгласиш да ми съдействаш да стана член на Арката, ще се заловя за работа. Едната ръка мие другата, както обичате да казвате вие, политиците.

Люк почувства, че се изчервява.

— Използваш я като заложник.

Кругар сви рамене.

— Разменна монета, Люк. Младата дама наистина ми харесва, но все пак аз съм бизнесмен. Ще трябва да се договорим. Всичко ще стане законно, разбира се. Не изпитвам никаква вина, че в замяна искам и ти да ми направиш услуга.

— Тя заслужава да ѝ помогнеш, без да поставяш условия. Стана жертва на...

— О, Люк, толкова много несправедливост има по света. Много отдавна открих, че възможностите ми стигат само да защитя собствените си интереси.

— Нищо не мога да ти гарантирам. Ще се опитам, но не зная дали ще има резултат.

— Искаш да кажеш, че и аз трябва да помогна на мис Ван Хорн по същия начин?

— Това е единственото, което мога да предложа.

Кругар се засмя.

— Както ти казах, проучих те много внимателно. Ти си човек на думата си. Щом казваш, че ще ми помогнеш, това е достатъчно. А аз ще използвам всичките си възможности да съдействам на мис Ван Хорн. Справедливо е, нали?

Люк не можа да скрие изненадата си.

— Да, съвсем. Благодаря ти.

— Струва ми се, че интересът ти към мис Ван Хорн надвишава обикновената загриженост на един член на Арката към друг. Вие двамата...

— Не — каза бързо Люк. — Между нас няма нищо. Харесвам я и мисля, че заслужава да ѝ се помогне, това е всичко.

Кругар кимна. Не, не беше добре. Очевидно Люк Шоу бе влюбен във Виктория независимо дали го осъзнаваше, или не. Беше млад, енергичен, интелигентен и амбициозен. Щеше да бъде чудесен съпруг на внучката му. Семейство Кругар имаше нужда от нов човек. Усмихна се на Шоу. Нямаше да стане.

— Вече се свързах с Илайъс Макензи — каза Кругар. — Той няма нищо против да стана член на Арката. Говорих и с Франклин Трейджър.

— Трейджър никога не би се съгласил — каза Люк.

Кругар се засмя отново.

— Да, но виждаш ли, ние с Трейджър сме партньори от дълги години, имаме много общи интереси. Мисля, че е настроен благоприятно.

Люк се изненада.

— Ако това е вярно, като включиш и нашите гласове с Виктория, това прави половината.

— Ако осигурим още един, ще успеем. Разбира се, ако не отстранят Виктория — каза Кругар. — Така че, както виждаш, задачата ти не е чак толкова трудна.

Люк погледна възрастния човек.

— Кажи ми честно, Йон, щеше ли да помогнеш на Виктория, ако не бях се съгласил с условията ти?

— Какво значение има това, Люк? Нали сме се договорили. — Кругар повика едноръкия мъж. — Сигурен ли си, че не искаш да опиташ змията? Казват, че помага не само на дълголетието, но и на финансовото благосъстояние.

Люк поклати глава отрицателно.

— По-добре да си взема пиле или свинско. Освен това, не мога да се оплача нито от здравето, нито от финансовото си състояние.

Кругар се засмя.

— Казват, че дори помага да намериш истинската си любов.

Виктория влезе в офиса на строителната си компания, сепвайки репортерите и фотографите, които се бяха наредили като часовои. Стигна до вратата на кабинета си необезпокоявана. Обърна се да ги погледне и видя, че камерите започнаха да святкат. Въпросите на репортерите се изгубиха сред общия шум.

Тя вдигна ръка и ги прикани да замълчат. Видя се обградена от насочени към нея касетофони.

— Консултирах се със съветниците си и с моя брат Хънтър Ван Хорн. Изфабрикуваните обвинения срещу мен целят да ме дискредитират и са част от кампанията за отстраняването на брат ми и мен от законното ни място в компанията на покойния ни баща. Искам да ви уверя като адвокат, че тези позорни обвинения няма да се

приемат от съда. Също така заявявам, че подстрекателите ще бъдат изхвърлени от „Ван Хорн Ентърпрайзис“. Благодаря ви.

Тя се обърна и влезе в кабинета си, охранявана от Джойс Спиц.

Джойс успя да затвори вратата и да я заключи.

— Кога го съчинихте това? — попита тя.

— Сега. Звучеше ли убедително?

По лицето на Джойс заигра усмивка.

— Мен, поне, ме убедихте напълно.

Виктория огледа кабинета си. Нищо не бе променено. Стените бяха покрити със снимки на проекта „Ийст Порт“ и планове за „Хъдзън Ривър“.

През страничната врата влезе Крейг Хопкинс. Изненада се, като че ли бе видял призрак.

— Къде беше? Тук настъпи ад. — В гласа му прозвуча раздразнение.

Виктория се стресна и отговори сопнато.

— Ако си чел вестниците, Крейг, знаеш, че бях временно на гости в полицията. Също така там между другото се споменава, че са ме изхвърлили от председателското място в компанията на баща ми. С други думи, бях заета.

Раздразнението му премина в смущение.

— Извинявай — каза той тихо. — Думите ми май не прозвучаха като поздрав, но тук наистина приличаше на лудница.

Виктория седна зад бюрото си.

— Разбрах от Инос Пийкок, че банките си искат заемите.

Той кимна.

— Всички анулират договорите — доставчиците, архитектите, всички. Опитвах се да спечеля време, но не се получи.

— Засега положението не е чак толкова безнадеждно — каза Виктория. — Ще направя всичко възможно да осигуря парите, за да платим на банките.

— Проблемът е времето — каза той. — Всъщност те не си искат парите, а собствеността, която си заложила като гаранция. Искат да вземат всичко, което си построила.

— Значи няма да ми дадат време да си платя дълга?

Той поклати глава.

— Нито една няма да се съгласи. Полудели са. Съжалявам, Виктория, бих желал да имам по-добри новини за теб.

— Не можем ли да ги спрем по съдебен път? — попита Джойс.
— Да печелим време?

Хопкинс отново поклати глава.

— Мислил съм и за това. Сумата, която ще ни е необходима, е толкова голяма, че нито една банка няма да ни я отпусне. Не става.

— Мога да заложа акциите си във „Ван Хорн Ентърпрайзис“ — каза Виктория.

Хопкинс въздъхна.

— След всичко, което се случи, тези акции падат стремглаво. В момента никой няма да се съгласи да ги приеме като гаранция.

— Тогава ще ги продам и ще разполагам с парите в брой.

Хопкинс се опита да се усмихне.

— Не искам да съм лош пророк, но дори това е невъзможно.

— Защо?

— Ще ти трябва официално разрешение от Комисията по ценни книжа, тъй като става дума за продажбата на голям пакет акции. За това ще трябва време, много повече време, отколкото можеш да си позволиш. Освен това, ако го направиш, ще рискуваш и последния си цент.

Виктория се облегна на стола.

— И двамата сме адвокати, Крейг. Няма начин да не измислим нещо.

Погледът му я избягваше.

— Откажи се, Вики. Остави ги да вземат „Ийст Порт“ и „Хъдзън Ривър“. Така поне ще ти останат акциите. Това е единственото нещо, което мога да ти предлага.

Виктория погледна Джойс Спиц.

— Ти какво мислиш, Джойс?

Сериозното лице на Джойс не потрепна.

— Това не е в моята компетентност — каза тя. — Рискът е ваш, следователно вие трябва да решите.

Виктория стана и отиде до голямата снимка на завършения й проект „Ийст Порт“. Загледа се в нея, след това се обърна.

— Ако вземат „Ийст Порт“, това ще стане само през трупа ми.

Погледна към Хопкинс.

— Дай ми списък на всички банки, които са ни отпуснали заеми. Започвам да им се обаждам още сега.

— И това съм направил — отговори той. — Те дори не искат да разговарят.

Тя помисли малко.

— Окей, нека тогава да погледнем нещата от друг ъгъл — обърна се към Джойс. — Цялата тази история я раздуха пресата. Тези неща са ми ясни и мисля, че и аз ги мога. Джойс, съобщи, че ще дам пресконференция в „Шератън център“ в осем часа. Банкерите може да не се обаждат на телефоните, но гледат новините.

Виктория погледна Крейг.

— Каквото и да ни струва, ще опрем до съда. Ако не успеем, ще трябва да измислим друг начин. Започвай да мислиш, Крейг. Трябва да намерим някакво правно основание, за да тръгне делото. Не може да няма начин да постигнем отлагане.

Лицето ѝ изразяваше твърда непоколебимост.

— Ще им напиша писмо, което ще им държи влага дълго време.

Беше невъзможно.

Бет Хазлет провери цифрите още веднъж, за да се увери. Парите на музея — не само тези, отделени за закупуване на картини, но и оборотните средства — бяха източени и то през последните няколко дни. Изнервеният счетоводител на музея ѝ беше предоставил цялата документация.

Цифрите бяха шокиращи. Единственото обяснение беше, че Сесил Драйкър бе прахосал всичко.

Драйкър бе действал по начин, който се считаше за класически в света на изкуството. Беше купувал произведения на изкуството на много по-висока цена от действителната и, както предполагаше Бет, бе присвоявал лъвския пай от печалбата. Почти всички сделки бяха минали през Енрико Пелегрин, дребен търговец, действащ на ръба на закона.

Бет Хазлет никога не бе харесвала Драйкър, но реши, че трябва да му даде възможност да обясни случилото се. Репутацията му бе поставена на карта и въпросът бе изключително сериозен, независимо

от личните ѝ антипатии. Ако не успееше да даде задоволителен отговор, тя щеше да уведоми попечителите.

Изкачи се по мраморните стълби до просторния му кабинет. Драйкър дори не стана от мястото си, когато тя влезе.

— Какво има? — троснато каза той.

— Мистър Драйкър, счетоводният ни отдел може да е сбъркал при събирането на сумите, изплатени за покупки на нови картини, но ако цифрите са верни, почти всички фондове на музея са изчерпани.

— Предполагам, че си проверила сумите? — намръщи се той.

— Да.

По лицето му се разля мазна усмивка.

— Мис Хазлет, направени са законни покупки на чудесни произведения на изкуството. Купени са на изключително изгодни цени. Грабнах ги преди някой друг музей да ни изпревари. — Спря и се наведе напред. — Признавам, че разходите са малко големи, но нямам време да искам одобрението на борда. Няма нищо страшно, ще ги покрием.

— Но, мистър Драйкър, какво ще правим с оборотните ни средства, не можем да платим дори заплатите.

Той се усмихна присмехулно.

— Боя се, че музеят много скоро ще бъде затворен. На ваше място бих помислил за нова работа. Разбира се, това да си остане между нас.

— Затворен? Не мога да повярвам. „Хаберман“ е един от най-добре финансираните музеи в света. Наши спонсори са най-богатите хора в държавата.

Драйкър се ядоса, че това неблагодарно момиче не се задоволи с ценната информация, която му намекна.

— Слушай ме какво ти казвам — сопна се той. — Музеят ще бъде затворен, може би не веднага, но доста скоро.

— Попечителите няма да допуснат подобно нещо.

Усмивката му стана подигравателна.

— Именно те ще го затворят.

Тя се учуди от явната му самоувереност.

— Мистър Драйкър, попечителите, поне някои от тях, са и членове на Арката. Зная, че не сте запознат с тази група, но казват, че Арката управлява Ню Йорк.

Той се засмя.

— Запознат? Сега ще ти покажа колко съм запознат. Мистър Франклин Трейджър, светилото сред бизнесмените, ги убеди всичките да напуснат Ню Йорк. Предполагам, че в този момент те трескаво продават всичко, вложено в този град. Мило мое момиче, скъпоценната ти Арка напуска Ню Йорк и го оставя на хулиганите. Всичките ще се измъкнат, преди да е станало твърде късно. С този град и с този музей е свършено.

Тя го гледаше, без да мига.

— Откъде имате тази информация? Предполагам, от член на Арката? — Гласът ѝ бе пълен с недоверие.

Той се засмя.

— От няколко... би могло да се каже. — Той седна отново в големия стол. — Имам източници, много добри източници, отлични. Възползвай се от това, ако можеш, но не го разгласявай. — Гледаше я съучастнически.

Тя излезе бавно от кабинета му и тръгна по стълбите навън. Обади се по телефона от кабина на Парк авеню.

Джон Робертсън, чичото на Бет, беше попечител на „Хаберман“ и член на Арката.

Тя пристъпи направо към въпроса.

— Чичо Джон, предлагал ли е Франклин Трейджър Арката да се оттегли от Ню Йорк?

Последва мълчание.

— Казах...

— Чух въпроса ти — каза той. — Откъде ти хрумна такава абсурдна идея?

— Абсурдна ли е? Говоря сериозно. Наистина трябва да знам. Отнася се до сигурността на Арката.

Отново отговорът се забави. След това се чу гласът му, който изкомандва.

— Това не трябва да се разгласява, разбираш ли, Бет?

— Разбира се.

— На последното ни събрание Трейджър направи някои безумни предложения в този смисъл. Естествено, никой не го подкрепи. А сега, откъде знаеш за това?

Тя му разказа бързо за положението в музея и разговора си със Сесил Драйкър.

— Нямам представа, чичо Джон, как той може да е разбрал за това. Но е убеден, че Арката ще напусне града.

Този път чичо й почти шепнеше.

— Ако някой е присъствал на това събрание, щеше да е разбрал от лицата ни какво мислим за глупостите на Трейджър. — Той спря за момент. — Но ако някой само е слушал, може да е останал с впечатлението, че се е приело, понеже нямаше гласуване. Мисля, че твоят мистър Драйкър е инсталирал подслушвателни устройства в залата за конференции.

— Господи, не виждам защо ще...

— Бет, това е изключително сериозно. Не казвай нищо на никого. Вземи си няколко дни отпуска от музея. Обади се, че си болна. Аз ще ти кажа кога да се върнеш на работа.

— Но точно сега съм започнала...

Той се засмя.

— Бет, толкова приличаш на майка си. Но този път ще направиш както ти казвам. Съгласна ли си?

— Но чичо Джон...

— Бет, млъквай! — изгърмя той.

След разговора с племенничката си Джон Робертсън позвъни на Сандър Блейк.

Сутринта самият Блейк му се бе обадил, за да му каже за специалното заседание на Арката тази вечер. Съобщил му бе и причините за свикването му.

— Какво има, Джон?

— Сандър, направо на въпроса. Имам информация, която ме кара да мисля, че в залата за конференции на музея е инсталирана подслушвателна уредба. Най-добре е да сменим мястото на заседанието.

— Шегуваш ли се? Кой, по дяволите, ще подслушва музей?

— Директорът.

— Тоя никаквец Драйкър? Не ми се вярва.

— Току-що ми предадоха почти дума по дума какво се е говорило на последното ни събиране. Информацията е от него. Ако не се е крил под масата, значи е поставил подслушвателна апаратура.

— Дявол да го вземе.

— Можем да се срещнем в кабинета ми — засмя се Робертсън.
— Това е само за твое сведение, Сандър, като знам, че притежаваш половината вестници в Америка, но моята зала за конференции се проверява най-редовно. Както казват в криминалните романи, чиста е.

— Добре. Ще се обадя на другите и ще им кажа за промяната.

— Всички ли ще дойдат?

— Да, всички — отговори Блейк.

— Може да се получи доста неприятно...

— Вероятно така ще стане — каза Блейк.

— Трябва да го направим, пък каквото се получи — каза Робертсън.

— Съгласен съм. Ще се видим довечера.

— Не горя от нетърпение.

— Нито пък аз.

Виктория излезе от сградата на федералния съд и си проби път сред репортерите и фотографите. Не бяха приели молбата ѝ за издаването на нареждане, което да забрани всякакви действия от страна на борда на директорите на „Ван Хорн Ентерпрайзис“. Отдавна не бе влизала в съдебна зала и се чувстваше неловко. Съдията открито се бе изсмял на искането ѝ. Адвокатът на Чилтън Ванс се бе държал надменно и дори не бе сметнал за нужно да отговори.

Виктория трябваше да се бори със смазващото я чувство за поражение, федералният съд я бе унизил. Почти се зарадва на фотографите, които я наобиколиха. Гордостта ѝ нямаше да ѝ позволи да се разплаче пред тях.

Щатският съд бе съвсем наблизо. Питаше се дали съдията на Ню Йорк щеше да се отнесе към нея по-различно. Армията от репортери я следваше безмилостно.

Съдията Уилфред Хатауей се занимаваше със случая. Виктория влезе в съдебната зала и видя Крейг Хопкинс.

— Ние сме следващите — каза той. — Хатауей Май е в лошо настроение, така че внимавай. Как мина във федералния съд?

— Загубихме. Съдията не искаше и да чуе за временна заповед.

Крейг я погледна в очите.

— Трудно ли беше?

— Много. — Неодобрителният поглед на съдебния чиновник ѝ показва, че разговорите не бяха желателни.

Съдията застана зад масата си. Наистина беше в отвратително настроение. Отново се бяха възпалили хемороидите му и неприятното усещане го правеше още по-раздразнителен.

Погледна към репортерите, които шумно се настаняваха по пейките. Заседанието започна.

Виктория стана бавно и обезсърчено.

Хопкинс забеляза нежеланието ѝ.

— Ако искаш да говоря аз?

Тя поклати глава.

— Ваше благородие — започна Виктория, — представям молба за разпореждането ви ответниците, група от банки, да бъдат лишени от възможността да внесат иск по договора...

— Прочел съм писмените изложения на страните — сопна се той. — Да не превръщаме съдебната зала в цирк. — Той отново погледна малобройната група репортери. — Разбирам позицията ви, мис Ван Хорн. Тя е напълно ясна. Сега искам да чуя другата страна.

Искаше ѝ се да протестира, но усети, че няма сили за това. Несправедливо ѝ бе отнето правото да говори, но всяко възражение щеше да бъде напразно и тя само кимна и седна на мястото си.

Седналият до нея възрастен адвокат се изправи и започна с усмивка.

— Както ваше благородие подсказа, това е много елементарен спор.

— Не съм казал нищо подобно — изръмжа съдията. — Продължавайте по същество.

— Както знаете, ваше благородие, аз представлявам група от банки, които са финансирали тази, хм, млада жена. Предвид на големия риск, моите клиенти са настояли за адекватна гаранция.

— Ако е било рисковано — попита съдията, — защо тогава вашите клиенти са се съгласили?

Адвокатът спря да се усмихва.

— Това им е работата — да отпускат заеми. Надявали са се, че по този начин помагат за благоустрояването на града.

— Банките — отсече съдията, — се занимават с печелене на пари. Хайде да говорим достоверни неща.

Адвокатът леко се изчерви.

— Мис Ван Хорн е завела дело за временна забранителна заповед. Тя твърди, че в противен случай ще бъдат нанесени непоправими щети. Такива щети не могат да възникнат. Най-учтиво ви молим...

— Има ли случай на пропусната вноска? — попита съдията Хатауей с изненадващо смекчен тон.

— Не, но по силата на споразумението...

— Не ви ли се струва, че е необичайно банките да предприемат подобни действия при редовно погасяване на задълженията?

— Ваше благородие, ако бяхте отделили време да прочетете споразуменията, които са част от нашия отговор, щяхте да разберете...

По лицето на Хатауей заигра лека усмивка.

— Прочел съм споразуменията. Това е част от работата ми. Може да не ми харесва да си губя времето с тях, но това очакват от мен хората, които са ме избрали.

— Аз само...

— Вие! — Съдията се обърна към Виктория. — Вие твърдите, че ще понесете непоправими щети, ако не спра банките. Защо?

Тя се стресна, но се опита да скрие страха си. Говореше тихо и спокойно, защото си мислеше, че бе безсмислено да казва каквото и да е.

— Ако не ми предоставят време да осигуря парите за погасяване на заемите ми към тях, аз ще загубя всичко, което съм построила, бизнеса си, проектите си, всичко.

— Тя е дала съгласието си, когато се е подписала...

— Никой не ви пита вас — скара му се съдията. Отново се обърна намръщено към Виктория. — Вие сте подписали тези документи, а сте адвокатка с голям опит в бизнеса. Искате да избягате от отговорностите си ли?

Виктория въздъхна. Мислите ѝ бяха разпокъсани и нелогични.

— Не се опитвам да избягам от нищо. Чели сте за нещата, които ми се случиха. Нямам никаква вина, но докато успея да го докажа, банките ще са ми взели всичко. Клаузата, на която те се позовават, се отнася за съвсем различен случай. Не е честно да се използва по този начин.

Знаеше, че адвокатът на банките ще скочи на крака.

— Ваше благородие — започна той, — вие изложихте нещата много ясно. Тя прекрасно е знаела какво прави. Имаме правото да наложим...

Съдията Хатауей вдигна предупредително ръка.

— Може да имате, а може и да нямате. Ще поискам ново заседание за следващата седмица. Междувременно ще уважа молбата на ищеца за временно отлагане на процедурата.

— Не можете да го направите — каза адвокатът.

Този път Хатауей се усмихна истински.

— Току-що го направих, мистър адвокат.

— В такъв случай настояваме да наредите полица...

Хатауей поклати отрицателно глава.

— За какво? Нищо няма да се случи с имуществото до следващия петък. Повярвайте ми, банките няма да фалират. Никаква полица.

— Ще обжалвам — изкрещя адвокатът.

— Говорете с нормален тон, или вие самият ще се нуждаете от адвокат. Разбрахте ли? Съмнявам се дали искането ви за обжалване ще бъде уважено, но ако не знаете къде се намира апелативния съд, разпоредителят ще ви го покаже.

Виктория седеше и не вярваше на ушите си.

— Това е всичко — изръмжа съдията и се оттегли.

Крейг Хопкинс стигна при нея преди репортерите.

— Ти спечели, Виктория. Невероятно чудо!

Тя се изправи и прибра книгата в чантата си.

— Това е само престрелка, Крейг, главната битка предстои. Спечелихме малко време, това е всичко.

Отговорът ѝ не помрачи ентузиазма му.

— Добър знак е, Вики. Може би въпреки всичко ще имаме шанс.

Виктория отново започна да си проправя път сред тълпата от репортери. Не се чувстваше като победителка, беше само уморена. Нищо не се беше променило. Знаеше, че трябва да бъде благодарна и за най-малката победа, но прекрасно знаеше какво ѝ предстои. Почуди се дали би имала достатъчно смелост и енергия за предстоящата битка.

— Какво ще стане сега, мис Ван Хорн? — Млада телевизионна репортерка приближи микрофона до лицето ѝ.

— Никога не съм губила битка в живота си — каза тя с убеденост, каквато не чувстваше.

Членовете на Арката останаха в неловко мълчание след излизането на Стюарт Литъл. Бяха направили нещо необходимо, но грозно. Стана Сандър Блейк.

— Люк, би ли поканил мистър Кругар?

Йон Кругар бе изчакал в съседния кабинет докато Арката бе разрешила въпроса с Литъл.

— Ще го доведе — каза Шоу.

Бяха променили мястото на срещата заради подозрението, че „Хаберман“ се подслушва. Залата за конференции на Робертсън не отстъпваше по размери и лукс на залата в „Хаберман“, но никой, освен Робертсън не се чувстваше удобно в нея. Люк тръгна по покрития с дебел килим коридор и влезе в кабинета, където чакаше Кругар.

Огромният мъж вдигна поглед към него. Както обикновено, придружаваше го мистър Ий.

— Е, как върви? — попита Кругар.

— Освободи се място — каза Люк. — Посланик Литъл подаде оставка.

Кругар кимна.

— Заради сина си, предполагам.

— В крайна сметка, да. Литъл знаеше за проблемите на сина си и въпреки това се опитваше да използва Арката, за да осигури кариерата му. Дори позволи дискредитирането на член на Арката.

— Мис Ван Хорн.

— Настояхме да подаде оставка и от Арката, и от банката. Направихме и някои предложения във връзка със сина му.

— Той съгласи ли се?

— Общо взето, нямаше избор. Той знае какви са възможностите на Арката.

Кругар скочи на крака.

— И какво решение ще вземете за мен, ако мога да попитам?

— Споразумението ни остава ли в сила? — попита Люк.

Кругар се засмя.

— Разбира се. Ако бъда приет в Арката, ще направя каквото мога да помогна на мис Ван Хорн. Аз съм човек на думата си, сър.

— Сигурно е по-добре те да ти го кажат, но гласувахме за приемането ти — каза Люк.

Кругар се усмихна.

— Не се притеснявай, приятелю. Когато те ми го съобщят, ще демонстрирам нужната за случая изненада.

— Ела с мен.

Кругар тръгна бавно след Люк.

— Ще предложиш ли Арката да помогне на Виктория?

Люк кимна.

— Ще се опитам. Някои от тях са против жени да членуват в Арката и може да попречат.

— Ще имаш и гласа ми, и пълната ми подкрепа. — Кругар сложи голямата си ръка на рамото на Люк. — Може да стане така, че да направим много силен отбор. Нека да видим какво можем да направим, ако се обединим.

Бари Литъл бе готов и когато Люк Шоу дойде да го вземе, имаше чувството, че отива на екзекуция. За първи път се срещаше с Шоу и се изненада, че бе толкова млад. Бари си бе мислил, че всички членове на Арката са допотопни.

Мълчаливо се качиха в колата и тръгнаха към избирателния район на Литъл. Люк Шоу мина по шумните улици на Манхатън, пресече Бронкс и продължи извън очертанятията на града. Скоро стигнаха до населеното място, където живееха избирателите на Бари Литъл.

Офисът му се намирал в модерна сграда в центъра на градчето. Той посещаваше това място само по време на избори. Не му се налагаше да ходи често там, защото екипът му от опитни помощници вършеше всичко необходимо. Шоу остави колата на паркинга срещу сградата. Телевизионните коли вече чакаха пред офиса. Събрала се беше и голяма група хора.

— Погледни. Ако предстоеше да ме бесят, нямаше да има толкова хора — засмя се Литъл. — Е, може би щеше да има, но нямаше да са много повече.

— Получил си инструкциите — каза тихо Шоу. — Помниш ли какво трябва да кажеш?

Литъл въздъхна и го погледна.

— Много неща съм слушал за теб, Шоу. Казват, че те е отгледал чичо ти. Баща ти, неофициалният историк на висшата класа, никога не се е занимавал с теб.

— Е, и?

— Може би си мислиш, че си бил лишен от нещо. Ако е така, изобщо не си прав. Моят баща се отнасяше с мен като с кукла на конци и трябва да ти кажа, че е отвратително. По-добре да не се бе интересувал от мен.

— Май ти е жал за самия себе си.

Бари Литъл се засмя.

— Точно обратното. Доколкото схващам, вие искате да принудите баща ми да напусне банката. Той, разбира се, ще продължи да бъде тъпкан с пари, но няма да има власт. А това за него ще е най-голямото наказание.

— Ти си доволен от това?

Литъл кимна.

— Откровено казано, да. Признавам, че съм наркоман. Кариерата ми е приключена. Хубавото е, че и аз имам пари — наследство от майка ми, така че няма да се въртя около стареца и да го моля за подаяния. Той повече няма да ме командва. При сегашните обстоятелства, колкото и да са странни, аз се чувствам като затворник, пуснат на свобода.

— Трябва да се върнеш в болницата. Това е част от сделката.

Той кимна.

— Аз съм адвокат и разбирам от сделки. Прокурорът ще ме обвини в притежаване на наркотици. Аз ще произнеса малката си сърцераздирателна реч и тогава съдията ще ме изпрати в болница за лечение. След известно време ще ме пуснат — въздъхна. — Ако не бях от богато семейство, сигурно щяха да ме изпратят на съвсем различно място. Но аз съм богат разкайващ се грешник, а хората харесват такива. Повечето ще кажат, че съм наказан достатъчно, като съм си подал оставката от Конгреса и съм постъпил в болница. По дяволите, и аз щях да мисля същото, само че нещата не стоят така.

— Като че ли не съжаляваш много?

Той се засмя.

— Не съжалявам. Веднага след като ме пуснат, ще отида завинаги в Мексико. Има и по-лоши места оттам. Красиви пищни сеньорити, по малко от белия прах от време на време. Във всички случаи е по-добро, отколкото да съм затворник в Белия дом, което бе идеята на баща ми.

Излязоха от колата, фотографите се втурнаха към тях.

Напрежението във въздуха растеше.

— Няма да забравиш да споменеш за Виктория Ван Хорн, нали?
— напомни му Люк.

Литъл го погледна.

— Харесва ти, нали?

— Тя е просто член на Арката — каза отбранително Шоу.

Литъл се усмихна и поклати глава.

— Ще ти кажа нещо, Шоу. Ако не ти се харесва, значи нещо не ти е наред. Наистина е много красива — отново погледна Люк. — Не си много по-различен от чичо си.

Шоу поклати глава и за пръв път се засмя.

— Не се притеснявай. Ще оттегля всичко, което съм казал за нея. Това ще бъде съвършено ново изживяване за мен — обикновено аз съм правият, а другите са виновни.

Люк последва Литъл в кабинета му. Репортерите бяха навсякъде. Литъл застана пред телевизионните камери и по лицето му избиха капчици пот. Започна изявлението си спокойно и сериозно.

Чилтън Ванс се върна от деловата си среща и бързо влезе в сградата на „Ван Хорн Ентърпрайзис“. Вниманието на всички, дори и на тези, които не го познаваха, бе насочено към него. Цялото му поведение излъчваше самоувереност и власт.

Влезе в кабинета си и мина бързо покрай секретарката.

— О, мистър Ванс — извика тя след него.

Той се обърна.

— Да?

— Току-що чух по радиото. Конгресменът Литъл е подал оставка. Поел е цялата вина за наркотиците върху себе си, или поне така казаха.

— Какво искаш да кажеш с цялата вина? — сопна се той.

Острият му тон я уплаши.

— Според съобщението по радиото, мис Ван Хорн изобщо не е знаела за наркотиците и никога не е взимала наркотици. Излиза, че той е бил, ами, наркоман от години.

Ванс усети смътно предчувствие за опасност. Тези проблеми на Виктория бяха нещо дребно, но те бяха помогнали много за осъществяването на плана му. Нищо нямаше да се промени, той щеше да продължи да управлява „Ван Хорн Ентерпрайзис“ и тя нямаше какво да направи. Въпреки всичко бе малко обезпокояващо.

— Радвам се за мис Хорн — каза той, като се усмихна насила и продължи към кабинета си. Затвори вратата, след това пусна радиото. Следващите новини бяха след двайсет минути и той нямаше търпение да чуе подробностите.

Отново си повтори, че нямаше никакво значение, но не можеше да спре съмненията. Щеше да се наложи да действа — умно и бързо.

ЧАСТ ПЕТА

Йон Кругар сияеше, когато мистър Ий въведе Виктория в апартамента му.

— Толкова се радвам, че можа да дойдеш — каза той. — Видях те по телевизията. Беше като героиня на Вагнер. Наистина много добре се представи. — Той ѝ посочи стол. — Моля те, седни.

— Боя се, че поради многобройните си ангажименти, мистър Кругар, не съм имала възможността да направя нищо за членството ви в Арката. Разбира се, ще се опитам, макар и да не...

Кругар седна срещу нея и се засмя.

— Станах член на тази престижна организация със собствени сили.

Тя дори не се и опита да скрие изненадата си.

— Поздравявам ви. На моето място ли?

— Защо мислиш така?

Тя сви рамене.

— След всичко, което се случи, предполагам, че са ме махнали оттам.

— Предположенията често пъти могат да са погрешни.

— О, така ли?

— Искаш ли да закусиш? Или едно кафе?

Тя кимна.

— Бих изпила чаша кафе. Толкова бързах тази сутрин.

— Господин Ий — каза Кругар с усмивка, — би ли демонстрирал как майсторски правиш кафе? — Отново погледна Виктория. — Не си слушала новините тази сутрин.

— Не. Защо?

— Много неща се случиха — отговори Кругар. — И не на последно място новината за конгресмена Литъл.

— Не разбирам за какво говорите.

Той се засмя.

— Събитията се развиват много бързо. Тази сутрин имаше пресконференция. До довечера всички вестници ще са я отразили, а и

ще я видим в новините по телевизията.

Сърцето на Виктория заби силно, като че ли всеки момент щеше да се случи нещо много лошо.

— Какво е станало?

Ий се върна с димящи чаши кафе и чиния със сладкиши. Кругар взе кафето си и отпи с удоволствие.

— Най-деликатно казано, конгресменът не е постъпил коректно с обществеността, полицията и особено с теб. Ти знаеше ли, че отдавна взема наркотици?

— Не, но не ме изненадва.

— И аз така мислех — каза Кругар и си взе от сладкиша. — Конгресменът се е договорил с прокурора. Ще се признае за виновен за наркотиците, които беше казал, че са твои. В този момент подава оставка от Конгреса.

Виктория почувства, че стаята ще се завърти около нея.

— Опитай прекрасното кафе — подкани я Кругар. — Бари Литъл те е оневинил напълно. Странна работа. Баща му е знаел за проблема му и го е крил през целия си живот. Ясно е, че Литъл е постъпил нечестно с колегите си от Арката, като междуременно почти не те унищожи. Позорно поведение. Подал е оставка не само от Арката, но и от банката. Както разбираш, бях избран на негово място. — Той се засмя на изненадата й. — Така че, скъпа Виктория, няма да завършиш като най-красивата затворничка от Ню Йорк.

Изпита такова голямо облекчение, че за момент остана безмълвна.

— Беше като... „кошмар“ е твърде слаба дума.

Той забеляза вълнението й. Остави чашата си и я потупа по ръката.

— Хайде, момичето ми, най-лошото отмина. Искаш ли нещо по-силно, например бренди?

Тя поклати глава.

— Нещата не вървят много добре. Това е първата хубава новина, която чувам — погледна го. — Предполагам, че Арката още настоява за оставката ми.

Той забеляза колко бе пребледняла и направи знак на Ий, който веднага донесе бренди. Тя пое чашата и отпи.

— Членовете на Арката разбират трудностите, които имаш. Ти беше публично опозорена от безнравствени хора, изхвърлени от компанията на баща ти, които се опитаха да застрашат и собствения ти бизнес. — Той я потупа отново по ръката. — Възхищавам се също и на умението ти да не се предаваш. Разбрах, че си се сдобрила с брат си, независимо от всичко.

— Вярно е.

Кругар се усмихна.

— Точно така трябва. Показваш истинска класа, Виктория.

— Класа или не, нещата не вървят.

— Все още ли би искала някой да ти помогне?

Тя бавно поклати глава.

— Имахме уговорка. Щяхте да ми помогнете ако аз ви бях помогнала. За съжаление, няхах дори и възможността да опитам. Нямаме задължения към мен, мистър Кругар.

Кругар посегна към чашата си.

— Имаш чудесна опора, Виктория. Аз бях притиснат в ъгъла, така да се каже. Членството ми в Арката зависеше от това дали ще ти помогна. Като почтен човек нямам друг избор.

— Опора?

— Не разбирам напълно мотивите му. Твърди, че не проявява романтичен интерес към теб, но действията му говорят за обратното. — Той се засмя. — Скъпа моя, Люк Шоу буквално извиваше ръце в твоя полза и една от тях бе моята. Но останалите членове на Арката също са се съгласили да помогнат. Трудно може да се откаже на мистър Шоу.

— Да ми помогнат? — Бузите ѝ поруменияха.

— Точно така. Напълно сме единомислени, благодарение на твоя застъпник. Ти продължаваш да бъдеш член на Арката, така че можеш да въздъхнеш с облекчение. От тук нататък ще поемем работата в свои ръце.

— Дори Арката не може...

Кругар направи знак на Ий да напълни чашата му.

— Мисля, че ще се изненадаш. Когато властта се използва справедливо, може да бъде наистина страшна.

Виктория не можеше да сдържи сълзите си. Най-накрая се виждаше лъч надежда.

Кругар извади голяма бяла носна кърпа и ѝ я подаде. Засмя се.

— Надявам се, че ако изпадна в беда, твоят мистър Шоу ще бъде на моя страна. Бива си го.

Банката се управляваше от семейство Томпсън — традиция неизменна като приливите и луната. Ралф Томпсън бе заел мястото на баща си начело на „Уийтън Интърнешънъл Банк“ и се надяваше, че след време ще я остави на сина си, който работеше като помощник на заместник-управителя. Приемствеността в управлението създаваше сигурност за служителите и клиентите на банката.

Ралф Томпсън бе изслушал внимателно посетителите си. Той ги познаваше и уважаваше, но и се боеше от тях. На пръв поглед срещата бе минала приятно, разговаряли бяха добронамерено и учтиво, не бе имало открити заплахи. Но посетителите му се бяха интересували от невъзвръщаемите кредити — дадени по настояване на правителството — на централноамерикански банки. „Уийтън“ беше една от няколко банки в това положение. Разговорът бе насочен към огромните депозити под попечителство, които бяха в основата на тази банкова институция и които бяха контролирани от тях. Без да бъде заявено изрично, Томпсън разбра, че ако те си изтеглят парите, при наличието на отпуснатите кредити, банката щеше да фалира. След това му бяха казали какво искат от него.

След като си тръгнаха, неприятното схващане започна пак от лявото рамо. Както обикновено, болката запълзя надолу по лявата ръка и стигна до върха на пръстите му. От месеци не му се беше случвало. Извади малкото шишенце от джоба си, взе една от таблетките и я постави под езика. Седна в коженото кресло и се опита да се отпусне. Нитроглицеринът му причиняваше силно главоболие, но болката отмина бързо. Изчака докато главоболието поутихне и повика секретарката си.

Даде ѝ подробни инструкции. Тя трябваше да се обади на генералните директори на всички засегнати банки и да им съобщи за заседанието. За щастие той имаше известно влияние върху повечето от тях — Уийтън играеше основна роля в сделките им — и не очакваше да се противопоставят на предложението му. Но щеше да има неудобни въпроси. Той знаеше какво можеха да го питат и щеше да се подготви.

Кредитът, отпуснат на Виктория Ван Хорн, щеше да се продължи съгласно условията на договора.

Друг начин нямаше.

Ако откажеше да го направи, щяха да бъдат изтеглени огромни депозити и банката щеше да се сгромоляса. И никой, нито дори Вашингтон, нямаше да има смелостта да му помогне. Уийтън щеше да спре да съществува и щеше да бъде изкупена от по-голяма и по-стабилна банка. Нямаше да има вече нито Уийтън, нито Томпсън.

Ставаше дума за елементарно оцеляване.

Почувства началото на нова болка в рамото и пъкна в устата си още едно хапче. Как му се искаше да не трябва никога повече да си има работа с Арката. Това бяха опасни хора. Имаха твърде много власт. Знаеше обаче, че това не може да стане. Винаги щеше да работи с тях.

Томпсън затвори очи и се облегна на стола. Знаеше, че болката все пак ще си отиде. За разлика от Арката.

Люк Шоу се опитваше да навакса изгубеното време. Останалите щяха да довършат, той повече не бе нужен. Трябваше да се заеме веднага със собствения си бизнес. Обикновено разхвърляният му кабинет сега бе още по-затрупан с чертежи и планове, които чакаха неговата преценка и одобрение. На бюрото му се извисяваше куп книжа и документи, други бяха нахвърляни навсякъде, включително и по пода.

Започна да чете предложение за строеж във Франция, но телефонът го прекъсна.

— Да? — каза раздразнително.

Секретарката му бе свикнала на резките му отговори.

— Мис Ван Хорн е тук и иска да ви види — каза тя победоносно. Понякога изпитваше удоволствие да му прекъсва работата. Този път нямаше да се намръщи.

Люк се сепна.

— Мис Ван Хорн? Сигурна ли си?

— Тя е тук. Искате ли да я поканя в кабинета ви?

— Разбира се.

Седна на стария въртящ се стол. За секунда му се прииска да подреди хаоса, но се отказа.

Всеки път се учудваше на въздействието ѝ върху него. Всеки път му се виждаше по-красива от преди. Изправи се при влизането ѝ.

— Бъркотията е невероятна — премести куп чертежи от един стол. — Седни.

Върна се и седна зад бюрото. Учудваше се на чувствата си към Виктория. Беше развълнуван и възбуден, но също и малко уплашен.

— Дойдох да ти благодаря — каза Виктория просто.

— Няма за какво. — Знаеше, че се изчервява и това го притесняваше. — Ти имаше нужда от помощ, а си ми и колега в Арката. Беше проява на приятелство.

— Според Йон Кругар, ако не си бил ти, са щели да ме хвърлят на вълците. Каза, че ти си ми опора. Мисля, че си направил много повече от приятелски жест.

Опита се да не гледа към нея.

— Е, както и да е, важното е, че нещата започнаха да се оправят.

— Благодарение на теб.

— Някой ден пък ти ще ми направиш услуга — каза той тихо.

Въпреки, че не искаше, я погледна. Изключителната ѝ красота не отстъпваше на силата на характера ѝ. Нямахше нещо в нея, което да не му харесва. За пръв път осъзна, че е влюбен във Виктория Ван Хорн. Внезапното откритие го уплаши и смути. Много отдавна бе решил да не се влюбва повече. Беше прекалено емоционален и се боеше от сериозните връзки.

— Как вървят нещата? — Успя да прикрие бушуващите в него чувства.

Поведението му я озадачи.

— Наистина не знам. Йон Кругар казва, че Арката ще ми помогне. Но банките продължават да предявяват искания към собствеността ми, въпреки че успях да спечеля малко време. Чилтън Ванс има пълен контрол върху компанията на баща ми. Оценявам усилията на Арката, но не се надявам много на успех.

— Човек никога не знае — каза той. — Както знаеш, аз съм там отскоро, но ми се струва, че са доста уверени във възможностите си да ти помогнат. Мъдрите акционери не забравят какво е да бъдеш несправедливо обвинен акционер.

Тя се усмихна.

— Независимо от крайния резултат, поне няма да отида в затвора благодарение на теб. А и запазих доброто си име, което е най-важното за мен, Люк. — Тя го погледна в очите. — Мога ли да те попитам нещо?

Той сви рамене.

— Разбира се.

— Защо го направи, защо ми помогна? Много съм ти благодарна за всичко, но не разбирам защо.

Той изведнъж се смути.

— Както ти казах, ние сме колеги в Арката... акционери...

— Няма ли друга причина?

— Каква например?

Този път тя си отмести погледа.

— Помислих си, че си го направил, защото ме харесваш.

— Разбира се, че те харесвам, Вики. Но не това е причината. Беше въпрос на справедливост. Не ми харесваше как постъпват с теб. Беше толкова нечестно.

Очите ѝ потърсиха неговите.

— Не познавам друг човек като теб.

— Значи не си се срещала с много хора — засмя се той. — Нищо не се е променило, Вики. Аз съм си същият строителен инженер, на когото ти толкова се ядоса там, на кея. Ти претърпя ужасни неща, това е всичко. Всеки, който ти е помогнал, за теб ще е добър.

Тя поклати глава.

— Не, не е вярно, и двамата го знаем. Ти си много специален, Люк, ти си мъж, когото жените винаги търсят, но никога не намират.

Вълнението му нарастваше и той с всички сили се стараеше да го скрие, но не искаше да я засегне.

— Мога ли да бъда откровен?

Тя кимна.

Люк се опита да подбере думите си внимателно.

— Ще те излъжа ако ти кажа, че ти не ме привличаш. Ти си много необикновена жена. Предполагам, че бих могъл да се влюбя в теб, но това няма да е честно.

— Защо?

Той се размърда притеснено на стола.

— Вероятно знаеш, че бях женен. Имам и син. Все не ми стигаше времето за семейството. Провалих се и като съпруг, и като баща. Бившата ми жена се ожени повторно, има щастлив брак и синът ми расте сред грижи и внимание.

— Всеки се учи от миналото си, Люк.

Той въздъхна.

— Точно така е, Вики. Аз също си взех поука. Знам, че ако се влюбя отново, ще стане пак същото. Не аз ръководя бизнеса, а той мен. Само дето съм поумнял и съм го разбрал. — Погледна настрани. — Не бих постъпил така с никого, особено с някой, на когото... държа много.

Лицето ѝ стана сериозно.

— Аз също съм отдадена на работата си, Люк. Но за щастие, животът е пред нас. Хората, дори най-заетите, намират време и за личен живот.

Той поклати глава.

— Вероятно ние с теб се привличаме взаимно. Доста сме еднакви.

— Това ли е всичко, привличаме се взаимно?

Той сви рамене.

— Може и да е повече от това, но има ли някакво значение?

— Би могло да има огромно значение.

— Не, не вярвам. Аз отдавна съм взел решение, Вики. Повече няма да се обвързвам.

Толкова му се искаше да я прегърне, но бе решен да не го направи.

— Повярвай ми, твърде много си ми скъпа, за да се възползвам от благодарността ти. Аз съм вълк единак, Вики. И винаги ще бъда такъв.

Тя се изправи. Лицето ѝ бе поруменяло.

— Е, може да съм притеснена, но те разбирам, Люк. Ти ясно ми каза причините си и аз ги уважавам. — Опита се да се усмихне. — Но все още сме приятели, надявам се?

Люк също се изправи.

— Разбира се. — Изпита внезапен страх. Не искаше да се раздели с нея. — Винаги ще бъдем приятели.

Тя бръкна в чантата си и извади писалка.

— Имаш ли парче хартия?

Написа един адрес и му го подаде.

— Това е адресът на брат ми. Довечера ще вечерям с него и с Джойс Спиц. Бих искала и ти да дойдеш.

Той взе бележката.

— Наистина имам толкова много работа...

— Обещай, че поне ще се опиташ да дойдеш.

Той я изпрати до вратата.

— Ако успея, ще се отбия.

Тя изведнъж го прегърна и го целуна бързо по бузата. Обърна се и излезе.

Той остана с единствената мисъл за докосването и парфюма ѝ и за собствения си стремеж към нея. Беше влюбен, истински влюбен може би за пръв път в живота си. Това го плашеше. В живота му нямаше място за нищо друго, освен работата му. Беше ѝ казал истината, само дето тя никога нямаше да разбере за чувствата му.

Отиде до бюрото си и погледна купищата чертежи. Нямаше смисъл, не можеше да мисли за нищо друго, освен за Виктория Ван Хорн. Трябваше да направи нещо, иначе бе загубен. Трябваше да избяга от нея и от чувствата си към нея. Погледна с вълнение адреса, който му бе дала, и разбра, че трябва да направи нещо, и то незабавно.

Виктория, Джойс и Крейг Хопкинс бяха поканени на вечеря от Младши в апартамента му. Виктория се бе надявала, че и Люк ще дойде. Но той не дойде и тя реши, че това беше начинът му да ѝ каже веднъж завинаги, че между тях не можеше да има нищо. С мъка на сърцето си тя прие решението му.

Вечеряха спокойно и тихо. Бяха като отбор, който е играл много добре, но въпреки това е загубил.

Младши бе резервиран, но изглеждаше доволен. Виктория забеляза, че пак пиеше само чай. Чувстваше се освободен и спокоен в отсъствието на Сесилия, дори от време на време проявяваше чувство за хумор, което учуди Виктория.

Охладената съомга с пикантен сос, която беше приготвил готвача му, бе превъзходна. С удоволствие изпиха по чаша от скъпото бренди, което Младши бе купил специално за случая.

Крейг Хопкинс вдигна чаша.

— Да прием за нас. Положихме страхотни усилия, независимо от това какъв ще бъде резултата. — Отпи от брeндитo.

— Когато всичко приключи, се връщам във фирмата. Все пак аз съм добър адвокат.

Виктория го погледна.

— Ти много ми помогна, когато ми беше най-трудно.

Той се засмя.

— Имах добри намерения, Вики. Но, откровено казано, не мисля, че помощта ми беше особено голяма. Но ако решиш да създадеш своя собствена адвокатска фирма, обади ми се. Мисля, че работихме много добре заедно. Иначе се връщам на старото място.

Тя разбра, че това бе неговият начин да ѝ каже, че пътищата им отново се разделяха.

— Днес свиквам всички членове на борда на директорите на „Ван Хорн Ентърпрайзис“. — Младши отпи малка глътка чай. — Започнах от тези, които останаха лоялни към баща ми. За моя радост те и досега държат на семейството ни, но много дипломатично ме посъветваха да не очаквам, че нещо може да бъде направено.

— А другите? — попита Виктория.

Той въздъхна.

— С изключение на един не искат да разговарят с мен. Брaдфорд Луис дори открито изрази неприязънта си. — Той пръв подкрепи идеята аз да оглавя компанията, а сега... — Младши се засмя. — Е, поне от него не мога да очаквам изненади. Изнесе ми приповдигнатa лекция защо никой Ван Хорн не трябва повече да оглавява компанията.

— Той е човекът на Чилтън Ванс в борда. Един от няколкото. — Джойс Спиц замислено разглеждаше чашата си.

— Той е като ветропоказател. Винаги гледа в посоката, закъдето се е запътил Ванс.

— С удоволствие бих му вързал тенекия — въздъхна Младши. — Толкова много неща ми се иска да направя — някои възможни, други не. Това май е от невъзможните — Погледна към сестра си. — Съжалявам, Вики, надявах се, че ще мога да убедя някои от тях да ни подкрепят.

— Може би Арката ще направи нещо.

Брат ѝ поклати глава.

— Ванс много добре се е окопал. Никой не може да го избути оттам, поне няма да е скоро.

— Може би не — каза Джойс Спиц. — Но не бих пренебрегнала възможностите на Арката. Разбрах какви са, когато работех при баща ви. Те не ги използват често, но когато решат, могат да направят чудеса.

Крейг Хопкинс си наля още малко бренди.

— Има помощ, и помощ. Зависи в каква степен е. Не знаем доколко ще искат да се ангажират.

— Разговаряхте ли с Люк Шоу? — Попита Джойс.

Виктория кимна.

— Той страшно много ми помогна, но останалото зависи от другите. Надявах се, че ще дойде тази вечер, но предполагам, че не е успял.

Брат ѝ се засмя притеснено.

— Май не сме много симпатични на всички.

Настъпи неловко мълчание.

Наруши го Младши.

— Хайде да направим нещо като игра. Джойс, от всички нас ти си била най-близо до баща ми. Ако ти трябваше да оглавиш „Ван Хорн Ентърпрайзис“, какво би направила при сегашните обстоятелства?

— Искате да кажете какво би направил баща ви?

Той поклати глава.

— Не. Мисля, че ти познаваш работата най-добре от всички. Само на шега, какво би направила?

Джойс постепенно се увлече в темата, която бе живота ѝ. Тя познаваше всяко кътче на огромния конгломерат и имаше конкретни предложения за оправяне на много от проблемите. Другите я слушаха с огромно внимание.

— Е, излиза, че компанията не е била ръководена от този, който трябва — каза Младши. — Казвала ли си някога на баща ми за идеите си?

Тя се изчерви.

— Знаете какъв беше баща ви. Всичко бе под неговия контрол. От време на време си позволявах някои деликатни предложения, но не забравяйте, че бях негова секретарка и всичко друго можеше да се приеме като липса на уважение.

— Уважение или не — каза Младши, — той щеше да оцени идеите ти. Аз самият съм силно впечатлен от тях.

— Аз също — добави тихо Виктория.

Когато късно вечерта телефонът иззвъня, Ванс беше все още буден. Жена му и прислугата си бяха вече легнали.

— Да?

— Ти ли си, Чилтън? — Непознатият глас звучеше напрегнато.

— Моля?

— Чилтън, обажда се Брадфорд Луис.

— Случило ли се е нещо, Брад? Гласът ти ми се струва особен.

— Уволнен съм.

— Какво? — Изненадата на Ванс бе истинска. Луис бе и акционер, и генерален директор на брокерската му фирма. — Нищо не разбирам.

— И аз също. — Луис очевидно бе пил. — Работя за тази фирма откакто завърших Харвард, Казаха ми да си събирам багажа.

— Кой ти каза? — Ванс инстинктивно усети опасност.

— Мърфи, председателят на борда. Дори и старият Уелингтън, основателят на фирмата. Казаха ми, че провалям работата и че трябва да си вървя. Казаха ми го направо. Ужасно беше.

— Какво казаха?

От другата страна се чу нещо средно между смях и плач.

— На тях не им трябват причини. Правят каквото си искат. А, развиха ми и някакви теории, че съм настроил срещу себе си някои влиятелни хора, но това са глупости, Чилтън. Толкова задници съм целувал, че устните ми хванаха мазоли. Не разбирам какво е станало. Компанията е печеливша, документацията е наред. Господи, нямат никаква причина да го правят.

— Ще се бориш ли? — попита Ванс.

Настъпи мълчание.

— Не. Всъщност проявиха известна добронамереност. Оставиха ми акциите. Това са доста пари. Пенсията ми също е сигурна. Ще ми изплатят заплата за една година напред. Ще бъда консултант без портфейл. Много гадно постъпиха с мен, но поне няма да гладувам.

Ванс усети с шесто чувство присъствието на невидим враг.

— И какво поискаха в замяна?

От другия край се чу как Луис сложи лед в чашата си.

— Всъщност, не много. Разбира се, трябваше да подам оставка.

И от останалите си длъжности също.

— Кои длъжности?

— Директорските. Трябваше да подпиша. Беше много унижително.

— Подаде ли оставка и като директор на „Ван Хорн Ентърпрайзис“?

— О, разбира се. Не ми беше приятно, но нямах друг изход. Трябваше да запазя акциите си. Разбираш ли? — Последните му думи бяха толкова замазани, че почти не се чуваха.

Ванс кимна.

— Казаха ли кого може да предложат на твоето място?

— Да. Самият Мърфи ми каза. Той обикновено не прави така, но старият Уелингтън настоя.

— А за останалите места?

— Интересно, като че ли те не ги интересуваха толкова. Виж какво, Чилтън, трябва да ми направиш услуга.

— Ще направя каквото мога.

Кубчетата лед звъннаха отново.

— Ще имам нужда от работа след една година. Знаеш, че на мен може да се разчита. Би ли могъл да ми намериш нещо във „Ван Хорн“, може би в някоя от дъщерните компании?

— Това е добра възможност, Брад — отговори Чилтън, с ясното съзнание, че няма да го направи. — Хайде някой път да обядваме заедно и да го обсъдим. Става ли?

— Знаех, че мога да разчитам на теб, Чилтън. Ти си ми истински приятел.

— Днес си имал тежък ден. Между другото, кога се случи това?

— Преди около час-два. Бях вкъщи и те ме извикаха в офиса, господи, беше почти среднощ. Още не ми е ясно защо бързаха толкова. Можеха да почакаат до сутринта. Цялата тази работа е много странна. — Чу се хълцане. — Е, все пак запазих акциите си. Ще започна нов живот, нали така?

— Лека нощ — каза Ванс и затвори телефона.

Седна за момент, без да може да мисли. След това стана и си наля уиски. Отвори тефтера си за телефоните, после набра един номер.

Изчака докато му се обадиха. Възпитан, но раздразнен глас каза:

— Домът на Ван Дайн.

— Тук е Чилтън Ванс — каза отчетливо и самоуверено. — Знаете ли кой съм?

— Да, сър — раздразнението изчезна.

— Знам, че е късно, но бих желал да говоря с мистър Ван Дайн. Важно е.

— Един момент, сър. Само да се облека.

— Разбира се.

Ванс отпи от уискито си. Сиклер Ван Дайн бе независим член на борда на директорите и не заемаше ничия страна. Ванс се бе обадил, за да провери накъде духа вятъра.

Мина доста време и отново се чу същият глас.

— Ужасно съжалявам, мистър Ванс, аз съм камериерът и бях заспал. Изглежда мистър Ван Дайн е излязъл. Желаете ли да му оставя бележка да ви се обади?

Ванс поклати глава.

— Не. Благодаря ви. Ще му се обадя утре в офиса.

— Както желаете, сър. Лека нощ.

Ванс остави слушалката. Камериерът бе излъгал. Ван Дайн не бе пожелал да разговаря с него. Посоката на събитията започваше да се очертава по-ясно.

Угаси лампите и дръпна завесите. Знаеше, че няма да заспи. Чилтън Ванс седна и се загледа в светлините на Ню Йорк. Утрото щеше да донесе новините.

Когато времето беше хубаво, Сесил Драйкър винаги отиваше до музея пеша. Това бе единствената му разходка за деня. След като затвореха „Хаберман“, щеше да му се наложи да търси други начини да се поддържа във форма.

Беше прекрасно топло пролетно утро и той се чувстваше спокоен и доволен. Изкачи стълбите на музея, като си подсвиркуваше леко. Както обикновено, пазачът го поздрави вежливо. Драйкър реши да използва малкия асансьор, за да се раздвижи още малко.

Секретарката му не беше на бюрото си и това му се видя необичайно. Ядоса се. Той беше директора на музея, той можеше да закъснява, но тя — не.

Изненада се като видя, че зад бюрото му седеше Джон Робертсън. На коженото канапе беше седнал мъж със сериозно лице и лошо ушит костюм. Драйкър не го познаваше. Нашествието в кабинета му се стори нахално, но не показва мислите си.

— Каква приятна изненада — възклика той с престорена усмивка.

Робертсън вдигна поглед. Лицето му остана сериозно.

— Това е мистър Антони Гризуак — кимна към мъжа на канапето. — Той е следовател, нает от попечителите.

— О!

— Ревизорите ни направиха оглед на последните картини — продължи Робертсън. — Има много нередности.

Драйкър изведнъж осъзна, че не бе поканен да седне в собствения си кабинет. Въпреки това той седна пред бюрото.

— Имахме голям късмет, че ни попаднаха някои безценни неща — каза той. Бе обмислял какво да каже в случай, че го разкрият, но не си бе представял, че може да се случи толкова скоро. — Щях да поискам одобрението на попечителите, но всичко стана много бързо. Трябваше да купувам веднага, или да ги изгубя. Просто нямаше време.

— От фактурите се вижда, че си купил картините от Енрико Пелегрин, италианския търговец.

— Точно така е — отговори Драйкър малко по-уверено. — Понякога Пелегрин попада на прекрасни екземпляри. Този път бе надминал себе си.

Лицето на Робинсън не изразяваше нищо.

— Ти самият получи ли пари при продажбата?

Драйкър се изправи възмутено, или поне така се надяваше.

— Разбира се, че не. За какъв ме мислите? Аз имам международна известност. Не бих приел подкуп при никакви обстоятелства.

Човекът на канапето извади евтин тефтер и го отвори.

— Разговаряхме с Енрико Пелегрин във Флоренция — каза той. — След като му гарантирахме, че няма да бъде подведен под отговорност и няма да връща пари, той се съгласи да ни сътрудничи. Призна, че е дал по-голямата част от парите за картините на Сесил Драйкър — Гризуак погледна към Драйкър. — Направи и писмено заявление.

— Пълни глупости! — Извика Драйкър. — Лъже!

— Мистър Пелегрин казва, че цените са били неимоверно надуты по ваше нареждане. — Гризуак отвори друга страница. — Грубо пресметнато, вие сте спечелили почти два милиона долара по този начин.

— Настоявам за адвокат. — За първи път Драйкър се уплаши истински. Споменатата сума бе изненадващо точна. Очевидно Пелегрин се бе разприказвал наистина.

— Това не е престъпно деяние — каза Робертсън тихо. — Поне засега.

— Това изобщо не е вярно — каза Драйкър бързо. — Но ти казваш „засега“ и това означава, че ще стане. Искам адвокат. Това е мое право.

Робертсън се намести на стола, който изскърца под него.

— Драйкър, открихме и подслушващите устройства в залата за конференции.

— Какви подслушващи устройства? Нищо не знам за тях.

Робертсън се усмихна с крайчеца на устните си.

— Малките подслушващи неща, които си инсталирал долу. Същите, които предават на малкия приемател, който си скрил в онзи шкаф.

Сърцето на Драйкър биеше лудо.

— Искам адвокат.

Робертсън не му обърна внимание.

— Искаме парите, Драйкър, до последния цент. И не се опитвай да мамиш за сумата. До края на деня ще имаме точната цифра.

— Няма да можете да докажете нищо от това, което казвате. — Драйкър се стараеше гласът му да не трепери.

Робертсън изведнъж се засмя.

— Само въз основа на показанията на Пелегрин можеш да очакваш да гостуваш на някой нюйоркски затвор. Може би там ще положиш началото на колекция от затворническо изкуство.

Стомахът на Драйкър се обърна.

— Какво искате от мен?

— Парите. И оставката ти. — Робертсън отново се размърда върху скърцащия стол. — Ако имаш записи от събранията на Арката, искаме и тях.

Драйкър знаеше, че положението е безизходно. Кимна мъченически.

— Съдейки по това, което си чул, ти си предположил, че ще се преместим от Ню Йорк.

Драйкър отново кимна.

— Предложението на мистър Трейджър беше толкова глупаво, че дори не го обсъждахме. Но малките ти бръмбарчета, понеже нямат очи, те подведоха. Действал си въз основа на напълно погрешна информация. — Робертсън поклати глава. — Глупак си, Драйкър. О, има и още нещо.

— Какво е?

— Адвокатите ни ще изготвят документ, според който нямаш право да работиш в нито един музей в света в продължение на пет години. Не бихме искали да се опитваш да правиш същото на други места, нали така?

— Не е честно! Това е единствената работа, която мога да върша. Ще умра от глад.

— Ти познаваш света на изкуството не по-зле от мен. Само една дума за малката ти авантюра тук, и целият свят ще знае. Никой нормален човек не би те наел на работа. Ще трябва да си намериш

други източници на препитание. Зависи от теб, Драйкър. Или ще се съгласиш с условията ни, или ще отидеш в затвора.

Лицето на Драйкър се изкриви. Прекрасното му бъдеще бе изчезнало завинаги. Но за затвор не можеше и да помисли.

— Добре — каза той шепнешком.

— Чудесно. Отиди с мистър Гризуак. Той ще си запише необходимата му информация и ще се погрижи за останалото. — Робертсън погледна към Драйкър. — Личните ти вещи от кабинета ще бъдат опаковани и ще си ги получиш вкъщи. — Тонът на Робертсън бе презрителен.

— Опропастихте ме — извика Драйкър. — Вие и проклетата ви Арка.

Робертсън поклати глава.

— Не, Драйкър, ти сам се опрости. И, трябва да ти кажа, направи го по безупречен начин.

Чилтън Ванс прекара по-голямата част от деня на телефона, докато картината му се изясни. Тогава разбра, че не можеше да направи нищо.

Не бе казал на жена си за подозренията си след обаждането на Брадфорд Луис. Искаше най-напред да разбере какво се бе случило. Сега вече можеше да й каже. Позвъни й в офиса.

— Здравей — отговори тя. — Виж какво, не се обиждай, Чилтън, но имам заседание. Много бързам.

Неговото единствено желание бе да ръководи компанията, но тя бе решена да отмъщава за нещо, което не му бе известно. Чудеше се как щеше да й каже.

— Станаха някои много неочаквани събития — каза той.

— Е?

— За тази вечер е свикано извънредно събрание на борда на директорите.

— Пак ли? Боже мой, тези хора ще те напуснат, ако продължаваш така. — По гласа й личеше, че й е забавно. — В борда има някои много заети хора, Чилтън. Не е хубаво да ги обременяваш с излишни събрания, особено вечер, и то без да си ги уведомиш предварително.

Той замълча, опитвайки се да намери подходящи думи.

— Идеята за това събрание не е моя.

— Какво искаш да кажеш? Ти си президент и председател на борда на директорите. Кой друг може да свика събрание, ако не ти?

— Мнозинството от борда.

— И за какво?

Пред очите му се появи картината на жена му в леглото, гола и извикваща желаниа. Това щеше да му липсва.

— Роберта — каза той тихо. — Според мен възнамеряват да правят промяна на върха.

— Какви ги дрънкаш?

Нямаше смисъл да отлага. После нямаше да му бъде по-лесно.

— Изглежда е говорено с всеки член на борда да гласува срещу мен. Някой са се опитали да откажат, но не е било възможно.

— Защо да не е могло? Чилтън, пил ли си? — В думите ѝ имаше повече надежда, отколкото въпрос.

— Още не — отговори той. — Боя се, че съм направил гаф с Арката.

Чу я как пое дъх.

— Виктория е заела мястото на баща си в Арката, точно както стана и в компанията. Мислех, че за тях няма да има значение. Но очевидно те смятат, че съм постъпил нечестно с нея.

— Но какво от това? Това е бизнесът. Ако върнат тая мръсница, компанията ще стане за смях.

Прималя му. Цял ден не беше седнал, а и не бе спал през нощта.

— Чете ли вестниците?

— Имах много работа.

— Ами, захванали са се да възстановяват Виктория. Както знаеш, Литъл, конгресменът, с когото се срещаше, е поел пълна отговорност за наркотиците и е признал, че я е подмамил в хотелската стая и се е опитал да я нападне. Публиката обича такива неща. Скоро Виктория ще стане местната Жана д'Арк. Подели са огромна кампания и при това много успешна.

— Тая кучка изобщо не ме интересува. Можеш да биеш Арката. На колко гласа можеш да разчиташ? Би трябвало досега да ги знаеш.

— На нито един.

— Нито един? — изпищя тя. — Как е възможно?

— Казах ти. Арката е решила да се намеси.

— Ами бори се с тях, Чилтън. Покажи им какво можеш. Не позволявай на тези гадни Ван Хорн да се върнат.

— Само това има значение за теб, нали, дали Ван Хорн ще претърпят поражение!

Тя замълча.

— Да, и това също.

— Е, скъпа, остави всякакви надежди. Току-що подадох молбата си за напускане. Няма смисъл и да присъствам на събранието. В момента си събирам багажа.

— Ти си подлец, Чилтън. Един истински мъж ще се бори.

— Ще трябва да постигнеш отмъщението си на друго място, Роберта. Тук загубихме. — Той замълча. Сега беше моментът да зададе въпроса, макар че се страхуваше от отговора. — Хайде, кажи ми истината. Хънтър Ван Хорн ти е бил любовник, нали?

Помисли си, че му е затворила телефона, но след това разбра, че това бе мълчаливият ѝ отговор.

— Винаги съм си го мислил — каза той тихо.

— И сега вече го знаеш. — Тонът ѝ бе официален и студен. — Съжалявам, Чилтън, но трябва да вървя.

— Сигурно много си го мразила. Какво ти е направил?

Тя отговори след кратка пауза.

— Това вече няма значение, нали?

— Ще се видим ли вкъщи?

— Вероятно не — каза тя. — Няма за какво повече да бъдем заедно.

— Роберта...

— Довиждане, Чилтън — каза тя хладно. — Както казват, моите адвокати ще се обадят на твоите.

Той остави слушалката. Щеше да му липсва, но се изненада, че изпита облекчение. Бавно поклати глава. Остаряваше. Всичко вече му се струваше досадно, дори любовта.

Секретарката му влезе просълзена и му подаде готовата молба за напускане. Той я прочете отново. Беше добре написана, по нищо не личеше, че си отива оскърбен. Поне накрая бе проявил достойнство.

Виктория влезе в заседателната зала придружена от брат си, Джойс Спиц и Йон Кругар, който бе помолил да дойде с тях. Всички акционери — членове на борда — бяха там, с изключение на Брандфорд

Луис. Отвън чакаше човекът, предложен на неговото място. По-късно щеше да се гласува официално допускането му в залата. Преди това трябваше да се обсъдят много по-важни неща. Атмосферата в залата бе изпълнена с нервно очакване, примесено със страх.

Виктория отиде до председателското място, но остана права.

— На всички е раздадена молбата за оставка на мистър Ванс.

Виктория си припомни бележките на Джойс за изказванията на последното събрание на борда на директорите. Не трябваше да забравя да говори лично с хората, които се бяха обявили срещу нея. Някои гледаха встрани, не можеше да прецени дали от срам или от яд.

— Ако няма възражения, временно аз ще председателствам събранието.

— Няма — каза един от привържениците на Ван Хорн. Незабавно го подкрепиха и останалите.

— Причината за свикването на това събрание е ясна — каза тя. — Тук сме, за да утвърдим заместника на мистър Ванс.

— Предлагам Виктория Ван Хорн — каза един от нейните хора с усмивка.

Тя поклати глава.

— Съжалявам, но няма да се кандидатирам. Както знаете, аз имам своя компания и в момента разработваме мащабен проект. Той ще ангажира цялото ми време. Въпреки това, благодаря за предложението.

Тя забеляза огромната изненада по лицата им. Беше мислила много за компанията и бъдещето ѝ и сега изказа тези свои мисли гласно.

— Трябва да се попълнят два поста — председател на борда на директорите и президент. Мистър Ванс изпълняваше и двете длъжности, но мисля, че тази практика трябва да се прекъсне. Председателят на борда отговаря за общите цели на компанията. Работата на президента е да следи за изпълнението им. Бих желала да ви предложи две имена, по едно за всяка длъжност.

Погледна към брат си, Джойс и Йон Кругар. Бяха седнали на столове до стената, далеч от масата.

— Компанията е основана от Ван Хорн и винаги е била оглавявана от Ван Хорн, с изключение на последните месеци. За председател на борда, не само поради опита му, но и за продължаване

на традицията, предлагам брат ми Хънтър Ван Хорн. — Тя нарочно не спомена „Младши“.

Брат ѝ като че ли не схвана казаното. След това, когато разбра смисъла на думите ѝ, той покри очите си с ръка. Самата Виктория с усилие сдържаше сълзите си.

Продължи.

— Президентът трябва да знае всичко за компанията, да познава всеки директор, всеки проблем, всяко действие. По моя преценка има само един човек, който отговаря на тези изисквания. Баща ми оценяваше способностите ѝ, аз — също. Предлагам за президент мис Джойс Спиц.

Шокирана, Джойс се изправи на стола. За пръв път откакто Виктория я познаваше, забеляза у нея уплаха, дори смущение. Чуха се бързи гласове:

— Подкрепям предложението на мис Ван Хорн.

— Предлагам да гласуваме за всички заедно.

Гласуването мина бързо и безпроблемно.

— Този въпрос е решен — каза Виктория. — Но в тази компания има много проблеми. Трябва всички да загърбим миналото и да посветим усилията си за изправянето на компанията на крака.

Тя се отмести от масата.

— Сега вече съм само слушател. Брат ми ще продължи. Хънтър?

Той се бе успокоил. За нейна изненада я прегърна и я целуна по бузата.

— Благодаря ти, Вики — прошепна той. — Не можеш да си представиш какво означава това за мен.

Виктория бе тръгнала към вратата, когато Джойс я спря.

— За бога, аз съм само ваша секретарка — прошепна тя, треперейки. — Никога няма да успея.

— Ти беше неофициалния вицепрезидент при баща ми и го знаеш много добре. Всичко ще стане както трябва.

Уплахата на Джойс не бе преминала.

— Много е рисковано. А ако не успея да се справя?

— Тогава ще те изхвърлят. Но аз съм сигурна в теб, Джойс — потупа я по ръката. — А сега се връщай. Желая ти успех.

Йон Кругар последва Виктория навън. Месестото му лице не издаваше мислите му.

— Одобрявате ли действията ми? — попита тя.

Изражението му не се промени, но учудващо младите му очи проблеснаха.

— Ти си дъщеря на баща си — каза той развълнувано. — Всъщност, въпреки, че не се допита до мен, напълно одобрявам. Брат ти може да няма твоя и на баща ти хъс, но вероятно знае какво да прави. Що се отнася до Спиц, ще се доверя на инстинкта ти. Одобрявам, но искам да те попитам защо го направи.

— „Ван Хорн Ентърпрайзис“ е компания на баща ми, а не моя. Аз имам собствена компания и за мен е много важно да се докажа. Възнамерявам да продължа по същия начин. Когато проектът ми „Хъдзън Ривър“ бъде построен, ще започна нов, след него друг... Това е, което мога да правя най-добре и което ми харесва.

По устните му се появи едва забележима усмивка.

— А Арката?

Тя се засмя.

— Те ме спасиха, благодарение на вас и на Люк Шоу, и аз никога няма да го забравя. Ще се опитам да бъда полезна за в бъдеще. Арката може изцяло да разчита на мен. Помните ли какво ви казах, винаги съм вярвала в Ню Йорк.

Той кимна.

— Китайците казват, че ловецът има най-голям успех на своя територия. Важно е да знаеш къде си и какво преследваш. Надявам се, че с теб е така. — Лицето му стана сериозно. — Ако някога имаш нужда от помощта ми, аз винаги ще бъда насреща.

Тя взе ръката му.

— Нямам думи да ви благодаря за всичко, което направихте за мен. — Надигна се и го целуна по бузата.

Когато излязоха на улицата, Виктория се обърна и погледна извисяващия се небостъргач. Можеше целият да бъде неин, но тя знаеше, че е направила верния избор.

Сградата на „Ван Хорн“ — баща ѝ я беше построил, за да остане завинаги и тя бе оцеляла.

Тя бе дъщеря на баща си, но щеше да издигне своите паметници.

Обядът в „Риц“ беше великолепен. Някои казваха, че храната там е най-добрата в света. Люк обаче не ѝ обърна внимание. Потенциалните му клиенти си даваха вид, че не са особено впечатлени, което отличаваше истинските парижани, но Люк знаеше, че дори и те оценяваха прочутата му елегантност и стил. Сделката бе сключена много бързо на чаша мартини.

Той изчака да си отидат. Нямаше никакви задачи за следобед, но не му се връщаше в луксозния апартамент. Излезе от хотела и се спря за момент да се полюбува на прекрасната гледка наоколо. Великолепието на архитектурата от седемнайсети век вдъхваше респект, особено извисяващата се статуя на Наполеон.

Париж бе делови град, но много по-различен от Ню Йорк, по-ритмичен, по-хармоничен. Градът пулсираше с някаква неопределена мекота. Тръгна по посока на Тюйлери, покрай елегантните, свръхмодерни магазини.

Въздухът бе изпълнен с чудния аромат на Париж. Навсякъде се виждаха цветя.

Почувства се много самотен. Тук човек не трябваше да се разхожда сам, трябваше да споделя усещанията си с някого. Въпреки решението си, той пак се замисли за Виктория Ван Хорн.

Много му се искаше тя да беше с него сега. В опита си да избяга от чувствата си, той бе избрал единственото място в света, където всичко му напомняше за нея и това му причиняваше болка.

Изкушаваше се да се върне в „Риц“ и да ѝ се обади. Желанието му бе почти непреодолимо, но той продължи да върви, завиждайки на минаващите покрай него двойки.

Тръгна по посока на Сена. Беше прекрасен ден. Щеше да намери някое тихо и спокойно място, където да седне и да наблюдава рибарите по реката. Може би спокойствието щеше да отклони мислите му от Виктория.

Той обаче се съмняваше.

Вестниците продължаваха настървено да отразяват събитията. Американската преса и публика жадно поглъщаха историята на Виктория и тя отново бе обсадена от репортери и телевизионни камери, но този път не се криеше. Тя разбираше, че трябва да извлече максимална полза от тази кратка възможност, преди шоуто да е завършило. Никога повече нямаше да ѝ се предостави такава златна възможност да поправи злото, причинено ѝ от случая с Литъл.

Крейг Хопкинс бе отложил за известно време връщането си към адвокатската практика и се бе заел да ѝ помогне за проекта „Хъдзън Ривър“, като по този начин ѝ бе оставил време за интервюта и появи по телевизията.

Вики се бе опитала отново да се свърже с Люк Шоу, за да му благодари. Отначало не можеше да го намери в офиса му, после секретарката му ѝ каза, че е заминал за Европа по работа. Повече от ясно беше, че не желаше да се срещне с нея. Това я притесняваше, макар че не искаше да си го признае.

Почти нямаше време да мисли за каквото и да било, тъй като даваше безбройни интервюта. „Таймс“ помести материал за нея на първата си страница. Подробната статия я представяше в много добра светлина. Списанието я нарече жената феномен в американския бизнес.

Джойс Спиц бе поела твърдо управлението на „Ван Хорн Ентерпрайзис“ и вече бе започнала да осъществява мерките, които щяха да спасят компанията. Ван Хорн Младши с удоволствие бе предоставил кормилото в ръцете на Джойс. За нейна изненада, според Джойс, той се бе оказал много добър съветник. От време на време ѝ се обаждаше по телефона и от разказите му за дългите часове, които двамата с Джойс прекарваха заедно в обмисляне на планове за бъдещето на компанията тя започна да подозира, че интересът на брат ѝ към Джойс може би излизаше извън сферата на бизнеса.

Въпреки заетостта си и безспорните си успехи, понякога всичко ѝ бе безразлично. Виктория Ван Хорн бе отново на върха, но както и преди, нещо ѝ липсваше.

Вики приключи записването на предаване по телевизията. Заедно с нея участваха и министърът на търговията и няколко водещи икономисти. Предаването, което щеше да се излъчи в неделя сутрин,

имаше малобройна, но отбрана публика — най-известните бизнесмени и банкери. Поканата към нея бе признак на уважение и признание за огромните ѝ делови успехи.

Сега имаше на нейно разположение лимузина, тъй като не можеше да се разчита на такситата в Ню Йорк, а тя нямаше нито минута за губене. За нея времето бе станало най-ценния капитал.

След половин час я чакаше интервю с репортер от водещо канадско списание. Тя бързо се върна в офиса си, надявайки се да ѝ останат няколко минути за разговор с Крейг Хопкинс. Проектът ѝ вървеше чудесно, но искаше да разбере какво е положението в момента.

Виктория кимна на възрастния мъж, седнал в чакалнята ѝ. Секретарката я последва в кабинета.

— Знам, че програмата ви е много натоварена, но ви чака един възрастен господин, който би искал да разговаря с вас.

— Видях го. Виж какво иска. Наистина нямам време.

Секретарката ѝ се усмихна.

— Опитах се, но той настоява да говори с вас. Тук е от няколко часа.

Виктория въздъхна.

— Вероятно ще иска от мен да инвестирам в някакъв безумен проект. Отпрати го — погледна секретарката си. — Любезно, разбира се.

— Разбира се. Казва се Престън Шоу. Помислих си, че го познавате.

— Шоу?

— Да.

Виктория помисли за момент. Вероятно бе само съвпадение. Ами ако не беше?

— Покани го — каза тя. — Но му кажи, че мога да му отделя само няколко минути.

Секретарката го въведе в кабинета ѝ. Той се огледа, като че ли се опитваше да открие нещо за характера на обитателката му.

— Моля, седнете, мистър Шоу — каза Виктория. — Разполагам само с няколко минути. Днес имам страшно много работа.

Той се отпусна с усилие в кожения стол.

— Краката не ме държат — обясни й той. Настани се и се усмихна. — Вие сте дори по-красива, отколкото на снимките.

— Благодаря. — Тонът ѝ бе любезен, но сдържан. — Сега, какво мога да направя за вас?

— Всъщност не съм сигурен. Казвам се Престън Шоу. — Усмивката му бе предразполагаща. — Предполагам, че приличам на някои от тези телевизионни реклами, където някой държи кредитна карта, а името му е изписано на целия екран. Единствената ми претенция към слава е, че съм баща на Люк Шоу.

— Вие сте бащата на Люк?

Реакцията ѝ го развесели.

— Същия. — Отново огледа офиса. — Харесва ми тук. Никакви джунджурийки, делово място. Предполагам, че това допада на характера ви — Той въздъхна. — Мога ли да ви наричам Виктория?

— Разбира се.

Той кимна.

— Виктория, много малко съм направил за сина си. За Люк се е грижил главно прочутият му чичо. Никога не съм се интересувал от образованието му. Боя се, че това важи и за много други неща.

Засмя се.

— Дотук е преамбюлът към това, което искам да кажа. Въпреки, че никога досега не съм се месил в живота на Люк, сега ми се струва, че трябва да го направя.

Между Престън Шоу и сина му нямаше физическа прилика, но нещо около очите ѝ напомни за Люк и сърцето ѝ се сви.

— Синът ми дойде да ме види преди заминаването си за Европа — продължи той. — Отношенията ни през последните години се ограничиха до един обяд заедно веднъж в седмицата. — Той отново се засмя. — Обикновено аз му изнасям лекции за теориите си. Но този път срещата ни бе по-различна.

— Така ли?

Той кимна.

— Люк беше женен. Има и син, който сега е при бившата му съпруга и новия ѝ мъж. Бракът на Люк не беше толкова неудачен, но между тях не съществуваше любов. Разведоха се делово, дори може да се каже приятелски. Въпреки това, а може би поради това, синът ми внимателно избягва трайните и истински връзки. Аз разбирам всичко и

мисля, че се страхува от истинската любов. Намира, че е твърде рисковано.

— Защо ми разказвате всичко това?

Ясните му сини очи я гледаха с възхищение.

— Люк избяга в Европа. Там има и работа, но тя лесно можеше да се свърже с някого от подчинените му. Той не го каза така, разбира се, но се бои, че се е влюбил във вас. Така че, вместо да рискува, той побягна. Страстта, скъпа моя, може да бъде страшна за този, който никога не я е изпитал преди. Страхувам се, че това се е случило на сина ми.

— Той никога не ми е казвал нищо, мистър Шоу, никога. Винаги се е държал като джентълмен. Между нас не е имало любов.

Той въздъхна.

— Ню Йорк вече ми е непознат, въпреки, че съм прекарал целия си живот тук. Рядко излизам от клуба си. Но днес излязох, може би беше глупаво, защото искам синът ми да има възможността да вкуси от богатството на живота. Може би и аз съм се старал да не се обвързвам, в известен смисъл дори и с живота. Не бих искал синът ми да остарее сред книги и свят, който не е негов.

Виктория бе като зашеметена, сърцето ѝ биеше лудо.

— Много време ви отнех, Виктория, а и се чувствам неудобно. Вече ми е много късно да ставам баща. — Въздъхна. — Предполагам, че е трябвало да взимам уроци.

Изведнъж ѝ се стори, че е безтегловна и готова на безразсъдни постъпки.

— Не е нужно да се извинявате, мистър Шоу. Знаете ли къде е сега Люк?

Той с мъка се надигна от стола.

— В Париж е. Отседнал е в „Риц“. Това е малко над възможностите на сина ми, но се опитва да направи впечатление на някакви френски бизнесмени с надеждата, че ще сключат сделка.

Усмихна се закачливо.

— Между другото, познавах баба ви. Беше красиво момиче, поне за онези времена. — Обърна се и тръгна към вратата. — Желая ви успех, скъпа.

— Мислите ли, че е добре да отида в Париж? — Въпросът ѝ го настигна на път към изхода.

Той се обърна и ѝ се усмихна нежно.

— Това зависи изцяло от вас, нали? — Затвори вратата след себе си.

Тя седна тихо, обзета от мисли за Люк Шоу. Той беше здрав и силен, но можеше да бъде нежен и внимателен. Беше го доказал нееднократно. Баща му изглеждаше проникателен човек. Може би Люк Шоу не искаше да се обвързва. Може би същото се отнасяше и за нея. Чудеше се дали това, което изпитваше, беше любов.

В живота ѝ бе имало и други мъже, но тя никога не бе правила последната крачка, никога не се бе отдавала напълно. Някои от тях, като Крейг Хопкинс, бяха добри и почтени, но им липсваше нещо, което тя никога не бе могла да определи. Други, като Бари Литъл, притежаваха магически чар, но зад него нямаше нищо. Люк Шоу бе различен от всички, които бе познавала.

Секретарката ѝ съобщи, че канадският репортер беше дошъл. Оказа се млад и приятен, но въпросите му бяха досадно настойчиви. Трудно ѝ беше да се концентрира, защото мислите ѝ непрекъснато се връщаха към Люк.

Накрая интервюто свърши. Репортерът си тръгна и Вики пак остана сама.

Седна и се загледа разсеяно в чертежа на новия ѝ проект. Той покриваше цялата стена и тя почти можеше да си го представи в завършен вид. Това щеше да бъде най-голямото и постижение. Но дотогава имаше още толкова много работа.

Опита се да се съсредоточи, но не успя. В съзнанието ѝ нахлуваха спомени от Париж. Всеки голям град — Лондон, Ню Йорк, дори Хонконг — имаше свой облик, свой отличителен ритъм. Но Париж бе по-различен от всички други. Беше романтичен и магически, място, създадено за любов.

Пролетта бе дошла. Поетите винаги бяха възхвалявали чара на Париж, улиците с раззеленилите се дървета покрай тих, възраждането на природата и хората през този прекрасен сезон. Париж бе олицетворение на страстта към живота.

Сети се за Йон Кругар. Той беше казал, че най-важното нещо в живота е да знаеш какво искаш и да се стремиш да го постигнеш. Виктория позвъни на секретарката си.

— Ангажирай ми билет за първия полет до Париж. Авиокомпанията няма значение. И ми направи резервация в „Риц“, ако е възможно. Ако не, който и да е добър хотел някъде наблизо.

— Сега?

— Да.

— Но програмата ви е претоварена — вестниците, след това...

— Отмени всичко.

— Всичко?

— Предай на мистър Хопкинс, че ще ме замества. Не зная кога ще се върна. Може да е след няколко дни, а може и по-късно.

Трябваше да побърза и да сложи няколко неща в куфара. Ако забравеше нещо, щеше да си го купи в Париж. Грабна чантата си и мина покрай стъписаната секретарка.

Момичето я погледна, като че ли тя бе полудяла.

— Мис Ван Хорн, не е моя работа, но какво ще правите в Париж?

Тя се усмихна.

— Отивам на лов.

Издание:

Уилям Дж. Къхлън. Акционери
ИК „Световна библиотека“, София, 2000
Американска. Първо издание

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.